

Mong
linh mãnh
đầu

B O R N

Chương 1

Thoảng vương ánh mắt

Nắng vàng rộn rã giữa sân trường, từng lớp từng lớp học sinh dắt xe ra khỏi cổng trường, ai nấy đều hơn hớn. Trên bệ đá dưới tán cây bàng, một nữ sinh đang ngơ ngác đầu nhìn bầu trời đầy nắng qua kẽ lá. Đôi mắt trong trẻo, gương mặt ngây thơ của nữ sinh khiến khung cảnh xung quanh trở nên tươi đẹp lạ thường. Vẻ đẹp tinh khiết của cô khiến nhiều nữ sinh ghen tị, mấy bạn nam muốn đến bắt chuyện nhưng dường như chưa đủ dũng khí. Bỗng một nam sinh đến gần cô, tươi cười hỏi:

- Đang chờ xe à?

- Không. Mình đang chờ Dạ Thảo – Cô nhỏ nhẹ đáp lời.

- Vậy mình về trước đây. Mai gặp nhé – Nam sinh vẫy tay tạm biệt rồi rời đi.

Cô cũng mỉm cười vẫy tay với cậu bạn cùng lớp.

Nụ cười của cô bạn khiến mấy nam sinh khác ngẩn ngơ. Phía sau mấy nam sinh bỗng vang lên tiếng nói nhẹ nhàng nhưng cũng đủ để khiến họ giật mình quay đầu nhìn lại. Một gương mặt tròn đang đánh lại, ánh mắt nhìn họ giễu cợt, giọng cao vút:

- Cho qua coi.

Vừa nói cô bạn mặt tròn vừa ung dung bước qua họ một cách kiêu căng, còn há t tung mái tóc dài cột đuôi gà của mình về phía sau. Đám con trai ghen hống, lặng lẽ bỏ đi.

Thiên Vi đang định lấy sách ra đọc thì thấy bạn mình bước tới, vẻ mặt rõ là chảnh chọe. Cô phì cười, khẽ hỏi:

- Sao thế? Trưng vẻ mặt này cho ai xem vậy?

- Thì mà y cái tên lóc chóc đó chứ ai? – Dạ Thảo hí hửng đáp.

- Ai? - Thiên Vi ngơ ngác nhìn quanh.

- Mà y cái đuôi – Dạ Thảo hững hờ đáp.

- Oa oa... Không ngờ đó nha – Thiên Vi reo lên – Đã chọn được anh nào chưa?

Dạ Thảo khẽ lườm Thiên Vi rồi thở dài đáp:

- Ai mà thèm ngó tới mình chứ?!

- Sao lại nói thế? – Thiên Vi tròn mắt nhìn Dạ Thảo.

- Mình như vậy thì... – Dạ Thảo nhìn lại bộ dạng tròn trịa béo tốt của mình, vẻ mặt càng buồn bã hơn.

Thiên Vi thấy bạn tui thân như vậy cũng buồn, Dạ Thảo hơi mập nhưng gương mặt tròn trịa của cô vẫn mang nét dễ thương đáng yêu, hơn nữa Dạ Thảo rất tốt bụng, chẳng ai trong lớp vì ngoại hình của cô mà chán ghét cô cả.

- Đừng buồn mà, thật ra ngoại hình không quan trọng lắm đâu – Thiên Vi vội an ủi Dạ Thảo – Mình tin sẽ có người thích Thảo vì tính cách của Thảo. Chẳng phải Thảo vừa bảo có mà y cái đuôi theo mình đây sao?!

- Đó là đuôi của bạn, không phải mình – Dạ Thảo rầu rĩ.

Thiên Vi nhấ t thời không biế t nói sao, cô cũng trầ m mặt. Cô và Dạ Thảo khác nhau, nhiề u người hay bảo, hai người mà đi chung với nhau thì giồ ng như sô ́ mười. Cô thở dài nói:

- Đừng để ý đế ́n bọn họ nữa.

- Ai thềm để ý chú – Dạ Thảo bỗng dung thay đổi sắ c mặt, nhăn răng cười – Mình đùa đầ y. Ba mẹ mình đã bảo: “Làm người chỉ câ ́n sô ́ng vui vẻ là được rô ́i, mặc kệ ai nói gì thì nói”.

Thiên Vi thấ y bạn vui vẻ trở lại, cô cũng tươi cười gật đầ u:

- Ba mẹ Thảo nói rấ t đứ ng. Cuộc sô ́ng là phải vui vẻ.

Cả hai nhanh chóng ra về ́.

Ở bên kia sân trường, ba nam sinh đang khệ nệ ôm mấ y cuộn bản đồ ́ trong thư viện, vừa đi vừa nói chuyện.

- Tại cậu đá mạnh quá mới làm bể cái bình bông đó. Lầ n này chúng ta tiêu rô ́i – Một nam sinh đầ u đỉnh vừa vác mô hình vừa nhăn nhó, tuy nói lời trách móc nhưng nụ cười lại hiện trên môi.

- Đó là cú đá hoàn hảo nhấ t của mình đầ y – Nam sinh có mái tóc rô ́i hả hê đáp rô ́i vui vẻ bước đi.

- Lầ n sau tội mình đá một trận nữa đi, mình vừa tìm được một sân bóng khá rẻ – Cậu bạn này đầ u tóc tuy gọn gàng thề ́ nhưng cúc áo lại cài lệch cả đi.

- Được, đừng như lầ n trước nhé, đá đế ́n rách cả quầ n – Đầ u đỉnh trêu chọc bạn, nói xong vội vàng bỏ chạy.

Nam sinh tóc rô ́i trợn mắ t, không ngờ đứ a bạn lại dám nhắ c đế ́n bị kích xấ u hổ của mình trên sân bóng, bèn nổi giận đuồi theo.

Cả ba vừa chạy vừa trêu chọc lẫn nhau thì nam sinh tóc rớt i va vào Thiên Vi. Cái dây móc trên bản đồ làm cho sợi dây lụa màu rêu trên tóc Thiên Vi tuột ra, rơi xuống đất.

Thiên Vi hơi đau, quay đầu nhìn họ, nam sinh đầu đình nhanh nhẩu xin lỗi trong khi cậu bạn tóc rớt i đã ngơ ngẩn nhìn cô. Thiên Vi chỉ cười nhẹ rồi quay mặt đi tiếp mà không hay dây buộc tóc của mình đã rơi xuống đất. Nam sinh tóc rớt i nhìn theo dáng Thiên Vi cùng Dạ Thảo rời đi mới lặng lẽ nhặt sợi dây buộc tóc của cô lên. Sợi dây mềm mại tung bay trong gió khiến lòng người ngơ ngác.

Tạm biệt Dạ Thảo, Thiên Vi mở cửa vào nhà, cô đưa mắt tìm kiếm mẹ mình. Mọi ngày, giờ này bà thường ngồi xem ti-vi trong phòng khách nhưng hôm nay không thấy bà đâu. Cô lên tiếng gọi:

- Mẹ ơi, mẹ...

- Mẹ ở ngoài này – Tiếng bà Thiên Hương vọng vào từ ngoài vườn.

Vừa ra vườn, Thiên Vi đã thấy mẹ mình đang ngồi bên những chậu hoa hồng tí muội đang bị sâu cắn phá. Những bông hoa màu cam đang nở rộ bị mất một phần cánh trông bi thương vô cùng.

Thiên Vi thấy mẹ ngồi giữa trời nắng như thế liền nói:

- Sao mẹ lại ra đây giờ này?

- Mẹ khỏe mà, bác sĩ cũng khuyên mẹ nên thường xuyên ra ngoài hít thở không khí trong lành – Bà Thiên Hương cười hiền từ đáp.

- Ba mà thấy mẹ như thế này, lại giận cho mà xem – Thiên Vi thở dài, vừa dìu mẹ vào nhà, vừa nói.

- Con đừng nói cho ba nghe được không? – Bà Thiên Hương nói như năn nỉ.

Thiên Vi nghe giọng năn nỉ như trẻ con của mẹ, lòng mềm lại:

- Con sẽ không nói với ba, nhưng mẹ hứa là n sau không được ra nắ'ng nữa. Con phải dặn chị Hai trông chừng mẹ mới được.

Nghe con gái cắ'n nắ'n, bà Thiên Hương bật cười lớn:

- Được rồi. Mẹ hứa, là n sau ra vườn mà thắ'y nắ'ng lên mẹ sẽ vào nhà ngay.

- Mẹ phải hứa là không được ở bên ngoài quá chín giờ – Thiên Vi lắ'c đầ'u đưa điề'u kiện.

- Được rồi. Mẹ hứa.

Nói xong thì hai mẹ con cũng đã vào tới trong nhà, Thiên Vi dìu mẹ ngồ'i xuồ'ng ghé' dựa trong phòng khách, lập tức đứng lên nói:

- Con lắ'y cho mẹ li nước.

Bà Thiên Hương nhìn theo bóng con gái khẽ ho vài tiế'ng, cô' gắ'ng hít thở. Bà không ngờ mới chớp mắ't mà con gái đã lớn thề' này, chỉ ít lâu nữa thôi sẽ trở thành một thiề'u nữ xinh đẹp được nhiề'u người để mắ't đề'n. Khi cô lớn sẽ bắ't đầ'u yêu, rồi lắ'y chồ'ng, sinh con. Cô sẽ có một gia đình hạnh phúc cho riêng mình. Liệu bà còn có thể số'ng đề'n khi đó để nhìn thắ'y tắ't cả tương lai hạnh phúc của con gái hay không? Nghĩ đề'n đây lòng bà đau đớn' vô cùng. Thiên Vi đã quay trở lại bên mẹ, bà Thiên Hương đưa tay vuồ't mái tóc dài của con gái, nhìn Thiên Vi âu yế'm:

- Mẹ muồ'n nghe con hát.

Thiên Vi nhìn mẹ chớp mắt hồ i lâu rồi khẽ cất tiếng hát.

Mẹ là dòng sông ấm áp đến bên con dịu êm

Mẹ là vầng trăng lấp lánh đến trong từng giấc mơ

Tình mẹ là con sóng vỗ nhá p nhô con thuyê n trôi

Tiê ng sóng vỗ êm đềm vẫn đến trong con một đời

Thương con mẹ yêu thức đêm trông con ngủ say

Thương con mẹ yêu thán g ngày cho con tình thương

Thương con mẹ yêu thức đêm trông con ngủ say

Thương con mẹ yêu thán g ngày cho con tình thương

Mẹ là dòng sông ấm áp đến bên con dịu êm

Mẹ là vầng trăng lấp lánh đến trong từng giấc mơ

Tình mẹ là con sóng vỗ nhá p nhô con thuyê n trôi

Tiê ng sóng vỗ êm đềm vẫn đến trong con một đời.

(Thương con mẹ yêu)

Tiê ng hát trong trẻo và mê m mại vang lên khắ p căn phòng khiê n bà Thiên Hương hạnh phúc vô cùng, nỗi đau trong lòng cũng dịu bớt.

Thiên Vi chờ mẹ ăn xong, đợi mẹ chớp mắt, mới nhẹ nhàng bê mâm cơm của mẹ ra ngoài.

- Mẹ em ngủ rồi sao? – Chị Hường là người giúp việc của nhà Thiên Vi hỏi.

- Dạ ngủ rồi – Thiên Vi vừa đáp vừa đặt mâm vào trong bồn rửa.

- Đạo gần đây mẹ em ăn rất ít. Sáng nay chị thấy cô có vẻ rất buồn, hỏi mà cô không nói.

Thiên Vi trằm mặt, lúc sau mới hỏi:

- Sáng nay lúc ba em đi làm, mẹ em đã dậy chưa?

- Hình như chưa. Mà dạo này ông chủ cũng lạ lắm, em đi học thêm về rồi ở trong phòng luôn nên không biết. Nhiều hôm ông chủ không ngủ trong phòng bà chủ mà lại ngủ ở phòng khách. Chị hỏi thì bà chủ bảo ông chủ sợ làm ồn khiến bà chủ ngủ không được. Nhưng mà... chị thấy, sắc mặt bà chủ chẳng vui chút nào.

Những lời chị Hường kể lại khiến Thiên Vi buồn, cô cố gắng cười đánh trống lảng:

- Em đi ngủ đây.

Thiên Vi nói xong đi lên lầu, chị Hường nhìn theo lưng đầu thờ dài.

Thiên Vi trở về phòng, ngã phịch lên giường, hai hốc mắt đã đỏ hoe. Cô thương mẹ và sợ mất mẹ. Thế nhưng ba cô thì... Liệu có phải tình cảm của ba với mẹ không tốt nên mới khiến bà buồn như thế.

Thiên Vi lấy điện thoại nhấc nút gọi cho ba. Điện thoại đổ chuông thật lâu mới có người bốc máy:

- Gì thế con gái?

Giọng ba cô có vẻ không thoải mái. Vì cảm thấy có chút buồn, cô liền nói:

- Hôm nay mẹ con hình như không được khỏe.

- Vậy sao? Con thay ba chăm sóc mẹ nhé. Đạo này ba bận quá, đợi tuần sau ba rảnh sẽ đưa mẹ đi bác sĩ – Giọng ba cô hơi hợt đáp – Cứ vậy nhé, ba bận lắm, về nhà nói chuyện sau.

Gác điện thoại, ánh mắt Thiên Vi nhòe lệ. Cô lo lắng đến một ngày nào đó, gia đình cô sẽ tan vỡ, biết đâu đó sẽ có một người đàn bà xen vào hạnh phúc này. Buồn bã, chán nản, Thiên Vi chẳng thể nào chụp ảnh được.

Cô lặng lẽ gõ i dẩy lấy album hình cả nhà ra xem. Lúc đó mẹ cô còn khỏe lắm, gia đình cô rất hạnh phúc. Ba thường đưa hai mẹ con đi chơi khắp nơi, chụp rất nhiều hình, lưu giữ lại những khoảnh khắc lúc nhỏ của cô. Đây là hình lúc cô ba tuổi, còn đây là hình khi cô lên mười. Hình lúc sơ sinh, nghe mẹ nói, đã thất lạc khi dọn nhà.

Nhìn từng tấm hình gia đình, Thiên Vi bỗng bật khóc.

Khi Thiên Vi đạp xe đến chỗ học thêm thì nhận được thông báo thầy có việc bận, Dạ Thảo ở bên cạnh than thở không ngừng:

- Haiz! Biết vậy mình ở nhà ngủ thêm một chút nữa có hay hơn không. Thầy thật là, nếu có việc bận thì nên thông báo trước.

- Thầy có việc bận đột xuất mà – Thiên Vi buồn buồn nhìn Dạ Thảo phân trần.

Dạ Thảo lúc này mới để ý đến mắt của Thiên Vi đang đỏ hoe, cô nhíu mày hỏi:

- Vi sao thế? Vi khóc à? Đã xảy ra chuyện gì rồi?

- Không có gì đâu – Thiên Vi lắc đầu quay mặt đi né tránh.

- Nè! Vi có còn coi mình là bạn nữa hay không? – Dạ Thảo trách móc.

Cuối cùng, cả hai cùng ra một công viên gần nhà thầy, ngồi trên một cái ghế đá. Thiên Vi liền kể hết mọi chuyện với Dạ Thảo. Rồi cả hai cứ thế ngồi im lặng bên nhau. Đôi khi im lặng cũng là cách xoa dịu nỗi buồn tuyệt vời nhất. Trời về chiều, có nắng nhạt và gió nhẹ. Người người rủ nhau vào công viên chơi, chẳng mấy chốc xung quanh trở nên đông đúc. Bên kia là sân bóng rổ, một nhóm nam sinh trạc tuổi cô đang bắt đầu trận đấu mới. Họ kéo theo một nhóm nữ sinh đến ủng hộ, reo hò, chẳng mấy chốc nơi này vốn yên tĩnh đã trở nên ồn ào.

Dạ Thảo kéo Thiên Vi đứng dậy rồi nói:

- Gạt bỏ hết đi, tụi mình đến xem họ thi đấu nào.

Thiên Vi bị kéo đi, bắt đầu đi dạo theo Dạ Thảo. Chợt lúc cuối cùng cả hai cũng vào được bên trong. Lúc này Thiên Vi mới nhìn rõ mấy bạn nam sinh chơi bóng rổ kia. Có hai đội, một đội mặc áo đồng phục bóng rổ màu vàng, một đội mặc đồ bình thường. Mỗi đội có năm người, người nào cũng cao lớn. Phần thắng lúc đầu nghiêng về đội vàng. Đội bên kia dường như cảm chắc thất bại. Một người trong đội hỏi bạn mình sau khi thua liên tiếp mấy trái.

- Chùng nào tụi nó tới?

- Chờ chút đi, tụi nó đã hứa nhất định sẽ tới mà – Người bạn trấn an trong khi tay vẫn sẵn sàng bắt bóng.

- Đội vàng chơi hay quá – Dạ Thảo nhìn một hồi ngẩn ra rồi chỉ tay vào anh chàng cao nhất đội vàng – Mà cái anh chàng đó sao

mình thấ y quen quen. Hình như là học trường mình. Con gái trường mình đê ́n cổ vũ đông quá trời.

Thiên Vi đảo mắ t nhìn theo hướng Dạ Thảo chỉ, đó là một anh chàng đẹp trai, gương mặt sáng sủa, trán cao, mũi thẳng, môi dày, chân mày rậm. Trước giờ, cô ít khi để ý đê ́n các bạn nam ngoài lớp nên cũng không rõ lắ m về ̀ nhân vật được ái mộ như vậy trong trường.

Đang mải đuổi theo suy nghĩ, bỗng nhiên Thiên Vi thấ y ai đó lao nhanh ra khỏi sân bóng, va vào người mình rắ t mạnh. Không phải một mà là ba bóng người. Thiên Vi lao đảo đứng không vững nên ngã vào Dạ Thảo, Dạ Thảo bị bắ t ngờ nên cũng ngã theo. Cả hai ngã bệt xuố ng. Thê ́ nhưng mọi người chẳng ai chú ý đê ́n họ. Tắ t cả đê ̀u đang tập trung vào sân bóng. Ba mục tiêu mới hứa hẹn làm nên một trận bóng bùng nổ đê ́n nghẹt thở giữa hai phe khi một bên quyê ́t giữ tỉ số ́ để giành chiê ́n thắ ng, một bên lại quyê ́t tâm san bắ ̀ng tỉ số ́, đảo ngược tình thê ́.

Thiên Vi với Dạ Thảo miễn cưỡng ngô ̀i dậy, Dạ Thảo cầu nhàu:

- Thiệt là hạng người gì đâu, chạy gì mà như ma đuổi.

- Hai bạn không sao chứ? – Một giọng nói trầ ̀m á ́m rắ t dễ nghe vang lên.

Thiên Vi đưa mắ t nhìn lên, liê ̀n bắ t gặp một gương mặt đẹp đang bày tỏ thái độ lo lắ ng cho cô và Dạ Thảo. Cậu mặc bộ đồ ̀ng phục màu vàng rộng, bóng lưng cao lớn che phủ một góc ánh sáng mặt trời trước mặt cô.

- Xin lỗi nhé! Bọn họ không cô ́ ý đâu? Để mình đỡ bạn đứng lên.

Vừa nói, bàn tay của cậu bạn vừa chìa về phía cô. Thiên Vi không nỡ từ chối, đành đưa tay cho cậu bạn đỡ mình đứng dậy.

Vừa đứng dậy, bàn tay cô cũng vội buông ra theo phép lịch sự. Cậu bạn quay người nhìn Dạ Thảo hỏi:

- Bạn không sao chứ?

Dạ Thảo lắc đầu nhưng ánh mắt bực bội lại ném về một góc sân, nơi có ba người đang cầm ba chai nước ngửa cổ lên trời tu nhanh đầy sáng khoái. Cậu bạn đẹp trai thấy vậy thì quay người về phía ba kẻ vừa gây ra lỗi nói:

- Này! Mau xin lỗi hai bạn ấy đi, các cậu vừa làm hai bạn ấy ngã đó.

Thiên Vi cũng đưa mắt nhìn rõ ba người kia. Cô nhận ra họ chính là ba người va vào cô ban sáng.

- Tụi này bạn lắm, phải khởi động để còn ra sân chứ. Cậu có lòng như vậy thì thay tụi này nói lời xin lỗi đi – Một trong ba cậu lên tiếng chế giễu.

- Nói như vậy mà nghe được sao hả? Là ba bạn làm tui mình ngã mà – Dạ Thảo bực tức nhìn ba người đó mắng – Ở đâu có cái kiêu làm người ta té ngã rồi bắt người khác xin lỗi thay chứ. Mấy bạn là hạng người gì thế hả?!

- Ê, bà mập kia! Tụi này là hạng người gì thì có liên quan gì đến bà? Không xin lỗi đó, làm gì được nhau – Đầu đình há t mặt đầy vẻ thách thức.

- Cái đó không biết điều kia, ông tương ông đẹp lắm sao, nhìn ông đúng là ma chê quỷ hờn, đến mập như tui còn không thèm ông

nữa chứ đừng nói tới người khác – Dạ Thảo không vừa liền đáp lại ngay.

- Haha, tui là người chứ đâu phải là heo, ai mượn bà thương chứ?
– Đâu định càng nói càng táo tợn, không ngại cả những lời làm tổn thương người khác.

- Tên khốn này... – Dạ Thảo tức giận sấn tới.

Thiên Vi cũng cảm thấy giận vì những lời nói ngang ngược kia, cô đưa ánh mắt khó chịu về phía ba người, mắt cô với mắt của cậu bạn tóc rôi vô tình chạm nhau. Thấy Dạ Thảo định bước tới nói chuyện, cô vội vàng can ngăn:

- Bỏ đi. Tụi mình về thôi.

Dạ Thảo có chút không cam tâm, nhưng Vi trừng mắt nhìn ba người kia rồi giận dữ bỏ đi.

- Mình sẽ bắt họ xin lỗi hai bạn – Cậu bạn đẹp trai liền nắm tay Thiên Vi lại rồi nói, ánh mắt nghiêm túc nhìn về phía ba người bên kia.

- Này! Ông định làm anh hùng cứu mỹ nhân à? – Đâu định vẫn lớn tiếng cười cợt – Định bắt tụi này xin lỗi bằng cách gì đây? Đừng nói là muốn đánh nhau nhé, tụi này rất sẵn sàng.

- Chúng ta đều là học sinh, không nên giải quyết bằng bạo lực. Cứ lầy trận bóng rổ này quyết định. Nếu đội mình thắng, các bạn phải xin lỗi họ – Cậu bạn đẹp trai ôn tồn nói.

- Chơi thì chơi. Ai sợ ai nào – Đâu định đầy tự tin gật đầu – Chấp các người dẫn trước bọn này luôn đó.

- Thôi đi. Dù sao chúng ta cũng có lỗi, một tiếng xin lỗi cũng không quá đáng đâu – Tóc rô`i bèn quay sang đầ`u đình khuyên can.

- Nghe rõ chưa. Đây mới là tiếng người đó – Dạ Thảo đã`c ý vênh mặt nhìn đầ`u đình nói.

- Nế`u chó có xin lỗi mèo, tôi cũng không thèm xin lỗi đầ`mập ú như bà đâu – Đầ`u đình nghe Dạ Thảo nói thì tức giận, bèn thề lưỡi làm mặt quỷ và dường như không hề` có ý định xin lỗi.

- Đủ rô`i. Bạn là con trai nên ăn nói lịch sự một chút đi. Bạn có biế`t bạn nói như thế` sẽ làm bạn á`y buồ`n lắ`m hay không hả?

Thiên Vi lên tiếng dù chẳng hề` muồ`n dính dáng đầ`n đám người này chút nào. Cô hồ`i hận vì đã đầ`n đây xem trận đầ`u này. Cô tức giận nói tiế`p:

- Bạn có biế`t là không phải cứ gây ra lỗi rô`i xin lỗi là được đâu. Huồ`ng hồ` bạn đã có lỗi mà không xin lỗi thì thôi, vì sao lại còn tỏ vẻ tự cao tự đại như thế` chứ? Nế`u bạn cứ thế` ra đường, người ta không chửi mắ`ng bạn đâu, mà người ta sẽ chửi mắ`ng những người sinh ra bạn, những người dạy dỗ bạn. Bạn có thể tỉnh bơ làm như không nghe người ta mắ`ng mình, nhưng ba mẹ, thầ`y cô bạn bị mắ`ng, chẳng lẽ bạn không có chút hồ`i hận nào hay sao? Nế`u như vậy mà bạn vẫn thầ`y vui thì bắ`t luận trận đầ`u này ra sao, mình cũng không muồ`n nhận lời xin lỗi từ loại người như bạn đâu.

Từ nãy giờ Thiên Vi không lên tiếng, khi lên tiếng thì lại nói một tràng dài như thế`, mọi người trong sân vô`n ô`n ào phấ`n khích chờ đợi trận đầ`u nghe xong thì im bặt. Đưa mắ`t lắ`m lét nhìn Thiên Vi.

Thiên Vi nói xong, đưa mắ`t nhìn về` ba người đó đầ`y kiên cường, ánh mắ`t cô không chút e sợ, chỉ còn sự giận dữ mà thôi.

Đầu đình nghe Thiên Vi nói, mặt mũi tôi sầm lại, vừa bực bội vừa có chút hổ thẹn. Tóc tôi cũng bị tác động không nhỏ. Cậu bạn trong nhóm này giờ cười khục khặc nghe cuộc đấu tiếp giữa bạn mình với Dạ Thảo, thầy Thiên Vi lên tiếng thì cười cười bảo:

- Ô, người đẹp không nói thì thôi. Hễ mở miệng là toàn dạy đời không. Được rồi, tụi này có tư cách xin lỗi bạn hay không thì cứ chờ sau khi trận bóng xong rồi quyết định. Nếu tụi này thua, tụi này sẽ cho bạn lời xin lỗi chân thành nhất. Bây giờ bắt đầu thi đấu thôi.

Thiên Vi cũng đã nói đủ rồi. Nghe như vậy, cô quyết tâm ở lại để xem trận bóng rổ lần này. Cô hi vọng đội cậu bạn đẹp trai kia sẽ thắng, cô muốn nhận được lời xin lỗi.

- Mình nhất định bắt họ phải xin lỗi hai bạn – Cậu bạn đẹp trai nhìn Thiên Vi bằng ánh mắt kiên quyết nói.

Thiên Vi chỉ khẽ mỉm cười gật đầu ngụ ý cảm ơn cậu. Cô cũng nhận lại được một nụ cười đáp lại trước khi cậu quay trở lại sân bóng. Cô khẽ đưa mắt nhìn về phía đội bên kia, nghe hai cậu bạn vỗ vai nói với tóc tôi:

- Nhất định phải san bằng tỉ số và giành chiến thắng.

Trận đấu lại tiếp tục, mọi người hò hét theo dõi và cổ vũ không ngừng.

Thiên Vi cũng hò hét theo, lần đầu tiên cô xem một trận đấu bóng rổ cá cược lại có liên quan đến mình. Cô cẩn thận, hai tay khế siết lại thắm cảu nguyệt cho đội áo vàng chiến thắng. Dạ Thảo ở bên cạnh cô cực kỳ sôi nổi hò reo cổ vũ cho đội áo vàng, cũng luôn miệng trừ cho đội đối thủ thua thiệt. Các cổ động viên, nhất là các bạn nữ vỗ tay hò hét âm ỉ, trên miệng họ liên tục bật ra hai cái tên:

- Thanh Phong...

- Duy Phong...

Trận đấu diễn ra rất căng thẳng.

Câu thủ đội vàng chuyên bóng cho nhau rất cẩn thận, thế nhưng dường như người chơi tốt chỉ có mình cậu bạn đẹp trai đội trưởng. Những người khác càng chơi càng đuối.

Bên đội đối thủ, cả ba người vừa xuất hiện đều có kỹ thuật chơi khá tốt. Đầu đình có ưu thế về thể lực nên khi tranh chấp bóng luôn giành được phần thắng, hơn nữa khả năng giữ bóng của cậu cũng khá tốt. Nhìn trái bóng rõ trong tay cậu cứ đập xuống đất rồi nảy lên theo nhịp điệu khiến ai cũng bị thu hút. Như hiểu được sự hấp dẫn trong dáng vẻ của mình, đầu đình dường như càng thích thể hiện hơn, vờn bóng qua lại với một cậu bạn đội vàng, khiến gương mặt cậu bạn đỏ gay vì cầu kính.

- Khôi! Đừng đùa nữa, chúng ta đang bị dẫn trước, đã hiệp ba rồi đấy – Lời tức giận vang lên nhắc nhở khiến đầu đình khịt mũi dừng lại trò đùa của mình, nhìn cậu bạn đội áo vàng, cười giấu cợt rồi nói:

- Xin lỗi nhé! – Đầu đình liền xoay người đưa bóng qua người cậu bạn kia. Bất ngờ trái bóng bị cướp mất. Đầu đình giật mình nhìn lại xem kẻ nào có bản lĩnh cướp bóng trong tay mình như thế. Cậu bạn đẹp trai đội trưởng đội đối thủ hừ mũi khiêu khích rồi đuổi theo trái bóng.

Ngay khi đến gần rồi, cậu nhanh như cắt xoay người lại, nhom người lên, tay uyển chuyển tung bóng về phía rồi.

Động tác xoay người quá nhanh, chẳng ai nghĩ rằng cậu lại làm được động tác có độ khó cao như vậy. Trái bóng cứ lao băng băng về phía cái rổ đang nằm im kia. Đường tung bóng rất chuẩn, một đường cong đẹp mắt, nếu không có cơn gió mạnh làm lệch đường đi thì quả bóng trăm phần trăm sẽ lọt vào rổ. Thế nhưng, chỉ còn một gang tay nữa là bóng nằm gọn trong rổ thì tóc rói đã giậm chân tung người lên, dùng cánh tay dài của mình há t bóng ra xa khỏi rổ, cứu nguy trong tích tắc.

Cổ động viên òa lên reo hò vang dội.

Tỉ số sắp san bằng, cả đội đô i thủ đập tay ăn mừng với nhau, Tóc rói vô tình đưa mắt nhìn về Thiên Vi, ánh mắt như xoáy sâu vào mắt cô, cậu nở nụ cười trên môi rất đẹp, động tác đưa tay quét mồ hôi cũng đầy cá tính nhưng càng khiến mái tóc cậu trở nên rói hơn. Hai cái lúm đồng tiền thu hút khiến cậu trở nên trong trẻo lạ lùng. Thiên Vi cắn chặt môi quay mặt đi, vẻ mặt có chút hờn dỗi. Dạ Thảo ở bên cạnh, nhìn thây đô i thủ ghi bàn liên tục trong khi bên đội vàng chỉ ghi được hai điểm thì tức lắ m. Cô nhìn đầ u đỉnh luôn miệng mắ ng chữi:

- Đồ` hèn hạ, chơi mà ép người quá đáng như thế`.

Không biế t là có linh cảm hay không mà đầ u đỉnh quay đầ u nhìn Dạ Thảo thề lưỡi trên chọc:

- Này! Heo mập, chờ kiế p sau sẽ nhận được lời xin lỗi của tui này nha. Dạ Thảo liế c nhìn đồng hồ` trên tay, cô nhoẽn miệng cười. Thời gian chỉ còn lại một phút mười lăm giây nữa nhưng đội vàng vẫn dẫn trước một điểm. Dạ Thảo vui mừng reo lên:

- Đùng vội đắ c ý.

Đầu đình thấy bộ dạng của Dạ Thảo thì giật mình quay lại nhìn đồng hồ. gương mặt hơi tái đi, cậu quên mất một điều là bản thân mình đến trễ, trận đấu đã vào nửa hiệp thứ ba rồi. Không cần suy nghĩ nhiều, cậu nhanh chóng bước đến bên tóc rồi thì thầm:

- Hèn chi cậu ta dám đánh cược với tụi mình khi mà đội cậu ta toàn người yếu. Bọn họ này giờ chắc là giữ sức rồi, lần này chắc chắn dùng hết sức để bảo toàn tỉ số. Phong! Lần này ông phải dùng đến bước nhảy của mình thôi.

Tóc rồi nhìn đầu đình khẽ gật đầu. Đầu đình vui vẻ nhún miệng cười. Cậu đập tay quyết tâm với tóc rồi. Trận đấu lại tiếp tục... Trái bóng cuối cùng cũng chuyển đến tay của tóc rồi. Cậu và đội trưởng áo vàng cùng lúc đối đầu với nhau. Ngay thời khắc này chỉ còn đúng mười giây nữa là kết thúc trận đấu. Muộn chẵn thối, cả hai phải dựa vào thể lực và kỹ thuật của chính bản thân mình.

- Phong! Nhảy đi nhanh lên – Đầu đình gào to.

Tóc rồi nhìn bạn mình, rồi nhìn Thiên Vi, tay vẫn dẫn bóng không ngừng. Cậu và đội trưởng áo vàng cùng né qua né lại, kẻ muộn ngăn, kẻ muộn băng qua và ghi bàn.

Đầu đình căng thẳng gào lên inh ỏi.

Thiên Vi cũng hồ hởi chờ đợi, mắt mở to, hai hàng lông mi đen rủ xuống che hờ nửa đôi mắt đẹp, trông ngực đập thành thịch. Lần đầu tiên cô trông ngóng nhiều như thế.

Tóc rồi thở dài ra một hơi, thay vì lách người vượt qua cậu bạn đội trưởng, cậu lại xoay người dẫn bóng về phía sân của mình, cách xa đối thủ ba bước. Bất ngờ cậu xoay người lại lấy đà, tung người

lên cao, bóng trên tay ném về phía rỏ. Quá bất ngờ, tất cả đều đứng im bất động ngược nhìn trái bóng lao thẳng về đích. Điểm bóng có thể là ba, như vậy sẽ chuyển bại thành thắng ngay lập tức. Lần đầu tiên, Thiên Vi đưa hai tay chặn lại cầu khàn, mắt không chớp nhìn theo quả bóng. Thời gian chỉ còn ba giây nữa. Quả bóng xoay xoay ba vòng mới chịu lọt xuống rỏ. Tuy vậy tiếng còi kết thúc trận đấu của cậu bạn trọng tài đã vang lên.

Tiếng hò reo vang dội xen lẫn cả những lời tiếng nô i.

Dạ Thảo vui mừng trước chiến thắng của đội vàng, cô nhào sang ôm chầm lấy Thiên Vi, hò reo phẫn khởi:

- Thắng rồi, chúng ta thắng rồi.

Thiên Vi cũng vui mừng, cô đưa ánh mắt nhìn cậu bạn đội trưởng, khẽ gật đầu một cái cảm ơn. Cô cũng nhận được nụ cười nhẹ nhàng đáp lại.

- Này đầu đình! Chờ lời xin lỗi của em đó. Xem ra không cần đợi đến kiếp sau rồi – Dạ Thảo dăc ý, chớng nạnh ưỡn ngực há t mặt nói với đầu đình.

Đầu đình thua cuộc, thấy Dạ Thảo nói như thế thì bực tức chửi thề:

- Mẹ kiếp p...

Tóc rồi cười xuê xòa trêu ghẹo thêm:

- Ráng chịu đi, ai bảo cậu đánh cược làm gì.

- Chết tiệt, cậu cũng phải xin lỗi nhỏ mập đó đây, có gì mà vui chứ?! – Đầu đình định giơ chân đá bạn mình một cái, nhưng tóc rồi cười ha ha tránh được.

- Được rồi, quân tử nói được là làm được – Cậu bạn thân của hai người nhìn về phía Dạ Thảo bảo – Ba đứa này sẽ xin lỗi hai bạn.

Thiên Vi vui vẻ chờ đợi ba người kia đến xin lỗi, trong lòng cảm kích cậu bạn đội trưởng đội áo vàng vô cùng. Nhưng khi tay vô tình chạm vào đáy túi xách, cô mới phát hiện điện thoại của mình rung liên tục. Cô giật mình vội lôi điện thoại ra xem, mặt nhanh chóng tái xanh.

Thấy Thiên Vi đột nhiên tái mặt chạy đi, Dạ Thảo ngỡ ngác mất vài giây rồi mới lên tiếng gọi:

- Thiên Vi! Thiên Vi... Có chuyện gì vậy?

Nhưng thay vì trả lời Thảo, Thiên Vi cứ nắm chặt điện thoại trên tay, lao ngay ra ngoài đường. Dạ Thảo cũng không nói không rằng vội vàng đuổi theo sau gót Thiên Vi. Thiên Vi ra đường lớn, dáo dác tìm taxi. Dạ Thảo đã đuổi kịp cô, nắm lấy tay áo cô, mặt nhọc thở không ra hơi hỏi:

- Chuyện gì vậy hả? Sao tự nhiên lại bỏ chạy như ma đuổi thế?

- Mẹ mình nhập viện rồi, mình phải đến bệnh viện ngay. Từ nãy giờ chị Hường không liên lạc được với mình, chị ấy đã đưa mẹ mình đi cấp cứu luôn. Bảo mình đến ngay, nghe nói phải phẫu thuật - Giọng Thiên Vi vỡ òa, nghẹn ngào nói, run run, đứt quãng.

Dạ Thảo nắm lấy bàn tay đang siết chặt điện thoại mà vẫn run run của Thiên Vi, lên tiếng an ủi:

- Vi đừng lo quá, biết đâu bác chỉ hơi mệt thôi.

Dạ Thảo vừa nói xong thì một chiếc taxi cũng trở tới, Thiên Vi lập tức mở cửa xe chui vào trong. Dạ Thảo cũng chui vào theo, trước ánh mắt mong nước của Thiên Vi, cô nói:

- Mình đi với Vi.

Thiên Vi gật đầu. Chiếu taxi nhanh chóng lao vụt đi.

- Haha... thật là tốt, không cần phải nói xin lỗi nữa – Đầu đình cười vang đầy c ý khẽ đưa mắt liếc nhìn đội trưởng đội áo vàng hát mặt đầy kiêu ngạo. Cậu bạn đội trưởng tỏ ra không thềm chấp, cúi người nhạt bóng rồi ra hiệu cho đồng đội ra về.

Trời cũng bắt đầu sấm tố. Tóc rồi đưa tay vào túi lấy ra một sợi dây buộc tóc. Cậu bõ nhìn sợi dây mỏng manh trên tay mình rung lên theo cơn gió nhẹ, từng ngón tay khẽ khép lại, trong lòng bàn tay giữ chặt sợi dây.

- Hê... – Một cánh tay đưa ra giật lấy sợi dây trên tay tóc rồi khiến cậu giật mình kêu lên – Thiên Minh! Mau trả cho mình.

Thiên Minh làm như không nghe thấy, cậu giờ cao sợi dây lụa trên tay, nở nụ cười nửa miệng tinh quái:

- Của con gái.

Sau đó cậu đầy c ý nhìn tóc rồi với ánh mắt gian manh hỏi:

- Duy Phong! Có hai cơ hội cho ông lựa chọn. Một là thành thật khai báo. Hai là biện pháp mạnh. Mau chọn đi.

- Không có lựa chọn nào hết, mau trả cho mình – Duy Phong lúng túng, cậu đưa tay cố giật lại sợi dây trên tay Thiên Minh nhưng cậu bạn nhanh chân lùi về sau một bước, giấu sợi dây ra sau lưng mình. Duy Phong liền nghiêm sắc mặt, giọng đanh thép nhìn Thiên Minh ra lệnh:

- Đùng đùa nữa, trả lại cho mình.

- Không trả – Thiên Minh nhún mày khiêu khích nói – Trừ khi cậu khai ra, nếu không đừng hòng mình trả.

Nói xong, liền giơ sợi dây lên cao rồi bỏ chạy. Duy Phong thở dài một cái sau đó lặc đầ u đuổi theo. Nói về chạy, đương nhiên cậu tự tin có thể thắng Thiên Minh. Chỉ một lát, Duy Phong đã nhanh chóng nắm được cổ áo Thiên Minh, giữ cậu ta đứng lại. Nhưng Thiên Minh đùa dai, nhất quyết không trả lại cho Duy Phong, cậu vò chặt sợi dây trong tay, cố vùng thoát khỏi tay Duy Phong, nhìn về đầ u đỉnh thét lên:

- Khôi! Bắ t lấ y nè.

Đầ u đỉnh này giờ nhìn hai đứa bạn đuổi bắ t nhau cười thích thú, nghe Thiên Minh thét lên, cũng nhanh chóng lao đế n bắ t lấ y sợi dây, không để Duy Phong lấ y được. Duy Phong bị trêu chọc, nghiế n răng nhìn hai đứa bạn. Đùa giỡn à m ì một hồ i, cả ba đề u thấ m mệt, Duy Phong bắ t lấ y hai người kia rồi cùng nhau ngã rạp ra thảm cỏ. Cả ba cùng cười to sảng khoái.

- Thật là... – Duy Phong không quên lấ y lại sợi dây từ tay Thiên Minh.

Thiên Minh nhìn qua Tuấ n Khôi, cả hai không nén nổi tò mò về chủ nhân của sợi dây buộc tóc kia. Cả hai ngồ i dậy, mỗi người một bên ngồ i sát lại Duy Phong, cậu cảnh giác, nắm chặt sợi dây trong lòng bàn tay, lờm hai đứa bạn.

- Đừng hỏi, mình chẳng có gì để trả lời hế t. Mình chỉ nhạt được, định trả lại cho bạn á y thôi.

- Haiz..., mình còn tưởng có trò vui để xem rồi chứ, thật là đáng tiế c mà – Tuấ n Khôi vuồ t vuồ t cái đầ u đỉnh của mình.

- Này! Người cậu bản quá, đừng có để n gâ n mình – Duy Phong không muố n hai đũa bạn nhiề u chuyện của mình thả c mắ c về sợi dây nữa bèn giả vờ đẩy họ tránh xa.

- Cái thả ãng này, người cậu có hơn gì tội mình đâu nào – Thiên Minh bĩu môi chế giễu nhìn chiếc áo thấ m đầ y mô hời mà Duy Phong đang mặc.

- Nói đi, nói lại, phải hỏi lại cậu, Duy Phong. Rõ ràng bóng sẽ vào rỏ, vì sao còn cô ã tình để nó xoay vòng như thế ? Cậu muố n biểu diễn thì cũng nên đợi lúc khác, chậm một giây mà làm tội mình thua cuộc đó có biế t không?! Xém chút nữa là phải xin lỗi bà chắ n tinh kia rồ i – Tuấ n Khôi nghiêm giọng nói.

- Xin lỗi thì xin lỗi. Rõ ràng tội mình có lỗi mà – Duy Phong hững hờ đáp.

- Kê cũng có duyên nhỉ, hôm nay hai lâ n đụng vào bạn â y – Tuấ n Khôi buột miệng nói một câu.

- Vê ã thôi – Duy Phong lảng chuyện nên thúc giục các bạn.

Cả ba đang chuẩn bị dắ t xe ra về ã thì phát hiện hai chiếc xe đạp nữ đang đứng cạnh nhau gâ n ghé ã đá. Cả ba người nhìn quanh, không thắ y bóng dáng ai cả.

- Chắ c là xe của hai bạn â y – Duy Phong nhìn hai chiếc xe, một chiếc màu vàng, một chiếc màu xanh dáng vẻ nhẹ nhàng. Trên giỏ chiếc xe màu xanh vẫn còn để lại chiếc túi xách, khi cả ba mở ra thắ y rõ cái tên Dạ Thảo.

- Nói xem, hai cô bạn lúc nầy xảy ra chuyện gì mà vội để n nỡ bỏ cả xe đạp lại – Tuấ n Khôi vuố t vuố t cắ m ra chiề u suy nghĩ.

- Mặc kệ đi, tụi mình đưa xe họ về nhà, rồi sau đó hãy tính –
Duy Phong bèn nói, sau đó, cậu một tay chạy xe đạp của mình, một
tay dẫn chiếc xe đạp màu vàng rời đi.

Tuấn Khôi nhún vai, đành làm theo Duy Phong.

Trời chiều sẫm tối cũng là lúc mọi người vội vàng trở về mái
ấm gia đình của mình. Những dòng xe cứ nối tiếp nhau không
ngừng nghỉ.

Taxi vừa dừng lại, Thiên Vi vội vàng mở cửa lao thẳng vào bên
trong phòng cấp cứu. Cô hoảng hốt chạy lại bàn tiếp tân, giọng
run rẩy đứt quãng khiến người tiếp tân chẳng hiểu cô đang nói gì.
Dạ Thảo vừa lúc chạy vào thấy vậy bèn nói rõ ràng từng câu chữ hơn,
hai người được thông báo là mẹ cô đã được chuyển vào phòng phẫu
thuật. Thiên Vi nghe xong cả người gập như mất hết sức lực, loạng
chạng ngã xuống, thật may là Dạ Thảo kịp đỡ cô. Dạ Thảo liên tục
gọi:

- Thiên Vi, Thiên Vi... Bạn không sao chứ?

Thiên Vi lắc đầu, hơi thở đứt quãng:

- Dìu mình đến phòng phẫu thuật đi.

Dạ Thảo gật đầu, hỏi đường đến phòng phẫu thuật rồi dìu
Thiên Vi đi. Cả người Thiên Vi run lên đầy sợ hãi. Dạ Thảo xiết chặt
tay cô an ủi:

- Yên tâm đi, không sao đâu, không sao đâu...

Hai người đi đến thang máy, trong lúc chờ thang máy, Thiên Vi
đã lấy lại được bình tĩnh. Gương mặt cô tái xanh, nhưng cô có vẻ đã

ồn hơn.

Cánh cửa thang máy mở ra, bên trong bỗng lạnh toát, từng phút từng giây trôi qua đều khiên Thiên Vi thấy thật nặng nề. Cô nắm lấy tay Dạ Thảo tìm kiếm một hơi ấm truyền sang bàn tay đang lạnh giá dần đi của mình. Dạ Thảo cũng cảm nhận được nỗi lo lắng của cô, cô siết chặt tay Thiên Vi hơn. Chị Hường đang đứng trước cửa phòng phẫu thuật với ánh mắt đỏ hoe.

Chị thấy Thiên Vi thì vui mừng khôn xiết kêu lên:

- Cuối cùng em cũng đến rồi, chị lo quá.

- Mẹ em sao rồi chị? – Thiên Vi lập tức hỏi ngay.

- Chị cũng không biết nữa, hôm chiế u, cô đang xem ti-vi tự nhiên ngắt xi u, chị gọi hoài không tỉnh nên chị đưa vội cô đến đây. Vào phòng cấp cứu được một lát, bác sĩ và y tá đã đẩy cô đi thẳng vào phòng phẫu thuật rồi. Chị lo quá, gọi điện cho em hoài mà không được. Lúc này y tá có bảo chị đi làm thủ tục gì đó mà chị đâu có rành, với lại chị cũng hông có tiền nữa – Chị Hường khổ sở nói.

Thấy Thiên Vi im lặng chị Hường nói tiếp:

- Chị về nhà thu xếp đồ đạc cho cô, lúc này đi vội quá, chẳng mang theo cái gì hết.

- Dạ, em nhờ chị giúp cho – Thiên Vi gạt đầu, nhìn bảng chữ trước cửa phòng cấp cứu mà nước mắt chực trào ra, cô đưa cho Dạ Thảo thẻ ATM nhờ đi rút tiền giúp rồi thần thờ ngơ i xuống ghế trước cửa phòng cấp cứu.

Thời gian trôi qua thật chậm rãi như thách thức thần kinh của người chờ đợi. Thiên Vi ngơ i lặng lẽ khóc.

Đèn phòng cấp cứu vẫn sáng mặc cho thời gian trôi qua.

Điện thoại của Thiên Vi chợt reo lên, là ba, chắc là ông đã đến, muốn biết mẹ cô đang ở đâu. Thiên Vi vội vàng bắt máy lên tiếng:

- Ba, mẹ đang ở...

- Ba vẫn chưa đến được, con xem mẹ thế nào rồi gọi điện cho ba hay – Giọng ba cô nhạt nhẽo cất lên bên kia điện thoại.

Lời ba nói như một gáo nước lạnh tạt thẳng vào mặt cô.

- Ba có biết tình trạng của mẹ thế nào hay không? – Thiên Vi tức giận lớn tiếng hỏi.

- Ba xin lỗi, ba cũng muốn về ngay lập tức nhưng phải kí hợp đồng xong ba mới về được, bây giờ mẹ con đang phẫu thuật, ba có về ngay cũng chẳng giúp được gì. Bây giờ ba đang trên đường về, con yên tâm, ba sẽ về nhanh.

- Hợp đồng!? Ba xem trọng nó còn hơn mẹ con con à? Ba có còn xem cái gia đình này ra gì không? – Thiên Vi gào lên trong đau đớn, nước mắt tuôn dầm dề trên gương mặt cô.

Cô tắt máy điện thoại, ngơ ngác xoay đầu, hai tay chông sà, đầu cúi gập xuống, nước mắt không ngừng rơi.

Tóc cô phủ xuống khiến người ta không thể thấy cô khóc, thế nhưng dáng vẻ đáng thương cùng thân hình run rẩy tội nghiệp của cô cũng đủ làm người ta đau lòng.

Một cái khăn tay màu trắng chìa ra trước mặt cô, nhẹ giọng an ủi:

- Dừng khóc. Những lúc thế này, chúng ta càng cần phải kiên cường hơn. Chỉ cần tin tưởng và thành tâm cầu nguyện thì người bên trong nhất định sẽ được phù hộ.

Thiên Vi ngừng khóc, ngẩng đôi mắt đen nhìn người tốt bụng muốn an ủi mình kia. Cô có chút ngỡ ngàng khi gặp lại cậu bạn đội trưởng đội áo vàng ở công viên khi nãy.

Cô có chút xấu hổ, khẽ cắn chặt môi, đưa tay nhận lấy chiếc khăn trắng trên tay cậu ta rồi cười gượng nói:

- Cảm ơn.

- Lúc này thầy bạn chạy đi, không nghĩ là lại gặp bạn ở đây – Cậu bạn cười nhận lại chiếc khăn tay – Người nhà bạn đang ở trong phòng à?

- Là mẹ mình – Thiên Vi gật đầu.

- Yên tâm đi, mình tin mẹ bạn sẽ không sao đâu. Sao chỉ có một mình bạn ở đây? Người thân bạn không đến à?

- Ba mình... ba mình có chút việc bận nên chưa đến kịp – Thiên Vi gượng đáp, ánh mắt sụp xuống có chút tránh né đề tài này.

Cậu bạn dường như cũng nhận ra cô có điều khó nói nên không tiếp tục hỏi nữa, chỉ buông một tiếng:

- Mình đợi cùng bạn.

Thiên Vi giật mình, cô lần nữa đưa mắt nhìn cậu bạn, chỉ thấy nụ cười tươi rạng rỡ cậu. Cả hai chỉ là người xa lạ, vậy mà cậu lại giúp cô khi cô bị người khác ức hiếp, trong lúc cô lo lắng cô đơn, cậu lại động viên an ủi, tự nguyện ở bên cạnh cô giống như cho cô điểm tựa.

Thiện cảm trong lòng cô đởi với cậu càng lúc càng nhiều. Lầ n đầ u tiên, Thiên Vi chủ động nói tên với người mới quen:

- Mình là Thiên Vi.

- Mình là Thanh Phong – Cậu khẽ đáp lời.

Chỉ giới thiệu như thế , cả hai lại ngồ i lặng im bên cạnh nhau.

Cảm giác có người cùng chờ đợi khiế n nỗi cô đơn và sợ hãi của Thiên Vi cũng vợi đi nhiều. Cô khẽ đưa mắ t liế c nhìn Thanh Phong. Chân mày rậm, số ng mũi cao, đường môi cong, trán cao. Cô cảm thấ y cậu là một chàng trai trầ m tính, thông minh và đầ y dịu dàng. Bắ t gặp cái nhìn của Thiên Vi, Thanh Phong khẽ cười, nụ cười đẹp khiế n Thiên Vi đỏ mặt.

Từ xa, bước chân nặng nề dồ n dập, Dạ Thảo với thân hình mập mạp đang gắ ng sức chạy nhanh về phía Thiên Vi. Mặt hơi tái và hơi thở mệt nhọc, mồ hôi trên mặt Dạ Thảo vã ra như tắ m. Thiên Vi vợi vàng đón bạn. Dạ Thảo đưa tay lau mồ hôi rồ i móc tiề n trong túi mình đưa cho Thiên Vi, giọng nói đứt quãng:

- Mình phải đi một đoạn xa mới tìm thấ y chỗ rút tiề n, thiệt là mệt chề t đi đợc.

- Cám ơn Thảo nhiề u lắ m.

Ngay lúc đó, một cô y tá đẩy cửa phòng hô i hả bước ra. Thiên Vi vợi chạy lại hỏi:

- Chị ơi, mẹ em thế nào rồ i?

Cô y tá chưa kịp nói gì thì cánh cửa phòng phẫu thuật bật mở, một đoàn bác sĩ, y tá bước ra. Thiên Vi vợi hỏi:

- Bác sĩ...

Cô chưa nói hết, vị bác sĩ đi đầu đã lên tiếng:

- Bệnh nhân đã qua cơn nguy hiểm, giờ đang chuẩn bị vào phòng hồi sức.

Ông ta chỉ nói ngắn gọn như thế rồi bước đi nhanh, vẻ mặt mệt mỏi, có lẽ cuộc phẫu thuật đã rút nhiều sức lực của ông. Thiên Vi nghe mẹ thoát khỏi tử thần mới thấy nhẹ lòng, cũng không dám đuổi theo làm phiền vị bác sĩ nữa. Cô đứng lại chờ các y tá chuyển mẹ cô ra.

- Ba – Thanh Phong bước tới bên vị bác sĩ khẽ gọi.

- Con đến rồi sao? – Vị bác sĩ thấy con trai liền nhẹ giọng đáp – Sao không ở trong phòng chờ ba?

- Con ngó với bạn ấy một lát – Thanh Phong chỉ hơi nghiêng đầu nhìn về Thiên Vi trả lời ba mình.

Nghe nhắc đến mình, Thiên Vi ngẩng đầu nhìn theo hai cha con, đúng lúc vị bác sĩ quay đầu nhìn lại, ánh mắt ông hiện hòa có ý cười rồi nhanh chóng quay đi. Thanh Phong định nói tạm biệt với Thiên Vi nhưng mẹ Thiên Vi được người ta đẩy ra, cô lao đến bên mẹ. Thanh Phong khẽ mỉm cười trù mến rồi đi theo ba mình.

Chương 2

Năng sản trường

Sau khi phẫu thuật xong, nằm ở phòng hồi sức khá lâu, bà Thiên Hương mới được đưa sang phòng khác. Phải đến giữa đêm mẹ cô mới tỉnh dậy, nhìn thấy con gái đang nằm ngủ gục bên giường, bà nhẹ nhàng vuốt tóc cô, gọi khẽ:

- Thiên Vi.

- Mẹ.

Thiên Vi giật mình thức dậy, cô đưa tay dụi mắt, gương mặt có chút mệt mỏi, nhưng ngay lập tức reo lên. Bà Thiên Hương muốn ngò ì dậy, nhưng chợt thấy đau nhói nơi vết mổ, bà rên nhẹ một tiếng, Thiên Vi hốt hoảng ngò ì bật dậy rồi nhẹ nhàng ấn vai mẹ mình nằm xuống.

- Mẹ đừng cử động.

Bà Thiên Hương gật đầu, gương mặt xanh xao gượng cười âu yếm nhìn con gái:

- Chỉ có một mình con ở đây sao?

Thiên Vi sợ mẹ buồn vội lên tiếng giải thích:

- Con thấy ba đang bàn hợp đồng nên nói dối là mẹ không sao, bảo ba cứ lo hợp đồng cho xong kéo mai này lại rắc rối. Ba nói sẽ đáp chuyến bay về ngay lập tức, bảo con thay ba chăm sóc cho mẹ.

- Mẹ xin lỗi, mẹ làm con phải cực nhọc thế này – Bà Thiên Hương đưa tay vuốt tóc con gái.

- Sao mẹ lại nói thế – Thiên Vi mặt phụng phịu, nhõng nhẽo nói – Lúc mang thai con, mẹ còn cực khổ gấp trăm lần con bây giờ. Con có chăm sóc mẹ thế nào, cũng không thể so với mẹ chăm sóc cho con.

- Con gái ngoan – Bà Thiên Hương khẽ cười hạnh phúc, có đứa con gái ngoan ngoan hiền lành như thế, bà cảm thấy thật mãn nguyện, cố gắng sống đến bây giờ cũng chỉ để nhìn thấy Thiên Vi trưởng thành. Bà với tay muốn kéo Thiên Vi vào lòng, cô hiểu ý nhẹ nhàng tựa đầu vào lòng bà.

Bà Thiên Hương vuốt mái tóc dài của con gái, ánh mắt trầm tư nhìn lên trần nhà. Một lúc lâu bà mới nói:

- Nếu con đủ mười tám tuổi, tóc con chắc chắn sẽ dài hơn bây giờ rất nhiều.

Thiên Vi không nhận ra nỗi lòng của mẹ, cô nhẹ nhàng đáp:

- Lúc ấy, mẹ cắt tóc cho con nữa.

Vì Thiên Vi chỉ để một kiểu tóc dài từ nhỏ đến lớn, nên bà Thiên Hương luôn là người tự tay cắt tóc cho cô.

- Mẹ muốn được cắt tóc cho con cả đời này – Bà nhẹ nhàng đáp, mắt đỏ hoe.

Đó là ước muốn mà bà biết không thể nào thực hiện được, sức khỏe của bà ngày càng yếu, bà là người hiểu rõ nhất. Mấy năm nay, bà liên tục uống thuốc để tuân theo lời bác sĩ, cố gắng kéo dài sinh mạng của mình. Nhìn con gái từng bước trưởng thành, bà hi vọng mình có thể sống đến lúc Thiên Vi đủ mười tám tuổi. Khi cô

đã trưởng thành, bà sẽ nói cho con gái nghe điê`u bí mật mà bà luôn giấ`u kín trong lòng.

- Mẹ, trời còn sớm, mẹ ngủ thêm lát nữa cho lại sức – Thiên Vi bỗng ngẩng đầ`u dậy, cô kéo tá`m chăn lên đắ`p cho mẹ rồ`i nhẹ nhàng nói.

- Con thức cả đêm chắ`c cũng mệt rồ`i, mau lại sô`pha nằ`m nghỉ một chút đi, sáng mai chẳng phải con còn đi học hay sao?

- Không sao đâu mẹ. Ngày mai con xin nghỉ học một bữa để chăm mẹ – Thiên Vi nắ`m tay mẹ đáp.

- Không được. Thiên Vi, con nghe mẹ nói đây. Bây giờ mẹ còn ở bên con nhưng sau này mẹ sẽ không còn ở bên cạnh con nữa...

- Sẽ không đâu mẹ – Thiên Vi thắ`y cay nõ`ng sớ`ng mũi khi nghĩ đế`n ngày mẹ cô rời bỏ cô mà ra đi. Cô lắ`c đầ`u ngăn lời nói của bà.

Bà Thiên Hương khề` cười buồ`n, ánh mắ`t bà hướng về` nơi xa xăm nào đó, tay nắ`m chặt tay con gái, giọng xót xa:

- Chuyện đời rắ`t khó đoán con à. Có những người sớ`ng cả đời với bệnh tật như một người bạn, nhưng có những người không thể chớ`ng chọi với bệnh tật mà đành phải rời đi.

- Mẹ – Thiên Vi chua xót, hai dòng nước mắ`t trào ra.

- Con khờ quá – Bà Thiên Hương kéo Thiên Vi vào lòng, vỗ về` an ủi – Mẹ chỉ nói thế` thôi, chứ mẹ đâu nõ` rời bỏ con.

- Đừng bỏ con mẹ ơi – Thiên Vi nức nở nghẹn ngào.

Trước lời câ`u xin khẩn thiế`t của con gái, bà Thiên Hương cảm thắ`y đau đốn vô cùng, bà nào muố`n rời bỏ con gái nhỏ đáng yêu

của mình. Bà đẩy nhẹ Thiên Vi ngò ì lên rồ ì nhìn cô nghiêm giọng nói:

- Thiên Vi! Con nghe mẹ nói nè.

Thiên Vi chớp mắ t nhìn mẹ, giọng bà rắ n rỏ khác thường, giồ ng như sắ p nói với cô chuyện gì quan trọng lắ m. Cô im lặng chờ mẹ lên tiế ng.

- Con nghe đây, nê u lờ như sau này mẹ không còn bên cạnh con, con phải tự chăm sóc bản thân. Tự mình đứng trên đôi chân của mình, đừng dựa dẫm vào ai hê t. Việc học đớ i với con vô cùng quan trọng, nó sẽ củng cố ấ tương lai cho con, chỉ khi con học xong đại học, có công việc ổn định, con mới có thể số ng tự lập được. Đớ i với người tồ t với mình, con có thể đớ i tồ t lại nhưng không được trái hê t lòng mình với họ. Còn đớ i với kẻ xắ u xa, con nhắ t định phải xắ u xa hơn họ. Và nhớ một điề u là đừng bao giờ tin vào bắ t cứ ai cả, kể cả người mà con tin tưởng nhắ t.

Nghe mẹ nhắ n mạnh, Thiên Vi kinh ngạc vô cùng, cô trồ mắ t nhìn bà lắ y làm khó hiểu. Vì sao bà lại dạy cô như thế ? Vì sao mẹ lại dạy cô khác hẳn những lời cô vẫn nghe mọi người dạy?

Bà Thu Hương cười đau khổ vồ đầ u cô và nói:

- Đừng suy nghĩ nhiề u, cứ nhớ lời mẹ dạy là được. Sau này lớn lên con sẽ hiểu.

Thiên Vi nhẹ nhàng gắ đầ u, tuy cô không hiểu rõ nhưng cô hiểu mẹ mình không tự dung lại nói ra những điề u này.

- Mẹ mệt rồ ì, mẹ đi ngủ đây. Con cũng nắ m một chút đi, sáng mai còn đi học. Đừng lo cho mẹ quá nhiề u mà ngã bệnh rồ ì ảnh hưởng đế n việc học của mình.

Bà Thiên Hương nói rồi khẽ nhắm mắt, nét mặt đúng là mệt mỏi, Thiên Vi đắp chăn cho mẹ xong rồi đến sofa nằm ngủ. Cô nghiêng người nhìn về phía mẹ, khắc sâu từng đường nét trên gương mặt mẹ vào lòng. Thật lâu sau đó, cô mới chìm vào giấc ngủ.

- Thiên Vi! Thiên Vi! Dậy đi em, về nhà thay đồ còn đi học nữa
- Thiên Vi đang ngủ thì nghe thấy tiếng gọi khẽ của chị Hương, cô giật mình thức dậy, vội quan sát mẹ mình.

- Suyt... - Chị Hương đưa tay ra dấu cho Thiên Vi im lặng, sau đó khẽ liếc về phía bà Thiên Hương vẫn ngủ say. Thiên Vi thở phào một cái, đưa tay xoa xoa đôi mắt thêm ngủ của mình, che miệng ngáp đậy mệt mỏi.

- Tôi qua chị đã bảo để chị ở lại chăm cô cho mà không nghe, em xem đi, giờ thì mệt đến thế, lát làm sao đi học - Chị Hương cằn nhằn.

- Em không sao mà chị - Thiên Vi cười trấn an chị Hương - Lát em về tắm một cái là tinh thần khỏe khoắn lại ngay thôi.

- Ừ, thôi em về đi.

Thiên Vi chưa kịp nói tiếp thì chị Hương đã nói:

- À, ông chủ mới về hôm qua, nhưng bệnh viện không cho vào nên đành về nhà.

- Vậy sao?! - Thiên Vi cảm thấy hơi buồn, trầm giọng đáp.

Sau khi căn dặn chị Hương kỹ lưỡng về mọi thứ, Thiên Vi mới an lòng về nhà. Cầm chìa khóa nhà, mở cửa, cô bước vào trong, căn nhà vắng lặng yên ả khiến Thiên Vi thấy cô đơn vô cùng. Thường vào khoảng thời gian này, cô đã thấy mẹ ngồi trên sofa với một tách trà ấm nóng, mẹ chẳng thích làm gì hơn việc ngồi tư lự bên

tách trà chờ hai cha con cô thức dậy. Hình ảnh còn đây, chỉ là mẹ cô thì đã ở trong bệnh viện rồi.

Thiên Vi lắc đầu vội chạy lên phòng tắm rửa thay đồ sạch sẽ, gương mặt sau khi tắm mát đã thấy sáng khoái và tỉnh táo lại, tuy đôi mắt vẫn còn mỏi mệt. Bây giờ cô hài lòng với bộ dạng của mình. Cô vui vẻ xuống bếp, hâm nóng cháo và múc ra một tô nhỏ, vội vàng ăn. Thời gian của cô còn rất ít.

Thiên Vi chỉ vừa ăn được vài muỗng cháo thì một người đàn ông xuất hiện trước mặt cô.

- Con về rồi sao? – Ông ân cần nhìn Thiên Vi khẽ hỏi.

- Ba – Cô bất đắc dĩ gọi một tiếng, trong lòng vẫn thấy âm ỉ thay cho mẹ mình. Sau đó nhanh chóng cụp mắt tiếp tục ăn nốt tô cháo.

- Mẹ con sao rồi? – Ông Hữu Hùng nhìn con gái hỏi.

- Ba muốn biết thì vào hỏi bác sĩ ấy – Thiên Vi nói lầy.

- Ba xin lỗi – Ba cô thở dài nói – Thật sự, hợp đồng lần này rất quan trọng.

- Vậy thì ba cứ sống mãi với công việc của ba đi, không cần phải lo cho mẹ với con – Thiên Vi buông muỗng cháo xuống rồi đứng bật dậy đáp, sau đó cô xách cặp vội vã bỏ đi.

Ra cửa rồi, Thiên Vi mới sực nhớ ra, chiếc xe đạp đã bị cô quăng bỏ ngoài công viên rồi còn đâu.

- Để ba đưa con đi – Thấy Thiên Vi đứng im lặng, lại không thấy chiếc xe đạp của cô ở đâu hết, ông Hữu Hùng liền lên tiếng như một cách làm lành với con gái.

Thiên Vi nhìn đồng hồ, thấy vẫn còn kịp, liền đáp:

- Con ra đón xe buýt.

Thiên Vi vội chạy ra ngoài đường thật mau để bắt chuyến xe buýt đang chuẩn bị đến. Không ngờ khi cô vừa đến trạm cũng là lúc chiếc xe buýt lăn bánh rời khỏi. Thiên Vi vội vã chạy đuổi theo mà không kịp, đã thấy cô mất đà ngã một cái về phía trước khiến đầu gối bị va đập mạnh. Đau đến muốn khóc, cô ôm lấy cái chân bị trật một mảng ở đầu gối mà xuýt xoa, bất lực nhìn chiếc xe buýt đã chạy xa rồi.

Nhìn đồng hồ, cô khẽ nhăn mặt, nếu giờ mà chờ chuyến kế tiếp, chắc chắn cô sẽ muộn học. Nhưng dù thế nào, cô cũng không muốn quay về nhà nhờ ba đưa đến trường. Thiên Vi cắn răng chờ chuyến xe tiếp đến, hi vọng chuyến này sẽ không quá lâu.

Chờ gần mười phút sau mới có một chuyến xe buýt tới, Thiên Vi vội vàng leo lên xe, háp tấp đến mức quên cả bỏ tiền vào thùng lấy vé xe. Bị nhắc nhở, Thiên Vi đỏ mặt, gãi đầu xấu hổ, cô vội vàng mở cặp ra lấy tiền. Nhưng chỉ có duy nhất một tờ năm trăm ngàn.

- Xin lỗi, chú có thể trả lại cho cháu không? – Thiên Vi bối rối chìa tờ tiền mệnh giá lớn cho người tài xế.

- Cô bé à, mới sáng thế này, chú lấy đâu ra tiền lẻ mà trả lại cho cháu chứ – Giọng người tài xế tỏ vẻ không hài lòng càng khiến Thiên Vi xấu hổ hơn. Nhất là khi ông ta chỉ tay vào một tờ giấy ghi rõ hàng chữ: “Vui lòng đổi tiền lẻ trước khi lên xe”.

- Nhưng mà... – Thiên Vi muốn giải thích, nhưng không biết nói thế nào.

Mọi người xông xáo cả lên, ai cũng hô i thúc vì sợ trễ giờ.

Người tài xế thì chẳng chút nhượng bộ. Thiên Vi nén sự rất buốt ở chân định quay người bước xuống xe.

- Tiền của bạn ấy đây chú.

Một bạn trai đã giúp cô trả tiền vé cho người tài xế.

Tất cả mọi người đều quay đầu nhìn về phía cậu bạn hào hiệp đó. Thiên Vi cũng đưa mắt cảm kích, cô ngay lập tức nhận ra người đó là Thanh Phong, cậu khẽ cười nhìn cô một cách tế nhị, nụ cười đầy thân thiện tỏa sáng làm nổi bật hơn gương mặt đẹp trai của cậu.

- Cảm ơn – Thiên Vi đỏ mặt thẹn thùng, cúi đầu lí nhí nói.

Tiền vé đã có người trả, người tài xế nhanh chóng đóng cửa, cho xe chuyển bánh. Thiên Vi còn chưa đứng vững nên ngã dúi người về phía trước, may mà Thanh Phong kịp thời đỡ được. Thanh Phong liếc nhìn bảo:

- Bám vào tay mình đi.

Thiên Vi ngại ngần chưa biết có nên bám vào hay không thì chiếc xe buýt đột nhiên thắt ngắt gấp khiến tất cả mọi người lại đổ ập vào nhau. Thiên Vi cũng suýt không đứng vững, cô lại được Thanh Phong đưa tay giữ lấy. Lần đầu tiên bị ôm chặt trong vòng tay của một người con trai, cô đỏ cả mặt, tim đập thật nhanh.

Thanh Phong cũng ngượng ngập buông Thiên Vi ra, lần này Thiên Vi không đợi Thanh Phong yêu cầu, cô đưa tay nắm chặt một bên cánh tay của Thanh Phong.

- Mẹ Vi khỏe rồi chứ? – Thanh Phong ân cần hỏi thăm.

- Mẹ mình khỏe rồi. Cảm ơn bạn quan tâm, cũng nhờ ba bạn giúp mẹ mình làm phẫu thuật kịp thời – Thiên Vi nhẹ giọng đáp, trong lời nói đầy sự cảm kích.

- Đó là trách nhiệm của ba mình mà – Thanh Phong liền đáp, sau đó cậu nói với giọng đầy tự hào – Mỗi khi cứu sống một người, ba mình đều thấy rất vui, mình tự hào vì có một người cha như thế. Mai này mình cũng muốn trở thành một bác sĩ như ba nên sẽ cố học thật tốt để thi đậu vào trường Y.

Thiên Vi khẽ cười. Thanh Phong bỗng thấy lúng túng, cậu mặc cỡ nói:

- Có phải thấy mình quá khoe khoang hay không? Cứ nói đến lý tưởng mai này là mình lại nói không ngừng như thế.

- Không đâu – Thiên Vi nhẹ lắc đầu – Mình ngưỡng mộ bạn còn không hết kia.

- Ngưỡng mộ? Mình có gì mà ngưỡng mộ chứ?

- Bạn có ước mơ, đang cố gắng thực hiện ước mơ đó, còn mình, mình không có ước mơ nào hết. Không biết sau này mình nên làm gì, học gì – Thiên Vi trầm giọng đáp.

- Đâu có sao. Nhiều người cũng đâu biết ước mơ của họ là gì, họ cứ dễ thuận theo cuộc sống. Bạn cứ để mọi chuyện tự nhiên, biết đâu một ngày nào đó bạn sẽ nhận ra ước mơ của mình? – Thanh Phong nhẹ nhàng nói.

- Mình cũng hi vọng là thế – Thiên Vi thở dài, có lẽ cô nên tự tìm ước mơ cho mình mới được.

Thanh Phong đưa tay nhìn đồng hồ, thời gian trôi qua nhanh quá, chỉ còn một chút nữa là đến giờ đóng cổng trường rồi, đến

trạm xe buýt, họ còn phải đi bộ một đoạn ngã n nữa.

- Hôm nay bạn cũng đi muộn sao? – Thiên Vi nhìn đồng hồ, chỉ còn năm phút nữa.

- Thật xấu hổ – Thanh Phong gãi gãi đầu – Mình đoán bạn vì chăm mẹ mà đi trễ, còn mình thì lại vì ngủ quên, chờ mười phút mới đón được xe. Hi vọng sẽ không trễ học – Thanh Phong nhìn đồng hồ lần nữa nói.

- Đến trạm dừng giùm cháu chú oi – Thanh Phong kêu lớn rồi kéo Thiên Vi lại gần cửa xuống.

Xe buýt vừa mở, cả hai vội vàng lao xuống xe, chuẩn bị chạy nhanh về phía cổng trường đang dần đóng kín. Nhưng Thiên Vi phát hiện, cú ngã lúc nãy khiến cái chân đau không thể chạy nhanh được. Cô không muốn liên lụy làm Thanh Phong trễ học bèn nói:

- Bạn chạy trước đi, mình sẽ chạy theo sau.

- Nhưng mà... Chân bạn?

- Mình không sao – Thiên Vi đáp ngay lập tức – Bạn mau đi đi, một đứa trẻ còn đỡ hơn hai đứa trẻ, nhanh lên kéo cổng đóng.

Thanh Phong quay đầu nhìn về phía cổng trường đang ở người vào và đang chuẩn bị khép lại, cậu áy náy nói với Thiên Vi:

- Chút nữa lớp mình có bài kiểm tra, mình đành đi trước đây.

Thiên Vi vừa gạt đầu đã thấy Thanh Phong bỏ chạy thật nhanh về phía cổng. Cô cũng vội vàng chạy theo sau, nhưng chân khắp khễnh khó khăn vô cùng.

Khi Thiên Vi chạy đến nơi thì cổng trường đã khép lại, chẳng còn ai ở ngoài cả. Mình cô bơ vơ đứng nhìn cánh cửa. Bên trong mọi người đang xếp hàng chờ đợi điểm danh về lớp.

Chưa bao giờ cô đi học trễ, xem ra buổi học hôm nay cô không thể học được rồi. Mẹ cô đang bệnh, cô lại đang giận ba.

- Haiz, hôm nay lại đến trễ rồi – Một tiếng than vang lên bên cạnh Thiên Vi, cô quay đầu nhìn người cùng cảnh ngộ với mình, không ngờ đó lại là cậu bạn tóc rồi hôm trước.

Tóc rồi nhìn thấy Thiên Vi thì lên tiếng hỏi:

- Bạn cũng đi trễ sao?

Thiên Vi im lặng, cô quay người định trở về nhà.

- Nè, có muốn vào trường không? Mình giúp cho – Duy Phong ở sau lưng cô gọi giật lại.

Thiên Vi dừng bước, cô không biết có nên tin lời Duy Phong hay không? Nhưng nghĩ đến việc hôm nay lớp cô cũng có bài kiểm tra, nếu không có giấy xin nghỉ phép có chữ ký của phụ huynh thì cô giáo sẽ không cho làm lại bài kiểm tra. Cô cũng không muốn mẹ nghĩ là vì mẹ mà cô bỏ lỡ buổi học, mẹ sẽ rất buồn. Còn nhờ ba thì...

Thiên Vi quyết định quay lại nhìn Duy Phong và gật đầu.

- Đi theo mình – Duy Phong nói rồi cả hai đi vòng ra phía sau trường. Đến một chỗ, Duy Phong mới lên tiếng bảo – Trèo lên đi.

- Trèo lên? – Thiên Vi ấp úng hỏi.

Duy Phong chấ p hai tay lại làm bệ đỡ cho Thiên Vi, cô lúng túng giữ váy của mình, không nói nên lời. Duy Phong thấ y Thiên Vi cúi đầ u đỏ mặt, cậu nhanh chóng hiểu ra liề n nói:

- Lên đi, mình nhấ m mắ t, sẽ không thấ y gì đâu.

Nói xong, cậu liề n nhấ m mắ t lại, Thiên Vi vẫn không an tâm lắ m, cô đưa tay hơ hơ trước mặt Duy Phong mắ y cái rô i mới đặt chân lên tay cậu. Duy Phong lập tức há t cô lên cao, Thiên Vi khó khăn trèo vào, nhưng dù cô thề nào, cô cũng không thể đưa người lên được.

Duy Phong bèn la lên:

- Cô bắ m vào tường một chút.

Nói rô i cậu thả chân cô ra, lùi về sau mắ y bước lắ y đà. Chỉ một tích tá c, cậu đã phóng người trèo lên, sau đó nhanh chóng kéo Thiên Vi đang khó nhọc bắ m vào tường. Được kéo lên, Thiên Vi thờ phì phò, cô gắ ng lắ m mới nói ra hai chữ cám ơn.

Duy Phong đột nhiên lắ y từ trong túi áo ra hai miế ng băng keo cá nhân, cô ngỡ ngác chưa kịp phản ứng thì đã thấ y hai miế ng băng keo đó dán vào vé t thương ở chân cô rô i. Có chút xúc động, Thiên Vi nhìn Duy Phong nói:

- Cám ơn bạn.

- Nhanh lên, men theo tường này là nhảy xuô ng được rô i – Duy Phong khề cười nói.

Cậu kéo tay Thiên Vi đi sau mình. Đường tường cao thẳng thật khó đi, cũng may Duy Phong nắ m lắ y tay cô dẫn đi, nếu không Thiên Vi không đủ can đảm để đi hế t bờ tường cao thề này.

- Cô lên đi, qua khỏi đây là xuống được rồi – Duy Phong động viên Thiên Vi khi thấy cô nhìn xuống bên dưới. Tường không cao, nhảy xuống đất không thành vấn đề, nhưng đối với con gái quả thật là điều đáng sợ,

Vừa đi chạm vách tường thì Duy Phong đột ngột giữ Thiên Vi lại, để cô nép sát vào tường rồi nói khẽ:

- Im lặng, đợi lát nữa hãy nhảy xuống biết không.

Nói xong, Duy Phong nhảy xuống. Lập tức Thiên Vi nghe tiếng quát:

- Duy Phong! Em lại trèo tường vào nữa hả?

Thiên Vi hoảng hồn nép sát người vào vách tường, nhắm mắt lại không dám nhìn xuống, cô sợ mình sẽ ngã xuống dưới mất.

- Thầy – Duy Phong nhìn thầy giám thị nhăn răng cười – Ngọn gió nào thổi thầy tới đây vậy ạ?

- Tôi biết ngay các em đi học trễ là sẽ trèo tường vào mà. Cho nên tôi đứng đây chờ các em – Thầy giám thị nghiêm giọng đáp.

- Haha... ngoài em ra thì chẳng có ai trèo tường vào đâu ạ – Duy Phong cười.

- Thầy thật hết cách với em rồi Duy Phong, tại sao ngày nào em cũng đi trễ vậy hả?

- Thầy ơi, tại ngày nào cái xe đạp của em cũng giở chứng, nay hư thảng, mai bể bánh, ngày kia thì sẽ...

- Thôi được rồi, tôi không muốn nghe em nói xàm nữa, mau theo tôi lên phòng làm bảng kiểm điểm – Thầy giám thị nói xong thì

xách tai Duy Phong lôi đi.

- Á... á... đau quá thây ơi, để em tự đi – Duy Phong la lên nhưng vẫn cố quay đầu nhìn về phía sau lưng xem Thiên Vi thế nào. Thiên Vi bám tường lén lút nhìn Duy Phong, thây cậu ra hiệu, cô liền chuẩn bị nhảy xuống. Thiên Vi sợ xanh cả mặt. Nhìn bức tường không quá cao nhưng với người chưa từng nhảy tường như cô, quả thật là quá kinh hoàng. Nhưng Duy Phong đã có lòng giúp cô, cô không thể phụ lòng cậu áy. Thiên Vi quyết định nhảy xuống đất.

Khi Thiên Vi vừa chạy vào ngõ i xuống bàn của mình thì cũng là lúc tiếng chuông vào lớp vang lên. Cô thở hòng học trong vui mừng vì mình vào lớp vừa kịp lúc.

Dạ Thảo thây Thiên Vi ào đến như cơn lốc, cô nhìn bạn thở mệt nhọc thì hỏi:

- Vi không sao chứ? Mình cứ tưởng hôm nay Vi ở lại bệnh viện, đang định làm đơn xin nghỉ giúp Vi nè.

- Ừ, may mà mình đến vừa kịp lúc, xem chút đã trễ. Mình quên mất là xe đạp đã... – Thiên Vi cố điề u chỉnh lại hơi thở để đáp lời Dạ Thảo, nhưng cô nhanh chóng nhận ra hôm qua Dạ Thảo đi cùng cô đến bệnh viện, cho nên xe của Dạ Thảo cũng bị bỏ lại công viên. Công viên đông người qua lại phức tạp, hai chiếc xe đạp chắc là bị lấ y mất từ lâu rồi.

Cô há hốc miệng nhìn Dạ Thảo, sau đó nổi áy náy chực trong lòng cô:

- Xin lỗi Thảo. Mình khiế n Thảo bị mất xe đạp rồi. Sáng nay Thảo đi học thế nào?

- Hihi, sáng nay ba mình đưa mình đi học – Dạ Thảo cười đáp rồi nói – Ba mình bảo của đi thay người. Mà t chiếc xe đạp mà mẹ bạn không sao thì tốt rồi.

- Nhưng mà...

Thiên Vi vẫn áy náy, cô biết chiếc xe đạp là món quà mừng tốt nghiệp của Dạ Thảo, Dạ Thảo rất quý chiếc xe. Hơn nữa, chiếc xe đó cũng khá đắt, đi chưa được bao lâu mà đã mất như thế, chiếc xe gần bằng nửa tháng lương của ba Dạ Thảo.

- Không sao mà – Dạ Thảo trấn an cô bảo – Ba mình nói rồi, giờ mình chịu khó đi xe buýt đợi ba mình lãnh lương sẽ mua cho mình chiếc xe mới – Sau đó Dạ Thảo hơi cúi đầu nói – Nhưng chắc không bằng chiếc xe này.

Thiên Vi muốn nói tiếp nhưng cô giáo đã vào lớp, cô đành gác câu chuyện lại.

Giờ ra chơi, Dạ Thảo sợ cô lại áy náy vụ chiếc xe đạp nên cầm tay Thiên Vi và nói:

- Nếu áy náy thì mau dẫn mình xuống căng-tin mua cái gì cho mình ăn đi.

Thiên Vi biết, dù cô có muốn đền cho Dạ Thảo một chiếc xe khác, Dạ Thảo cũng sẽ chẳng chấp nhận. Thiên Vi vui vẻ gật đầu rồi cùng Dạ Thảo xuống căng-tin.

Trên băng ghế ở sân trường, có ba nam sinh đang ngó nghiêng với nhau.

- Cái thằng quý này, biết rõ thầy giám thị đứng đó mà lại nhảy xuống, hôm nay không muốn sống à? – Thiên Minh đập tay vào đầu Duy Phong trêu chọc.

- Lâu quá cậu ấy không cầm bút, nên muốn luyện ngón tay đó mà – Tuấn Khôi phá ra cười.

- Bậy nào – Duy Phong cười xòa – Thêm uống nước trà nên mới muốn lên phòng thầy xin vài li thôi.

- Trà thầy đã ng thế mà cũng uống được à? – Tuấn Khôi cười ranh ma.

- Thì khát nước, trà đã ng cũng đành chấp nhận uống. Công nhận đã ng thiệt.

Hai đứa bạn nghe Duy Phong trả lời thì phá lên cười.

- Còn khát nước không?

- Còn.

Thiên Minh liền dí chai nước ngọt trong tay mình về phía Duy Phong cười nói:

- Ở đây không có trà, chỉ có nước ngọt thôi, uống đỡ đi nào.

Sau đó Thiên Minh và Tuấn Khôi ép Duy Phong uống cạn chai nước mới chịu thôi. Nhưng Duy Phong vẫn ghét đồ ngọt. Giã ng có mãi, cuối cùng chai nước bay vèo về một phía.

Chính là phía Thiên Vi và Dạ Thảo đang đi đến.

Cái chai làm thành một đường cong rất đẹp, rơi thẳng trên đầu Dạ Thảo, trước khi rơi, phần nước trong chai cũng theo lực đẩy văng thẳng lên mặt Dạ Thảo. Cuối cùng cái chai đập trúng đầu cô vang lên một tiếng “cốp” đáng sợ.

Dạ Thảo đang nói chuyện vui vẻ với Thiên Vi, nhât thời không hiểu chuyện gì xảy ra với mình, chỉ thốt nhiên hét toáng lên, mắ t

mũi nhắm tịt lại. Thiên Vi cũng giật cả mình, tuy nước có bắn vào người cô nhưng không nhiều như Dạ Thảo. Chiếc áo trắng của Dạ Thảo bị loang một màu đỏ chót do nước ngọt chảy từ trên mặt xuống.

Thiên Vi quay phắt đầu nhìn về hướng chai nước bị quăng tới, cô thấy tức giận vô cùng. Sao lại có người chơi ác như thế chứ?! Không ngờ vừa nhìn, mắt cô đã chạm vào ánh mắt Duy Phong. Duy Phong thấy Thiên Vi nhìn mình bằng ánh mắt khó chịu, gương mặt trầm lại, cậu huých tay vào cùi chỏ Tuấn Khôi ra hiệu. Tuấn Khôi cũng chưa nhìn rõ sự tình, khi quay lại thấy Dạ Thảo đã bị đổ hết một mảng từ đầu tới chân thì cũng có chút e dè.

- Kẻ khôn nào? – Dạ Thảo giận dữ đưa tay vuốt mặt rồi gầm lên.

- Là tôi, chứ không phải kẻ khôn nào hết – Tuấn Khôi hất mặt đáp.

- Còn không chịu nhận mình là đồ khôn à, dám lấy chai nước hất vào người ta như vậy không phải là đồ khôn thì là gì – Dạ Thảo nghiến răng tròng mắt mắng – Hay là tôi tệ. Là đồ tôi tệ đúng không?

- Haiz, chỉ là muốn cho bạn trở về đúng bản chất của mình mà thôi – Tuấn Khôi thấy Dạ Thảo tỏ vẻ hung dữ mắng mình như thế thì bực bội, ngang ngược đáp trả ngay – Chẳng phải bản chất của bạn này là heo hay sao. Heo vốn màu hồng mà, mình chỉ muốn giúp bạn nhuộm màu để máy con heo trong chuồng có thể nhận ra đồ ăn loại của mình.

Duy Phong thấy Tuấn Khôi ăn nói lỗ mắng chưa kịp ngăn cản thì...

- Bốp... – Thiên Vi không kịp được tức giận, liền giơ tay tát Tuấn Khôi.

Dạ Thảo tuy bị trêu chọc nhiều thành quen, nhưng chưa bao giờ cô vừa bị bôi nhọ, vừa bị chơi xấu thế này. Uất ức nghẹn lời, cô nấc lên rồi nức nở bỏ chạy.

- Dạ Thảo – Thiên Vi thấy vậy thì gọi với theo nhưng Dạ Thảo vẫn căm đầu chạy đi. Thiên Vi quay lại nhìn Tuấn Khôi, ánh mắt khinh thường:

- Đồ tởm.

Nói xong, cô chạy đuổi theo Dạ Thảo.

- Bốp... – Duy Phong dang tay đập vào mặt Tuấn Khôi một cái thật mạnh.

Tuấn Khôi bị đập thì ngã nhào về phía trước, Duy Phong còn định đánh Tuấn Khôi mấy cái nhưng Thiên Minh đã chạy đến ôm cậu ngăn lại. Tuấn Khôi bị đập đau, trừng mắt nhìn Duy Phong căm giận:

- Cậu bị điên à, sao tự nhiên đánh mình?

- Đánh cho chừa cái tội nói năng không suy nghĩ – Duy Phong tức giận nói – Người ta dù sao cũng là con gái, sao có thể ăn nói như thế chứ? Mau đi xin lỗi bạn ấy đi.

Duy Phong nói xong cũng vội vã chạy theo Thiên Vi. Thiên Minh thở dài nhìn Tuấn Khôi vẫn còn ngơ ngác dưới đất lắc đầu nói:

- Mình cũng không bênh được cậu. Nếu không xin lỗi bạn ấy được thì cậu đúng là không đáng mặt nam nhi.

Thiên Minh cũng quay người đi theo chân Duy Phong, bỏ lại một mình Tuấn Khôi ở lại. Cậu ngỡ người nhìn theo hai đứa bạn, trong lòng như bị ai đá mạnh, cậu vò đầu bứt tai, sau đó đập mạnh tay xuống đất rồi đứng bật dậy đuổi theo.

Dạ Thảo chạy ra băng ghế đá ngồi khóc tức tưởi, Thiên Vi chạy theo thấy bạn khóc mà đau lòng. Tuy rằng cô từng thấy Dạ Thảo bị trêu chọc đến phát khóc, nhưng chưa bao giờ thấy Dạ Thảo khóc nhiều đến thế. Có lẽ lúc trước còn nhỏ vẫn chưa để ý lắm nhưng bây giờ họ đều đang ở tuổi trưởng thành rồi. Có lẽ những lời nói kia đã làm tổn thương đến Dạ Thảo rất nhiều.

Thiên Vi bước đến ngồi bên cạnh Dạ Thảo an ủi:

- Đừng khóc nữa, đừng để ý đến lời của mấy kẻ đó.
- Huhu... huhu – Dạ Thảo vẫn khóc không ngừng, tóc cô dính nước ngọt và bắt đầu khô lại bết dính.
- Bạn mà như vậy chỉ càng khiến bọn họ cười thêm mà thôi. Cứ gạt ngoài tai những lời của họ đi – Thiên Vi tiếp tục dỗ dành.

Cùng lúc đó có tiếng bước chân chạy đến rồi dừng lại, Thiên Vi quay đầu nhìn thấy Duy Phong và Thiên Minh đang e dè đi đến, cô tức giận lắm:

- Các người còn đến đây làm gì nữa? Muốn làm tổn thương bạn ấy thêm à?
- Mình... – Duy Phong đáp ứng không biết mở lời thế nào.
- Đi mau, các người rút khỏi đây chúng tôi mau đi – Thiên Vi quát lên đầy tức giận. Vừa lúc đó Tuấn Khôi cũng chạy đến, Thiên Vi sợ Tuấn Khôi lại đến chọc cho Dạ Thảo khóc nữa, đứng bật dậy lao về phía bọn họ xua đuổi.

- Đi. Các người mau cút đi cho tôi. Cút đi mau lên. Các người muô' n quá đáng đê' n cùng hay sao?

Cô xô Duy Phong và Thiên Minh đang đứng trước mặt mình, xô mạnh đê' n mức Thiên Minh bị ngã xuô' ng đấ' t. Duy Phong liê' n đưa tay kéo bạn mình dậy nhìn Thiên Vi nói:

- Tụi mình đê' n không phải để chọc gheo hay gây sự gì cả. Tụi mình đê' n là đê' n...

- Mặc kệ mấ' y người muô' n làm gì, chúng tôi không muô' n liên quan đê' n các người – Thiên Vi gào lên, cô ném ánh mắ' t căm hờn nhìn về` ba người họ.

Sau đó cô lại bên dìu Dạ Thảo bỏ đi khỏi chỗ ghê' đá.

- Tụi mình đi chỗ khác.

Cả Duy Phong và Thiên Minh đê' u huých vào người Tuấ' n Khôi thúc giục:

- Còn không mau nói đi.

Tuấ' n Khôi bày ra gương mặt khó xử vẫn im lặng không chịu nói, cho đê' n khi Thiên Vi dìu Dạ Thảo đi được vài bước, cậu tức tồ' i gãi đầ' u giậm chân rô' i quyê' t định nói:

- Xin lỗi.

Tiê' ng xin lỗi khiế' n Thiên Vi và Dạ Thảo dừng chân đứng lại, cả hai người quay đầ' u nhìn ba cái kẻ vừa gây lỗi kia.

Trước ánh mắ' t đau đáu của Thiên Vi và Dạ Thảo, Tuấ' n Khôi thấ' y xấ' u hổ vô cùng, trước giờ chưa xin lỗi con gái lâ' n nào, vậy mà

lần này lại... Vừa nói ra xong, cậu im lặng luôn, quay mặt nhìn nơi khác, cứ như thể mình không phải là người nói ra lời xin lỗi vừa rồi.

Thầy hai người quay đầu nhìn, Duy Phong liền đẩy vai Tuấn Khôi lên phía trước. Nhưng Tuấn Khôi chỉ bước lên một hai bước lại đứng im, cậu dùng tay gãi gãi đầu tiếp tục lảng tránh lời xin lỗi.

Thiên Vi thầy vậy bèn nói:

- Chúng ta đi thôi.

- Nói mau đi – Thiên Minh từ sau đập một đập về phía Tuấn Khôi, ép cậu ta phải nói xin lỗi.

Nào ngờ Tuấn Khôi bị đá bất ngờ nên không kịp trụ lại mà cứ thế lao thẳng về phía trước, kèm theo một tiếng la “á” thật to. Tiếng hét lớn đến mức khiến Thiên Vi và Dạ Thảo đều quay đầu nhìn lại xem chuyện gì xảy ra. Không ngờ lại thấy Tuấn Khôi bất ngờ lao đến, muốn né tránh cũng không tránh kịp. Và sự việc khủng khiếp đã xảy ra, Tuấn Khôi lao ngay vào Dạ Thảo, mang cô bạn lùi về sau mấy bước rồi ngã ngửa ra sau.

Một sự chấn động kinh hoàng. Dạ Thảo chẳng kịp suy nghĩ gì chỉ biết vơ tay bám vào cái gì đó để mình không ngã, đáng tiếc trước mặt cô chỉ có mình Tuấn Khôi. Thế là cô cứ bám chặt vào áo Tuấn Khôi, kéo cậu cùng té ngã. Tuấn Khôi phản ứng mau lẹ để khỏi ngã sấp xuống đất, nhưng đáng tiếc Dạ Thảo lại nặng hơn nên kết cục là cả hai cùng té xuống đất, và cậu ngã đè lên Dạ Thảo, sau đó môi cậu còn đập lên môi cô. Cả một khoảng lặng kéo dài, tất cả đều chết đứng đứng vào khoảnh khắc môi hai người chạm vào nhau. Cả Thiên Vi cũng há hốc miệng, chớp mắt rồi không biết làm thế nào.

Duy Phong và Thiên Minh nhìn nhau nuốt nước bọt sợ hãi, nhát là Thiên Minh, không ngờ cú đá của mình gây họa đến như thế. Dạ Thảo sau giây phút bất ngờ thì cảm thấy xấu hổ vô cùng, cô trừng trừng mắt nhìn Tuấn Khôi, Tuấn Khôi cũng giật mình, chóng tay ngơ ì dậy ngay lập tức. Cậu áp úng, mặt cũng đỏ bừng không kém gì Dạ Thảo. Đang định giơ tay để đỡ Dạ Thảo đứng dậy. Không ngờ...

- Bốp...

Dạ Thảo dùng hết sức tát vào mặt Tuấn Khôi một cái mạnh đến mức cậu vừa mới ngơ ì lên thì lại ngã bệt xuống đất. Dạ Thảo tức giận vô cùng, nghẹn ngào rung rung nước mắt, đó là nụ hôn đầu tiên của cô. Vậy mà... Cô giận đến mức muốn “giết chết” tên đầu đinh khó ưa này. Cô ngơ ì bật dậy, trong khi Tuấn Khôi còn chưa hoàn hồn lại, cô giơ tay đánh mạnh vào người Tuấn Khôi.

- Á... á... á... đau quá – Tuấn Khôi kêu gào thê thảm – Dừng tay đi.

Nhưng mặc kệ Tuấn Khôi gào thét, Dạ Thảo vẫn đánh liên tục không ngừng.

- Dừng tay. Đau phải lỗi của mình đâu – Tuấn Khôi hét lên – Còn không dừng tay mình không khách sáo đâu nha.

Dạ Thảo bị quát, cô bèn dừng tay lại nhìn Tuấn Khôi uất ức, nói gì thì nói, nhìn bộ dạng đáng sợ của Tuấn Khôi, cô cũng sợ cậu nổi điên lên đánh cô thật sự. Sau đó cô bung mặt bật khóc:

- Đó là nụ hôn đầu tiên của mình. Mau đến cho mình đi.

- Cái này, cái này... – Tuấn Khôi khó xử giải đầu – Làm sao mà đến đây. Đó cũng là nụ hôn đầu tiên của mình mà.

- Mình không biết, mình mặc kệ – Dạ Thảo ngò i dưới đất đạp chân ăn vạ.

Thiên Vi cũng khó xử, không biết phải nói gì, cô đành ngò i xuống bên Dạ Thảo nói:

- Bỏ đi Dạ Thảo, cái đó làm sao mà đến được. Cứ coi như chưa từng xảy ra là được mà.

- Phải đó, coi như chưa từng xảy ra là được – Tuấn Khôi hờn hờ hòa theo lời Thiên Vi.

- Phải đó, chuyện này sẽ không ai biết đâu – Duy Phong bèn gạt đầu phụ họa, cam kết chuyện Dạ Thảo bị cướp mất nụ hôn đầu tiên sẽ bị chôn vùi mãi mãi.

Mọi người hết lời khuyên can nhưng Dạ Thảo vẫn nhất mực lắc đầu và khóc không thôi. Bất cứ cô gái nào cũng rất coi trọng nụ hôn đầu tiên của mình. Dù không có tâm tư yêu đương nhưng Dạ Thảo vẫn là một cô gái với tâm hồn nhạy cảm và cảm xúc tinh tế.

- Được rồi – Tuấn Khôi khôn khéo đứng bật dậy hét lên – Mình sẽ đến cho bạn.

Tất cả đều trở mắt nhìn Tuấn Khôi, mặt cậu đỏ lừ lên, có chút lúng túng, giọng nói hùng hồn bỗng xị xuống:

- Mình... mình...

- Bỏ đi Dạ Thảo – Thiên Vi lắc đầu khuyên – Chẳng lẽ bây giờ bảo bạn áy hôn bạn lại để đến hay sao?

- Mình thôi là mình sẽ cắt miệng hấn nếu hấn dám làm thế – Dạ Thảo trừng mắt nhìn Tuấn Khôi nói.

- Xí, heo m... – Tuấ n Khôi định lên tiế ng chề giề Dạ Thảo thì chợt nhớ ra nên vội im bật, hắ ng giọng một cái nói – Bảo tui hôn bạn này á, còn khuya mới có chuyện đó.

- Ông đề n bắ ng cách nào hả? – Dạ Thảo hét lên chấ t vắ n – Có cắ t môi ông ra cũng không đề n cho tui được.

- Mình đề n xe đạ p cho bạn này được chưa – Tuấ n Khôi bèn lên tiế ng bảo.

Thiên Vi cùng Dạ Thảo đưa mắ t nhìn nhau, rô i quay lại nhìn Tuấ n Khôi nửa vui mừng, nửa kinh ngạc bảo:

- Xe đạ p. Xe đạ p của tui mình đúng không?

- Có phải hai bạn để quên hai chiế c xe đạ p ở công viên không?

- Đúng rô i. Là một chiế c xe màu vàng và một chiế c màu xanh.

- Ủ, tui mình đã đem về nhà giữ giúp. Tui mình cũng đang định tìm các bạn để thông báo, nhưng chưa kịp tìm thì... – Duy Phong lên tiế ng thay Tuấ n Khôi.

- Vậy bây giờ xe tui mình đang ở đâu? – Dạ Thảo vui mừng đề n mức không khóc nữa mà đứng dậy hào hứng hỏi.

- Vì tui này đi trễ cho nên không thể dẫn xe hai bạn đi theo được, nó vẫn ở nhà tui mình – Thiên Minh lên tiế ng – Ra về hai bạn đợi tui mình ở trước cổng trường đi, tui mình đưa hai bạn về nhà lắ y xe.

Thiên Vi nghe xong thì vui vẻ gậ đầ u, cô nhìn ba người họ với ánh mắ t biế t ơn vô cùng, tìm thắ y xe rô i thì cô cũng đỡ áy náy với Dạ Thảo. Cô nhìn ba người bọn họ dịu dàng bảo:

- Cảm ơn các bạn nhiều nha. Thật không ngờ lại được ba bạn giữ xe giúp, tui mình cứ ngỡ đã bị lầy mất rồi. Sao các bạn biết là của tui mình?

- Tui mình đoán thôi, cũng không dám chắc lắm. Nếu hai bạn mà xác nhận không phải xe của hai bạn để quên, tui mình sẽ đem xe đến chỗ công an để báo mất chủ – Duy Phong cười, nụ cười có một lúm đồng tiền khiên gương mặt cậu sáng bừng và đầy thu hút.

- Nè... còn không mau cảm ơn – Tuấn Khôi nhìn Dạ Thảo lên giọng hách dịch bảo.

- Cảm ơn gì? – Dạ Thảo há t mắt hỏi lại.

- Chẳng phải tui giúp bà giữ xe hay sao? Còn không biết cảm ơn, thấy bạn áy hay không? – Tuấn Khôi chỉ tay vào Thiên Vi mà nói – Người ta là con gái đó, bà nhìn không có chỗ nào giống con gái cả thì ít ra cũng có tính tình giống con gái chứ?

- Ông nói vậy là sao? Tui không giống con gái, vậy giống con gì?

- Thì giống con heo chứ con gì – Tuấn Khôi cười khùng khục trêu.

- Ông... – Dạ Thảo méu máo chỉ tay vào Tuấn Khôi kêu lên.

- Được rồi, được rồi. Bạn đừng khóc nữa, mình hứa sau này sẽ không trêu bạn nữa có được không? – Tuấn Khôi thấy Dạ Thảo chuẩn bị khóc liền lên tiếng ngay.

- Thật không? – Dạ Thảo ném ánh mắt nghi ngờ về phía Tuấn Khôi.

- Thôi vầy đi, nếu sau này mình có lỡ miệng kêu bạn là heo mập thì mình sẽ làm cho bạn một yêu cầu. Muốn trách muốn phạt

đề`u đượ, thê` nào?

- Nói rõ`i đó nha – Dạ Thảo cảm thấ`y hài lòng về` đề`u kiện này vô cùng.

- Mình thê` ...

Tuấ`n Khôi phải nói ra một tràng dài lời thê` thố`t, nhiê`u đê`n mức Dạ Thảo và mọi người cũng phải bật cười. Nhìn Tuấ`n Khôi ngang tàng là thê` thôi, chứ thật ra là người tình cảm.

Thiên Vi thấ`y Dạ Thảo vui vẻ lại, còn tìm đượ xe nữa, cô cũng cảm thấ`y rấ`t vui. Vô tình quay sang nhìn thấ`y Duy Phong đang nhìn mình, Duy Phong cũng không kịp quay mặt tránh, thê` nên bị bắ`t quả tang nhìn trộm. Thiên Vi đỏ cả mặt quay đầ`u đi, Duy Phong khẽ` hắ`ng giọng xấ`u hồ` liê`n nói:

- Vào lớp thôi, hẹn chiê`u nay gặp nhé.

- Áo mình thê` này mà vào lớp thì đúng là mấ`t mặt chề`t đượ – Dạ Thảo nhìn lại đầ`u tóc quầ`n áo của mình thì thở dài. Cô lờm Tuấ`n Khôi nói – Ông nợ tui một chuyện đầ`y nhé.

Nói xong cùng Thiên Vi vào lớp.

- Haiz, nói xem, đụng trúng bà chắ`n rõ`i hả trời? Sao tui ngu mà đi hứa như thê` chứ – Tuấ`n Khôi than thở.

- Giờ mới biế`t mình ngu thì hơi muộn rõ`i – Thiên Minh và Duy Phong cùng vỗ vai Tuấ`n Khôi bảo.

Chương 3

Bay cao tuổi học trò

Cuối giờ học, Thiên Vi định cùng Dạ Thảo đi ra công chờ nhóm bạn của Duy Phong để theo họ về nhà lấy lại xe đạp. Thế nhưng vừa ra cửa được vài bước thì điện thoại của Thiên Vi reo lên, cô móc điện thoại ra xem, thấy người gọi là ba cô, cô nhúu mày rồi thẳng tay tắt máy.

- Sao vậy? – Dạ Thảo thấy lạ bèn hỏi.

- Không có gì – Thiên Vi lắc đầu rồi giục – Chúng ta đi thôi.

Thế nhưng điện thoại lại tiếp tục reo, Dạ Thảo nhìn Thiên Vi ái ngại, Thiên Vi cứ nhìn điện thoại trong tay mình, giống như nhất định gọi đến khi cô nghe máy mới thôi.

- Mình ra trước đây, Vi nghe máy đi, đừng để bác chờ, dù sao cũng là cha con mà.

Dạ Thảo nói xong vẫy tay bỏ đi, Thiên Vi ở lại nửa muốn lên tiếng, nửa lại bị ghen lời không nói được. Cô nhìn điện thoại vẫn không ngừng reo một lúc rồi quyết định nghe máy.

- A lô.

- Con gái – Ông Hữu Hùng nhẹ nhàng lên tiếng ở đầu kia điện thoại – Con đã về chưa?

Thiên Vi chỉ khẽ “Ừm” một tiếng chứ không đáp. Ông Hữu Hùng liền nhỏ giọng nói tiếp:

- Buổi trưa, xe buýt đông lắm, để ba đến đón con về rồi cùng đi thăm mẹ con luôn.

- Không cần đâu, con tự đến thăm mẹ được rồi. Con không muốn phiền ba – Cô lạnh nhạt tắt máy, gần như không muốn cho ba cô một lời biện hộ nào cả.

Nói xong cô thở dài, trong lòng thấy buồn vô cùng.

Cô vừa định đi ra cổng thì từ xa đã thấy Thanh Phong chạy tới, ánh mắt của Thanh Phong rõ là đang nhìn cô muốn gọi nhưng lại ngại đang giờ ra về, người đông nên chỉ khẽ chép miệng một cái mà thôi. Thiên Vi cũng lịch sự đứng im chờ Thanh Phong đi đến, dáng vẻ háp tấp bước vội đến của Thanh Phong khiến Thiên Vi bật cười:

- Tìm mình à?

- Ừm, ra chơi mình có đến lớp tìm nhưng không thấy bạn – Thanh Phong vừa thở vừa nói.

- Tìm mình để làm gì? – Thiên Vi chớp mắt ngờ ngạc nhìn Thanh Phong hỏi.

- Mình... – Thanh Phong bị cái chớp mắt cùng ánh nhìn của Thiên Vi làm bối rối – Sáng nay, bạn làm sao vào trường được, mình rất lo cho bạn.

- Thật ra... – Thiên Vi hơi xấu hổ lí nhí nói ra hành vi vi phạm nội quy nhà trường của mình – Mình trèo tường vào.

Thanh Phong bất ngờ khi nghe Thiên Vi thú nhận, cậu tròn mắt nhìn Thiên Vi, cậu không nghĩ một cô gái thân hình mảnh khảnh như Thiên Vi lại dám trèo tường để vào trường. Thấy Thanh Phong có vẻ sốc, Thiên Vi cười gượng nói tiếp:

- Thật ra có người giúp mình leo tường vào.

- Thì ra là vậy – Thanh Phong bật cười – Bạn có đến thăm mẹ luôn không? Mình định đi ăn cơm trưa với ba mình, chúng ta cùng đến bệnh viện luôn.

Thanh Phong phẫn khích đề nghị cùng Thiên Vi, ánh mắt sáng nhìn cô đầy mong đợi. Ánh mắt của Thanh Phong khiến Thiên Vi hơi xấu hổ, tim thoáng đập nhẹ, vội cúi đầu che giấu gương mặt đang bắt đầu đỏ bừng của mình. Cô khe khẽ lắc đầu nói:

- Mình bận chút việc nên không đi được.

- Vậy à. Thật đáng tiếc. Vậy mình đành đi một mình – Thanh Phong thất vọng cup mắt đáp. Nhưng sau đó cậu lại ngẩng đầu vui vẻ nói – Vậy mình đi cùng bạn ra bên xe.

Thiên Vi thấy ánh mắt mong đợi của Thanh Phong, không từ chối nữa, chỉ khẽ bảo:

- Mình hẹn với bạn đợi ở cổng trường nên chỉ đi cùng bạn đến cổng trường thôi.

- Ừm.

Thanh Phong gạt rồi hai người sánh vai nhau bước đi, vừa đi vừa nói chuyện khá vui vẻ. Thanh Phong nói về căn bệnh của mẹ Thiên Vi nên cô chăm chú lắng nghe vô cùng.

- Mình có một ít tài liệu nói về căn bệnh đó, có muốn xem không?

- Thật sao? – Thiên Vi nhìn Thanh Phong mừng rỡ.

- Mai mình đem lên trường cho bạn mượn.

- Cảm ơn bạn nhiều nhé. Tới đây thôi, bạn về đi.

Thanh Phong vẫy tay tạm biệt với Thiên Vi rồi đi tiếp.

Cô đứng im lưu luyến nhìn Thanh Phong. Khi cô quay đầu lại thì gặp ánh mắt buồn của Duy Phong. Thiên Vi nào hay biết cảm xúc trong lòng cậu khi thấy cô cùng Thanh Phong thân mật trò chuyện với nhau, cô còn trêu méo nhìn theo bóng Thanh Phong rời đi.

- Mọi người đâu rồi? – Thiên Vi thấy chỉ có một mình Duy Phong thì ngạc nhiên quay người tìm.

- Xe của Dạ Thảo để ở nhà Tuấn Khôi, họ về trước lâu rồi. Xe bạn để ở nhà mình nên mình đứng đây đợi bạn – Duy Phong khàn giọng đáp.

- Thật ngại quá, bắt bạn chờ mình, vì lúc này mình có điện thoại nên... – Thiên Vi ái ngại nói.

- Không sao. Đi thôi – Duy Phong dẫn xe ra rồi chờ cô về nhà.

Thiên Vi lúc đầu còn ngại nên chỉ dám ngồi xa, nhưng khi xem chút nữa ngã khỏi xe, cô giật mình đưa tay bám chặt vào hai vạt áo của Duy Phong. Người Duy Phong có chút căng thẳng, tim đập mạnh trước cái va chạm của Thiên Vi. Cậu hít một hơi thật sâu, cố gắng đạp xe đi tiếp. Cả đoạn đường, chẳng ai nói với ai lời nào cho đến khi cả hai về đến nhà Duy Phong.

Căn nhà của Duy Phong thật khác xa so với trí tưởng tượng của Thiên Vi.

Căn nhà phải nói là rất cũ kỹ, tường vách đã bị nứt toác ra cứ như thể chỉ cần một cơn gió mạnh sẽ khiến căn nhà sập ngay lập tức.

Duy Phong dường như nhận ra nên có chút ngại ngùng xấ u hỏ, cậu nhỏ giọng nói với Thiên Vi:

- Bạn chờ ở đây nhé, để mình vào nhà lấ y xe ra cho bạn.

Thiên Vi thấ y vậy liề n lên tiế ng:

- Mình thấ y hơi khát, muố n vào nhà bạn xin li nước uố ng – Thiên Vi muố n xóa đi mặc cảm của Duy Phong liề n nói.

- Vi khát nước hả, Vi muố n uố ng nước gì, kê bên nhà mình có một quán nước, để mình ra mua cho Vi – Duy Phong ngây ngô tưởng Thiên Vi khát nước thật, nhưng ngại nhà cửa không được sạch sẽ nên mới đề ù nghị mua nước cho cô.

- Không câ ù đâu, mình chỉ muố n uố ng một li nước đun sôi để nguội là được rô ù. Bạn không câ ù câ ù kì đâu – Thiên Vi vội lấ c đầ ù.

Duy Phong hơi nhăn mặt, khó xử. Thiên Vi ái ngại nhìn cậu hỏi khế:

- Không được sao?

- Không phải không được – Duy Phong gãi đầ ù bớ ù rô ù – Chỉ là...

- Nế ù không được thì thôi, mình lấ y lại xe rô ù về ù ngay – Thiên Vi không muố n Duy Phong khó xử thêm nữa bèn lên tiế ng.

Nhưng Duy Phong lại hiề ù nhầ m là cô đang dối, cậu lúng túng:

- Vậy bạn vào nhà mình đi, nhưng đợi mình một chút rô ù hấ vào.

Duy Phong vừa nói xong thì chạy như bay vào trong nhà. Thiên Vi lắ c đầ u khế cười rồ i chậm bước đi vào nhà Duy Phong. Cô đẩy nhẹ cánh cửa, nó kêu kèn kẹt khiế n cô hơi giật mình. Thiên Vi ngập ngừng, với tình trạng căn nhà như thế , cánh cửa gỗ gầ n như bị mục, con ổ c ở cánh cửa bị long ra, nế u như Duy Phong vào nhà mà không mở cửa bằ ng chìa mà bằ ng chân, cô tin chắ c, cánh cửa này không chịu nổi. Thật lâu sau, Thiên Vi mới bước chân vào nhà Duy Phong.

Cô thấ y Duy Phong đang hồ i hả dọn lại đẹp lại má y thứ lộn xộn ở góc tường. Hồ i hả đế n độ, mồ hôi vã cả ra trán. Thiên Vi thấ y tội cho cậu vô cùng.

- Duy Phong!

Thiên Vi đột ngột gọi, Duy Phong dừng tay nhìn cô, Thiên Vi nhẹ nhàng rút khăn tay lau mồ hôi trên trán Duy Phong. Duy Phong ngắ n người trước hành động nhẹ nhàng ân câ n của Thiên Vi. Tim cậu đập mạnh đế n nỗi chính cậu còn nghe rõ.

- Không câ n dọn đầ u, cho mình xin li nước đi.

- Ờ ờ... chờ mình một phút – Duy Phong ngớ ngắ n gậ đầ u rồ i chạy thẳng vào bế p.

Thiên Vi nhìn theo bóng Duy Phong rồ i đảo má t nhìn quanh căn nhà. Bên trong căn nhà cũng không khá hơn bên ngoài là má y. Tuy có một góc nhà chấ t nhiề u thứ nên trông lộn xộn và dơ bẩn, thế nhưng ở góc gầ n cửa lại khá sạch sẽ. Có một chiế c giường dành cho hai người nằ m, gầ n đó là một bàn học, một kệ sách dạng tự chề , chấ t đầ y sách cũ. Tá t cả đầ u ngắ n nắ p vô cùng. Chiế c xe của cô được dựng sát vách tường.

Nhìn bề ngoài có lẽ không ai nhận ra là Duy Phong vô cùng ngăn nắp. Từng quyển tập được bao dán nhãn cẩn thận vô cùng, tuy rằng chỉ bằng những tờ báo cũ. Bút viết cũng được bỏ vào một cái lon, mà Thiên Vi nhận ra đó là lon sữa bò, được trang trí thủ công khá dễ thương. Trên bức tường xiêu vẹo dán đầy những tấm bằng khen học sinh giỏi được ép cẩn thận của Duy Phong. Thiên Vi khá bất ngờ, xem ra Duy Phong có nhiều điều làm người ta không ngờ tới.

Cô chợt nghĩ đến việc Duy Phong bị thầy giám thị bắt nhưng sau đó lại được thả ra ngay, xem ra có lẽ là do học lực vượt trội này đã cứu cậu.

- Nước của bạn đây.

Thầy trên tay Thiên Vi là cái lon đựng bút của mình, Duy Phong cười xấu hổ:

- Tại mình thầy nên tận dụng những thứ còn xài được, nên...

- Là bạn làm à, mình còn tưởng là mua cơ – Thiên Vi đưa cái lon lên chăm chú nhìn lâu nữa – Mình thầy nó dễ thương lắm, mình rất thích.

- Bạn thích sao? – Duy Phong hớn hở, hai mắt mở to nhìn Thiên Vi.

Thiên Vi mỉm cười gật mạnh. Duy Phong cười toe toét nhìn cô nói:

- Mình sẽ làm tặng bạn một cái.

- Có phiến bạn không? – Thiên Vi vui mừng nhưng còn e ngại.

- Không phiến đâu. Chỉ làm một chút là xong thôi mà – Duy Phong lắc đầu đáp.

Thiên Vi nhìn cậu nhỏn miệng cười, không khí xung quanh bỗng trở nên ấm áp lạ kì.

Hai người ngồi ở nhà Duy Phong vừa uống nước vừa trò chuyện một chút về việc làm ra cái lon bút như thế nào. Lát sau Thiên Vi hỏi:

- Ba mẹ bạn đi làm chiê`u mới về` à?

- Ừm... – Duy Phong cười ngượng đáp – Mình hiện đang số`ng với ba. Ba mình chỉ là người vá giày trong chợ mà thôi.

- Lao động lương thiện đê`u là những nghề` đáng kính trọng mà – Thiên Vi nhẹ nhàng nói.

- Ừ, mình luôn tự hào về` điê`u đó – Duy Phong bắ`t đầ`u cười mở hơn.

- Bạn không trách ba bạn đã bỏ mặc bạn với bà nội sao? – Thiên Vi ngạc nhiên hỏi.

- Sao lại trách ba cơ chứ. Ba mình vắ`t và lắ`m mới kiế`m tiề`n nuôi cả nhà. Bà nội mình bệnh, tuy ba không về` thăm ngay lập tức, nhưng mình không giận ba tí nào cả, vì ba mình ở bên ngoài vắ`t và kiế`m đờ`ng tiề`n để nuôi cả nhà, để lo tiề`n nhập viện cho bà. Làm sao mình có thể giận ba được.

Lời Duy Phong làm Thiên Vi bớ`i rớ`i vô cùng, cô nhớ lời ba nói:

“Ba có một hợp đờ`ng quan trọng câ`n kí”. Nế`u ba cô bỏ tắ`t cả trở về` thì cái hợp đờ`ng đó liệu sẽ thế` nào?! Nó có ảnh hưởng nghiêm trọng đế`n công ti không? Tiề`n cô xài, tiề`n thuố`c của mẹ và tiề`n nhập viện đê`u câ`n rắ`t nhiề`u. Cô đê`u hiểu rõ.

Bên ngoài bỗng có tiếng xe đạp cộc cạch vang lên, Duy Phong lập tức đứng bật dậy chạy ra, Thiên Vi cũng đứng dậy theo sau. Cô nghe giọng Duy Phong reo lên gọi đầy vui vẻ:

- Ba...

Duy Phong lao nhanh về phía ba mình, sau đó nhanh tay đỡ giúp ông những thứ linh tinh trên chiếc xe đạp cũ mềm, dây xích đã chùng khiến mỗi lần chạy lại phát ra tiếng cộc cạch.

Thiên Vi đưa mắt nhìn người đàn ông vừa xuất hiện, ông mặc một chiếc áo sơ mi bằng vải dày màu xanh, hở một cúc áo. Bộ quần áo cũ mềm, người sưng mồm hôi, trông lôi thôi và có chút lem nhem. Ông chở khá nhiều giày dép về nhà, có mới có cũ.

- Con về khi nào thế? – Người đàn ông ân cần nhìn Duy Phong hỏi han.

- Con mới vừa về thôi. Sao ba về sớm quá vậy? – Duy Phong vừa đỡ giúp ông mang đồ xuống khỏi xe vừa đáp.

- Sáng nay chẳng phải con không ăn cơm mà đi học sao? Ba sợ con đói bụng nên chạy vội về nấu cơm cho con ăn – Người đàn ông đáp.

- Con ăn muộn một chút cũng không sao mà ba – Duy Phong khẽ trách – Ba chở nhiều đồ thế này mà chạy vội, dễ xảy ra tai nạn lắm. Mai mốt ba cứ để mặc con, con về tự nấu cơm ăn là được rồi.

Thấy con trai lo lắng cho mình mà cau có, người đàn ông cười hiên đáp:

- Được rồi, lần sau ba sẽ không gập nữa, để ba vào nấu cơm, ba đi chợ rồi đây.

Duy Phong chợt nhớ ra Thiên Vi, bèn quay đầu nhìn về cô, ngưng ngưng bảo:

- Đây là ba mình. Ba, đây là bạn con.

Người đàn ông nghe giới thiệu thì ngẩng đầu nhìn về phía Thiên Vi, cô thấy hai cha con họ nhìn mình thì có chút lúng túng, vội gật đầu chào người đàn ông:

- Con chào bác.

- Chào con – Người đàn ông vui vẻ chào đáp lại – Con là bạn học của Duy Phong hả? Thấy con bác chắc ở lớp nghịch lắm nhỉ, có gì nhờ con nhắc nhở nó, để nó bớt nghịch, bác cũng đỡ bị thầy cô than phiền.

- Con không... – Thiên Vi đột nhiên được nhờ vả thế nhưng để n lớp Duy Phong học là lớp nào, cô cũng không biết.

- À đúng rồi, gặp dịp thì ở lại ăn cơm với cha con bác. Thật may hôm nay bác đi chợ sớm mua khá nhiều đồ ăn, con chờ chút, bác vào tắm sơ rồi đi nấu ăn ngay – Thiên Vi chưa kịp nói gì ba Duy Phong đã nhiệt tình mời mọc khiến cô không kịp lên tiếng.

Thiên Vi còn đang bối rối không biết từ chối thế nào thì ba của Duy Phong đã nhanh chân đi vào nhà và xuống ngay dưới bếp. Duy Phong khệ nệ bê những thùng đồ nghề của ba vào trong nhà, để xuống ngay gần rồi mới ngẩng lên nhìn Thiên Vi. Hai má cậu hồng hồng nói với Thiên Vi:

- Xin lỗi nha, tính ba mình nhiệt tình thế đấy. Bạn không cần ở lại đâu, cứ lấy xe về nhà đi.

Thiên Vi quay đầu nhìn về phía bếp, lưỡng lự, dù về cô cũng phải vào chào ba Duy Phong một tiếng, cũng không biết nên nói

thế nào để từ chối ba Duy Phong. Chưa bao giờ cô rơi vào tình thế này, bởi vì ngoài nhà của Dạ Thảo ra, đây là lần đầu tiên cô đến nhà người khác. Cô và ba mẹ Dạ Thảo cũng quen biết nhau, hai bác rất tốt bụng, xem cô như con, cho nên Thiên Vi cũng không thấy ngại bao giờ, nhưng còn...

Thầy Thiên Vi lộ ra vẻ khó xử, Duy Phong càng cuống hơn:

- Không sao đâu, bạn cứ về đi. Nhà có hai cha con, nên cơm nước cũng tùy tiện lắm, sợ là bạn ăn không quen. Mình...

Thiên Vi thấy Duy Phong như vậy thì cảm thấy buồn cười, cô cười nhẹ, lập tức trong lòng quyết định ở lại:

- Mình cũng thấy đói bụng rồi, nếu bạn có cơm thì cho mình ăn chực một bữa nha.

Duy Phong há hốc miệng, chớp chớp mắt nhìn Thiên Vi, cậu không nghĩ cô đồng ý ở lại. Sau đó cậu nhanh chóng khép miệng, rồi gật đầu lia lịa bảo với Thiên Vi:

- Nếu bạn không ngại đồ ăn nhà mình bình thường, thì...

- Mình không ngại đâu – Thiên Vi cười nói ngay.

- Vậy bạn chờ chút, mình đi chuẩn bị.

Duy Phong vừa dứt lời liền chạy như bay xuống bếp, sau đó dưới bếp vang lên tiếng thứ tiếng động nhẹ. Thiên Vi khẽ cười, thấy Duy Phong bình thường nom ngổ ngáo, nhưng thật ra rất dễ thương. Không biết làm gì, lần nữa Thiên Vi quay lại nhìn góc học tập của Duy Phong. Nhìn hết bảng thành tích từ bé đến lớn của Duy Phong, cô khá bất ngờ, sức học của Duy Phong thật hơn người. Thiên Vi không phải lười nhác, nhưng điểm số của cô cũng chỉ dừng ở mức khá mà thôi. Duy Phong thì hầu như năm nào cũng đều là

học sinh giỏi, còn có giấy khen của nhiều cuộc thi học sinh giỏi khác. Nhìn bên ngoài, cô không nghĩ rằng Duy Phong lại giỏi đến như thế.

- Thằng con này là niềm tự hào của bác đó – Ba Duy Phong không hiểu xuất hiện từ bao giờ lên tiếng đầy tự hào sau lưng Thiên Vi.

Thiên Vi quay lại, ông đã tắm sạch sẽ, mặc một chiếc áo thun chui đầu có cổ, nét mặt rạng rỡ, chắp tay phía sau nhìn những tờ giấy khen được ép cẩn thận rồi treo kín trên tường kia. Ông trầm ngâm rồi nói tiếp:

- Bác bất tài, chỉ làm mỗi nghề khâu vá dép cho người ta, cho nên chẳng cho Duy Phong được ăn học như con người ta, thế nhưng Duy Phong được cái sáng dạ, học đâu hiểu đó. Bác cũng chẳng bắt ép nó phải học giỏi, nhưng nó rất tự giác, nó còn bảo, nó học giỏi, sau này đi làm kiếm nhiều tiền nuôi bác. Cháu xem, cái thằng rất hiếu thảo.

- Dạ – Ánh mắt ông nhìn Thiên Vi khiến cô xấu hổ.

- Thằng bé thấy thế thôi chứ ở nhà rất ngoan, bác bảo đảm nó là một thằng đàn ông tốt – Ông nháy mắt đầy hóm hỉnh với Thiên Vi. Cô đỏ cả mặt vì xấu hổ, ba Duy Phong đang hiểu lầm cô là bạn gái của cậu – Ngoài cháu ra, thằng bé chưa dẫn ai về đây đâu.

- Ba... – Duy Phong vừa đi lên, trên tay bê một mâm thức ăn nghe thấy ba mình nói thế thì xấu hổ đỏ mặt thét lên – Ba kì cục quá. Bạn ấy chỉ đến lấy lại xe mà thôi.

- Ô...

Ba Duy Phong có chút thất vọng, thế nhưng vẫn nghiêng đầu nhìn về Thiên Vi nói:

- Giục mãi mà nó vẫn chưa chịu rửa giúp bác cái xe, thế mà đem xe cháu về, nó ngộ à một buổi để rửa xe đây. Nhìn xem, cái xe sạch bong, không có lấy một hạt bụi nào cả.

Thiên Vi liền quay đầu nhìn lại chiếc xe của mình được dựng cẩn thận sát bên tường, này giờ cô không chú ý lắm, nhưng giờ nhìn kĩ, đúng là bánh xe rất sạch sẽ.

- Ba, chiếc này con sẽ rửa xe cho ba, mau qua ăn cơm đi. Bạn ấy còn phải về nhà nữa.

- Thôi qua ăn cơm đi cháu. Nó có gắng ngẩng đầu này giờ để đãi cháu đây – Ba Duy Phong cười lớn vỗ vai Thiên Vi kéo cô đến bàn ăn cơm.

Thiên Vi cười cười ngượng ngịu.

Một bàn ăn có ba món, một món canh bí đỏ, một món thịt kho mặn, một món đậu xào cùng một chén nước chấm, vô cùng đơn giản. Thấy Thiên Vi hơi ngại chưa ngộ à xuống bàn, Duy Phong gật gù đầu cười nói:

- Mình chỉ biết làm mấy món này thôi, bạn đừng chê nha.

Thiên Vi thấy nếu mình cứ ngại ngần thì chỉ càng khiến cậu xấu hổ và ái ngại nhiều hơn mà thôi. Vì vậy cô quyết định cứ tự nhiên như đang ở nhà mình, liền ngộ à xuống chiếc ghế bên cạnh Duy Phong, vui vẻ nói:

- Con mời bác ăn cơm.

Rồi quay sang Duy Phong khẽ khàng:

- Đom com giúp mình.

Duy Phong vội vã đom com, rồi vừa ăn vừa lén lút nhìn biểu hiện của Thiên Vi, sợ đồ ăn mình làm không hợp với cô, chỉ biết vừa ăn com trắng vừa lo lắng.

Ông Duy Nam, ba cậu nhìn thấy con trai như vậy khẽ cười thắm, hai cha con với nhau, biểu hiện của Duy Phong như thế, làm cha chẳng lẽ nào ông không biết con trai mình đang thích cô bé này. Ông vờ ho một cái rồi máng Duy Phong:

- Cái thằng, chỉ biết lo ăn thôi, mau gặp thức ăn cho bạn với chứ.

Bị ba máng, Duy Phong bưng tỉnh, chợt nhận ra Thiên Vi chỉ mới gặp có một cọng đậu xào, cậu vội vàng gặp thêm vài miếng thịt bỏ vào bát cho cô. Cậu cố gắng bình tĩnh nói với Thiên Vi:

- Ăn thêm đi.

- Cảm ơn – Thiên Vi nở nụ cười thật tươi nhìn thẳng vào Duy Phong nói.

Nụ cười của cô rất đẹp, khiến Duy Phong ngẩn ngơ. Ông Duy Nam khẽ nghiêng đầu kể tai con trai nói nhỏ:

- Con trai, hôm nay xuồng phong độ quá, làm ba mất mặt thật.

- Ba... – Duy Phong kêu khẽ, cậu nhìn ba trách móc, trong lòng đang bấn loạn còn bị ba trêu đùa, Duy Phong thật không biết phải làm sao, muốn khóc không được mà cười cũng không xong.

- Ngon quá, là bạn làm thật à? – Thiên Vi mở to đôi mắt tỏ vẻ kinh ngạc nhìn Duy Phong, cô không nghĩ Duy Phong lại có thể nấu ăn ngon đến thế.

- Ngon thật sao? – Duy Phong nghe Thiên Vi khen ngợi thì lén thở phào một cái, cậu còn đang sợ cô ăn không ngon, cũng sợ cô khách sáo khen ngon, nhưng nhìn ánh mắt chân thật của Thiên Vi, cậu biết cô không hề giả vờ, lòng vui mừng khôn xiết – Vậy ăn thêm đi – Cậu giục Thiên Vi với ánh mắt đầy mong đợi.

- Ừm – Thiên Vi gật đầu, sau đó tự mình gắp thức ăn bỏ vào chén.

Duy Phong thấy vậy cảm thấy rất vui vẻ, sau đó gắp cho ba mình. Hai cha con bắt đầu trò chuyện về công việc hôm nay của ông Duy Nam. Nhìn hai cha con họ thân mật, Thiên Vi trong lòng hâm mộ vô cùng.

Bình thường Thiên Vi chỉ ăn hơn một chén cơm, nhưng trước sự nhiệt tình của hai cha con Duy Phong, Thiên Vi ăn đến hai chén cơm, cô chưa bao giờ ăn no đến thế. Ăn xong, ông Duy Nam giành việc rửa chén.

- Vậy con cũng xin phép bác con về nhà ạ – Thiên Vi thấy đã đến lúc mình cần phải về, cô bèn cúi đầu chào – Cảm ơn bác và Duy Phong đã đãi cơm cháu.

- Có gì đâu cháu, cháu không chê cơm nhà bác là bác vui rồi, hôm nào rảnh lại đến nhà bác ăn cơm nhé – Ông Duy Nam cũng gật đầu cười đáp lại.

- Vâng ạ, chỉ mong bác đừng chê cháu phiền là được ạ – Thiên Vi khách sáo đáp.

- Ha ha, cháu đến có người vui còn không hết nữa là, phiền cái gì mà phiền – Ông Duy Nam trả lời một cách hóm hỉnh.

Duy Phong bị ba mình trêu đến đỏ mặt, vội vàng kêu lên:

- Để mình giúp bạn đẩy xe ra ngoài.

Thiên Vi chào ba Duy Phong rồi nhanh chân cầm cặp đi theo cậu ra ngoài. Duy Phong dựng xe trước mảnh sân nhỏ rồi ngượng ngùng nói:

- Tính ba mình là vậy đó, bạn đừng cười nha.

- Mình thích ba của bạn, bác rất vui tính và cởi mở – Thiên Vi lắ c đầ u.

Ra đến đầu ngõ, Thiên Vi đành chào tạm biệt Duy Phong ra về. Cô đạp xe thẳng đến bệnh viện. Bước vào, cô thấy ba đang gọt một trái lê cho mẹ cô ăn, vừa kể điề u gì đó khiến mẹ cô cười, gương mặt mệt mỏi vì bị bệnh tật giày vò cũng tươi tắ n hơn nhiề u. Ba cô rất ân câ n, cắ t nhỏ miề ng lê trên tay đút cho mẹ cô ăn, Thiên Vi nhìn mà không kìm được xúc độn g. Không biế t cảnh này bao lâu rồi cô mới lại được nhìn thấ y. Lại nhớ đế n lời Duy Phong, cô cũng nghĩ ba cô đúng là vì công việc quá bận rộn cho nên mới đi sớm về khuya như thế. Sự tủi hờn và giận dỗi bỗng chố c tan biế n, cô khẽ gọi:

- Ba... mẹ...

- Con gái – Mẹ cô quay đầ u nhìn cô, cười vui vẻ.

Ba cô cũng quay lại nhìn cô yêu thương, Thiên Vi mắ t rung rung ùa vào lòng ba mẹ.

Buổi sáng thức giấ c, Thiên Vi thấ y tinh thầ n thật thoải mái, hôm qua cô đã hế t giận ba mình rồi. Cả nhà lại vui vẻ như xưa, ba cô hứa là sau kế hoạch lầ n này sẽ dành thời gian bên hai mẹ con nhiề u hơn. Cô nghĩ sau khoảng thời gian này, ba cô đã hiểu hơn,

biết dành thời gian cho gia đình hơn, cho nên ngày tháng sau này, gia đình cô sẽ lại hạnh phúc như xưa.

Thay đồ xong phục xong, cô vui vẻ chạy xuống cầu thang đi ăn sáng để còn kịp đến trường. Không ngờ hôm nay ba không đi làm sớm, cô vui vẻ chào ba:

- Con chào ba.

- Con mau ăn sáng rồi đi học – Ông Hữu Hùng nhìn con gái trìu mến nói.

Vừa ăn ông vừa hỏi han:

- Việc học của con thế nào rồi?

- Dạ vẫn vậy ạ. Năm nay học khó quá trời, con sợ mình theo không kịp – Thiên Vi nghe ba hỏi, ứ dột đáp. Thành tích của cô xưa nay đều không tệ, thế nhưng các môn học ngày càng khó, đôi lúc Thiên Vi cảm thấy như bị rơi vào một vòng xoáy mạnh khiến đầu óc choáng váng, nhất là khi đối diện với môn Toán – Đi học thêm có thể giải được thêm nhiều bài tập, thế nhưng bài tập nhiều vô cùng, không thể giải hết được.

- Học vừa sức thôi, đừng để mình ngã bệnh. Để ba thuê gia sư về dạy con học, không cần phải chạy tới chạy lui mất chỗ học thêm cho mất thời gian – Ông thấy con gái mệt mỏi thì không khỏi lo lắng.

Thiên Vi cảm thấy như vậy có chút lãng phí, với lại, học có bạn bè đỡ nhàm chán hơn, cô định từ chối, nhưng ông Hữu Hùng đã lên tiếng.

- Quyết định như vậy đi. Ba không thường xuyên ở nhà, mẹ phải nhờ con chăm sóc, nếu con đi tới đi lui mất thời gian lại mệt thì

khó mà chăm sóc mẹ con cho tốt.

Thiên Vi thấy ba nói cũng có lý, cô không phản bác nữa mà lặng lẽ gặt đầu đồng ý rồi ăn tiếp bữa sáng của mình.

Một lát sau ông Hữu Hùng lại lên tiếng hỏi:

- Thiên Vi, con đã có bạn trai chưa?

Ánh mắt ông nhìn Thiên Vi có phần nghiêm khắ c.

- Dạ... – Thiên Vi không nghĩ ba sẽ hỏi cô vấn đề này, hơi ngó người kêu lên – Sao ba lại hỏi con chuyện này? Con chưa nghĩ đến.

Ông Hữu Hùng gặt đầu, ánh mắt dịu lại, ôn tồn nói:

- Con còn nhỏ, đừng có bắt chước bạn bè dính vào mấy chuyện yêu đương, sẽ không tốt. Ba hi vọng con đặt việc học lên hàng đầu, học cho tốt rồi sau này hãy tính đến mấy chuyện yêu đương. Ít nhất cũng phải đậu đại học đã.

- Con đâu có – Thiên Vi bị ba nghiêm giọng nhắc nhở, cô hơi xụ mặt ảo não kêu nhỏ. Tuy cô không thích yêu đương sớm nhưng cô nghĩ chuyện tình cảm rất khó có thể biết trước được. Trái tim con người vốn luôn nhạy cảm và không chịu được sự khố ng chế. Ai biết được có một ngày, một chàng trai nào đó khiến cô rung động?!

- Ba tin con – Ông Hữu Hùng dịu giọng nói – Mau ăn đi kéo nguội, ăn nhanh còn đi học.

Thiên Vi thấy ba dịu giọng, cô biết ba nói thế cũng vì muốn tốt cho mình nên gặt đầu, tâm trạng vui vẻ trở lại, liền chào ba đi học.

Vừa ra khỏi nhà một đoạn, Thiên Vi đã gặp Thanh Phong đang dừng xe gần trạm xe buýt như đang đợi ai đó. Thiên Vi định lên tiếng chào, nhưng rồi cảm thấy hơi ngại vì dù sao cả hai cũng không thân nhau lắm nên cô chạy đi luôn. Không ngờ, Thanh Phong quay đầu nhìn thấy Thiên Vi, có chút bất ngờ, Thiên Vi mỉm cười chào cậu rồi đạp xe đi tiếp.

Thanh Phong vội đạp xe đuổi theo cô. Thiên Vi bất ngờ lên tiếng hỏi:

- Không phải Phong chờ bạn à?

- Mình chờ Vi – Thanh Phong đáp ứng lên tiếng trả lời.

- Chờ mình? – Thiên Vi ngạc nhiên tròn mắt nhìn Thanh Phong
– Chờ mình làm gì?

- Mình... hôm qua chúng ta cùng đi chung xe buýt, mình thấy xe buýt hơi đông, phải chen chúc, cho nên hôm nay lấy xe đến để... – Thanh Phong thấy ngại vì thật ra cậu không biết Thiên Vi có chấp nhận ý tốt của mình hay không.

- Để chờ mình đi học à? – Thiên Vi khá bất ngờ nhưng cũng thấy vui vui trước sự quan tâm của cậu bạn.

Thanh Phong xấu hổ gật đầu. Nhìn gương mặt ngượng ngùng của Thanh Phong, Thiên Vi nở nụ cười thật đẹp và nói:

- Cảm ơn bạn, nhưng hôm nay mình cũng có xe rồi.

- Ừm, mình thấy rồi.

Thanh Phong hơi thất vọng, cậu dậy sớm, đạp xe đến đây ngờ gì chờ vì không biết mấy giờ Thiên Vi đi học. Cậu muốn tìm cơ hội

tiếp xúc với Thiên Vi nhiều hơn nhưng vẫn chưa dám, cậu hi vọng lần này có thể là cơ hội tốt, thế mà...

Thanh Phong thích Thiên Vi ngay từ cái nhìn đầu tiên. Thiên Vi lúc đó đeo một dải băng màu đỏ ngang vai, trên tay bê một mâm quà thưởng đi theo sau thầy hiệu trưởng. Thanh Phong vinh dự là học sinh giỏi được trao phần thưởng trước toàn trường. Cậu còn nhớ khoảnh khắc lúc đó, Thiên Vi cười rất tươi lên tiếng chúc mừng cậu, nụ cười đó khắc sâu trong tâm trí cậu đến giờ. Về mặt xinh đẹp, hiền lành, mái tóc dài cột đuôi gà sau lưng, ánh mắt sáng ngời nhìn cậu đầy thu hút. Lần đầu tiên, Thanh Phong thấy trái tim mình đập rộn ràng đến thế, đến mức Thiên Vi đã thu lại nụ cười và di chuyển theo thầy hiệu trưởng đi đến học sinh khác mà tim cậu vẫn cứ dồn dập mãi không ngừng. Khi cậu lên đưa mắt nhìn theo bóng lưng cô, mái tóc suông dài như suối êm khiến lòng cậu ngơ ngẩn.

Từ dạo đó, Thanh Phong vẫn cứ mãi nhìn bóng cô chứ không dám bước đến làm quen cho đến khi có trận đấu bóng rổ kia và cuộc gặp trong bệnh viện.

Đáng tiếc là...

Thanh Phong thở dài thất vọng.

Thầy Thanh Phong có vẻ thất vọng, Thiên Vi nghĩ cậu ấy đã có ý tốt đợi mình, bèn cảm thấy mềm lòng, nói:

- Nếu cùng đường thì sau này tội mình cùng đi học chung nhé.

Thanh Phong tuy có chút bất ngờ nhưng liền vui vẻ gật đầu.

Hai chiếc xe đạp song song với nhau trên đường, tiếng cười nói rất vui vẻ. Cả hai chạy xe vào tận cổng trường, ngang qua một người

đang chớ ng xe, ngô ì ở yên sau đọc sách. Người đó thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn lên khi nhác thấy bóng người ở công trường. Lần này, dù vẫn cầm cuốn sách trong tay nhưng ánh mắt người đó vẫn không rời khỏi công trường. Đập vào mắt là một cảnh tượng khiến trái tim cậu se thắt lại. Cuốn sách trên tay rơi xuống đất mà người chủ của nó vẫn không buồn để ý. Gương mặt vẫn tươi cười hơn hờ lại trở nên bất lực, cam chịu.

Ánh mắt nhìn theo hai người bọn họ vào tận bãi giữ xe.

Một người từ phía sau đi đến vỗ vai cậu gọi lớn:

- Này! Duy Phong, ông nhìn gì thế?

Duy Phong không cần nhìn cũng biết người vừa vỗ vai mình là ai, cậu chán nản đưa tay há tay đang tì vào vai mình xuống. Không thèm trả lời ánh mắt tò mò của Thiên Minh, Duy Phong đã chớ ng xe của mình lên rồi dắt về phía bãi gửi xe.

- Này! Hỏi thế thôi, chứ mình biết tổng là cậu đang nhìn cái gì đấy.

- Mình chả nhìn gì hết – Duy Phong hờ hững trả lời – Mình đang ngô ì chờ cậu và Tuấn Khôi. Tuấn Khôi đâu rồi?

- Đi mua đồ ăn sáng rồi, vào ngay lập tức.

Thiên Minh trả lời, ánh mắt vẫn nhìn về bãi gửi xe, lúc này Thiên Vi và Thanh Phong đang cùng nhau bước ra. Thiên Minh bĩu môi nhìn Thanh Phong mỉa mai một câu:

- Sáng sớm nhìn thấy mặt thầ ng ôn thầ n này thì thấy buồn nôn rồi. Lần trước nhờ may mắn mới thắ ng tụi mình, vậy mà cả đám tụi nó cứ lên mặt thắ y mà ghét. Nhìn cái vẻ mặt nó thì cũng

biết là nó đang để ý đến Thiên Vi rồi, bày đặt làm ra vẻ anh hùng bắt tội mình xin lỗi, tương tốt bụng, ai dè có ý đồ cả.

Duy Phong nhìn về phía Thiên Vi và Thanh Phong, ánh mắt cup xuống, trong lòng cũng có chút khó chịu. Nói thật, cậu không thích Thanh Phong, nhưng cũng không ghét. Nghe Thiên Minh mắng, tự nhiên cũng có chút ghét bỏ. Thế nhưng dù thế nào cậu cũng không vô lý mắng người như thế. Cậu trầm mặt đẩy xe đi vào bãi đỗ sau khi bảo:

- Thôi đi, chuyện lâu trước chẳng qua cũng là hiểu lầm thôi. Đừng bới móc mãi thế nữa, kéo người ta lại bảo chúng ta nhỏ mọn.

- Bỏ sao được mà bỏ. Cục tức này, tội mình nuôi không trôi. Những lời này đừng có nói với Tuấn Khôi, kéo cậu ấy lại nổi điên lên đây – Thiên Minh tất nhiên không chịu bỏ qua.

- Được rồi, để mình dẫn xe vào bãi gửi đã.

Cậu chạy ngang qua Thiên Vi và Thanh Phong mà xem như không nhìn thấy hai người bọn họ. Thiên Vi nhìn thấy Duy Phong, cô mỉm cười định lên tiếng chào. Thế nhưng, vẻ mặt Duy Phong lạnh lùng, ánh mắt nhìn thẳng, giống như không hề phát hiện ra sự có mặt của cô. Trong lòng Thiên Vi đột nhiên thấy buồn. Cô hơi nghiêng đầu nhìn Duy Phong rồi cup mắt bước chân theo Thanh Phong đi về dãy lớp học của họ.

Quán bún đồ ăn diện công trường khá là ngon lại rẻ, cho nên lúc nào cũng hết sớm hơn những quán khác. Đặc biệt, để tiện lợi cho những học sinh đến lớp muộn, bà chủ thường làm sẵn hộp, chỉ cần chạy đến mua rồi cầm hộp vào trường không cần tốn thời gian chờ đợi như mấy quán khác. Trong lúc chờ điểm danh vào lớp hoặc

giờ ra chơi có thể tranh thủ ăn. Món vừa ngon vừa tiện lợi như thế nên được rất nhiều học sinh chọn, hết sớm là điều dễ hiểu.

Lúc này, chỉ còn đúng một hộp.

- Bán cho con một hộp bún – Hai giọng nói từ hai hướng khác nhau vang lên cùng lúc và chỉ tay vào hộp bún cuối cùng trong tủ kính.

Ngay lập tức chủ nhân của hai giọng nói kia đều quay mặt nhìn nhau gườm gườm. Bởi vì ai cũng muốn hộp bún thuộc về mình.

- Tui mua trước mà – Dạ Thảo trừng mắt nhìn Tuấn Khôi.

- Tui mới là người nói trước – Tuấn Khôi không chịu thua cũng trừng mắt nhìn Dạ Thảo.

- Bả`ng chúng đâu? Rõ ràng tui là người nói trước mà, cho nên hộp bún phải thuộc về tui. Không tin ông hỏi bà chủ đi – Dạ Thảo nghiến răng nói.

Cả hai lập tức nhìn về phía bà chủ hàng bún, bà này cũng ngạc nhiên giương mắt nhìn lại hai người đầy bất lực. Bà chẳng biết phân xử thế nào đành thở dài:

- Hình như hai cháu đều nói cùng lúc thì phải. Thôi thì nhường nhau đi vậy.

- Nghe chưa, bà chủ bảo nhường nhau đi kìa. Thôi thì ông ga lẳng một chút đi. Có hiểu thế nào là “lady first” không?

- Ha ha, vậy thì bà sai rồi. Hộp bún này thuộc về tui là đúng nhất. Bà xem, người bà như cái lu, trước sau lại như một thế kia thì nên hạn chế bớt thức ăn chứa tinh bột. Bún làm từ gạo, nhiều tinh bột lắm. Những thứ trong này chỉ khiến bà mập hơn mà thôi. Cho

nên tôi tở bụng khuyen bà, không nên ăn đâu – Vừa nói, tay Tuấn Khôi vừa ôm ngay hộp bún, nhìn Dạ Thảo trêu tức – Hộp bún à, mà phải thuộc về tao thôi. Ha ha...

- Này, ai nói hộp bún đó là của ông chứ? – Dạ Thảo bực tức kêu lên.

- Trên tay tôi là của tôi – Tuấn Khôi nhướn mày đầy thách thức.

Dạ Thảo mím môi nhìn Tuấn Khôi một cái rồi nhanh chóng nhét tiền trong tay mình, vốn đã chuẩn bị để mua bún, vào tay bà chủ nói:

- Người nào trả tiền trước, hộp bún thuộc về người đó.

Sau đó, Dạ Thảo dùng sức đá vào ống chân Tuấn Khôi, cướp lại hộp bún trên tay cậu rồi nhanh chóng bỏ chạy.

- Cái con heo mập kia... – Tuấn Khôi chân đau điếng, nhăn nhó gào lên.

Dạ Thảo tay cầm hộp bún, quay người thè lưỡi trợn mắt, lúc lắc đầu vài cái trêu tức Tuấn Khôi, sau đó phui mông chạy biến vào cổng trường. Tuấn Khôi đang cố gắng nuốt cục tức cà nhấc đi vào trường, miệng nghiến răng nguyện rửa Dạ Thảo.

Khi Tuấn Khôi hậm hực đi vào lớp với hai tay trống không, Thiên Minh trợn mắt hỏi:

- Này, ông bảo đi mua đồ ăn sáng mà. Sao lại tay không trở lại thế kia?

- Đừng hỏi nữa – Tuấn Khôi bực tức quăng cặp xuống bàn, hậm hực ngó xi xuống ghế – Bị con heo mập cướp rồi.

- Con heo mập? – Thiên Minh tròn mắt hỏi lại – Con heo mập là ai?

- Thì là cái con heo dữ dằn kia chứ ai – Tuấn Khôi nghĩ đến Dạ Thảo thì giận sôi máu, nghiến răng nghiến lợi đáp.

- Dạ Thảo hả? – Thiên Minh nghe nói thì bật cười hỏi lại.

- Chứ còn ai trông khoai đất này?! – Tuấn Khôi bèn trả lời ngay, giọng nói đầy tức giận nhìn xuống cái chân vẫn còn đau điếng vì cú đạp của Dạ Thảo. Dấu giày của cô vẫn còn in đậm trên quần Tuấn Khôi.

- Nhưng mọi chuyện là sao? Ông chỉ không mua được bún thôi, nhưng chẳng lẽ hàng quán nào cũng bị Dạ Thảo ăn sạch hay sao? Sao ông không mua cái gì khác chứ? – Thiên Minh liên tục lườm hỏi.

- Cái này... – Tuấn Khôi giật mình á p úng, bị Dạ Thảo chọc tức, cậu đâu còn tâm trí nghĩ nhiều thế.

- Mau đi mua đi, nếu không ôm bụng đói mà học sao? – Thiên Minh đưa chân đạp Tuấn Khôi má y cái để thúc giục.

Nhưng ngay lúc đó, chuông cửa đã reo lên, đồng nghĩa với việc cổng trường đã đóng lại, không thể đi ra ngoài được. Tuấn Khôi và Thiên Minh đều nhát loạt thở dài trong đau khổ, nhất là khi cái bụng của cả hai bắt đầu sôi sục không ngừng.

- Tui thì không đội trời chung với con heo mập kia.

Tuấn Khôi chỉ kịp buông ra lời tuyên thệ như thế thì thầy giáo dạy Toán bước vào. Thầy vừa vào, mọi người liền im bật, nghiêm trang đứng lên chào thầy.

- Các em ngồ`i xuồ`ng đi – Thầ`y An phẩ`y tay ra hiệ`u cho học trò ngồ`i xuồ`ng, sau đó thầ`y kêu tên Duy Phong.

Duy Phong đang ngồ`i vẽ bút lung tung đầ`y chấ`n chườ`ng nên không nghe thầ`y thầ`y gọi mình, vẫn ngồ`i im lặ`ng, hí hoá`y nghịch bút. Thiên Minh thầ`y vậ`y vôi vàng đá vào chầ`n Duy Phong. Duy Phong giậ`t mình quay đầ`u nhìn.

Tuầ`n Khôi cúi người nấ`p dưới người bạ`n ngồ`i trướ`c, khẽ` khàng nói:

- Thầ`y gọi kìa.

Duy Phong vẫn không nghe rõ Tuầ`n Khôi nói, nhướ`ng mắ`y nhìn cậu đầ`y khó hiể`u. Tuầ`n Khôi miễn cưỡng đầ`nh đư`a tay chỉ chỉ về` phía bực giẩ`ng ra hiệ`u. Duy Phong liề`n quay đầ`u nhìn lên thì thầ`y sắ`c mặt không đư`oc tồ`t của thầ`y An.

- Duy Phong – Thầ`y An lớn tiể`ng gọi lâ`n nữa.

Duy Phong vôi vàng đứ`ng bậ`t dậ`y khiể`n cây bút trong tay rơi xuồ`ng đầ`t. Cậu cười gườ`ng nhìn thầ`y:

- Dạ, thưa thầ`y?!

Thầ`y An lâ`y lại vẻ điề`m tĩ`nh, hắ`ng giọng nói:

- Kì thi học sinh giỏi Toá`n lâ`n này, nhà trường rấ`t kì vọng vào em.

- Thưa thầ`y, nhưng mà... – Duy Phong lưỡng lự.

- Đồ`ngồ`c, mau đi thi đi – Tuầ`n Khôi tức giậ`n, nghiể`n rằ`ng nói khẽ` với Duy Phong – Chắ`c chắ`n Thanh Phong cũng đi thi. Lâ`n này nhấ`t địn`h không thể thua cái thắ`ng đó.

- Phải đó. Chuyện lâu trước vẫn chưa tính sổ xong, lâu này chúng ta phải đòi lại món nợ này – Thiên Minh cũng hòa theo.

- Mau nhận lời đi – Tuấn Khôi giậm chân thúc giục.

Thầy An thấy vẻ lưỡng lự của Duy Phong bèn hỏi han ân cần:

- Em có chuyện gì cần giúp đỡ, cứ nói với thầy. Thầy đặt tất cả niềm tin vào em, thầy hi vọng em sẽ tham gia.

- Thầy cho em suy nghĩ được không ạ? – Duy Phong mím môi, cuối cùng lên tiếng.

Thầy An trù mếu gật đầu rồi bảo:

- Em về nhà suy nghĩ đi. Nếu có gì khó khăn khiến em không thể đi thi, em hãy nói ra để thầy biết. Nếu giúp được, thầy và nhà trường nhất định sẽ giúp em, tạo điều kiện tốt để em có thể tham gia cuộc thi mang vinh quang về cho nhà trường.

- Vâng, em sẽ suy nghĩ kỹ ạ – Duy Phong bèn gật đầu rồi ngoi xuống.

Tuấn Khôi và Thiên Minh tức giận, kẻ thúc vào mạng sườn của Duy Phong, kẻ đá vào chân cậu. Duy Phong bèn trừng mắt nhìn hai đứa bạn cảnh cáo, hai người mới chịu cúi đầu vào bài học.

Trước khi hết tiết học, thầy An bước đến bên bàn của Duy Phong, nhìn cậu chân thành nói:

- Thầy biết, sự hiểu lầm lâu trước khiến em phải chịu áp lực, không muốn tiếp tục dự thi. Nhưng thầy mong em hãy gạt bỏ những chuyện không vui trước đây và tham dự cuộc thi. Cuộc thi không chỉ vì danh tiếng của trường mà còn là vì chính bản thân em nữa. Em suy nghĩ kỹ xem, nếu tham gia cuộc thi này, em sẽ được ôn

luyện nâng cao, thành tích của em sẽ tốt hơn. Sau này, nếu em gặt hái được nhiều thành tích tốt, có thể được tuyển thẳng vào đại học.

- Thưa thầy, không phải em vẫn đề bụng chuyện lâu trước đâu ạ. Vì sức khỏe ba em dạo này không được tốt nên em muốn ở nhà phụ giúp ba em.

- Vậy à?! – Thầy An vỡ lẽ ra, vỗ vai Duy Phong thân tình nói – Thôi được rồi. Thầy tôn trọng quyết định của em. Nhưng thầy thật lòng hi vọng em sẽ tham gia, thầy biết thành tích của em xuất sắc, nếu đi thi chắc chắn sẽ đạt giải. Em hãy về suy nghĩ lại, nếu cần, thầy sẵn sàng đến nhà ôn luyện cùng em.

Duy Phong thấy thầy An nhiệt tình như thế, cậu bối rối vô cùng, không muốn phụ lòng kì vọng của thầy nên đắn đo một lúc rồi nói:

- Vâng, em sẽ suy nghĩ.

- Thầy chờ câu trả lời của em.

Thầy đi rồi, Duy Phong thở dài. Thiên Minh bức xúc quá bèn nói:

- Mình mà có cái đầu thông minh như Phong, mình nhất định sẽ đi thi.

Tuấn Khôi ngồi bên cạnh bèn xoa tay:

- Thôi bỏ đi, Phong cũng có suy nghĩ riêng của cậu ấy mà. Dù sao cậu ấy cũng hiểu thảo với ba, tại mình đừng ép cậu ấy nữa.

- Không thi thật sao? – Thiên Minh vẫn không cam lòng, méo máo hỏi nhỏ lâu nữa.

Duy Phong cảm thấy đã u óc nặng trĩu, cậu mặc kệ hai thằng bạn, đứng dậy bước ra khỏi lớp.

Tuấn Khôi bèn đập đầu Thiên Minh trách mắng. Thiên Minh xụ mặt hậm hực. Nhưng ngay sau đó hai người cùng thở dài đứng dậy bước theo Duy Phong.

Cả hai đuổi theo được một đoạn thì thầy Duy Phong đột nhiên đứng yên nhìn về một phía sân. Tuấn Khôi và Thiên Minh lấy làm ngạc nhiên lẫn tò mò, liền đưa mắt nhìn về nơi mà Duy Phong đang dõi theo.

- Lại là cái thằng ôn thân đó! – Thiên Minh nghiến răng bực tức kêu lên.

Nhưng Thiên Minh chỉ nghĩ là Duy Phong không thích Thanh Phong nên mới có biểu hiện như thế, còn Tuấn Khôi vừa nhìn người đứng nói chuyện cùng Thanh Phong, lại nhìn thầy ánh mắt của Duy Phong rõ ràng không phải tức giận mà là buồn bã, cậu hiểu ra ngay lập tức.

- Thật sao?! – Giọng của Thiên Vi đầy vui mừng phấn khởi, ánh mắt long lanh nhìn Thanh Phong ngưỡng mộ kêu lên – Bạn thật là giỏi!

- Hi hi, mình sẽ cố gắng ôn luyện thật tốt, hi vọng là giành được giải – Thanh Phong nhìn nụ cười Thiên Vi dành cho mình mà tim đập rộn cả lên – Nhưng mà, những bạn khác đều rất giỏi. Năm nay không biết ra đề thế nào, nghe nói sẽ khó hơn năm trước, mình chỉ biết cố gắng hết sức thôi, mong là không làm mất mặt trường.

- Được mà, chỉ cần cố gắng hết sức là được – Thiên Vi ra sức động viên Thanh Phong – Dù không đoạt giải nhưng có thể bước chân vào trường thi cũng là điều đáng tự hào rồi, có mấy ai được vinh dự này chứ. Mình sẽ cố vũ cho bạn hết mình, cố lên.

- Cảm ơn – Thanh Phong gật đầu, tràn đầy tự tin nói – Mình nhất định sẽ đoạt giải.

- Đoạt giải? Tao khinh – Thiên Minh nhổ một bãi nước bọt xuống đất nhìn Thanh Phong mỉa mai – Cái gì mà học sinh xuất sắc nhất trường chứ. Nếu không phải lần trước cô nhầm lẫn tên, thì người được biết đến bây giờ là Duy Phong chứ đâu phải cậu ta.

- Thôi đi, lỗi cũng không phải của cậu ấy. Hơn nữa, mình cũng chỉ hơn cậu ấy đúng nửa điểm mà thôi, biết đâu là do may mắn – Duy Phong bèn gạt bỏ lời của Thiên Minh – Cậu ấy thật sự là học sinh giỏi. Cha mẹ đều là những người quyền cao chức trọng, gia cảnh tốt, lại thông minh, chơi thể thao cũng tốt. Đương nhiên là nổi tiếng nhất trường rồi. Đừng có mà ở đó so đo với người ta nữa.

- Mình chỉ tức cho cậu thôi – Thiên Minh hậm hực đáp.

- Mình thì có gì phải tức thay chứ?! – Duy Phong cười nhạt, ánh mắt nhìn Thiên Vi vài giây rồi cup xuống buồn rầu. Người có gia cảnh như Thanh Phong, Thiên Vi thích cũng là điều hiển nhiên. Còn cậu, chẳng có gì cả, làm sao cô có thể để ý đến cậu chứ. Lòng buồn rười rượi, Duy Phong lắc đầu một cái rồi ảo não rời đi.

Tuấn Khôi cặp cổ Thiên Minh, ánh mắt nhìn theo bóng lưng Duy Phong lên tiếng:

- Có muốn giúp nó không?

- Hả? Giúp gì? Giúp như thế nào? – Thiên Minh ngơ ngác

- Cứ đi đi, rồi từ từ sẽ biế́t – Tuấ́n Khôi cứ thế cặp cở Thiên Minh lôi đi.

Chương 4

Nhịp bước chân

Dạ Thảo dù cướp được hộp bún từ tay Tuấn Khôi nhưng lại không có cơ hội ăn nó. Vì sợ Tuấn Khôi đuổi theo mình, cô vội vàng cầm đầu chạy nhanh vào lớp. Không ngờ trong lúc vội vã, đâm sầm vào một người khác, thế là hộp bún bay cái vèo xuống sân xi măng đầy cát bụi.

Hộp bún văng tung tóe dưới đất trong sự ngỡ ngác và tiếc rẻ của Dạ Thảo.

Cái gì gọi là tiền mất tật mang, Dạ Thảo giờ đây đã thấm thía. Cô ngẩn ngơ nhìn hộp bún, khổ công đắc tội với Tuấn Khôi, thế mà chẳng được ăn. Dạ Thảo cắn môi hậm hực nguyên rửa Tuấn Khôi. Tất cả đều tại hắn.

Gần đây cô lại đang quyết tâm giảm cân, buổi tối thường ăn rất ít. Ngồi học một chút, bụng Dạ Thảo đã sôi âm lên. Cô phải cắn chặt răng, đưa tay xoa bụng nén cơn đau lẫn cơn đói. Vì thế mà bài giảng của cô giáo cứ vào tai này lại ra tai kia. Dạ Thảo đã quên cả chép bài, cuối cùng bị cô giáo phát hiện và bắt phạt.

- Hết giờ ra chơi, em nộp bài chép phạt cho cô.

Dạ Thảo khóc không ra nước mắt, dù bụng đói vẫn phải ngồi chép phạt cho xong. Tất nhiên, kẻ kia là mục tiêu nguyên rửa của cô.

Thiên Vi thầy bạn như thế cũng lo lắng, chưa kịp hỏi han gì thì đã thấy Thanh Phong tìm mình với nét mặt hờn hờ. Dạ Thảo đành

xua Thiên Vi mau ra gặp Thanh Phong, cứ mặc kệ mình với vụ chép phạt kia.

Chép phạt và nộp bài xong, Dạ Thảo tức tức chạy ra căng-tin mua bánh mì, đáng tiếc, bánh mì đã hết rồi. Đồ ăn đều hết veo, cứ như thế hôm nay là ngày người ta đại hạ giá vậy. Dạ Thảo thở dài thườn thượt, đành cố gắng tìm cái gì ăn tạm cho đỡ đói. Nhưng vừa quay đầu, cô đã đụng trúng bản mặt đáng ghét của Tuấn Khôi và Thiên Minh. Dạ Thảo cảm ghét “hứ” một cái rồi bỏ đi.

Thế nhưng, Tuấn Khôi và Thiên Minh cứ như chướng ngại vật dịch chuyển theo, chặn trước mặt cô. Tức giận, Dạ Thảo chống tay lên eo, há t mặt nhìn Tuấn Khôi và Thiên Minh hỏi:

- Hai ông muốn gì?

Tuấn Khôi chẳng nói chẳng rằng, chìa tay ra trước mặt Dạ Thảo, trên tay là một túi đồ ăn lẫn thức uống. Dạ Thảo cau mày nhìn Tuấn Khôi nghi ngờ, nhưng không thể phủ nhận một điều là mùi thức ăn thơm lừng bay vào mũi khiến dạ dày của cô lại tiếp tục sôi lên. Âm thanh vang vọng khá lớn khiến Dạ Thảo ngượng chín cả mặt. Càng nhìn cái mặt nhin cười của Tuấn Khôi và Thiên Minh trước âm thanh réo rắt từ bụng mình phát ra, cô càng xấu hổ nhiều hơn, mà càng xấu hổ lại càng tức giận.

- Tránh ra coi – Cô cộc cằn bảo.

- Nè! Cầm lấy đi – Tuấn Khôi giơ cao cái túi trong tay mình về phía Dạ Thảo bảo.

- Ý gì đây?

- Mua cho Thảo đó, cầm mau đi – Thiên Minh liếc nhìn cái túi trong tay Tuấn Khôi nhét vào tay Dạ Thảo.

Có câu nói: “Của biếu là của lo, của cho là của nợ”, tuy rằng hai người này cũng làm khá nhiều việc tốt cho cô nhưng ấn tượng xấu của họ vẫn hiện rõ trong đầu cô, không thể trong sớm chiều mà xóa bỏ được. Đột nhiên tốt bụng đột xuất như thế này, chắc chắn không phải trộm thì cũng là cướp. Cô nhìn họ, hoài nghi:

- Ý gì đây?

- À, không có gì đâu. Sáng nay đúng là hơi mất phong độ một chút nên muốn mua bánh để làm hòa với bạn thôi. Mong là bạn bỏ qua lỗi của mình – Tuấn Khôi liền cười hiền đáp, vẻ mặt đầy hối lỗi nhìn Dạ Thảo.

Dạ Thảo nhìn cậu soi mói nghi ngờ một lát, nhưng không cưỡng lại được sức hấp dẫn của thức ăn trong tay cậu, cộng với cái bụng réo rắt, cô tạm thời tin bọn họ.

- Bao nhiêu tiền, để mình trả lại.

- Ấy chết, đã bảo chuộc lỗi mà, ai lại lấy tiền chứ – Thiên Minh liền đáp ngay.

- Xin lỗi nha, chuyện hôm sáng đúng là hơi mất mặt. Dù sao mình cũng là con trai, ai lại đi tranh giành với con gái như bạn. Nói ra đúng là sợ bị mọi người chế giễu mất – Tuấn Khôi hơi nhăn mặt, gãi đầu tỏ vẻ áy náy.

Dạ Thảo trong lòng cũng thấy vui vui, cô đá Tuấn Khôi, cậu chẳng những không trách mà còn xin lỗi trước.

- Mình sẽ không nói với ai đâu – Cô nói.

- Vậy thôi, bạn mau ăn đi kẻo đến giờ vào lớp, mình không làm phiền nữa đâu.

Nói xong, Tuấ n Khôi kéo Thiên Minh rời đi, Dạ Thảo nhìn theo hai người với ánh mắ t đầ y thiện cảm. Thì ra họ cũng không đé n nổi đáng ghét như cô nghĩ.

Thiên Minh thấ y mình và Tuấ n Khôi đã đi một đoạn xa rồ i nên mới khẽ húc vào sườn Tuấ n Khôi hỏi:

- Này! Nói rõ xem nào. Tự nhiên tô t bụng đi mua đồ ể ăn sáng cho nhỏ mập đó thê ?

- Vào lớp đi cái đấ – Tuấ n Khôi liề n gạt đi.

Cậu lén lút quay lại nhìn Dạ Thảo, khẽ nhê ch môi cười một cái.

Thiên Minh chẳng hiểu nổi tại sao hôm nay tự nhiên bạn mình lại tỏ ra thầ n bí như thê , nhưng vẫn nhẫn nại đi theo Tuấ n Khôi trở lại lớp học.

Vừa đé n cửa lớp Thiên Minh bèn đứng khựng lại, trừng mắ t nhìn Tuấ n Khôi lớn giọng hỏi:

- Giờ ông nói đư ợc chưa hả? Vì sao phải mua bánh lầ y lòng con heo mập kia?

- Đùng heo mập này heo mập nọ nữa, người ta không có tên cho ông gọi hay sao? – Tuấ n Khôi nguýt đư a bạn một cái rồ i bước thẳng đé n chỗ ngồ i của mình.

Thiên Minh trợn mắ t há miệng nhìn Tuấ n Khôi, cầ m suýt tí nữa là rớt xuồ ng đấ t vì kinh ngạc quá mức trước sự thay đỏi thái độ của thầ ng bạn mình. Thiên Minh sau vài giây liề n khép miệng đi vào lớp, đé n chỗ ngồ i, không ngồ i xuồ ng mà đư a tay sờ trán Tuấ n Khôi xem tình hình thê nào, rồ i tặc lưỡi một cái đầ y cảm thán:

- Có nóng đâu ta.

- Này, ông bị điên hả? – Tuấn Khôi vừa nguýt vừa mắ'ng.

- Ông điên thì có – Thiên Minh cao giọng – Sáng nay còn thắ'y ông mắ'ng Dạ Thảo là con heo mập, giờ thì lại cá'm tui gọi Dạ Thảo là heo mập. Còn nữa nha, tự nhiên đi mua biế't bao nhiêu bánh cho Dạ Thảo, tồ'n biế't bao nhiêu tiề'n. Có biế't số' tiề'n đó chơi được bao nhiêu trận bida hay không hả?

- Tui cũng vì nghiệp lớn của thắ'ng Phong thôi – Tuấn Khôi cười khà khà, trong đắ'y mắ't hiện lên một tia gian xảo đắ'c ý.

- Hả? – Thiên Minh nghe Tuấn Khôi nói thế' thì không khỏi tò mò, vội vàng ngô'ì xuô'ng ghề' rô'ì nôn nóng kê' tai bên cạnh hỏi – Là chuyện gì? Kể nghe cái coi.

- Biế't tại sao mà thắ'ng Phong hô'ì nắ'y cái mặt cứ ngắ'n ra như thế' hay không? – Tuấn Khôi không nói luôn mà hỏi vòng.

Thiên Minh ngắ'm một chút rô'ì mới đắ'p:

- Có phải thắ'ng Phong thích Thiên Vi không?

- Coi mặt ông vậy mà cũng thông minh gó'm.

Thắ'y thắ'ng bạn cười đắ'u mình, Thiên Minh cũng cười khắ'p đắ'p lại:

- Hơn ông một tí thôi, he he. Được rô'ì, nghiêm túc kể tui nghe coi. Tóm lại là ông đắ'ng bắ't xe trước để sau duyệt tướng à?

Thắ'y thắ'ng bạn nhanh chóng hiểu ý mình, quả không hỏ' là bạn thân, Tuấn Khôi gắ't gù nói thêm:

- Nhưng là một mũi tên trúng hai đắ'ch.

Thiên Minh nhìn Tuấn Khôi, bóp trán một cái rồi mở mắt sáng quắc, sau đó cười lớn bảo:

- Quân tử báo thù mười năm không muộn há. Cái thằng Thanh Phong đó, phải cho nó bẽ mặt mới được. Tui không tin nó giỏi hơn Duy Phong.

- Để rồi xem, nó đã c ý đến bao giờ – Tuấn Khôi đập bàn nghiến răng nói.

Đến chiều như thường lệ, Thiên Vi và Dạ Thảo từ chỗ học thêm bước ra, đi ngang qua công viên đã thấy một nhóm đang chơi bóng rổ với nhau, nhưng lần này không có trận đấu nào, chỉ là chơi vui thôi.

Tuấn Khôi với Thiên Minh hôm nay đến chơi bóng cốt chỉ để chờ Thiên Vi và Dạ Thảo đi ra nên vừa thấy hai người chạy xe trò tới, Tuấn Khôi thúc nhẹ vào sườn Thiên Minh, há t đầu ra hiệu rồi quăng bóng xuống đất nói với mấy bạn cùng chơi.

- Tụi mình không chơi nữa đâu, có việc đột xuất rồi.

Nói xong thì hô ỉ há lên xe đuổi theo Dạ Thảo và Thiên Vi. Hai người kia chạy chậm, Thiên Minh và Tuấn Khôi nháy mắt đã chạy theo phía sau, rồi lên ngang hàng, giả vờ như tình cờ gặp.

- Hey! Trùng hợp quá, hai bạn đi học thêm về à?

Thiên Vi khẽ cười chào. Dạ Thảo liếc mắt nhìn bộ dạng hai người kia, một người mặc quần lửng tới đầu gối, một người mặc đồ phục bóng rổ rộng thùng thình, chân đi giày thể thao, trên mặt đầy mồ hôi nhễ nhại bèn đoán, nhóm người chơi bóng rổ trong công viên cũng có mặt hai người này. Rõ ràng lúc này vẫn còn thấy

chơi vui vẻ lắm mà, sao nhanh chóng xuất hiện ở đây vậy?! Bèn lên tiếng hỏi:

- Không chơi bóng nữa à?

- Một rồ i nên mới nghỉ – Thiên Minh liền đáp – Khát khô cả cổ rồ i.

- Sẵn tiện tụi mình đi uống nước, mời hai bạn đi chung cho vui hén, nể mặt chứ – Tuấn Khôi nhìn hai người họ với ánh mắt chờ đợi.

Dạ Thảo trước lời đề nghị bất ngờ này thì bô i rồ i, chưa bao giờ có con trai mời cô đi uống nước cả, có chút đỏ mặt quay sang nhìn Thiên Vi hỏi:

- Ý Vi ra sao?

- Mình sao cũng được cả.

- Đến quán Lucky Happy phía trước đi – Tuấn Khôi mừng rỡ chớp lấy cơ hội trước khi Dạ Thảo mở miệng.

Thiên Vi thấy, cô cũng nợ Duy Phong ân tình, giúp giữ xe, còn rửa xe giúp cô, rồ i còn đãi cơm cô, liền vừa đạp xe về phía quán Lucky Happy vừa hỏi:

- Duy Phong hôm nay không đi chơi bóng cùng hai bạn à?

- Duy Phong? – Thiên Minh liền kêu lên một tiếng rồ i thờ dài rảo chân đạp xe nhanh hơn đến quán.

Thấy Thiên Minh thờ dài, Tuấn Khôi thì trầ m mặt, trong lòng Thiên Vi bỗng thấy lo lắng. Không hiểu đã xảy ra chuyện gì với Duy

Phong rõ ỉ? Cho nên khi vừa vào quán, chưa kịp gọi nước uống, Thiên Vi đã vội vàng lên tiếng hỏi:

- Duy Phong đã xảy ra chuyện gì? Sao hai người lại thờ dài như thế?

Thiên Vi đưa mắt nhìn hai người kia dò hỏi. Thiên Minh và Tuấn Khôi ra vẻ buồn rầu, lẳng nhữ thờ dài, khiến Thiên Vi càng sốt ruột.

Dạ Thảo cũng dỏng tai hóng chuyện, thế nhưng chỉ toàn nghe tiếng thờ ra thờ vào của hai người trước mặt, cô nóng nảy lên tiếng:

- Nè! Hai ông là đồ đàn bà hay sao suốt ngày thờ dài vậy hả?

Tuấn Khôi nhướng mày liếc mắt về phía Thiên Minh, giả bộ bất đắc dĩ lên tiếng:

- Tui hỏi bà? Nếu bà có cơ hội đi thi học sinh giỏi, bà có đi thi không?

Dạ Thảo chưa biết rõ đâu đuôi thế nào, nhưng cũng trả lời:

- Trời! Có cơ hội như thế, ngu gì mà không đi. Chỉ còn điê u... E hèm... tui học tạm tạm thôi, còn lâu mới được đi thi học sinh giỏi. Nói thiệt nha, dù không được thi, chỉ cần được tham gia ôn luyện thôi, tui cũng đã mừng rơn rồi.

- Vậy mà cái thắ ng ngố c đó lại không chịu đi thi – Thiên Minh tỏ vẻ bực tức lên tiếng.

Thiên Vi im lặng lắng nghe, cô biết Duy Phong học rất giỏi. Vậy mà lại không chịu đi thi. Không nén được tò mò cô lên tiếng hỏi.

- Sao lại thế?

Dạ Thảo cũng khá ngạc nhiên. Cô chỉ nghĩ Duy Phong may mắn được chọn đi thi, cho nên nghe Thiên Vi hỏi bèn lên tiếng đáp thay:

- Chả ́c không đủ tự tin chứ gì?

- Tất nhiên là không phải rồi. Duy Phong học giỏi vô cùng, tuyệt đối có đủ bản lĩnh để đi thi – Thiên Minh liền hùng hổ tuyên bố ́.

- Vậy thì tại sao lại không đi thi? – Dạ Thảo không nén được tò mò hỏi.

Tuấn Khôi thấy đây là cơ hội tốt để nói xấu Thanh Phong trước mặt Thiên Vi nên hắng giọng trước khi bắt đầu câu chuyện năm xưa, khi mà Thanh Phong giành vinh quang của Duy Phong.

Mọi chuyện bắt đầu vào kì thi học sinh giỏi toán năm lớp mười. Trong lớp Thiên Vi cũng có một bạn được chọn đi thi nên cô cũng có để ý một chút về cuộc thi. Bạn Thiên Vi kể lại là bài thi vô cùng khó, cậu ta chỉ mới làm được một phần tư đề thi là đã chịu thua. Thế nhưng, trường của họ lại có hai người đạt giải nhất và giải ba. Cả trường rất vui mừng, thầy hiệu trưởng còn làm một buổi khen thưởng nức nở trước toàn trường. Chỉ tiếc buổi hôm đó, Thiên Vi bị ốm nên không đến trường vì vậy mà không biết mặt người được khen thưởng là ai.

- Thanh Phong thật sự là giỏi, lúc đó mình cũng có mặt, mình ngưỡng mộ bạn ấy chết đi được. Vừa đẹp trai vừa học giỏi, chơi thể thao cũng tốt nữa, con trai như thế thì tìm ở đâu ra – Dạ Thảo lên tiếng đầy ngưỡng mộ khi nhớ lại lúc Thanh Phong nghiêm trang đón nhận bằng khen thưởng.

- Bà mập, im đi nghe người ta kể hết chuyện đã – Thiên Minh thấy Dạ thảo khen Thanh Phong không tiếc lời thì tức lắ m bèn mắ ng.

Tuấn Khôi cũng bấu môi nghênh mặt nhìn Dạ Thảo nhưng cậu nhanh chóng bỏ qua. Cậu biết chỉ cần mau chóng nói rõ hết mọi chuyện với Thiên Vi, thì hình ảnh đẹp đẽ của Thanh Phong cũng bị xấu ngay mà thôi. Cậu uống một ngụm nước lớn rồi tiếp tục kể:

- Bởi vì ảnh hưởng của kì thi năm trước đó. Có một số gia đình vùng tiền để con cái họ đủ điểm dù không đạt được thành tích xuất sắc nhưng cũng được khá hoặc trung bình khá để có thể hãnh diện đem khoe với mọi người. Kì thi năm nay, hội đồng thi chọn cách phát số báo danh, không ghi tên họ và tên trường, tránh việc mua điểm cho con. Đó là cách thức mới, vừa được áp dụng. Thanh Phong và Duy Phong đều được phát số báo danh rồi ghi tên vào danh sách dự thi. Sau đó, kết quả cũng nhanh chóng có, Thanh Phong được điểm cao, Duy Phong thua Thanh Phong nửa điểm nên về ba.

- Vậy thì còn gì để nói chứ? – Dạ Thảo lắng nghe đến đây thì bức xúc đập bàn kêu lên, cô nghĩ rằng bởi vì Duy Phong thua Thanh Phong ba điểm cho nên mới tức tối mà đâm ra thù ghét Thanh Phong.

- Cái bà heo mập này, đã bảo là nghe hết đi mà – Tuấn Khôi tức giận mặt.

- Ông mặt ai là heo mập hả? – Dạ Thảo tức giận trừng mặt.

Thiên Vi thấy tình hình căng thẳng bèn lên tiếng can ngăn:

- Dạ Thảo im lặng để các bạn ấy kể hết rồi lên tiếng cũng không muộn.

Dạ Thảo hậm hực ngó xuống uống ừng ực li sinh tố của mình, làm thỉnh thoảng nhìn hai kẻ đáng ghét kia nữa. Thiên Minh không thèm kể vòng vo như Tuấn Khôi nữa mà nói huých toẹt ra là:

- Người hạng nhất là Duy Phong mới đúng.

Cả Thiên Vi và Dạ Thảo đều ngỡ ngác nhìn Tuấn Khôi và Thiên Minh, ánh mắt hiện lên sự kinh ngạc, không tin được.

- Sao lại có chuyện như vậy? – Dạ Thảo kêu lên.

Thiên Vi nhanh chóng nghĩ ngay ra vấn đề:

- Nhầm lẫn số báo danh à?

- Đúng đó. Không hiểu vì sao, khi ghi tên, thầy giám thị trông coi phòng thi lại nhầm lẫn hai tên với nhau. Vì vậy, người xứng đáng hạng nhất là Duy Phong bị đẩy xuống hạng ba, còn người hạng ba là Thanh Phong lại được nâng lên thành hạng nhất – Tuấn Khôi nghiến răng nghiến lợi nói.

- Nhưng đó cũng là nhầm lẫn mà thôi, đâu phải Thanh Phong cố ý tranh đoạt đâu chứ – Thiên Vi giờ đã hiểu ra mọi chuyện, cô cảm thấy như vậy mà ghét bỏ Thanh Phong thì cũng tội cậu ấy quá.

- Ai nói cậu ấy không biết cơ chứ – Lần này đến lượt Thiên Minh đập bàn khiến mọi người trong quán đều giật mình nhìn lại phía họ.

- Cậu ấy biết. Bởi vì cậu ấy là người làm bài mà, đúng hay sai, chắc chắn cậu ấy phải biết – Tuấn Khôi đưa ra lập luận hùng hồn, chắc chắn rằng Thanh Phong cố tình biết mà vẫn giấu giếm.

- Nếu lỡ như... – Thiên Vi vẫn muốn tìm cách bào chữa cho Thanh Phong.

- Chính tai mình nghe thằng khốn đó nói với giáo viên trưởng bộ môn Toán rằng nó làm sai một bài, chắc chắn có sự nhầm lẫn

nào đó. Mình còn tưởng nó sẽ nói rõ lên trên, rồi sau đó, phàn
thương thuộc về Duy Phong. Thế mà ngày khen thưởng, nó vẫn
đứng ra nhận thưởng một cách trơ tráo. Thử nói xem, có thể không
bực tức hay sao chứ.

Thiên Vi thấy Tuấn Khôi với Thiên Minh tức giận như thế, cô
không nghĩ hai người họ nói dối. Nhưng cô cũng không nghĩ Thanh
Phong là hạng người đó nên đành cúi đầu im lặng suy nghĩ.

Nhưng Dạ Thảo vừa nghe xong thì kêu lên kinh ngạc:

- Có chuyện này nữa à?

- Đương nhiên rồi – Tuấn Khôi vênh mặt nói – Giờ thì bà đã
biết, thân tượng của bà chỉ là một thừng khố n xâu xa hai mặt
rồi đúng không?!

Đúng là Dạ Thảo đang cảm thấy mất hình tượng với Thanh
Phong, cô không ngờ Thanh Phong lại là hạng người như thế.

Thiên Vi vừa về nhà đã thấy ba đang cùng mẹ ngồi trò chuyện
trên sofa ở phòng khách. Thấy Thiên Vi về, cả hai liền quay
đầu cười. Ông Hữu Hùng đỡ bà Thiên Hương đứng dậy rồi bảo
Thiên Vi:

- Ba mẹ đang chờ con về, cả nhà cùng đi ăn tối. Lâu rồi cả nhà
mình không ra ngoài ăn.

- Hay quá! – Thiên Vi vui mừng reo lên – Để con vào rửa mặt cái
đã.

Thiên Vi đỡ mẹ ngồi vào xe, cả ba người cùng đến một nhà hàng
sang trọng.

- Việc học của con thế nào? – Ông Hữu Hùng hỏi.

- Vẫn tạm tạm như thế ạ – Thiên Vi cười gượng đáp lời ba.

- Con là con gái, học thế là được rồi, học nhiều chỉ khiến bệnh ra thôi. Chỉ cần con khỏe mạnh là ba mẹ vui lắm – Ba cô liên bảo.

- Con yêu ba quá – Thiên Vi liên nhào người sang hôn ba cái chụt.

Ông Hữu Hùng chờ người một cái, rồi khẽ lắc đầu. Mẹ Thiên Vi nhìn con gái vô tư khẽ cười.

Bữa cơm thật sự vui vẻ vô cùng nhưng đến khi ra về, xe ba của Thiên Vi bị một chiếc xe cà tàng chạy đến đụng vào.

Ông Hữu Hùng nhanh chóng tắt ng xe, khiến hai mẹ con Thiên Vi bị ngã chúi về phía trước, bà Thiên Hương ôm lấy ngực thở dốc. Ông Hữu Hùng và Thiên Vi đều lo lắng hỏi bà:

- Em có sao không?

- Mẹ, mẹ thấy sao rồi?

Sắc mặt bà Thiên Hương không tốt, nhưng bà vẫn theo thào đáp:

- Mẹ không sao đâu.

Rồi bà quay sang nhìn chồng bảo:

- Em không sao, anh yên tâm đi.

Ông Hữu Hùng gạt đầu thở phào yên tâm, rồi quay đầu nhìn về phía trước, nơi có một chiếc xe ngã rạp trên đường. Mặt mày ông

trở nên tức giận, mở cửa hùhng hồ bước xuống nhìn người khiế n mình xem chút gây tai nạn mắ ng:

- Này ông kia, chạy xe kiểu gì vậy hả? Có biế t suýt chút nữa là gây ra tai nạn rô i không?

- Xin lỗi, xin lỗi ông. Tôi vội về nhà nên vô ý quá.

Người đàn ông đang lò m cô m ngô i dậy, muố n dựng xe lên, nhưng chiế c xe giồ ng như mắ c kẹt khiế n ông không dựng lên đượ c. Thân hình ô m yế u càng trở nên yế u ớt hơn. Đồ đặc quẩ ng tứ tung khiế n ông phải vắ t vả lượ m lại. Nhìn thắ y bộ dạng đó, ông Hữu Hùng càng bực tức quắ t lớn:

- Nè, ông làm nhanh lên đi. Tôi không có thời gian đâu đứ ng chờ ông như thế .

- Vâng, vâng, tôi xin lỗi, tôi sẽ thu dọn nhanh thôi – Người đàn ông vẫn cúi đầ u khúm núm.

Thiên Vi rướn người ra ngoài, cảm thắ y thân hình người đàn ông này quen quen, cô chăm chú nhìn gương mặt của ông ta ẩn dưới cái mũ bảo hiể m trắ y trạ, cuối i cùng cô nhận ra người đó là ba Duy Phong. Cô định mở cửa ra thì ba Duy Phong đã thu dọn xong, nhanh chóng ngô i lên xe chạy đi.

Thiên Vi nhìn theo bóng ông, trong lòng thương cảm vô cùng.

Ngày hôm sau, cô định gặp Duy Phong, thế nhưng Duy Phong lại nghỉ học. Thiên Vi đành chạy thẳng đế n nhà Duy Phong. Thiên Vi gọi mãi, ba Duy Phong mới ra mở cửa. Sắ c mặt ông rõ ràng là không tốt.

- Con chào bác.

Ba Duy Phong nở nụ cười hiên lành nhưng có chút ái ngại nói:

- Con tìm Duy Phong hả, nó bây giờ không có nhà.

- Dạ, con đến để gửi trả bác cái này ạ – Thiên Vi chìa ra một cái hộp nhỏ dài màu đen đưa trước mặt ba Duy Phong.

Ông nhìn cái hộp trên tay của Thiên Vi, đây là đồ nghề kiếm sống của ông, mất nó khó mà làm việc được, ông chắc lưỡi một cái:

- Cái này...

- Là hôm qua bác ngã xe đánh rơi vẫn chưa nhặt hết. Cho nên con nhặt đem đến đưa bác – Thiên Vi bèn giải thích vì sao mình có cái hộp trong tay.

Giọng ba Duy Phong đượm buồn, nhìn Thiên Vi rồi bảo:

- Thay bác xin lỗi ba nhé. Không biết xe ba con có bị trầy hay không, chiếc xe sang trọng như thế, nếu bị trầy thì...

- Không sao đâu bác, ba con cũng không để ý đến chuyện đó đâu. Ba con hôm qua có hơi lớn tiếng, bác đừng để bụng.

- Không đâu, lỗi tại bác trước mà. Do bác thấy trong người không khỏe, cho nên chạy xe có hơi loạng choạng. Hôm nay không đi làm được, nằm liệt ở nhà, Duy Phong phải vì vậy nghỉ học.

Nói tới đây, đột nhiên mắt ông đỏ hoe, rồi nước mắt lăn dài trên gương mặt khắc khổ của ông.

- Cái thằng con của bác, nó rất hiếu thảo. Chỉ vì gia đình này mà nó phải bỏ học. Thậm chí được đi thi học sinh giỏi mà nó cũng không chịu đi. Làm ba như bác đúng là quá vô dụng rồi.

- Bác, bác đừng nói như vậy mà.

Trò chuyện với ba Duy Phong thêm vài câu, Thiên Vi hiểu rõ hoàn cảnh nhà cậu thêm nữa. Việc vá giày dép của ba Duy Phong giờ thu nhập rất thấp, tiền mặt bằng ở chợ lại tăng lên, rồi tiền chi tiêu hằng ngày nữa. Bao nhiêu thứ cứ đổ ập xuống, ông phải vất vả chạy vạy khắp nơi để kiếm miếng ăn.

- Xem ra, bác không thể sống bằng nghề vá giày này được nữa rồi con à – Ông than thở với Thiên Vi – Muốn tìm công việc khác, nhưng sức khỏe bác giờ đây kém quá, chỉ e người ta không chịu thuê. Không tiền, cuộc sống khôn khó, Duy Phong phải vất vả nhiều hơn. Bác chỉ sợ nó bỏ học vì hoàn cảnh gia đình.

- Bác đừng bi quan, biết đâu còn có cách mà. Thôi, con cũng đến giờ về rồi, bác vào nhà nghỉ đi ạ. Bác đừng cho Duy Phong biết con đến đây nhé bác.

Cô không muốn Duy Phong thêm mặc cảm gia đình với cô.

Nói xong, cô đạp xe ra về. Về nhà, cô liền gọi điện thoại cho ba mình.

Thanh Phong vẫn cùng Thiên Vi đạp xe đến trường. Vừa vào trường đã thấy Dạ Thảo đứng đó, trên tay cầm một hộp bún, Dạ Thảo nhìn thấy Thanh Phong thì sắc mặt kém vui. Cô nhìn Thiên Vi chứ không hề nhìn Thanh Phong cười nói như mọi hôm nữa. Thiên Vi nhìn là biết, Dạ Thảo bị má y lời của Tuấn Khôi và Thiên Minh tác động, cô khẽ quắc mắt nhìn Dạ Thảo ra hiệu đừng có như thế nữa. Dạ Thảo thấy vậy bĩu môi lạnh giọng bảo:

- Mình vào trước đây, mình còn chưa ăn sáng, nhìn nữa mình ăn không vô.

Thiên Vi thở dài một hơi, cô biết Dạ Thảo nghĩ Thanh Phong đang giả tạo làm người tốt bụng trước mặt mọi người. Cảm tình tốt vốn có bỗng chốc trở nên xấu đi. Thiên Vi cũng cảm thấy Thanh Phong làm như vậy là không tốt, nhưng cô nghĩ mọi chuyện đều có nguyên nhân của nó, nếu không một việc như thế lẽ nào ở trường lại có ít người biết.

Cô tuy không thích hóng chuyện thị phi của mọi người nhưng Dạ Thảo thì không như vậy. Chuyện gì Dạ Thảo hóng được từ các bạn cũng đều kể cô nghe cả. Nên nếu chuyện như vậy xảy ra, không lý nào không gây ồn ào mà lại im lặng như thế. Chắc chắn sự việc có nguyên nhân của nó.

Những lời của Tuấn Khôi và Thiên Minh, không biết có phải thật sự hay không? Cô lo lắng họ đang đặt điều nói xấu Thanh Phong vì ghét cậu ấy. Nếu lên tiếng hỏi Thanh Phong thì cô lại sợ mình làm tổn thương cậu. Vì vậy sự thắc mắc này cô chỉ có thể giấu trong lòng mà thôi.

Thanh Phong không phải đồ ngốc mà không hề nhận ra sự ghét bỏ của Dạ Thảo đối với mình, cậu dè dặt hỏi Thiên Vi:

- Có phải mình đã làm gì sai không? Dạ Thảo... bạn ấy...

Thiên Vi nhìn vẻ mặt u ám của Thanh Phong, cô cười gượng, lắp bắp liếm bảo:

- Con gái đôi khi tính khí thất thường vậy đấy.

- Trời có lúc nắng lúc mưa, trời có lúc mưa lúc nắng. Con gái có lúc hiền như nai. Con gái có khi như bà chằn. Trời vẫn cứ nắng cứ mưa. Con gái lúc mưa lúc nắng... – Thanh Phong bỗng ngêu ngao hát một câu khiến Thiên Vi bật cười.

Thanh Phong bỗng khựng xe đứng lại, cậu nhìn Thiên Vi chằm chằm, ánh mắt của cậu dõi theo bóng dáng của Thiên Vi. Thiên Vi cảm thấy đầu xe của Thanh Phong bỗng dừng lại thì quay đầu định lên tiếng hỏi, không ngờ bất gặp ánh mắt của Thanh Phong nhìn mình một cách nô nê cháy như thế.

Thanh Phong có gương mặt điển trai, vóc dáng cao ráo, gương mặt sáng cộng với một nụ cười hiền đã y thu hút. Cô lúng túng đỏ mặt, cúi gằm mặt xuống lí nhí hỏi:

- Sao lại nhìn mình như thế?

- Có ai nói với bạn, khi bạn cười rất xinh đẹp không?

Câu hỏi nhẹ nhàng của Thanh Phong khiến trớ ngợ ngực Thiên Vi đập thình thịch, mặt càng đỏ hơn, đỏ đến tận mang tai. Cô xấu hổ không biết trả lời thế nào, đành đẩy xe tiếp tục đi thẳng nhưng cảm giác ngọt ngào đang chảy trong lòng cô.

Thiên Vi đi vào lớp, Dạ Thảo nhìn Thiên Vi hờn dỗi bảo:

- Sao Vi vẫn còn qua lại với hạng người đó chứ. Mình là mình rất tự bực nha.

- Thôi mà – Thiên Vi nhẹ giọng khuyên – Chưa chắc sự việc là có thật. Dù có thật thì cũng đã qua lâu rồi.

- Vi thật là không biết gì hết. Tiền thưởng đó dù ít hay nhiều cũng có thể giúp cho Duy Phong một phần. Mình nghe bảo, nhà Thanh Phong rất khá giả, còn nhà Duy Phong thì rất nghèo. Người giàu có tiền thưởng thì càng giàu. Người nghèo bị mất trắng thì càng khổ hơn. Duy Phong hôm nay lại nghỉ học nữa bạn có biết không? Đến Tuấn Khôi và Thiên Minh cũng không gặp được bạn ấy nữa là.

- Vậy sao?

Thiên Vi nghe Dạ Thảo nói, trong lòng chợt buồn vô cùng. Duy Phong lại nghỉ học, không biết tình hình của ba bạn ấy ra sao rồi? Đến giờ trưa, Dạ Thảo, Thiên Vi rủ Tuấn Khôi và Thiên Minh đến thăm ba Duy Phong nhưng cửa nhà đóng chặt. Hàng xóm nói rằng phải đến tối mới hai cha con mới về.

Cả đám đành lục tục ra về.

- Cái thằng này, làm gì mà lặn mất tăm như thế chứ? – Tuấn Khôi lo lắng.

- Tối nay mà rảnh thì mày đến tìm nó đi, tối nay tao không đi được. Phải ở nhà trông em cho ba mẹ tao đi tiệc – Thiên Minh vỗ vai Tuấn Khôi để nghị.

- Ừ, để tối tao lại tới – Tuấn Khôi đồng ý, rồi cả đám ra về.

Thiên Vi trước khi về, ngó đầu nhìn lại cánh cửa nhà Duy Phong lặn nữa. Căn nhà đơn sơ mộc mạc nhưng ấm cúng, giờ đây bỗng trở nên lạnh lẽo quá.

Buổi tối, khi Thiên Vi đang học bài, Dạ Thảo gọi điện thoại cho cô:

- Tuấn Khôi vừa gọi cho mình. Cậu ấy bảo, ba mẹ không cho đi ra ngoài, bắt ở nhà học bài nên không đến nhà Duy Phong được. Giờ phải làm sao đây? Quy định của trường mình là nghỉ học quá ba buổi không lý do sẽ bị đuổi học đó. Duy Phong đã nghỉ học ba buổi rồi, nếu còn nghỉ nữa e là...

Thiên Vi nghe thế, trong lòng bỗng như có lửa đốt. Tuy cô với Duy Phong không được xem là thân thiết, nhưng dù sao cũng là bạn

bè, cô cũng không mong muốn nhìn thấy cảnh Duy Phong bị đuổi học như thế.

Thiên Vi quyết định đạp xe đến nhà Duy Phong.

Nhà Duy Phong nằm trong một khu nghèo khó, đường vào nhà cũng khó khăn, toàn hẻm nhỏ tối thui. Ánh đèn trong vài căn nhà hắt ra mờ昧. Thiên Vi đạp xe thật chậm, mò mẫm trong thứ ánh sáng đó để đi.

Cô cũng từng nghe nói những khu vực thế này, người tốt thì ít mà kẻ xấu thì nhiều. Nhất là khi trời tối, những thành phần bất hảo hay tụ tập nhau ở đây. Người tốt đều đóng chặt cửa ở yên trong nhà.

Trên đường đến đã thấy nhiều nhóm túm năm tụm ba lại, mặt mũi chẳng mấy hiền lành, cứ gườm gườm nhìn cô. Thiên Vi sợ hãi vội đạp nhanh hơn. Cô cảm thấy lạnh buốt toàn thân, cả người run lên, tim cũng đập mạnh đến mức muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô chỉ muốn quay xe đạp trở về nhà mình nhưng nghĩ đến Duy Phong, Thiên Vi cắn chặt răng, liều mạng đạp tiếp.

Vừa queo qua một con hẻm, Thiên Vi đụng ngay vào một băng nhóm đang tụ tập ở đó, chặn ngang hết đường. Cô vội vàng lên tiếng xin lỗi. Bọn chúng lại quay lại nhìn cô với ánh mắt của loài sói đói.

Không kịp quay đầu xe, cô hốt hoảng đẩy mạnh xe vào bọn chúng rồi quay đầu bỏ chạy. Bọn kia nhanh chân đuổi theo cô, lớn giọng kêu:

- Này em gái, ngoan ngoãn đứng lại đi. Tụi anh không muốn dùng biện pháp mạnh với em đâu nhé.

Nhưng lời nói đó càng khiến Thiên Vi chạy nhanh hơn nữa. Trong giờ khắc nguy hiểm, cô lại không mở miệng kêu cứu nổi, phải gồng người lấm, cô mới khiến đôi chân run rẩy của mình có động lực chạy tiếp. Mặt trắng bệch, mồ hôi chẳng biết từ lúc nào đã chảy đầy trên mặt.

Tiếng bước chân rầm rập đuổi theo sau cô mãi. Lúc này tên gã nhát chỉ cách cô tầm ba bước chân, chỉ cần hất tay ra là có thể tóm được cô.

- Rầm...

Một người vừa từ một con hẻm lù ra, cô không phòng bị mà cứ thế lao vào, một cú va chạm đau đớn khiến Thiên Vi bật về phía sau rồi ngã phịch trên đất. Mấy tên kia lập tức vây lấy cô, vẻ mặt tỏ rõ sự thích thú. Thiên Vi đưa mắt nhìn lên lướt từng tên, bọn này có đến năm tên, nhìn mặt mũi rõ ràng không phải hạng tốt đẹp gì cả. Trong lòng cô run rẩy không ngừng, lấp bắp lên tiếng:

- Các người muốn gì đây?

- Đã bảo tụi anh không muốn gì hết, chỉ muốn cùng cô em chơi đùa một chút thôi – Một tên cười nham nhở nói.

Thiên Vi sợ hãi, đang định lên tiếng kêu cứu thì một giọng nói vang lên ở phía sau chúng:

- Tụi bây đang làm gì vậy hả?

Cả đám giật mình, quay người lại nhìn. Người bị Thiên Vi va trúng, tay vẫn đặt trên ghi đông xe, đang đứng sát bên tường một nhà nên bị bóng tối che phủ không nhìn được mặt. Cả bọn nheo nheo mắt nhìn, cả Thiên Vi cũng không nén được ánh mắt tò mò lẫn niềm hi vọng được cứu giúp.

- Mày là thắ`ng nào? – Thắ`ng đô con nhắ`t bọn hắ`t mặt hỏi.

Người kia mới từ từ dẫn xe bước ra nơi có góc đèn tròn nhỏ thả ánh sáng yế`u ớt.

Gương mặt Duy Phong hiện rõ trước mắ`t Thiên Vi, cô thắ`y cậu thì mừng rỡ, lập tức lên tiế`ng gọi:

- Duy Phong.

Duy Phong giật mình khi nghe tiế`ng của người đang ngô`i dưới đắ`t gọi mình. Cậu kinh hãi kêu lên:

- Thiên Vi! Sao lại là bạn?

Cậu vội vàng bước về` phía đó. Thiên Vi như có thêm sức mạnh khi nhìn thắ`y Duy Phong, cô vội vàng bật dậy lao nhanh đế`n bên Duy Phong rồi núp đắ`ng sau cậu. Tay cô nắ`m chặt tay áo Duy Phong không ngừng run rẩy. Duy Phong thắ`y cô như thế` thì xót xa vô cùng, cậu nhẹ nhàng vỗ tay Thiên Vi rồi bảo:

- Đừng sợ, có mình đây.

- Hóa ra là bạn gái của mày – Thắ`ng đô con nhắ`t nhìn Duy Phong đắ`y vẻ trên người nói.

- Là bạn gái của tao thì sao, liên quan gì đế`n tụi bây?! – Duy Phong chẳng chút sợ hãi, trùng mắ`t đáp.

- À không, tại thắ`y bạn mày đi lạc, tụi tao thương tình định giúp đỡ thôi mà.

- Mày có lòng nhưng bạn tao không câ`n tụi mày giúp đâu. Hơn nữa giờ gặp tao rồi, tao tự khắ`c lo được, không làm phiề`n đế`n tụi bây.

- Ồ, không cần thì thôi – Hắ n bữu mỗi một cái rô`i nói với bạn bè – Về` thôi tụi bay.

Thiên Vi nhìn theo bóng dáng năm tên kia rời đi mới thở phào nhẹ nhõm, thế` nhưng vẫn không chịu buông tay Duy Phong. Nhìn thái độ e dè của đám đầ u gắ u khi nhìn rõ người trước mặt chúng là ai, Thiên Vi cảm thắ y Duy Phong cũng thuộc loại người dữ dắ n gai góc. Bắ ng không thì bên kia có năm người, không lí nào bọn chúng lại dễ dàng bỏ qua như vậy.

Duy Phong lúc này mới xoay người nhìn lại Thiên Vi, ánh mắ t vẫn có chút kinh ngạc khi thắ y sự xuấ t hiện của cô ở nơi tệ hại này vào thời điể m này.

- Sao lại đế`n đây?

- Mình tìm bạn – Thiên Vi ngượng ngịu cúi đầ u đáp, tay cô từ từ nói lỏng khỏi tay áo Duy Phong.

- Tìm mình làm gì?

Duy Phong cũng đoán được lí do Thiên Vi đế`n tìm cậu, thế` nhưng vẫn hồ hững hỏi một câu.

- Má`y ngày nay sao bạn lại nghỉ học? – Thiên Vi ngắ ng đầ u nhìn Duy Phong ánh mắ t không ngừng dò hỏi.

- Bạn về` đi. Con gái ở khu vực này khi trời tồ i không tồ t lắ m đâu. Bạn đi bắ ng gì tới? – Duy Phong lắ ng tránh câu hỏi của Thiên Vi – Để mình đưa bạn về`.

- Mình không về` – Thiên Vi nói xong, chính cô cũng giậ t mình, bởi giọng nói của cô giồ ng như hờn dổ i và trách móc. Duy Phong cũng bị giọng của của Thiên Vi làm cho sững người. Một lát sau, cậu mới khàn giọng nói.

- Ba mình bệnh, không đóng đủ tiền chợ nên bị người ta lấy lại chỗ ngồi. Mình muốn phụ ba cho nên...

Thiên Vi cũng biết rõ lý do vì sao Duy Phong nghỉ học nhưng giọng nói man mác buồn của Duy Phong khiến cô thấy tủi lòng.

- Nhưng bạn không thể cứ thế nghỉ học được. Bạn đã nghỉ ba ngày không có phép rồi, nếu còn nghỉ nữa trường sẽ đuổi học đó – Thiên Vi nhắc nhở Duy Phong.

- Mình biết... – Duy Phong chán chường.

- Bạn biết mà vì sao vẫn nghỉ học chứ?! Chẳng lẽ bạn muốn nghỉ học luôn hay sao? – Cô tức giận nhìn Duy Phong quát lớn, thế nhưng Duy Phong lại quay mặt đi tránh né. Thiên Vi nhận ra, ngay từ đầu, Duy Phong muốn nghỉ học rồi.

Cô hốt hoảng nắm lấy tay áo của cậu khẽ lay lay:

- Bạn đừng như vậy mà, có chuyện gì tại mình cùng nghĩ cách. Chẳng phải ba bạn rất kì vọng vào bạn hay sao, bạn mà nghỉ, ba bạn sẽ buồn.

- Mình biết...

Vẫn là hai chữ này khiến Thiên Vi phát bực, cô lớn tiếng hỏi:

- Bạn biết mà sao còn...

- Bởi vì mình không còn cách nào khác. Bạn làm sao hiểu được hoàn cảnh của mình – Duy Phong cũng quát lớn.

Thiên Vi bị tiếng quát làm giật cả mình. Mặt cô tái nhợt, mở to mắt nhìn Duy Phong, môi cắn chặt. Duy Phong biết mình vô lý, chỉ có điều cô không thể hiểu được hoàn cảnh và tâm trạng của cậu.

- Xin lỗi nha, mình không cô ý lớn tiếng với bạn – Duy Phong khẽ thở dài nói.

- Không sao. Có lẽ mình lo lắng thừa thãi quá. Mình về đây...

Cô buồn bã quay đầu định bước đi nhưng chợt nhớ ra chiếc xe đạp bị cô quăng ở con hẻm dưới khi bỏ chạy, bèn kêu lên:

- Xe đạp của mình.

Thiên Vi vội vã quay đầu chạy nhanh về con hẻm. Duy Phong cũng vội dắt xe đuổi theo cô. Thiên Vi chạy đến nơi thì thấy chiếc xe vẫn nằm chỏng chơ dưới đất. Cô thở phào mừng rỡ. Chiếc xe không đắt giá nhưng nó cũng giống như người bạn thân thiết với cô từ lâu.

Duy Phong định giúp Thiên Vi dựng xe nhưng cô cọc lóc nói:

- Không cần. Mình tự làm được.

Duy Phong ngây người nhìn cô, bàn tay đang đưa ra lúng túng thu lại. Thiên Vi dựng xe lên, vấp và quay đầu xe rồi định ngó lên xe chuẩn bị đạp về nhà. Duy Phong cũng vội bảo:

- Trời trời rồi, để mình đưa bạn về.

- Không cần.

Thiên Vi ném lại một câu rồi lên xe chạy đi luôn. Nét mặt tỏ rõ sự giận dữ. Cô mất công lo lắng, rồi mất công đạp xe đến đây, trải qua một trận sợ hãi rồi chẳng thu lại được gì ngoài sự lạnh nhạt. Duy Phong biết cô giận nên không lên tiếng tiếp, cậu âm thầm đạp xe theo sau cô. Cả hai vòng vèo một chút, đã ra ngay đường lộ.

Không giống như hẻm nhỏ chỉ treo một cái bóng đèn nhỏ khiến không gian âm u đáng sợ, đường lộ sáng bừng dưới ánh đèn, cho người ta cảm giác yên tâm hơn.

Đã ra đến đây rồi cũng không còn gì lo lắng nữa. Thiên Vi tự dừng dừng xe đạp lại, Duy Phong tưởng xảy ra chuyện gì, vội đạp nhanh đến nhìn cô hỏi:

- Sao vậy? Xe hư à?

- Xe không bị hư, đường lộ rồi, giờ mình có thể đi về một mình. Không cần bạn phải đi theo – Thiên Vi liếc nhìn Duy Phong một cái rồi lạnh nhạt nói.

- Dù là đường lộ, nhưng vẫn chưa chắc sẽ an toàn. Nếu như bạn có chuyện gì thì...

- Không cần bạn phải lo cho mình – Thiên Vi gắt lên.

Duy Phong sầm mặt bỏ đi rồi, cậu biết Thiên Vi đang giận nên cậu không lên tiếng. Thiên Vi thấy Duy Phong im lặng thì uất ức lắm, cậu không chịu hiểu cho tâm lòng của cô.

- Nếu như bạn còn đi theo, mình sẽ... mình sẽ...

Thiên Vi không biết nên dùng lý do gì để Duy Phong đi về, cậu không nhận lòng tốt của cô, cô cũng không nhận lòng tốt của cậu. Chỉ muốn phản ứng để chứng tỏ bản thân một chút, thỏa mãn sự giận dữ trong lòng mình, cô nhanh chóng nói.

- ... mình sẽ không về nhà.

Duy Phong tròn mắt nhìn Thiên Vi, cậu bỏ đi rồi thật sự, không biết nên giải quyết tình huống này như thế nào. Nếu Thiên Vi xưa đuổi, mắng chửi, cậu có thể im lặng chấp nhận, cậu có thể âm

thầm bảo vệ cho Thiên Vi an toàn về nhà. Nhưng có một điều cậu không nghĩ đến, Thiên Vi không có ý định về nhà.

Duy Phong không thể bắt ép Thiên Vi đi về nhà, nhưng lại lo lắng, nếu mình không đi theo, trên đường về nhà Thiên Vi có bề gì thì... mà đi theo thì...

Duy Phong rơi vào tình huống khó xử vô cùng. Đang lưỡng lự thì đã thấy Thiên Vi lên xe đạp bỏ chạy. Trong lúc không kịp suy nghĩ, Duy Phong lại không muốn bị Thiên Vi giận, cho nên vội nói:

- Nếu ngày mai mình đi học...

Tiếng thảng gập xe vang lên ngay lập tức, Thiên Vi quay đầu mừng rỡ hỏi lại:

- Phong nói thật sao.

Duy Phong ngập ngừng rồi lên tiếng:

- Nếu ngày mai mình đi học, bạn sẽ để mình đưa về nhà chứ.

Thiên Vi tất nhiên là vui mừng khôn xiết, cô mỉm cười gật đầu, ánh mắt nhìn Duy Phong vui mừng. Duy Phong bị ánh mắt và nụ cười đó làm lỗi nhịp tim, ngượng ngùng nói:

- Mình đưa bạn về.

Cả hai đạp xe song song với nhau vui vẻ, được một đoạn, Thiên Vi chợt dừng lại nhìn bà bán cá viên chiên bên đường, cô nuốt nước miếng ực một cái đầy thèm thuồng. Lâu rồi cô không được ăn.

- Hay tụi mình ăn một xâu rồi về.

Thiên Vi nghe Duy Phong đề nghị thế thì nhìn cậu, Duy Phong tưởng Thiên Vi không chịu thì ngượng nói:

- Mình nghĩ bạn thích ăn nên.

- Mình ăn hai xâu có được không? – Thiên Vi không để ý đến vẻ
ngượng ngùng của Duy Phong, cô trung ra vẻ tội nghiệp cả u xin.

Duy Phong ngó ra một giây sau đó bật cười:

- Muốn ăn bao nhiêu cũng được.

Chương 5

Trái tim nhân hậu

uầy cá viên chiên chỉ là một xe bán hàng trên đường, được bà bán hàng bày thêm ba cái bàn để ngồi nhưng giờ đây cũng chật kín người ngồi rồi.

Nhìn mấy món ở bên trong tủ kính, nào là cá viên, bò viên, tàu hủ, hoành thánh, xúc xích... Thiên Vi không kìm lòng được, bèn chọn mỗi thứ hai xâu. Người mùi thơm phưng phức từ cái nồi chiên, Thiên Vi nuốt ực một cái. Mấy thứ bày bán trên đường quả thật không được vệ sinh, cô biết điều này, thế nhưng bản năng con gái thích ăn quà vặt khiến cô không thể kìm chế được. Chế biến ở nhà tuy ăn sạch sẽ hơn, nhưng lại không có cảm giác ngon bả ằng, hơn nữa ăn với bạn bè mới thú vị.

- Dạ Thảo rất thích ăn cái này – Thiên Vi hào hứng kể cho Duy Phong nghe – Mỗi lần ăn, ít nhất cũng mười xâu.

Thiên Vi chợt thấy nét mặt của Duy Phong hơi trầm lại, cô lo lắng hỏi:

- Sao vậy?

- Không có gì – Duy Phong lắc đầu – Đừng để Tuấn Khôi và Thiên Minh nghe thấy câu này, nếu không hai cậu ấy lại bảo Dạ Thảo ăn như heo thì khổ.

- Đúng rồi. Nếu không lại long trời lở đất nữa thì chết – Thiên Vi gật đầu tán thành rồi quay đầu tiếp tục nhìn động tác chiên của bà bán hàng.

Cô không biết rằng, Duy Phong hơi mím môi, tay siết chặt túi quần của mình.

- Đây của hai đĩa bột mười lăm ngàn. Dì khuyên mãi một xâu cà bắp đó nghen.

Bà bán hàng trút hết mọi thứ vào một hộp giấy lớn, cho thêm hai phần tương trông ngon mắt vô cùng, rồi đưa về phía họ.

- Con cảm ơn dì – Thiên Vi nhoẽn miệng cười tươi đáp lời.

Duy Phong liền lôi trong túi ra tờ năm mươi ngàn đồng màu đỏ có chút tiếng rả đưa cho bà chủ quán. Thế nhưng, tờ tiền màu xanh lá hiển hiện con số một trăm ngàn xuất hiện nhanh hơn trước mặt bà chủ, giọng nhẹ nhàng của Thiên Vi vang lên:

- Tiền của con.

- Để mình trả tiền cho – Duy Phong bèn lên tiếng đề nghị.

- Không được – Thiên Vi lập tức từ chối ngay – Đây là mình muốn ăn mà.

- Ai lại để con gái trả tiền chứ – Duy Phong ái ngại bảo.

- Ai cho bạn ăn không chứ – Thiên Vi bĩu môi đáp, nâng cao túi cá viên trong tay mình hít một hơi thỏa mãn, đồng thời đưa tay nhận tiền thô của bà bán hàng.

- Hà...

Duy Phong ngỡ ngác tròn mắt nhìn cô. Con gái vốn khó hiểu, người ít tiếp xúc con gái như Duy Phong càng không hiểu gì. Nhìn cái đồng cá viên trên tay Thiên Vi, cậu không nghĩ Thiên Vi muốn

ăn hết chúng một mình, nhưng cô không cho cậu trả tiền, cũng không cho cậu ăn không, vậy thì là thế nào?!

Trong lúc Duy Phong còn ngỡ ngác, Thiên Vi thấ y bàn không còn chỗ trống, bèn nắ m tay lôi Duy Phong kéo đi.

- Tụi mình qua bên đó ngô ì ăn đi.

Duy Phong bị Thiên Vi nắ m tay, mặt bắ t giác đở bùng lên. Đi theo bước chân của Thiên Vi mà tim đập thình thịch. Thiên Vi đi đế n nơi bèn quay sang Duy Phong, chìa hộp cá viên cho cậu:

- Cầ m giúp mình.

Duy Phong đầ u óc bay bổng, thấ y cô quay lại thì giật mình, sau đó xấ u hổ, mặt càng đở thêm.

Đèn đại lộ sáng choang, Thiên Vi có thể nhìn thấ y gương mặt đở của Duy Phong, cô định hỏi cậu bị làm sao, nhưng rồ i nhận ra lòng bàn tay của Duy Phong đở mồ ì hôi, cô mới ý thức đượ rằ ng mình vừa nắ m tay con trai. Cô xấ u hổ đở mặt, vội buông tay Duy Phong. Duy Phong sau giây lúng túng, vội vàng giúp Thiên Vi cầ m hộp cá viên.

Thiên Vi liề n xoay người che giá u gương mặt cũng đang đở dầ n lên của mình. Cô cảm thấ y loáng thoáng tim mình đập nhanh. Cô mở chiế c bóp nhỏ đeo vắ t ngang vai, lôi ra hai cái khăn giá y rồ i dùng nó lau sạch chỗ ngô ì. Lau xong, cô liề n bảo Duy Phong:

- Mau ngô ì đây thôi.

Ngồ i một lúc, Duy Phong mới e dè hỏi Thiên Vi:

- Lúc nầy bạn bảo mình không đượ ăn không là ý gì?

Thiên Vi mới ngẩng đầu lên cười, nụ cười duyên dáng đầy tinh nghịch:

- Ăn xong sẽ bắt bạn làm vệ sĩ đưa mình về. Hi hi...

Duy Phong hiểu ra ý cô, cậu khẽ cười rồi nghiêng xuống bên cạnh. Cả hai chụm đầu vào hộp cá viên nhai ngấu nghiến rất ngon lành.

Thiên Vi không màu mè như nhiều bạn gái khác, cô ăn rất nhiệt tình, trông rất ngon miệng. Duy Phong nhìn cô, khóe môi dính chút tương, cậu bất giác đưa tay lên lau giúp cô. Thiên Vi ngượng ngùng đưa tay lên lau:

- Mình ăn với Dạ Thảo riết rồi cũng bị ảnh hưởng...

- Mình thích con gái như thế.

Duy Phong nhìn cô khẽ đáp, ánh mắt hai người chạm vào nhau như chìm vào một không gian khác. Một tiếng còi xe vang lên khiến cả hai giật mình, xâu hổ chỉ biết cắm đầu vào ăn, không ai lên tiếng với ai một lời. Thiên Vi ăn thêm vài miếng thì không ăn nữa:

- Sao thế? – Duy Phong ngẩng đầu nhìn cô hỏi – Không ngon à?

- Mình no rồi – Thiên Vi lắc đầu cười đáp – Lúc này cũng vừa ăn cơm xong liền đi đến nhà bạn. Vẫn chưa kịp tiêu hóa. Bạn ăn hết đi.

- Ồ... – Duy Phong khẽ gật đầu rồi cặm cụi ăn như đã quá đói bụng

Sự thật là, cô gọi nhiều như thế chỉ là muốn để Duy Phong ăn mà thôi. Cô nhìn vẻ mặt hốc hác lấm lem của cậu, cũng biết là cậu vừa đi làm gì đó về, chắc chưa kịp ăn uống gì cả.

Thiên Vi im lặng ngò i nhìn Duy Phong ăn, mái tóc rũ xuống trán, sóng mũi cao, chân mày rất rậm và thẳng. Cô nghe Dạ Thảo bảo: “Đàn ông mà như thế, thường là người cương trực và siêng năng”. Xem ra, dường như lời Dạ Thảo rất đúng.

Cô đang chăm chú nhìn Duy Phong ăn, đột nhiên Duy Phong ngẩng mặt lên, cô vội quay mặt né tránh, không muốn bị bắt gặp mình đang nhìn trộm. Thiên Vi di di chân, ngửa mặt nhìn lên bầu trời bảo.

- Ở đây nhìn thấy cả bầu trời, thật là thích.

Khu nhà cô toàn nhà cao tầng chán ngắt, mất cả hứng ngắm trăng và sao.

- Lần sau mình sẽ đưa bạn đi đến một nơi rất đẹp. Có thể ngắm rất nhiều ngôi sao trên trời, nhiều gấp mấy lần ở chỗ này. Hơn nữa còn có đom đóm.

- Thật sao? – Hai mắt Thiên Vi sáng rực.

- Thật đó – Duy Phong cười gật đầu đáp chắc nịch.

Thiên Vi liền đưa ngón tay út lên trước mặt Duy Phong, vui sướng bảo:

- Hứa nhé.

- Hứa – Duy Phong cũng đưa ngón tay út lên móc nghéo với Thiên Vi xác định.

Duy Phong ăn xong, cậu đứng lên bảo:

- Để mình đi mua nước. Lâ`n này ít ra cũng phải để mình có chút sĩ diện nhé.

Thiên Vi bật cười rồ`i gật đầ`u. Duy Phong liề`n đi đế`n bên quầ`y bán nước gầ`n đó, mua hai chai nước suồ`i. Thê` nhưng nước chưa kịp đế`n tay, Thiên Vi đã lấ`y một chai trả lại:

- Mua một chái thôi.

- Mua một chai thì làm sao... – Duy Phong ngơ ngác hỏi.

- Tụi mình uồ`ng chung. Dù sao cũng đầ`u uồ`ng hế`t, đừng lãng phí.

Duy Phong cũng không cãi lại Thiên Vi, cậu trả tiề`n rồ`i cả hai lại quay về` chỗ cũ ngồ`i. Duy Phong mở nắ`p chai nước, lịch sự đưa cho Thiên Vi và bảo:

- Bạn uồ`ng trước đi.

Thiên Vi liề`n cầ`m chai nước lên uồ`ng má`y ngụm rồ`i trả lại cho Duy Phong. Cậu từ từ đưa nước lên miệng uồ`ng thì bên tai nghe Thiên Vi bảo:

- Uồ`ng chung như vậy, người ta bảo là hôn gián tiế`p đó.

Duy Phong bị câu nói của cô làm sặc nước. Thiên Vi hồ`t hoảng vuồ`t lưng giúp Duy Phong và hỏi:

- Bạn không sao chứ. Mình chỉ muồ`n đùa cho vui thôi.

- Mình không sao – Duy Phong ho vài cái rồ`i lắ`c tay đáp.

Thiên Vi ngẫ`m một cái rồ`i nói:

- Mình hỏi bạn một câu được không?

Duy Phong nghi ngờ nhìn Thiên Vi, nhưng cũng gật đầu:

- Hiện tại, bạn đang làm gì vậy?

Duy Phong trầ m mặt, cuối cùng khàn giọng bảo:

- Mình đi bán bong bóng trong công viên.

Thiên Vi ngạc nhiên nhìn Duy Phong, cô không ngờ Duy Phong lại đi bán bong bóng như thế.

- Thế bạn bán thế nào? Mình đâu thấy có cây gì để treo bong bóng đâu? – Cô nhìn kĩ chiếc xe của Duy Phong, ngoài một chiếc túi to để ở rổ xe ra, đuôi xe chẳng gắn gì cả. Không giống mấy người bán bong bóng dạo mà cô biết.

Hiểu Thiên Vi đang nghĩ gì, Duy Phong khẽ cười, đi đến xe, lôi chiếc túi của mình ra, lấy vài thứ rồi đi đến bên cô ngồi xuống. Thiên Vi nhận ra đó là bong bóng dài với nhiều màu sắc và một chiếc ống bơm. Duy Phong thuận tiện lấy ra một bong bóng màu hồng, màu xanh, chỉ tích tắc, một bông hồng được tạo hình từ bong bóng xuất hiện trước mặt cô.

Thiên Vi trố mắt kinh ngạc, rồi sau đó reo lên thán phục:

- Đẹp quá!

- Tặng bạn – Duy Phong mỉm cười đưa đến trước mặt Thiên Vi, cô nhận lấy trong sự vui sướng.

Duy Phong kể cho cô nghe về người đã dạy cậu, tình hình bán ở công viên thế nào... mãi cho đến khi cả hai giật mình vì đã sắp khuya mới vội vàng lên xe đi về.

Khi đến nhà Thiên Vi, Duy Phong khẽ bảo:

- Ngày mai mình sẽ đi học.

- Cô gắng lên nhé. Chúc ngủ ngon – Thiên Vi gật đầu bảo rồi vội vàng mở cửa đi vào trong nhà.

Cô nhẹ nhàng lén lút mở cửa, hi vọng ba mẹ đều đã ngủ ngon rồi, sẽ không ai phát hiện ra cô về trễ.

Thế nhưng, cửa vừa mở ra, ba cô đã lên tiếng chát vắn.

- Con đi đâu giờ này mới về?

Thiên Vi gật bản người, mặt tái xanh nhìn ba cô đang ngò i trên sofa trừng mắt nhìn cô, rồi đưa mắt nhìn đồng hồ trên tường, đã hơn chín giờ rồi rồi. Chưa bao giờ cô đi chơi buổi tối, càng không đi đến giờ này mới về. Mọi hôm, ba cô đi tham dự tiệc này tiệc nọ, đến hơn mười một giờ mới về nhà, nhiều khi cha con cũng không gặp nhau. Đúng là bây giờ ba cô đã nghĩ cho gia đình rồi nên mới về sớm như thế.

Thấy ba chờ mình, Thiên Vi có chút áy náy, cô cúi đầu thành khẩn đáp:

- Con đi đến nhà bạn.

- Bạn nào? – Ba cô tức giận hỏi – Vì sao không nghe điện thoại?

Thiên Vi lúc này mới sực nhớ đến điện thoại. Cô mò tay vào cái túi xách đeo trên vai, phát hiện không hề có điện thoại, cô lí nhí bảo:

- Con quên mang theo.

Rồi cô ngẩng đầu lên nhìn ba với vẻ mặt áy náy:

- Con xin lỗi ba. Con biế t con đi mà không nói rõ khiế n ba mẹ lo lắ ng. Con sai rồ i, lâ n sau con sẽ không để ba mẹ lo cho con nữa đâu.

Ông Hữu Hùng thấ y con gái ăn năn, lòng ông cũng dịu lại. Ông đứng dậy khỏi ghế sofa, đi đế n bên Thiên Vi đang đứng yên. Giọng ông đã dịu lại, không còn sự nghiêm khắ c như lúc nãy nữa, mà nhẹ nhàng hơn:

- Ba không có ý trách con, con lớn rồ i, cũng câ n nhiề u mô i quan hệ bạn bè, chơi đùa vui vẻ. Thế nhưng thế giới này đầ y rấ nguy hiểm, con đi về tô i, nế u lỡ có việc gì thì thế nào, con lại là con gái nữa.

- Không đâu, là bạn con đưa con về tận nhà – Thiên Vi vội vàng giải thích để ba cô yên tâm hơn.

Thế nhưng lời giải thích của cô càng khiế n ba cô khó chịu, ông chau mày nhìn cô, lớn giọng hỏi:

- Bạn con? Bạn trai à.

- Dạ... – Thiên Vi run lên khi nhận ra mình vừa nói sai. Cô nghĩ nhanh, rồ i quyế t định lắ c đầ u đáp – Dạ không, có cả nam lẫn nữ ạ. Bạn con đi nhiề u người, cùng đưa con về rồ i sau đó mới chia nhau về nhà – Cô lắ p bắ p nói dồ i.

Rõ ràng sau lời nói của cô, ông Hữu Hùng có chút thoải mái hơn, gật đầ u bảo:

- Thôi được rồ i. Con lên phòng đi.

Thiên Vi khẽ thở phào, cô mừng vì không bị ba cô chấ t vắ n nữa, vội vàng chạy thẳng lên lâ u. Vào đế n phòng, cô ngã phịch lên giường thờ dồ c, cứ như vừa được giải thoát khỏi địa ngục. Không ngờ

khi nói dõ i lại đáng sợ đẽ n như vậy. Cô quờ tay chụp lấ y chiế c điện thoại mở ra xem, quả nhiên là có hơn chục cuộc gọi lỡ. Chỉ có một cuộc gọi của Dạ Thảo, còn lại là của ba cô.

Thiên Vi vội vàng gọi lại cho Dạ Thảo, cô chưa kịp lên tiế ng thì bên kia điện thoại, giọng Dạ Thảo đã oang oang lên:

- Trời ơi, nấ giờ mình lo lắ ng quá chừng.

- Ba mình có gọi cho Thảo không? – Thiên Vi lập tức cắ t ngang lời Dạ Thảo.

- Ồ, ba Vi có gọi cho mình – Dạ Thảo hờ hững đáp.

Thiên Vi toát mồ` hôi, nuồ t nước miế ng cái ực, cô sợ Dạ Thảo nói ra sẽ lộ ngay việc cô nói dõ i, bởi vì đi đâu, cô đẽ u đi cùng Dạ Thảo. Nhưng giọng Dạ Thảo có vẻ đầ y bình tĩnh, khiế n cô cảm thấ y hoài nghi:

- Ba mình hỏi gì?

- Bác hỏi mình có biế t Vi đi đâu hay không? – Giọng Dạ Thảo có chút trách cứ, nhưng rồ i vui vẻ bảo – Nghe bác hỏi mình cũng giật cả mình, nhưng mình nhanh chóng nghĩ đẽ n việc không ai đẽ n nhà Duy Phong gặp cậu â y, cho nên mình nghĩ Vi đã đi. Do đó mình mới nói dõ i với bác rằ ng Vi đi chơi cùng các bạn trong lớp. Mình còn giải thích thêm là do mình thấ y đau bụng nên không đi cùng Vi và các bạn đễ tránh việc ba Vi gọi điện thoại bàn đẽ n nhà mình.

Thiên Vi lúc này mới thở phào thật sự nhẹ nhõm trong lòng, cô cảm thấ y việc ba cô chỉ chấ t vấ n vài lời lấ y lệ thôi chứ thực ra là đã biế t cô đi đâu rồ i. Cô cũng không cầ n lo lắ ng ba cô nghi ngờ nữa bởi vì cô không thể làm ba cô nổi giận, nế u ông nổi giận thì việc cô nhờ ông giúp đỡ ba Duy Phong sẽ không thành.

Thiên Vi vui vẻ nói vào điện thoại:

- Dạ Thảo à, mình yêu bạn lắm. Bạn đúng là bạn tốt nhất của mình.

- Giờ mới thấy mình là bạn tốt à?! – Dạ Thảo ở đâu đây bên kia bữa môi.

- Hi hi, Thảo là cô bạn tốt bụng và đáng yêu nhất của mình – Thiên Vi cười ngọt ngào bảo.

- Mau kể mình nghe đi, bạn có gặp Duy Phong không? Bạn ấy thế nào? Ngày mai có đến trường không? – Dạ Thảo vội thúc giục cô kể rõ mọi chuyện.

Thiên Vi nắm ôm điện thoại kể lại mọi chuyện cho Dạ Thảo nghe, trong lòng cô thấy vui vẻ vô cùng, Duy Phong đã hứa sẽ đi học lại.

Sáng hôm sau, cô xuống lầu ăn sáng trước khi đi học. Cô thấy ba mình ngồi trên ghế, nụ cười vui tươi bỗng dừng lại. Cô từ từ ngồi xuống ghế, cười nhẹ chào ba và mẹ.

- Anh, anh có chuyện muốn nói với con phải không? Anh mau nói đi – Mẹ cô quay sang ba cô nháy mắt ra hiệu.

Thiên Vi không biết ba mẹ đang có chuyện gì, cô tròn mắt nhìn ba chờ đợi.

- Hôm trước con bảo ba giúp ba một người bạn của con một công việc. Ba thấy ba bạn con cũng không có nhiều trình độ lắm, cho nên quyết định sắp xếp cho ông ấy làm bảo vệ ở công ti. Lương bảo vệ cũng khá cao, lại có đãi ngộ tốt, công việc cũng không nặng nề gì cả. Rất thích hợp với ba bạn con.

Thiên Vi nghe ba nói, cô sáng mắt mừng rỡ hỏi lại:

- Thật sao ba?

- Ba có lừa con bao giờ chưa – Ông nguyệt con gái một cái rồi đáp.

- Dạ không – Thiên Vi bật cười đứng dậy chạy đến bên ba mình hôn lên má ông một cái rồi vui vẻ ngồi xuống ăn sáng. Hôm nay đúng là một ngày vui vẻ của cô.

Ông Hữu Hùng nhận cái hôn của Thiên Vi, ánh mắt trở nên thâm trầm hơn. Vài giây sau mới quay sang vợ nói:

- Con gái mình cứ thích bắt chước em làm việc thiện.

Mẹ cô chỉ cười hiên lành, cầm đũa lên ăn. Chào ba mẹ xong, Thiên Vi vội vàng rời khỏi nhà, cô vẫn đạp xe chậm chậm đến trường. Vẫn như thường lệ, Thanh Phong đi sớm một chút chờ cô. Thiên Vi thấy Thanh Phong ngồi tựa vào yên sau, tay cầm sách xem bài thì chạy lại gần bảo:

- Hóa ra người ta nói đúng nhỉ, thiên tài chỉ có 1% là thông minh, còn 99% là cố gắng.

Thanh Phong nghe giọng cô, cậu ngẩng đầu lên mỉm cười, nhanh chóng đá chân chống xe rồi đạp theo xe của Thiên Vi, cậu quay sang cô bảo:

- Mình muốn tranh thủ mọi thời gian có được để ôn luyện cho kì thi.

Thầy Thanh Phong nhắc đến cuộc thi học sinh giỏi, trong lòng Thiên Vi bỗng nghĩ đến lời Tuấn Khôi và Thiên Minh hôm trước. Tuy cô không tin Thanh Phong lại là loại người cướp công của người khác như thế, thế nhưng cô lại không cho là Tuấn Khôi và Thiên Minh nói dối. Dem thức mất ngủ trong lòng, cô quyết định hỏi vòng một câu:

- Mình nhớ năm ngoái, bạn đã giành giải nhất đúng không?

Thanh Phong nghe hỏi, gương mặt hơi trâm lại, cậu ấ p úng nói không nên lời:

- Mình... mình...

- Sao vậy?

Thấ y Thanh Phong có vẻ ấ p úng, Thiên Vi tròn mắ t nhìn cậu, trong lòng cô có chút xáo động, niê m tin với Thanh Phong bỗng nhạt bớt. Về mặt Thanh Phong đầ y tâm sự, hai chiế c xe chạy song song với nhau trong im lặng, Thanh Phong buông một tiế ng thở dài.

- Có những chuyện mình thật sự không muố n nhớ đế n chút nào cả.

Thiên Vi đột nhiên cảm thấ y đầ ng sau câu chuyện có điề u gì đó chưa được làm rõ.

- Có phải Vi đã nghe được chuyện gì hay không?

Cô im lặng không đáp, chỉ cảm thấ y xe đạp hôm nay thật nặng nề dù cô đạp rấ t chậm.

- Bạn có nghĩ mình là loại người đó không?

- Mình... mình...

Đế n lượt Thiên Vi ấ p úng, cô không biế t nên nói thề nào với Thanh Phong nữa. Cô thật sự rấ t ghét hành động này, nế u như Thanh Phong thật sự làm như vậy thì...

- Mình đã làm như vậy đó. Thực chấ t, giải thưởng đó thuộc về Duy Phong. Chẳng qua năm đó người ta thử cách sắ p xế p nội quy thi khác nên mới có sự nhầ m lẫn giữa hai cái tên giố ng nhau lại

cùng trường như thế. Và mình đã không nói ra sự thật với mọi người, vẫn đứng lên nhận bằng khen.

Thiên Vi sững sờ tởm đến mức thấn gáp xe lại, cô quay đầu nhìn Thanh Phong. Cô không biết nói gì nữa, chỉ cảm thấy dường như Thanh Phong đã bị tổn thương vì sự nghi ngờ cô dành cho cậu. Việc thừa nhận hành động sai trái của mình cũng không đau buồn bằng sự im lặng nghi ngờ của cô.

Cô muốn lên tiếng thanh minh rằng: “Không hẳn mình nghi ngờ Thanh Phong, chỉ là có một số việc chưa hiểu rõ”, thế nhưng lại không nói thành lời.

- Xin lỗi, tâm trạng mình không tốt, mình đi đến trường trước đây.

Thanh Phong giọng khàn khàn bảo với cô rằng chạy xe đi thật nhanh, bỏ lại Thiên Vi nhìn theo với chút ần nần.

Cô đến trường, lập tức tìm Duy Phong nhưng chẳng thấy cậu đến, cô liền đi ra cổng đứng chờ Duy Phong đến. Cô hi vọng Duy Phong sẽ thực hiện lời hứa với cô. Cổng trường cuối cùng cũng đóng lại trong ánh mắt thất vọng của Thiên Vi cùng tiếng thở dài của Dạ Thảo, Tuấn Khôi và Thiên Minh.

- Haiz, cái thằng Phong này vậy là không đi học rồi. Giờ phải nghĩ cách nói với thầy cô giúp nó, hi vọng thầy cô sẽ thông cảm cho nó – Tuấn Khôi gãi đầu than thở.

- Thì phải làm thế thôi – Thiên Minh chặc lưỡi.

Tuấn Khôi bèn nhìn Dạ Thảo, rụt rè nói:

- Nè.

Dạ Thảo nghe giọng gọi cụt lủn như thế thì bực mình, cô quay sang Tuấn Khôi gất gỏng:

- Gì?

Tuấn Khôi nhìn vẻ mặt cùng giọng nói hơi sẵng của Dạ Thảo, cậu trợn mắt nhưng nghĩ đến việc mình muốn nhờ vả, đành nhẫn nhịn.

- Giúp tui này viết một lá đơn xin nghỉ học cho Duy Phong đi.

- Măc gì tui phải viết? Măy ông là bạn thân mà. Người viết đơn phải là măy ông mới đúng chứ, sao lại bắt tui viết?

Trước giọng nói gay găt của Dạ Thảo, Tuấn Khôi tức lă m. Không phải cậu không muốn viết đơn giúp cho Duy Phong mà đơn giản là vì họ không biế t cách viết đơn như thế nào cho đúng. Cậu không muốn mất mặt nên đành phải nói là:

- Tại chữ bà đẹp.

Dạ Thảo nghe được khen, trong lòng cũng thấ y vui vẻ liề n nhưn mây, ra vẻ găt gù:

- Được rô`i. Để đó, tui viết cho.

- Hi hi. Dạ Thảo thật là dễ thương! Vậy mau vào lớp viết đi, sắp vào học rô`i – Thiên Minh liề n nhe răng cười nịnh nọt.

Dạ Thảo khoái chí găt đầ u đầ ng ý ngay, cô quay sang Thiên Vi bảo:

- Tui mình về` lớp đi, sắp điể m danh rô`i đó.

Nhưng Thiên Vi vẫn đứng tầ n ngầ n, cô lắ c đầ u nói:

- Duy Phong đã hứa với mình rồi mà. Mình nghĩ cậu ấy không thất hứa đâu, cậu ấy nhất định sẽ đến.

Nói đến đây, Thiên Vi chợt nhớ ra một điều, cô vội vàng quay lưng chạy đi.

Thấy Thiên Vi chạy đi, ba người kia ngơ ngác nhìn nhau, cuối cùng Tuấn Khôi giậm chân bảo:

- Chạy theo xem đi.

Thiên Vi chạy về bức tường phía sau trường, Tuấn Khôi và Thiên Minh cùng nhìn nhau hiểu:

- Hi vọng là thằng Phong xuất hiện trước khi điểm danh.

Dạ Thảo không hiểu có chuyện gì xảy ra, cô còn chưa kịp lên tiếng hỏi thì đã thấy Thiên Vi đứng lại, thở dốc. Cô cũng thở dốc nắm tay Tuấn Khôi đang đứng ở phía trước mình hỏi:

- Nè, chạy đến đây làm gì vậy?

- Á...

Thay vì trả lời, Tuấn Khôi lại hét lớn khiến ba người còn lại giật mình. Cả ba đều tròn mắt nhìn Tuấn Khôi xem có chuyện gì xảy ra, chỉ thấy nét mặt nhăn nhó đầy đau đớn của Tuấn Khôi.

- Buông cái móng lợn của bà ra khỏi tay tôi ngay lập tức! – Tuấn Khôi nghiến răng nghiến lợi chỉ chỉ tay.

Mọi người và Dạ Thảo đều nhìn về hướng tay chỉ của Tuấn Khôi. Hóa ra là Dạ Thảo trong lúc thở không ra hơi và lòng tràn ngập thất vọng đã vô ý néo tay Tuấn Khôi trong vô thức.

Dạ Thảo vội vàng buông tay mình ra, cô nhe răng cười ngượng:

- Xin lỗi, mình không cố ý, tại tay của bạn toàn là da mỏng dính, mình cứ tưởng cái áo không hà. Người ta nói đàn ông da mỏng thường xấu bụng và thâm hiểm nhưng bạn chắc không phải là hạng người đó đâu ha, bạn là người bạn tốt nhất của Duy Phong.

Biết cái tính nóng nảy của Tuấn Khôi, lại biết cậu thuộc kiểu người ăn miếng trả miếng, cô vội vàng chêm thêm một câu nữa vừa chêm biếm vừa lấy lòng, vừa đấm vừa xoa.

Tuấn Khôi lờm Dạ Thảo một cái rồi quyết định bỏ qua, hiện tại cậu chỉ lo cho Duy Phong mà thôi. Công trường đã đóng rồi, nếu Duy Phong xuất hiện ở đây bây giờ thì mọi chuyện coi như không có gì. Duy Phong chỉ cần nộp một đơn xin nghỉ phép gửi đến ban giám hiệu, với thành tích và hạnh kiểm của cậu, cùng việc trình bày lí do hoàn cảnh vì sao lại nghỉ học không phép ba ngày là có thể được trường thông cảm. Nhưng nếu Duy Phong không xuất hiện, cũng có nghĩa là cậu chấp nhận bị đuổi học, cậu sẽ bỏ học, từ bỏ một tương lai.

Bốn người đứng nhìn về bức tường thăm cậu nguyện Duy Phong mau xuất hiện, thế nhưng mãi chẳng thấy cậu đâu. Thời gian rõ ràng chỉ vừa trôi qua có mấy phút, thế nhưng cảm tưởng như rất lâu, rất lâu rồi.

Thiên Minh đưa tay để nhìn đồng hồ, cậu giật mình kêu lên:

- Không được rồi, đã bắt đầu đến giờ điểm danh, chúng ta phải mau về lớp thôi. Nếu không ông thầy giám thị sẽ kéo sứt tai tụi mình mất.

Nghĩ đến Duy Phong, cậu thở dài bảo:

- Chắc cậu ấy không đến rồi.

- Chúng ta về` lớp thôi – Tuấ`n Khôi cũng khoát tay bảo cả bọn.

Bô`n người cùng thở dài rô`i đành quay lưng về` lớp xế`p hàng điếm danh.

- Bộp...

Một tiế`ng động vang lên từ phía sau khiế`n cả bô`n giật mình quay đầ`u nhìn lại. Một chiế`c túi xách khá quen thuộc bị ai đó quẩng mạnh qua bờ tường rơi phịch xuô`ng đầ`t. Tiế`p sau đó, họ thấ`y một cái đầ`u nhấ`p nhô` đang trèo lên bờ tường.

- Đế`n rô`i, cậu â`y đế`n rô`i! – Thiên Vi mừng rỡ reo lên.

Tuấ`n Khôi và Thiên Minh chẳng nói chẳng rắ`ng, chạy đế`n bên bức tường chờ đợi và hỗ trợ Duy Phong nhảy xuô`ng. Được sự giúp đỡ, Duy Phong nhảy xuô`ng một cách nhẹ nhàng. Cậu nhoẽn miệng cười với hai đứ`a bạn, nói cảm ơn, sau đó nhìn Thiên Vi đứng trước mặt cậu với ánh cười rạng rỡ, Thiên Vi cũng cười đáp lại, cả hai nhìn nhau trong niề`m hân hoan và tin tưởng.

- Nhanh lên, nế`u không tụi mình sẽ bị trễ đó.

Chẳng ai bảo ai nữa, cả bọn đâm đầ`u chạy về` trước sân trường xế`p hàng điếm danh.

Dạ Thảo không có thói quen chạy bộ, vừa chạy vừa thở. Cô là người chạy tuột lại đầ`ng sau. Tuấ`n Khôi thấ`y vậy, nắ`m lắ`y tay cô cứ thề` kéo cô chạy.

Cả đám đế`n sau cùng, vôi vàng đứng dưới cuô`i hàng, cũng may tên của họ đầ`u là nắ`m giữa hay gầ`n cuô`i danh sách lớp nên vẫn chưa bị đọc tên.

Cuối cùng mọi chuyện đã tạm yên ổn, Thiên Vi cũng thở phào nhẹ nhõm.

Giờ ra chơi, Thiên Vi nhìn thấy Thanh Phong đi ngang qua lớp cô, nhưng khác với mọi lần, cậu không nhìn vào lớp và cười chào cô như mọi ngày. Thiên Vi buồn, cô cũng không có ý trách móc Thanh Phong, dù sự thật thế nào đi chăng nữa.

Thiên Vi quyết định khi ra về sẽ gặp Thanh Phong để nói cho rõ.

Chuông vừa tan học, Thiên Vi đã nhanh chóng chạy ra bãi đỗ xe chờ Thanh Phong nói chuyện. Đáng tiếc, Thanh Phong lại ra trước Thiên Vi, cậu dẫn xe rời đi thật nhanh. Thiên Vi muốn lên tiếng cũng không kịp. Cô ngẩn người nhìn theo Thanh Phong buồn bã.

Duy Phong vừa từ lớp bước ra, nhìn thấy tất cả, trong lòng có chút ganh tị. Cậu bước đến hỏi Thiên Vi:

- Hai người cãi nhau sao?

Thiên Vi giật mình quay lại nhìn Duy Phong, cô cười buồn lắc đầu, quay người đến bãi đỗ xe. Duy Phong vẫn chờ cô, cả hai im lặng đi song song ra ngoài cổng trường. Lúc này, Thiên Vi mới lên tiếng hỏi:

- Mọi chuyện thế nào rồi? Lúc ra chơi mình đến lớp của Phong nhưng nghe bảo bạn lên ban giám hiệu rồi.

- Xong xuôi hết rồi. Thầy cô cũng rất thông cảm cho mình – Duy Phong cười đáp – Thật ra có trải qua thì mới biết, trường học vốn là mái nhà thứ hai của tất cả mọi người, có thầy cô và bạn bè cùng bảo bọc và thương yêu chúng ta. Thầy cô như cha mẹ, bạn bè

thì như anh chị em. Tuy cũng có lúc buồn chán gầy gò, thế nhưng mình nghĩ như thế mới là nhà.

- Phải đó – Thiên Vi gật đầu tán đồng lời nói của Duy Phong – Nếu như chúng ta rời khỏi ghế nhà trường khi còn trẻ quá thì chẳng khác nào rời khỏi nhà của mình, xa rời tình yêu thương của gia đình. Khi chúng ta học xong cũng là lúc chúng ta đủ trưởng thành để rời xa gia đình ra đời tự lập. Vậy nên dù có khó khăn gì, Vi mong Phong không bỏ dở việc học, mọi người sẽ giúp Phong vượt qua. Vì tương lai của Phong và vì Vi không muốn mất một người thân của mình trong ngôi trường này.

Duy Phong đứng lại nhìn Thiên Vi, ánh mắt cậu ngập tràn xúc động. Tuy cậu biết, nếu không phải cậu thì dù là bất kỳ người bạn nào gặp khó khăn, Thiên Vi cũng sẽ hết lòng giúp đỡ. Nhưng thứ tình cảm bùng nổ trong lòng không thể nào ngăn chặn được.

Duy Phong hít một hơi thật sâu rồi quyết định nói ra suy nghĩ của mình.

- Để có tương lai tốt hơn, mình sẽ cố gắng đi học, tốt nghiệp đại học rồi tìm một công việc thật là tốt.

- Ừ, mình tin là Phong có thể làm được – Thiên Vi gật đầu, ánh mắt khích lệ nhìn Duy Phong mỉm cười tin tưởng.

- Mình vào lấy xe đây. Vi về trước đi – Duy Phong bịn rịn nhưng quyết định nói lời chia tay để Thiên Vi về nhà.

Như chợt nhớ ra điều gì, cô quay đầu gọi to:

- Hôm nay bạn có ra công viên bán bóng bay không?

- Có – Duy Phong đáp liền.

- Buôn may bán đấ t nhé – Thiên Vi cười rô`i nhanh chóng đạp xe về` nhà.

Duy Phong đứng ngắ n người nhìn theo bóng dáng Thiên Vi, cậu muố n rủ cô đê`n công viên nhưng lại ngại mở lời.

Công viên buổi trưa có khá nhiê`u người, hầ`u hế t là các bạn trẻ đê`n dạo chơi, nhảy múa... Ở đây có nhữ ng tán cây to lớn, bóng trái dài, có gió nhẹ thổi qua, thật thích hợp để thư giấ n.

Thiên Vi gửi xe rô`i lâ`n bước đi vào bên trong công viên, cô không biế t Duy Phong đứng bán bong bóng ở chỗ nào. Cô đưa mắ t nhìn xung quanh, mong mớ i nhìn thấ y bóng dáng Duy Phong bên nhữ ng chùm bóng bay nhiê`u màu sắ c.

Thế`nhưng, công viên quá rộng lớn. Thiên Vi tìm mãi không thấ y, thấ t vọng vô cùng, cô ngô`i xuố ng vẹ cỏ. Trời thỉnh thoảng vẫn có gió nhẹ nhưng vẫn đủ nóng nực để gương mặt của Thiên Vi có vài giọt mồ`hôi. Một cái gì đó mát lạnh bỗng chạm vào má Thiên Vi khiế n cô giậ t mình, cô vội rụt người lại rô`i đưa tay lên má mình, quay mặt nhìn lên. Trước mặt cô là một anh hê` với mái tóc xanh và chiế c mũ i đỏ chót.

- Bạn gái xinh đẹ p à, có thể nhận của mình bông hoa này không?

Một bông hồ`ng màu đỏ và một thân cây có hai chiế c lá mữ m mữ bắ ng bóng bay tạo hình.

Thiên Vi bắ t ngờ, cô mở to mắ t rô`i khê` bật cười nhận lấ y bông hoa:

- Cám ơn!

Duy Phong trong bộ dạng anh hề, vui vẻ ngồi xuống bên cạnh Thiên Vi, cậu mở chai nước suối mát lạnh chìa về phía Thiên Vi:

- Uống chút nước đi. Mình không ngờ Vi lại đến đây.

- Mình chỉ muốn tạo bất ngờ cho Phong thôi. Nào ngờ, người bị bất ngờ lại là mình – Thiên Vi nhìn Duy Phong không khỏi bật cười – Mình cứ nghĩ bạn bán bóng bay bình thường, không ngờ lại là bóng bay tạo hình như thế này. Báo hại mình đi tìm mãi cả buổi.

- Thật ra thì mình cũng có chút gương khi bán bóng bay trong công viên thế này. Chú hề cũng tốt, giúp được gương mặt của mình.

- Vậy sao Phong lại không giúp mình? – Thiên Vi nghiêng đầu nhìn Duy Phong hỏi, cô đưa chai nước mình vừa uống xong cho Duy Phong – Tặng bạn một nụ hôn khích lệ.

- Nụ hôn gián tiếp?

Thiên Vi gật gù đầu, trong ánh mắt đầy sự trêu chọc khiến Duy Phong bối rối, dù đã hóa trang thành chú hề nhưng cô vẫn có thể nhận ra gương mặt đỏ bừng của Duy Phong, cậu lúng túng đón lấy chai nước, lưỡng lự rồi mới uống.

Thiên Vi bật cười lớn:

- Yên tâm đi, mình sẽ không cho bạn gái của Phong biết chuyện này đâu.

- Không có. Mình vẫn chưa có bạn gái – Duy Phong lắc đầu vội vàng phủ nhận.

- Vậy sao, mình cứ tưởng...

- Mình như vậy, làm sao dám yêu ai?! – Duy Phong cười buồn
cụp đôi mắt xuống, khiến cho gương mặt chú hề tươi cười bỗng
trở nên bí ẩn.

- Đừng nghĩ vậy mà – Thiên Vi lên tiếng an ủi.

Duy Phong dường như muốn xoa tan bầu không khí gượng gạo
nên cười vui vẻ:

- Ba mình vừa tìm được một công việc rất tốt. Lương tháng ổn
định, đãi ngộ cũng tốt, công việc cũng nhàn, không ảnh hưởng đến
sức khỏe.

Dù đã biết công việc đó từ đâu mà có, Thiên Vi vẫn hào hứng hỏi:

- Thật sao? Vui quá, chúc mừng bác!

- Mình quyết định đi ôn thi học sinh giỏi – Duy Phong đột nhiên
nói.

- Đúng đó. Đây là bước đệm để Phong tạo cho mình một tương lai
tươi sáng và tốt đẹp – Thiên Vi gật đầu khích lệ.

Đột nhiên cô nghĩ đến Thanh Phong, cô hơi buồn:

- Mình có nghe chuyện của bạn với Thanh Phong. Thanh Phong
cũng xác nhận với mình chuyện đã giành vị trí hạng nhất của bạn
lần trước.

- Nên hai người mới giận nhau đúng không? – Duy Phong thất
vọng.

Thiên Vi mím môi không đáp.

Duy Phong thấy Thiên Vi buồn, lòng cậu càng buồn hơn. Cậu
ngửa mặt nhìn ánh nắng xuyên qua kẽ lá, giọng chứa chất nỗi

buôn nói:

- Không phải như vậy đâu.

- Không phải? – Thiên Vi ngạc lập lại lời của Duy Phong rồi cau mày nhìn Duy Phong đầy khó hiểu.

Rốt cuộc thì sự thật ra sao? Sao cô càng nghe càng thấy không hiểu gì cả. Thanh Phong đã khẳng định, còn Duy Phong thì lại phủ định.

- Vậy rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? – Thiên Vi không nén được nổi tò mò.

Duy Phong trầm mặt, đứng dậy đưa mắt nhìn mọi thứ xung quanh. Không cần nghĩ cũng biết việc lẫn lộn tên người đoạt giải nhất là do Thiên Minh và Tuấn Khôi nhiều chuyện nói ra mà thôi. Nhưng việc hai người họ nhiều chuyện nói ra cho Thiên Vi nghe, xem ra là họ đã đoán biết cậu thích Thiên Vi, cho nên mới nói ra sự thật, nhằm mục đích để Thiên Vi có cái nhìn không tốt về Thanh Phong. Mà cậu biết, với cá tính Thanh Phong, chắc chắn nếu được hỏi sẽ không phủ nhận sự việc năm đó. Chắc chắn hình ảnh của Thanh Phong trong lòng Thiên Vi sẽ thay đổi. Nếu như sự việc cứ bị hiểu lầm như thế thì tình cảm của cậu đối với Thiên Vi sẽ có cơ hội. Chỉ cần cậu ích kỉ, giấu đi sự thật, vậy thì...

Đáng tiếc cậu là Duy Phong, quan điểm sống ngay thẳng luôn được ba cậu răn dạy từ thuở nhỏ đã thấm sâu vào trong máu thịt từ lâu. Cậu sẽ không chọn cách giấu giếm. Cậu cần phải giải thích rõ ràng để Thiên Vi hiểu.

- Vụ nhầm lẫn đó là do thầy Nhật, tổ trưởng bộ môn Toán nhầm tưởng mà báo lộn tên của Thanh Phong với tất cả mọi người, dù sao trước giờ Thanh Phong vẫn luôn là học sinh giỏi toán, là học

trò cung của thầy. Cho nên khi nghe hỏi, thầy cứ đinh ninh là Thanh Phong. Sau đó vì chuyện đã lỡ rồi, nhà trường cũng không muốn làm ấm i nên gọi mình với Thanh Phong nên thương lượng cứ để Thanh Phong nhận giải. Thanh Phong đã rất dứt khoát từ chối nhưng mà vì danh dự của thầy nên mới quyết định im lặng. Hơn nữa...

Duy Phong quay lại nhìn Thiên Vi nói tiếp:

- Lúc đó mẹ Thanh Phong bệnh nặng, bà hay tin Thanh Phong được hạng nhất trong cuộc thi học sinh giỏi Toán, bà rất vui. Bà mong nhìn thấy cờ khen thưởng của Thanh Phong trước khi mất. Thanh Phong cũng là vì mẹ.

Thiên Vi cuối cùng cũng nghe ra chân tướng mọi việc năm xưa. Cô thấy vui vì Thanh Phong vẫn là một cậu bạn đáng tin tưởng, nhưng còn Duy Phong...

Thiên Vi ngẩng đầu nhìn Duy Phong:

- Vì sao bạn chấp nhận im lặng mà không nói ra?

- Thi cử chỉ là muốn khẳng định trình độ của bản thân mà thôi. Mình đi thi với tâm trạng học hỏi nhiều hơn là được giải nên khi đi thi mình hoàn toàn không có chút áp lực thi cử như nhiều thí sinh khác. Cũng không phải là người được nhận nhiều kì vọng của các thầy cô, cho nên cứ thông thả làm bài. Không ngờ tâm lí này lại tốt đến thế, bản thân có thể đạt được số điểm cao nhất.

- Cho nên bạn cũng không tính toán, dễ dàng để Thanh Phong nhận giải thưởng khiến nhiều người ngưỡng mộ – Thiên Vi cười nhẹ nói – Rất ít người làm được như bạn. Người tốt nhất định sẽ gặp được người tốt giúp đỡ.

- Mình đã gặp rồi – Duy Phong bèn lên tiếng bảo.

- Ô... – Thiên Vi tròn mắt ngạc nhiên nhìn Duy Phong muốn biết thêm.

- Chẳng phải Thiên Vi chính là người tốt đó hay sao?! Là bạn đã không ngại nguy hiểm mà chạy đến tìm mình, cố vũ mình tiếp tục đi học – Duy Phong háp háy mắt một cách nghịch ngợm.

Thiên Vi bị cái nháy mắt của Duy Phong làm đỏ mặt, cô bật cười. Cô cảm thấy thích thú với những tạo hình bóng bay ngộ nghĩnh của Duy Phong bèn lên tiếng hỏi:

- Cái này làm thế nào?

- Đơn giản lắm, đừng chớp mắt nha – Duy Phong rút bóng bay màu đỏ ra ngoài, cầm cái bơm nhỏ đeo trên cổ nhanh chóng thổi căng một quả bóng bay dài trên tay, rồi chỉ vài động tác nhỏ đã tạo ra một bông hồng dễ thương...

- Còn gì nữa? – Thiên Vi thích thú tròn mắt nhìn tay Duy Phong tạo hình cho bóng.

Duy Phong bèn làm nhiều con vật như mèo, chó... khiến Thiên Vi thích thú reo lên:

- Hoan hô...

Âm thanh của cô không lớn, nhưng khiến mọi người chú ý, ánh mắt mọi người đều hướng về phía hai người họ. Chẳng mấy chốc, đám đông bu quanh xem cách tạo hình bóng của Duy Phong.

- Nào nào, mọi người, có thấy thú vị hay không?! Mua một cái ủng hộ đi nào, không đắt lắm đâu.

Cô hơi nghiêng về` Duy Phong hỏi nhỏ:

- Bao nhiêu một cái vậy?

Vai cô chạm vào vai Duy Phong, cái chạm nhẹ cũng khiến Duy Phong tim đập liên hồi. Cậu đáp ứng, đỏ mặt nói như hụt hơi:

- Tùy theo xếp hình bong bóng nữa.

- Vậy Phong còn biết làm những gì?

- Khủng long... Doremon... Kiếm... chỉ cần nói ra, mình sẽ làm được.

Thiên Vi không có kinh nghiệm buôn bán nhưng đã buôn bán rất tốt. Cả hai hợp tác ăn ý, một ngày kinh doanh rất tốt ở công viên.

Nắng trời từng lúc nhạt nhều dưới tán cây xanh rộng lớn.

Chương 6

Mộng mơ đầu đời

Lúc Thiên Vi trở về nhà, tâm trạng thấy vui vẻ vô cùng. Mọi việc giờ đã sáng tỏ, hai người bạn cùng tên Phong của cô đều là những cậu bạn chân thành và đáng quý. Cô hiểu và cảm thông tâm trạng của Thanh Phong, cũng rất phục cách xử sự của Duy Phong. Cô cảm thấy, hai người này nếu có thể làm bạn thì thật là tốt biết bao.

Trong đầu Thiên Vi bỗng hình dung viễn cảnh đẹp đẽ về tình bạn của hai người họ. Cô thầm nghĩ, có lúc nào đó, cô sẽ là cầu nối cho tình bạn giữa hai người.

Cô đẩy cửa công bước vào thì thấy mẹ ngồi trầm tư ở chiếc xích đu trong góc vườn, gương mặt mẹ cô dường như có nhiều tâm sự. Ánh mắt bà cup xuống, dường như bà đã khóc.

Thiên Vi không biết chuyện gì khiến mẹ lại ngồi âm thầm khóc như thế, cô không biết có nên bước đến chỗ mẹ hay không? Trong lòng cô rộn lên nhiều nỗi lo âu.

- Mẹ... – Thiên Vi cuối cùng cũng lên tiếng gọi, cô dựng xe rồi đi đến bên mẹ.

Nghe con gái gọi, bà Thiên Hương giật mình, vội đưa tay lau nước mắt, bà cố mỉm cười ngẩng đầu nhìn con gái nói:

- Con về rồi sao?

- Sao mẹ lại khóc vậy?

- Mẹ...

Bà Thiên Hương không biết nói sao, nhưng bà biết nếu giàu giết chỉ khiến Thiên Vi lo lắng nhiều hơn, bà đành lắc đầu bảo để Thiên Vi yên tâm.

- Mẹ không sao. Con lại đây, mẹ có chút chuyện muốn nói với con.

Thiên Vi đi nhanh về phía mẹ. Bà Thiên Hương bèn nhích người sang một bên, nhường một góc xích đu cho con gái. Thiên Vi ngồi xuống bên cạnh mẹ, ánh mắt nhìn mẹ đầy lo lắng, bà Thiên Hương cười nhẹ vuốt tóc con gái. Rồi bà cầm cái hộp gỗ được đặt trên đùi vuốt nhẹ nói với Thiên Vi:

- Cái hộp này trước đây mẹ được một người bạn tặng. Nó rất có ý nghĩa với mẹ nên mẹ luôn giữ gìn nó rất cẩn thận.

Thiên Vi nhìn chiếc hộp gỗ khám xà cừ rất đẹp, nó được khóa bằng một ổ khóa nhỏ. Trước đây, cô cũng có đôi lần nhìn thấy cái hộp nhưng mẹ cô ít khi nói về nó.

- Có nhiều thứ quan trọng, mẹ cất giữ ở bên trong – Bà Thiên Hương khẽ nói tiếp, tay vẫn vuốt nhẹ cái hộp. Rồi bà lôi trong túi ra một sợi dây chuyền nhỏ màu trắng, Thiên Vi có thể thấy mặt dây chuyền là một chiếc chìa khóa, cô mơ hồ nhìn về phía ổ khóa, cô nghĩ nó chính là chìa khóa của cái hộp.

Bà Thiên Hương đặt chiếc hộp xuống xích đu, bà mở móc khóa sợi dây chuyền ra rồi đeo nó lên cổ của Thiên Vi. Thiên Vi không hiểu cho lắm, cô đưa tay sờ nhẹ chiếc chìa khóa rồi đưa mắt nhìn mẹ mình đầy tò mò. Bà Thiên Hương liền nắm tay của Thiên Vi, bà trầm giọng nói:

- Mẹ không còn sống được bao nhiêu lâu nữa.

- Mẹ đừng nói vậy mà – Thiên Vi lắc đầu nói.

- Con người ai cũng phải chết con à – Bà Thiên Hương khẽ cười, gương mặt bình thản vô cùng, bà đã sớm chấp nhận chuyện mình sẽ rời khỏi thế gian này từ lâu rồi – Điều hối tiếc nhất của mẹ chính là không thể nhìn thấy con gái trưởng thành, lấy chồng sinh con.

- Mẹ... – Thiên Vi bật khóc – Con không muốn mẹ rời bỏ con mà đi đâu.

- Mẹ cũng không muốn – Bà Thiên Hương cũng bật khóc đáp. Nhưng bà nhanh chóng dằn cơn xúc động và bảo với Thiên Vi – Con nghe mẹ nói đi.

Bà đẩy nhẹ Thiên Vi ra khỏi lòng mình, nhìn thẳng vào mắt cô để căn dặn – Từ bây giờ mẹ trao cái hộp này lại cho con bảo quản. Nếu sau này mẹ mất rồi, con cảm thấy không còn chỗ nương tựa thì hãy mở chiếc hộp ra.

- Mở cái hộp này ra sao? – Thiên Vi nhìn chằm chằm chiếc hộp trong tay mình. Bà Thiên Hương nắm chặt tay Thiên Vi rồi tiếp tục lên tiếng:

- Hứa với mẹ, không được mở chiếc hộp này ra bây giờ. Hãy chờ đến khi con thấy mình đã không còn nơi nương tựa thì mới mở nó ra, được không?

Thiên Vi nhìn ánh mắt của mẹ mình, ánh mắt đầy sự khẩn cầu, cô vội vàng gật đầu hứa với mẹ để mẹ cô được yên tâm. Bà Thiên Hương nhìn gương mặt xinh đẹp ngây thơ của con gái, bật khóc ôm chặt Thiên Vi vào lòng:

- Mẹ không muố n xa con chút nào.

- Không đâu. Con không cho mẹ rời xa con đâu – Thiên Vi lắ c đầ u, cô cũng khóc nức nở.

- Mẹ... – Bà Thiên Hương muố n nói thêm nữa, nhưng bà bỗng thắ y khó thở vô cùng, hơi thở của bà trở nên nặng nhọc, nói không nên lời, cuố i cùng bà ngắ t trên vai của Thiên Vi.

- Mẹ... mẹ... – Thiên Vi cảm thắ y người mình nặng hơn, cô hoảng sợ hét lớn gọi mẹ, ra sức lay bà Thiên Hương nhưng bà hoàn toàn bắ t động.

- Chị Hường, chị Hường ơi... – Thiên Vi gào to gọi tên chị giúp việc.

Chị Hường từ trong nhà vệ vấ chạy ra xem chuyện gì, Thiên Vi liề n hét lớn với chị:

- Mau gọi xe câ p cứu đưa mẹ em đi bệnh viện.

Chị Hường lúng túng mắ t mắ y giây rồ i vội vàng chạy vào nhà gọi điện thoại cho xe câ p cứu đế n.

Thiên Vi nhìn mọi người đẩy mẹ vào phòng câ p cứu, cô chỉ biế t dùng tay chặn miệng mình để không bật lên tiế ng khóc nức nở. Cô linh cảm lâ n này mẹ cô sẽ không hồ i tinh.

Trong tiế ng sân trường rộn rã, tiế ng lớp học râm ran nói chuyện, hai mắ t Thiên Vi vẫn cứ nhúu lại. Cô mơ màng nhắ m mắ t, đầ u tì vào bàn tay đang chồ ng trên bàn. Dưới bàn là cuố n sách đang giở sẵn, nhưng cô không tài nào đợc tiế p đợc.

Thiên Vi tự nhủ với bản thân, cô chỉ nhắm mắt năm phút thôi, thế nhưng chẳng biết từ lúc nào đã ngủ quên mất.

- Này, Thiên Vi. Mau thức dậy đi. Sắp đến giờ vào lớp rồi, Vi mau đi vào nhà vệ sinh rửa mặt đi, kéo cô vào lớp thì nguy đó.

Thiên Vi dù không muốn mở mắt, nhưng trong tiềm thức vẫn nhận rõ mình đang ở lớp học chứ không phải ở nhà, cô uể oải ngò ì dậy, đôi mắt nhắm ngủ nhìn Dạ Thảo.

- Rửa mặt đi, nhanh lên kéo cô vào lớp đó.

Thiên Vi gật đầu, cô chống tay lên bàn đứng dậy, sự mệt mỏi khiến Thiên Vi hơi vấp, Dạ Thảo cau mày lo lắng bèn thở dài bảo:

- Để mình đi cùng Vi, nếu không sợ là có đi vào mà không có đi ra mất.

Thiên Vi nghe bạn nói thì bật cười, rồi cùng Dạ Thảo vào nhà vệ sinh. Cũng may, nhà vệ sinh cách lớp của họ chẳng bao xa.

- Đêm qua thức khuya à, sao nhìn Vi như thiếu ngủ thế? – Dạ Thảo thấy từ đầu giờ học đến giờ, Thiên Vi cứ đưa tay lên che miệng ngáp hoài – Chỉ sợ lát nữa lại ngủ gục thì khổ.

- Mình rửa mặt một cái là tỉnh táo thôi – Thiên Vi cười nhẹ – Mình cũng sợ không dám ngủ gục đâu. Bị ai đó mất ngủ chảy cả nước mắt rồi.

Dạ Thảo lườm Thiên Vi rồi vẻ nghiêm nghị nói:

- Mình chỉ muốn tốt cho Vi thôi, đúng là không biết tốt xấu mà.

- Biế t rồ i. Bởi vậy mình yêu bạn nhấ t – Thiên Vi cười hì hì rồ i choàng tay ôm Dạ Thảo nịnh nọt.

- Mẹ bạn lại phát bệnh phải không? – Dạ Thảo lưỡng lự một lát rồ i mới hỏi.

Thiên Vi đang lau mặt, nghe xong thì cánh tay khựng lại, cô thả lỏng rồ i mới khẽ gật đầ u.

- Tình hình của mẹ mình tệ hơn trước nhiê u lắ m.

- Cả đêm Vi ở với mẹ sao?

- Không! Mẹ mình được đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt. Mình với ba chỉ có thể đứng ở ngoài nhìn vào mà thôi. Chỉ là tớ i qua mình lo cho mẹ nên không ngủ được.

- Mình tin rồ i bác gái sẽ không sao đâu – Dạ Thảo vỗ nhẹ vai Thiên Vi trấ n an.

- Hi vọng là thế – Thiên Vi cô cười để Dạ Thảo an lòng – Chúng mình vào lớp thôi, chỉ còn một phút nữa là hế t giờ.

Thiên Vi nhìn đờ ng hồ trên tay rồ i kéo Dạ Thảo vội vàng đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Không ngờ cả hai đâm sầ m vào một nam sinh cũng từ toilet đi ra.

- Á...

Đầ u Thiên Vi đập vào vai người đó khá đau khiế n cô kêu lên.

- Vi không sao chứ?

Nghe giọng, Thiên Vi nhận ra đó là Thanh Phong, cô liề n lắ c đầ u. Thanh Phong nhìn cô có chút bớ i rớ i, lưỡng lự nửa muố n

nói nửa không muốn nói. Hôm qua đột nhiên cậu cư xử như thế, hôm nay đúng là không biết phải nói với cô thế nào.

Dạ Thảo vẫn hiểu lầm Thanh Phong, cô há t cằm nắm tay Thiên Vi kéo đi:

- Trễ rồi.

Thiên Vi cũng định lên tiếng nói nhưng đành cất bước. Đúng lúc đó Thanh Phong lên tiếng:

- Mình nghe nói mẹ bạn...

Sợ Thanh Phong nói ra, Thiên Vi vội lên tiếng ngăn lời cậu:

- Trưa nay ra về, bạn chờ mình chút nha. Mình có chuyện muốn nói với bạn.

Cô nói với theo rồi vội vàng bước chân theo Dạ Thảo, cô không thể nào cưỡng lại sức mạnh của Dạ Thảo. Dạ Thảo vừa đi vừa lầm bầm:

- Cái hạng người đó không nên nói chuyện làm gì.

Thiên Vi chợt nhận ra Dạ Thảo vẫn còn hiểu lầm Thanh Phong nên trong giờ học, cô ngò i ghi rõ đầu đuôi câu chuyện một cách ngắn gọn ra giấy cho Dạ Thảo hiểu. Dạ Thảo đọc xong mảnh giấy thì tức giận mắ ng thầ m hai cái tên Tuấn Khôi và Thiên Minh.

- Hai cái tên khố n đó. Rõ ràng là cô ý nói một phầ n câu chuyện để mình hiểu lầm bạn Phong mà. Chờ đi, lầ n sau mình sẽ cho biế t tay.

- Đánh không lại người ta mà lại hùng hổ thế à? – Thiên Vi bèn trêu chọc Dạ Thảo.

- Mình chẳng sợ – Dạ Thảo uốn ngực tự tin nói.

- Thật hả? Không sợ sao lầ n trước khóc bu lu bù loa lên thế´ –
Thiên Vi mím môi cười bảo.

- Gì chứ. Lầ n trước là mình giả bộ khóc thôi, đâu phải khóc thật. Nước mắ t là vũ khí lợi hại nhấ t của con gái mà. Không xài thì đúng là dại – Dạ Thảo cong môi phản bác lại má y lời trêu chọc của Thiên Vi, cô còn nhấ n mạnh thêm một cách tự hào – Bây giờ quen thân rồ i, mình biế t tổng điể m yế u của hai tên kia, bảo đảm giành thắ ng lợi vinh quang.

Thiên Vi nhìn vẻ hùng hổ của Dạ Thảo như sắ p lâm vào trận chiế n một má t một còn với Tuấ n Khôi và Thiên Minh mà lắ c đầ u. Long tranh hổ đầ u, chẳng biế t ai hơn ai.

Chuông chưa reo thì Thiên Vi đã xé p xong đồ đạc vào cặp, chỉ còn chờ cô giáo bước ra khỏi lớp, cô sẽ lập tức ra theo. Cô không biế t Thanh Phong có chờ mình không.

Khi cô đi ra đế n bãi đậu xe thì thắ y Thanh Phong đứng dưới gồ c cây bàng ở sân trường, vẫn dáng hình quen thuộc, cậu ngô ì tựa trên yế n sau xe, chân bắ t chéo, mắ t chăm chú nhìn cuố n sách trên tay.

- Xem đi, người ta đang chờ Vi kìa – Dạ Thảo cười ranh ma hắ t mặt về phía trước bảo.

Thiên Vi phồ ng má trợn mắ t đe dọa Dạ Thảo, ngăn cản cô bạn này nói ra má y lời trêu chọc không đâu. Dạ Thảo thề lưỡi cười rồ i xách cặp chạy nhanh vào bãi xe.

Thiên Vi nhìn Dạ Thảo rời đi mà không khỏi lắ c đầ u, cô nhẹ bước chân tiế n về phía Thanh Phong. Thanh Phong đứng im chờ cô

từng bước bước đến gần mình.

Thiên Vi vốn muốn lên tiếng nói chuyện, nhưng không hiểu vì sao đứng trước Thanh Phong, cô lại lúng túng không biết bắt đầu từ đâu. Thanh Phong cũng cúi mặt im lặng không lên tiếng. Mãi một lúc sau, cả hai mới cùng lên tiếng:

- Xin lỗi.

Lời vừa nói ra, cả hai đều ngẩng đầu chớp mắt nhìn nhau ngạc nhiên. Sau đó lại cùng lúc lên tiếng:

- Sao lại xin lỗi?

Lần nữa cả hai nhìn nhau trong bối rối, cuối cùng đều bật cười lớn. Giống như hai người chưa từng có chuyện hiểu lầm nhau bao giờ.

Thanh Phong nhún vai, dùng ngón tay gãi nhẹ mũi mình bảo Thiên Vi:

- Bạn có chuyện gì muốn nói với mình sao?

- Vì cứ tưởng Phong về rồi chứ. Không ngờ Phong vẫn còn chờ.

- Thật ra, mình cũng muốn gặp Vi để xin lỗi, hôm đó mình... – Thanh Phong lúng túng không biết nên nói thế nào.

- Mình đã nghe Duy Phong kể rõ mọi chuyện rồi – Thiên Vi liên mím cười – Là mình không đúng, không chịu tìm hiểu kỹ đã nghi ngờ chắt vắn bạn như thế. Hôm nay mình muốn gặp Phong để nói một điều.

Thanh Phong im lặng nhìn Thiên Vi, ánh mắt Thiên Vi trong sáng đầy cuốn hút khiến cậu ngây người.

- Không cần bạn tâm đắc với người ngoài nói gì, chỉ cần sau này bạn cố gắng chứng minh bản thân mình với họ là được. Mình sẽ luôn ủng hộ bạn.

Thanh Phong xúc động trước lời động viên của Thiên Vi, dù không ai biết, cũng chẳng ai nói ra, thế nhưng trong lòng cậu nổi mặc cảm vẫn không nguôi ngoai. Dù cậu không chủ đích lừa dối, nhưng lừa dối vẫn là lừa dối, sự thật này mãi mãi không thể thay đổi. Cho nên, nếu muốn thay đổi, muốn người ta không còn nhìn thấy sự dối trá của cậu nữa thì chỉ có duy nhất một cách là chứng minh cho mọi người thấy, cậu có khả năng làm được điều đó, chứ không phải là dối trá.

Cậu nhìn Thiên Vi với ánh mắt rạng ngời, nụ cười ngập nǎng, gật đầu tự tin nói:

- Mình nhất định sẽ cố gắng hết sức.

- Dù không giành được giải nhất cũng không sao, chỉ cần chiến thắng bản thân mình, bạn đã là người chiến thắng – Thiên Vi tán đồng.

- Ngày mai mình vẫn có thể chờ bạn cùng đi học chứ? – Thanh Phong e dè nhìn cô hỏi.

- Tất nhiên là được rồi – Thiên Vi nhanh chóng gật đầu – Mình cũng có thể giúp bạn củng cố bài học. Khảo lại các công thức, để đến khi thi kiến thức càng vững vàng hơn.

Cả hai vui vẻ nói chuyện đến tận lúc ra về.

Có điều họ đều không biết, cuộc trò chuyện của cả hai lần nữa đập vào mắt Duy Phong.

- Thấ y chua, bày đặt làm người tốt làm gì chứ – Tuấ n Khôi đấ m Duy Phong một cái – Xem đi, giờ người ta lại vui vẻ với nhau, đi có đôi có cặp rồ i đó.

- Thôi đi – Duy Phong buồ n bực gắ t lên – Có sao nói vậy đi.

- Gì chứ – Thiên Minh trợn mắ t bảo – Tui này tuy không nói ra hế t sự thật, nhưng có nói sai sự thật tí nào đâu chứ.

- Cậu đó – Tuấ n Khôi chỉ ngón tay vào ngực Duy Phong mắ ng – Dừng có bày đặt làm anh hùng rơm nữa. Mau chóng tỏ tình với người ta đi. Thích người ta mà cứ im lặng thì ai mà biế t chứ.

- Đú ng đó – Thiên Minh bèn gó p thêm lời Tuấ n Khôi – Cứ im lặng như thế , đê n lúc người ta bị cướp đi mới hớ i hận thì đú ng là một thắ ng ngô c chính hiệu.

Duy Phong lắ c đầ u buồ n bã, trong suy nghĩ của cậu, Thiên Vi vẫn là một cô tiểu thư nhà giàu mà một kẻ nghèo như cậu làm sao dám đèo bông chứ. Cậu cảm thấ y Thiên Vi với Thanh Phong mới xứng là một đôi.

Công viên giờ trưa, khi nắ ng lên cao, mọi người cũng kéo đê n đây tụ tập nhiề u hơn.

Duy Phong hôm nay bán đượ khá nhiề u, cả buổi trưa cứ luôn tay không kịp nghỉ. Cái bụng đói cứ réo lên thúc giục mãi, cậu vẫn cố gắ ng hoàn thành xong má y cái bóng bay theo yêu câ u của người mua.

Do hôm nay phải chờ lắ y tài liệu ôn thi học sinh giỏi nên cậu không kịp ăn gì mà vội đê n đây bán hàng.

Khi làm cái bóng bay cuối cùng, Duy Phong mệt mỏi ngồì bệt xuống vệ đường thở dài.

Trước mặt cậu bỗng xuất hiện một bịch đồ ăn thơm lừng. Cậu ngờ ngàng ngàng đầu nhìn lên, đã bất gặp gương mặt tươi cười của Thiên Vi.

- Có đói bụng không?

- Sao Vi lại đến đây? – Duy Phong không trả lời mà hỏi ngược lại cô.

- Ăn đi – Thiên Vi ngồì xuống bên cạnh Duy Phong, cô thuôn thực lấy cái bánh mì kẹp ra đưa cho Duy Phong, rồi cũng lấy một cái ra ăn ngấu nghiến.

Nhìn Thiên Vi ăn, Duy Phong hơi ngạc nhiên, cô ăn giống như rất đói. Duy Phong muốn hỏi cô vì sao lại ăn trễ như thế, nhưng thấy Thiên Vi đang ăn ngon lành nên thôi. Cậu cũng bất chước cô nhai ngấu nghiến cái bánh trong tay.

Cả hai nhanh chóng chén sạch hai cái bánh rồi ngồì xoa chân thoải mái nhìn xung quanh.

- Nước – Thiên Vi lại đưa trước mặt Duy Phong một li nước mát lạnh, vẫn còn đang nhỏ giọt.

- Pepsi! Ăn bánh mì uống pepsi đúng là không còn gì bằng – Duy Phong khẽ cười đón lấy li pepsi mát lạnh trên tay Thiên Vi, cậu uống một ngụm lớn rồi rút ống hút trong li ra, quay sang nhìn Thiên Vi hỏi – Cho mình uống hút của bạn được không?

Thiên Vi không hiểu Duy Phong định làm gì, cô rút ống hút của mình ra đưa cho Duy Phong. Cậu cầm lấy, xoay người một chút, nhanh chóng chập hai cái ống hút lại với nhau, thêm vài động tác

tạo ra một hình thù rồi cậu rút kéo ra cắt vài nhát, sau đó hài lòng nhìn sản phẩm mình vừa tạo ra, nắm chặt nó trong lòng bàn tay mình. Cậu nhìn Thiên Vi khẽ nói:

- Nhắm mắt lại đi.

Thiên Vi tròn mắt nhìn Duy Phong, rồi cô gắng nhìn thứ trong tay Duy Phong, nhưng bàn tay cậu nắm kín mít cô không thể thấy gì. Về mặt đây thật vọng lẩn tò mò, Thiên Vi miễn cưỡng nhắm mắt lại.

Duy Phong khẽ cười khi nhìn thấy vẻ mặt không cam chịu của Thiên Vi, nhưng gương mặt khi không bị chi phối bởi đôi mắt khiến cậu muốn ngắm nhìn nhiều hơn. Trước đây cậu không dám nhìn cô trực diện quá lâu, giờ có thể nhìn rõ từng đường nét trên gương mặt cô.

Sóng mũi cô cao và nhỏ, làn da trắng mịn, hàng lông mi khi cô nhắm mắt càng nhìn rõ đường nét cong cong của nó. Đôi môi hồng hơi mím lại khiến tim Duy Phong đập mạnh. Trong lòng cậu bỗng dâng lên một ham muốn mà chính lí trí cũng không thể khống chế được.

Duy Phong run rẩy ghé gương mặt mình lại gần gương mặt của Thiên Vi, môi cậu khẽ run, muốn chạm vào đôi môi hồng nhỏ nhắn của Thiên Vi, cảm giác lo lắng đan xen khiến mồ hôi chảy từ trán cậu xuống.

- Mở mắt được chưa? – Thiên Vi hỏi lên tiếng hỏi.

Duy Phong giật mình, hoảng hốt vội rút người lại, cậu lắc lắc đầu cho tâm trí tỉnh táo, rồi thở phào nhẹ nhõm vì cậu đã không làm bậy. Cậu lấy tay quạt mồ hôi trên trán mình rồi nắm tay Thiên Vi vội vàng bỏ vật mình vừa làm vào tay cô.

- Xong rồi – Cậu khàn khàn giọng nói, mặt quay đi hướng khác, che giấu sự xấu hổ của mình.

Thiên Vi vội vàng mở mắt nhìn bàn tay mình. Đó là một hình trái tim rất dễ thương. Một trái tim được tạo bằng ống hút, một trái tim màu trắng.

- Dễ thương quá! – Thiên Vi reo lên thích thú, ánh mắt rạng rỡ – Đây là lần đầu mình được tặng một món quà như thế.

- Nó có chút bình thường – Duy Phong gãi gãi sau ót mình đầy ngớ ngẩn.

- Không đâu, mình rất thích. So với mấy món quà đi mua, thì mình thích những thứ làm bằng tay hơn. Đồ làm bằng tay khi tặng mới có ý nghĩa – Thiên Vi lắc đầu nhẹ nhàng.

- Vi có biết không? Vi khác với các bạn gái khác rất nhiều.

- Vậy sao?! – Thiên Vi không ngạc nhiên lắm trước kết luận của Duy Phong, cô cũng biết mình trầm lặng hơn các bạn nữ khác trong lớp, nếu không có Dạ Thảo luôn rộn ràng bên tai cô, thì có lẽ cô mãi mãi thu mình vào trong một vỏ ốc.

Cũng bởi vì từ nhỏ, mẹ cô đã bị bệnh, cô thương mẹ rất nhiều, luôn lo lắng mẹ cô sẽ mất, nên tâm trạng thường u buồn mà không cởi mở vui vẻ như các bạn.

Nghĩ đến mẹ, Thiên Vi thấy buồn, mẹ cô giờ cứ như đèn trước gió, bác sĩ đã động viên cô rất nhiều. Cô cũng nghĩ chỉ cần mẹ vẫn còn bên cạnh cô như vậy đã là hạnh phúc của cô rồi.

- Mình sẽ giữ gìn món quà này – Thiên Vi nắm trái tim bằng ống hút thật chặt rồi nói với Duy Phong.

Duy Phong cảm thấy rất vui vì món quà tâm thường của mình lại được Thiên Vi xem trọng như thế.

- Duy Phong nè, mình có một đề nghị, không biết bạn chấp nhận không?

Thiên Vi ngập ngừng một lúc rồi mới nói. Duy Phong nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt dò hỏi.

- Chúng ta học nhóm đi.

- Học nhóm? – Duy Phong trằm ngâm cúi mặt, mím môi cuối cùng lên tiếng hỏi – Chỉ mình và bạn hay còn ai khác?

Thiên Vi cũng hiểu, Duy Phong thông minh chắc chắn sẽ hiểu ngay người cùng học nhóm với họ là ai. Cô cũng biết, mặc dù Duy Phong không chấp nhận việc Thanh Phong nhận giải nhất, nhưng điều này vẫn là cái gai giữa hai người bạn họ. Cho nên mới có những trận tranh cãi đầu đầu như thế. Việc nhìn mặt Thanh Phong cũng gây khó khăn cho Duy Phong.

Nhưng chính vì vậy, cô mới muốn hai người họ hòa giải. Có lẽ cô đã làm chuyện dư thừa, thế nhưng không hiểu vì sao, trong lòng cô, hai người bạn này lại cho cô cảm giác đặc biệt. Là người đứng giữa, cô cảm thấy khó xử vô cùng.

Vì vậy mà cô muốn thuyết phục Duy Phong.

- Thật ra thì học nhóm rất tốt, có thể trao đổi qua lại với nhau – Sau đó cô cười ngượng, cố tỏ ra hứng thú bảo – Thật ra mình chưa từng học nhóm bao giờ, cho nên muốn trải nghiệm một lần.

Đúng như cô nghĩ, Duy Phong nghe cô nói thế thì cũng không nở từ chối, thế nhưng cậu vẫn còn đầy lưỡng lự:

- Cũng được. Nhưng mà để một ít hôm nữa đi.

- Sao vậy? – Thiên Vi khẽ nghiêng đầu nhìn Duy Phong dò hỏi – Không có thời gian sao?

Duy Phong im lặng một lúc lâu, rồi mới gật đầu. Thật ra, cái chính là cậu sợ phải chứng kiến sự thân mật của Thiên Vi và Thanh Phong.

- Ba mình chỉ vừa mới đi làm, vẫn chưa có lương. Cho nên thời gian này, nhà mình sống bằng tiền bán bóng bay hằng ngày của mình – Duy Phong đưa ra lí do từ chối việc học nhóm bây giờ.

Thiên Vi nghe xong cảm thấy xót xa vô cùng, cô nhìn Duy Phong với ánh mắt xúc động, cảm thấy cô hòng ghen đả. Hoàn cảnh hiện tại của Duy Phong với hoàn cảnh của cô hiện nay, tuy khác nhau, nhưng cả hai đều có mối bận tâm về gia đình. Có thể nói là cô cũng hiểu được một chút về nỗi lo lắng yêu thương của Duy Phong, cũng như cô lo lắng và yêu thương mẹ mình vậy.

- Vậy cũng được.

Vừa lúc lại có người đến mua hàng. Thiên Vi ngờ im ngấm nhìn dáng vẻ Duy Phong lúc làm việc, cô cảm thấy có gì đó len nhẹ trong lòng mình.

Thiên Vi chẳng muốn về nhà, cô ngờ chơi với Duy Phong cho qua thời gian rồi lại chạy đến bệnh viện với mẹ.

- Về thôi – Một lát sau Duy Phong nhìn cô khẽ giục.

- Về sớm thế à? – Thiên Vi ngạc nhiên tròn mắt.

- Hôm nay bán cũng nhiều rồi, nên về sớm chút.

Thiên Vi gạt đầu rồi đứng lên định cùng Duy Phong ra bãi gửi xe, không ngờ do ngồì quá lâu nên chân cô khi đứng lên lại thấy tê rần. Cô lão đảo như sắp ngã, Duy Phong vội vàng dang tay giữ lấy cô, cả người cô nắm gọn trong vòng tay cứng cáp của cậu.

Chỉ là cái chạm vô tình, thế nhưng lại tạo ra một sợi dây rung động vô hình, khiến trái tim đập mạnh. Thiên Vi cảm nhận được hơi thở nóng ấm của Duy Phong phủ trên đỉnh đầu mình.

Dường như hai cơ thể đều bắt động trong giây lát, nghe rõ nhịp đập vang lên từ trái tim của cả hai.

Một lát sau, cả hai vội vàng buông nhau ra, ngượng ngùng đến đỏ cả mặt quay người đi hai hướng. Nhưng chân Thiên Vi vẫn bị tê, cô lại vội tóm lấy Duy Phong, cả hai lần nữa rơi vào sự ngượng ngùng đến đỏ mặt đành phải ngồì xuống. Đến khi chân Thiên Vi hết tê dại, cả hai mới bắt đầu trở ra bãi gửi xe trong im lặng, chẳng ai dám lên tiếng trước.

Đến khi xe ra khỏi bãi, hai đôi mắt liếc nhẹ về phía nhau, nửa muôn lên tiếng, nửa lại mắ c cõ.

Duy Phong cuồì cùng cũng quyết định lên tiếng trước, bởi lẽ cậu là con trai. Cậu vừa định lên tiếng chào tạm biệt thì thấy chiếc xe hơi bóng loáng màu xám đã sang trọng dừng lại đợi đèn đỏ ngay bên cạnh mình. Ánh mắ t Duy Phong đã kích động nhìn chắ m chắ m, cả người tê cứng. Khi chiếc xe lăn bánh, cậu mới giật mình quắ ng xe đạp vội vã đuổi theo.

Thiên Vi hoảng hốt né tránh chiếc xe đạp của Duy Phong đang chực ngã về phía mình. Sau giây phút hoảng hốt cô dõì mắ t nhìn theo bóng dáng hõì há của Duy Phong, ngớ ngác gọi:

- Duy Phong!

Không biết là vì tiếng gọi của cô, hay là vì biết mình không thể nào đuổi kịp chiếc xe hơi sang trọng kia mà Duy Phong đứng lại. Thiên Vi thấy Duy Phong thần thờ, ngơ ngác xuống đất đau thương.

Thiên Vi vội dựng xe chạy đến bên Duy Phong, cô e dè đưa tay lay vai cậu gọi khẽ:

- Duy Phong, bạn làm sao vậy?

Duy Phong ngẩng đầu lên nhìn cô, Thiên Vi thấy đôi mắt cậu dường như đờ đẫn kéo màn nước xuống. Những giọt nước mắt giống như đang kìm nén, giống như bị giấu kín đang đòi hỏi được thoát ra ngoài.

Khoảnh khắc đó, trong lòng Thiên Vi thấy chấn động vô cùng. Cô chưa từng thấy một Duy Phong như thế. Một Duy Phong trong mắt cô luôn là người hiền hậu nhưng mạnh mẽ và đầy nghị lực, cô chưa từng thấy một Duy Phong yếu đuối khiến người ta xót xa như thế bao giờ.

Thiên Vi sững sờ ngơ ngác đứng đối diện với Duy Phong, bàn tay khẽ vén mái tóc rối của cậu sang một bên, nhìn rõ đôi mắt đau buồn của cậu hơn nữa:

- Chuyện gì vậy? Người trong xe là ai?

Nhưng Duy Phong không trả lời cô. Cậu đưa hai tay ôm lấy cô thật chặt, bật khóc. Duy Phong như một chú bé bị bỏ rơi thật lâu và tìm thấy một người khác bên níu lấy.

Tuy không biết là chuyện gì, nhưng giờ phút này, Thiên Vi biết mình cần an ủi Duy Phong. Cô im lặng để cậu ôm mình, cảm nhận

những giọt nước mắt nóng hổi của Duy Phong đang thấm dần qua vai của mình.

Khi Thiên Vi trở lại bệnh viện thăm mẹ thì trời cũng đã xế chiều rồi. Cô nhìn mẹ đang nhắm nghiền mắt mà thở dài, nhưng tinh thần thấy thoải mái hơn rất nhiều. Dù mẹ cô trước giờ luôn yếu ớt bệnh nhiều, khiến cô rất lo lắng nhưng ít ra mẹ cô cũng vẫn ở bên cạnh cô, chứ không bỏ cô mà đi như mẹ của Duy Phong.

Thiên Vi ngồi xuống ghế chờ bệnh viện, trong đầu cô không làm sao xua đi được vẻ yếu đuối của Duy Phong lúc đó. Dù nước mắt đọng trên mặt Duy Phong không nhiều nhưng con trai mạnh mẽ mà khóc, có thể thấy trong lòng đã có một nỗi đau rất sâu sắc.

Từng lời nói mất mát buồn đau của Duy Phong cứ vang mãi trong đầu của cô:

“Mình đã ôm chân bà ấy cầu xin bà đừng bỏ đi, thế nhưng bà ấy vẫn ra đi, chôi bỏ đứa con trai nhỏ và người chồng nghèo hèn của mình để tìm lấy sự sang giàu. Ra đi mà chưa có một lần về thăm mình. Ba mình bỗng mình đến trước cửa nhà, chờ đợi một ngày một đêm dài, mưa tầm tã, hai cha con mặc áo mưa đứng đợi, mình nhớ rõ lúc đó mình đã hét gào trong nước mắt gọi hai chữ: “Mẹ ơi”. Thế nhưng cánh cổng vẫn khép chặt không có một lần mở. Đến khi nó mở ra, thì cũng là lúc bà ấy đã ra đi đến phương trời khác rồi. Mười năm rồi, đã mười năm rồi bà ấy ra nước ngoài sinh sống không một chút tin tức, không một lời hỏi thăm. Ba mình dù sống trong căn nhà xập xệ, túng quẫn cũng không nỡ bán, chỉ bởi vì ông sợ rằng có một ngày bà ấy trở về lại không tìm được hai cha con. Ha ha... Một người đàn ông si tình đến ngốc nghếch”.

Tim Thiên Vi thót lại khi chứng kiến giây phút đó, có điều gì đó giống như nỗi buồn của Duy Phong đã ngấm vào trái tim nhạy

cảm của cô.

“Mười năm dài đã ãng đãng, mình cứ nghĩ đã quên đi gương mặt của bà áy. Giờ đây, bà áy khác xa ngày xưa, sang trọng, quý phái hơn, mình vẫn nhận ra được chính là bà áy. Cứ tưởng thời gian có thể chôn vùi đi gương mặt đó, cứ tưởng có thể xóa nhòa kí ức về bà áy, nhưng giờ mình cay đã ãng nhận ra chẳng thể nào quên được”.

Thiên Vi xúc động rơi nước mắt trước lời kể của Duy Phong, cô chẳng biết nên an ủi cậu thế nào. Nhưng cô biết rõ rằng, Duy Phong khao khát được gặp lại mẹ mình vô cùng. Chỉ là trong lòng vẫn còn vướng bận chuyện năm xưa bị bà bỏ rơi:

“Không quên được là bởi vì gương mặt đó đã khắc ghi trong lòng rồi. Càng chối bỏ nó, càng muốn quên nó, chỉ càng nhớ nhiều hơn”, cô nói.

“Bà áy về rồi. Liệu bà áy có đến tìm mình và ba hay không? Liệu bà áy có còn nhớ mình hay không? Mình nên làm gì nếu bà áy trở lại?” – Duy Phong ôm đầu khàn giọng rầu rĩ với những giằng xé trong nội tâm của cậu, yêu thương và oán hận chôn ng lên nhau.

“Hãy để mọi chuyện tự nhiên” – Thiên Vi không biết nên khuyên nhủ Duy Phong thế nào. Cô không dám gieo rắc cho Duy Phong hi vọng gặp lại mẹ, vì cô sợ bà sẽ không tìm đến, vậy thì Duy Phong chỉ càng thêm đau khổ mà thôi. Cô cũng không muốn cậu phải oán hận chính mẹ ruột mình.

Thiên Vi mang tâm trạng buồn của Duy Phong đến thăm mẹ.

Mãi suy nghĩ, cô không hề biết có người đến ngồi bên cạnh mình.

Dường như đang hiểu lầm nét buồn trên gương mặt cô, Thanh Phong đưa cho Thiên Vi chiếc khăn tay màu xám của mình.

- Mẹ bạn rồi sẽ khỏe lại thôi.

Thiên Vi không nhìn Thanh Phong, cô cười khẽ bảo:

- Mình không sao.

Thiên Vi không muốn Thanh Phong lo lắng cho mình nên lảng sang chuyện khác.

- Chuyện học nhóm... mình nghĩ chỉ có hai chúng ta thôi. Mà ý người khác dường như đều bạn không thể học cùng.

- Vậy sao, cũng được – Thanh Phong tươi cười bảo – Bắt đầu từ ngày mai nhé. Đến nhà bạn hay nhà mình?

- Nhà mình đi – Thiên Vi ngẫm một chút rồi bảo.

- Được. Chúng ta hẹn như vậy đi.

Khi Thiên Vi về nhà, trời cũng đã sập tối. Chị Hương thấy cô về thì vui vẻ nói:

- Em ở bệnh viện về hả? Cô thế nào rồi?

- Mẹ em vẫn thế – Thiên Vi buồn rầu đáp.

Chị Hương cũng buồn buồn gật đầu rồi bảo:

- Lên lầu tắm rửa đi rồi xuống ăn cơm.

- Ba em về chưa chị?

- Chưa đâu. À mà, cái hộp của cô chị nhật được ở xích đu, chị đặt ở trên giá đó. Em đem cất đi cho cô – Chị Hương định đi xuống

bế p, chợt nhớ lại cái hộp bèn quay đầ u lại bảo.

Thiên Vi nhấ c cái hộp ra khỏi giá.

Cô mím môi, dù mẹ cô đã dặn là không được mở cho đế n khi mẹ cô má t. Nhưng Thiên Vi vô cùng tò mò, cô muố n biế t bí mật trong đó là gì. Bí mật mà mẹ cô cá t giữ đã lâu, dường như có liên quan đế n cô.

Thiên Vi bèn tháo sợi dây chuyề n trên cổ mình xuô ng, cô chầ n chừ một lúc trước khi tra chìa vào ổ khóa.

Cô chăm chú nhìn vào bên trong. Trong hộp có chứa nhiề u thứ, một chiế c vòng bằ ng bạc, một mảnh giấ y được gắ p gọn, một vài tâ m hình.

Thiên Vi ngạc nhiên khi nhận ra người trong hình là mẹ của cô, ba cô và người đàn ông lạ đứng bên cạnh mẹ cô. Cả ba cùng cười thật vui vẻ.

Thiên Vi câ m tâ m hình người đàn ông này lên, cô thấ y lòng chợt thấ t lại, dường như ở người đàn ông này có cái gì đó khiế n cô không khỏi rời má t.

- Reng...

Tiế ng chuông cửa vang lên, Thiên Vi đoán ba mình về , cô vội chạy ra mở cửa, trên tay vẫn câ m theo tâ m hình.

- Ba, ba về rô i – Thiên Vi reo lên với giọng vui mừng.

- Con gái, hôm nay đi học thê nào? – Ông Hữu Hùng vui vẻ xoa đầ u cô.

- Bình thường ba à. Ba vào tắm đi, hai cha con mình cùng ăn cơm. Cô đưa tay đón lấy chiếc cạp da của ba mình, nhưng chẳng may lại khiên tấm hình trong tay cô rơi ra, đập vào mắt ông Hữu Hùng.

Hai con mắt ông Hữu Hùng mở to tròn tròn nhìn tấm hình dưới sàn nhà. Về mặt ông bùng bùng tức giận, ông cúi người xuống nhặt tấm hình dưới đất lên xem. Thiên Vi đứng tẽn tẽn sau lưng ông Hữu Hùng nên không thấy được sắc mặt thay đổi của ba mình, ngây ngô hỏi:

- Chú ấy là bạn của ba mẹ hả ba?

Giọng nói của cô nhỏ nhẹ, làm dịu lại ánh mắt bùng bùng của ông. Ông nhanh chóng lấy lại sắc mặt bình thường của mình, mỉm cười:

- Ừ, chú ấy là bạn của ba, lúc còn học đại học. Nhưng lâu rồi ba và chú ấy không gặp nhau, cũng không biết giờ chú ấy ra sao nữa. Sao con có tấm hình này? – Ông hơi nhướng mày nhìn Thiên Vi dò hỏi.

Thiên Vi cho rằng đó là câu hỏi đơn thuần, chẳng hề nhìn thấu ẩn ý đằng sau khuôn mặt tươi cười kia, cô định lên tiếng trả lời thì chị Hương từ trong bếp đi ra, nhìn thấy hai cha con bèn reo lên:

- Chú về rồi, vậy con dọn cơm cho chú và em cùng ăn luôn.

Ông Hữu Hùng khẽ gật đầu rồi trả lại tấm hình cho Thiên Vi, ông đi thẳng lên lầu. Thiên Vi cầm tấm hình bỏ lại vào trong hộp, khóa kỹ còng rồi đem cất lên phòng, tắm rửa thay đồ để xuống ăn cơm cùng ba mình.

Trong khi ăn cơm, ông Hữu Hùng cũng chỉ hỏi má y câu có lẽ về tình hình học tập của Thiên Vi. Thiên Vi cũng kể lại tình hình học tập của mình với ba, nhân tiện cô nhắ c luôn với ông chuyện học nhóm chung với Thanh Phong.

- Ba à, chỉ còn hai tháng nữa thôi là con thi cuô i học kì rô i, con muô n học nhóm chung với một người bạn. Hai đứa con có thể trao đổi việc học với nhau để chuẩn bị kì thi đượ tồ t hơn.

- Bạn học nhóm? Con trai? – Ông Hữu Hùng nheo nheo má t nhìn Thiên Vi.

- Bạn â y học rấ t giỏi, đượ trường cử đi thi học sinh giỏi thành phố – Thiên Vi vội phân trá n với ông – Mang tiế ng là học nhóm nhưng thật ra là nhờ bạn â y kèm thêm cho con các môn con còn yế u. Tụi con chỉ là bạn bè bình thường thôi.

Thâ y ông Hữu Hùng trá m ngâm, về nghĩ ngợi, Thiên Vi hơi tái mặt. Cô vô n muô n giúp hai người họ làm hòa nên mới đưa ra đề nghị học nhóm này. Nhưng Duy Phong không chịu, cô cũng không muô n làm Thanh Phong buô n nên mới tiế p tục duy trì mà không nghĩ đế n việc ba cô sẽ phản đố i. Thiên Vi thấ p thỏ m giải thích thêm.

- Tụi con học ở nhà mình nên ba có thể yên tâm.

Nhưng vẫn sợ ông phản đố i, cô len lén nhìn ông khẽ hỏi lại:

- Có đượ không ba?

Ông Hữu Hùng thâ y ánh má t lo lắ ng của Thiên Vi, ông nhướ ng mày sắ c mặt nghiêm nghị nói:

- Thôi đượ rô i. Dù sao ba cũng tin con gái ba biế t suy nghĩ, không làm ba mẹ buô n lòng. Hai đứa học ở ngoài vườn hoặc học ở

phòng khách nghe chưa.

Thầy ba đã đồng ý, Thiên Vi vui mừng hơn hờ gật đầu hứa:

- Dạ con biết rồi. Con cảm ơn ba. Ba thật là tuyệt vời.

- Ăn cơm đi. Đừng có nịnh – Ông Hữu Hùng khẽ cười.

- Cái gì? – Tuấn Khôi gập người như nhảy dựng lên khi nghe nói Thiên Vi học nhóm chung với Thanh Phong.

- Sao kì cục vậy? – Thiên Minh nhảy dựng lên nhăn mặt nói.

Thiên Minh với Tuấn Khôi nghe Dạ Thảo kể lại thì lớn tiếng chửi vớ vẩn.

- Sao bà không tìm cách ngăn cản bọn họ chứ?

- Ngăn cản? Mắc gì tui phải ngăn cản chứ?! – Tuấn Khôi còn dám nói đến vụ này khiến Dạ Thảo tức giận, cô trợn mắt hỏi lại Tuấn Khôi và Thiên Minh.

- Thằng Thanh Phong là loại người đó mà bà lại an tâm giao Thiên Vi cho nó hay sao?

- Phải đó, giao Thiên Vi cho Thanh Phong còn tốt hơn là giao vào tay mấy ông – Dạ Thảo chột ngạnh ưỡn ngực hất mặt chửi vớ vẩn lại – Mấy ông dám lừa tôi nói Thanh Phong có ý cướp đi giải nhất của Duy Phong, bạn ấy rõ ràng là bất đắc dĩ mới làm thế mà.

- Xí... Bất đắc dĩ hay không thì làm sao tui này biết được chứ. Ngụy quân tử thường hay giả vờ thanh cao mà – Thiên Minh bĩu môi bực tức.

- Tại sao mà y ông mở miệng là công kích người ta vậy hả? Chuyện đó là của Duy Phong mà, Duy Phong không lên tiếng thì mác gì hai ông lên tiếng chứ? – Dạ Thảo không kiên nhẫn ngồi phân tích cho Tuấn Khôi với Thiên Minh hiểu – Có phải hai ông ganh tị vì Thanh Phong được nhiều cô gái thích hơn không?

Dạ Thảo lại nhìn Tuấn Khôi và Thiên Minh cười ranh mãnh:

- Hay là cô bạn gái nào đó mà hai ông thích, không thích hai ông mà thích Thanh Phong nên hai ông mới ghét cậu ấy như thế?

- Bà nói lại coi, tui này mà thêm làm máy chuyện đó sao? – Tuấn Khôi bực tức quát lên.

- Bộ mắt bà mù rồi hay sao? Nói cho bà biết, con gái theo tui tui xếp hàng dài kìa. Làm gì có chuyện yêu không được nên đâm ra ganh tị chứ – Thiên Minh hùng hổ.

Tuấn Khôi bực tức bèn mĩa mai lại Dạ Thảo:

- Hay tại bà thích cái thảnh thơi đó nên mới một hai nói tốt cho nó. Tui khuyên bà nhìn lại thân hình béo ú của mình đi.

- Tương tui là do cha sinh mẹ sinh. Má y ông không được như thế thì ghen tức à?! – Dạ Thảo không để tâm đến má y lời trêu chọc của Tuấn Khôi.

- Cái tướng của bà, ai thêm ghen tức chứ – Tuấn Khôi phá ra cười lớn, đảo mắt nhìn thân hình tròn trịa của Dạ Thảo trêu.

- Tui nói ông ghen tức đó, vậy thì sao hả đô cày sậy – Dạ Thảo liến đá vào chân Tuấn Khôi một cái đả y thách thức.

- Con mụ mạp này. Bà dám đá tui?! – Tuấn Khôi cúi xuống ôm lấy cái chân đau của mình hét lên.

- Tui đá ông đó thì sao? – Dạ Thảo không còn sợ Tuấ n Khôi – Còn dám nói tui mập, tui đá chề t ông cho xem – Dạ Thảo vừa nói xong thì đá tiế p một cái vào chân còn lại của Tuấ n Khôi khiế n cậu ngã lắn quay ra đầ t.

- Bà muố n chề t rô i phải không?! – Tuấ n Khôi chuyển sắ c mặt sang đở bưng, nghiế n răng nghiế n lợi – Có tin tui đánh bà chề t hay không?

- Ông đánh đi. Tui khóc lớn cho ông xem – Dạ Thảo nhún người đầ y đắ c ý bảo.

Tuấ n Khôi suýt chút nữa là cắ n lưỡi mình rô i. Dù thề nào thì cậu cũng ghét nhấ t là con trai ăn hiế p con gái khiế n con gái khóc. Cho nên khi bị Dạ Thảo đe dọa, cậu nuố t nước bọt cái ực, rô i nhìn Dạ Thảo bảo:

- Mắ t thầ n tượng của bà mọc cao lắ m nha, người ta là thích Thiên Vi kia kìa. Không có thích bà đâu mà mơ tưởng.

- Thiên Vi là bạn tốt của tôi, nế u bạn á y với Thanh Phong quen nhau, tui sẽ vui mừng cho hai người á y.

- Tụi này nhấ t định sẽ phá hoại, không cho hai người đó quen nhau – Thiên Minh nãy giờ im lặng bèn lên tiế ng quả quyế t.

- Sao mắ y ông cứ phá hoại vậy? – Dạ Thảo giậm chân bảo – Người ta quen nhau mắ c mớ gì đế n mắ y ông chứ?

- Bởi vì Duy Phong thích Thiên Vi – Thiên Minh nóng ruột quen mắ t là không đượ nói ra chuyện này.

- Hả...

Chương 7

Như giọt sương sớm mai

Dạ Thảo thấy Thiên Vi gập sách chuẩn bị ra về, cô ngập ngừng mãi không biết có nên lên tiếng hỏi chuyện hay không. Từ hôm qua, cô nghe Thiên Minh nói Duy Phong thích Thiên Vi, lại nghe Tuấn Khôi và Thiên Minh kể lể một cách thoáng thoáng về hoàn cảnh gia đình Duy Phong, rồi nào là mặc cảm thân phận, rồi nào là không dám trèo cao. Dạ Thảo trong lòng có chút tội nghiệp cho Duy Phong.

- Dạ Thảo – Thiên Vi thấy Dạ Thảo ngó nhìn mình trong khi sách vở vẫn bày trên bàn chưa bỏ vào cặp, liền vỗ vai cô lên tiếng gọi.

Dạ Thảo giật mình như người mộng du, ngơ ngác nhìn khắp nơi rồi mới nhìn Thiên Vi hỏi:

- Có chuyện gì?

Thiên Vi gõ nhẹ vào trán Dạ Thảo, cười trêu bạn:

- Có phải Thảo đang yêu không? Làm gì mà ngó nhìn thần thò ra thế? Đến giờ ra về mà cũng không biết nữa.

Dạ Thảo thấy bị trêu, cô giậm chân đứng lên, tay thu dọn đồ đạc trên bàn, miệng đáp lời:

- Ai mà đang yêu chứ? Tại người ta đang suy nghĩ chứ bộ.

- Suy nghĩ? – Thiên Vi nhìn Dạ Thảo với ánh mắt tò mò – Suy nghĩ cái gì?

Dạ Thảo xua xua tay bảo Thiên Vi, rồi cùng cô đi ra khỏi lớp:

- Cũng chẳng có gì đâu. Mà nè, chiều nay bạn lại học nhóm với Thanh Phong à?

- Ừ – Thiên Vi gật đầu, cô cụp đuôi mắt xuống, giọng rầu rầu nói – Nhưng thật ra, mình chẳng giúp được bạn ấy gì hết, toàn bạn ấy hướng dẫn mình. Mình chỉ lo bản thân mình làm chậm trễ việc ôn luyện của bạn ấy. Thật ra mình muốn làm gì đó giúp bạn ấy lắm.

- Chắc là không đâu – Dạ Thảo thấy bạn phì cười như thể bèn an ủi – Nếu không bạn ấy cũng sẽ không chịu học chung nhóm như vậy đâu. Vi chỉ cần ở bên cạnh động viên, ủng hộ tinh thần cho bạn ấy, mình nghĩ chắc bạn ấy sẽ vui lên nhiều đấy.

Thiên Vi mím môi nghĩ ngợi một chút thì ngẩng lên với nụ cười reo vui nói:

- A! Hay là mình làm một chút bánh ngon để bạn ấy vừa ăn vừa học.

- Cũng được đó – Dạ Thảo gật đầu vui vẻ đáp.

Thiên Vi cảm thấy hơn hớn với ý nghĩ bản thân có thể làm gì đó ủng hộ Thanh Phong, cô tuy không biết nấu cơm nhưng hay theo mẹ làm bánh nên cũng biết đôi chút. Bánh phức tạp thì cô không biết làm, nhưng bánh đơn giản cô có thể làm được. Cô cúi đầu về nghĩ ngợi xem nên làm bánh gì để mời Thanh Phong ăn.

Dạ Thảo ở bên cạnh, hăng giọng một tiếng, quyết định hỏi:

- Vi nè, có phải bạn thích Thanh Phong hay không?

Thiên Vi bị Dạ Thảo hỏi, cô có chút đỏ mặt, nhưng vẫn lắ c đầ u bảo:

- Không có. Mình chỉ xem bạn ấy là bạn thôi. Tụi mình... tụi mình đâu có gì.

- Thiệt không có gì? – Dạ Thảo hơi nghiêng đầ u tinh nghịch nháy mắt hỏi Thiên Vi – Hai người thường xuyên ở riêng bên cạnh nhau như vậy mà không cảm thấ y gì hay sao?

- Thật mà. Mình có thể thề – Thiên Vi đỏ mặt ấ p úng bảo. Thật ra đôi lúc ngắ ng đầ u nhìn lên bắ t gặp ánh mắt Thanh Phong đang nhìn mình, cô khá lúng túng, chỉ biế t đỏ mặt cúi đầ u giả vờ như không có gì, nhưng thật ra tim cô đập nhanh và lòng bàn tay đổ mồ hôi. Nhưng Thanh Phong không nói gì với cô, Thiên Vi cũng nhớ đế n lời căn dặn của ba mình, việc học đố i với cô bây giờ là trên hế t. Bởi vậy từ bao lâu nay cô luôn tỏ vẻ không nhìn thấ y ánh mắt đó của Thanh Phong.

Dạ Thảo thấ y Thiên Vi đỏ mặt nói như thế , cô mím môi cười khẽ, rô i giả vờ hỏi:

- Vậy sao bạn chỉ làm bánh cho mỗi Thanh Phong ăn vậy, còn Duy Phong thì sao? Duy Phong cũng thi học sinh giỏi. So với Thanh Phong, Duy Phong càng câ n được động viên hơn nữa mà.

- Có, mình cũng sẽ động viên Duy Phong nữa mà – Thiên Vi nghe Dạ Thảo nói thì giật mình, vì mấ y bữa nay không gặp Duy Phong, cứ ở bên cạnh Thanh Phong nên cô nhấ t thời quên mấ t – Đợi đế n khi làm bánh, mình cũng sẽ đem đế n cho Duy Phong nữa.

- Haiz, làm con trai thật sướng nha, được người ta mời ăn bánh. Còn mình là con gái, không có ai mời ăn cả – Dạ Thảo giả vờ than thở trách móc – Đúng là, có người thầy trai thì quên mất bạn thân rồi.

- Đồ quý này – Thiên Vi giậm chân lườm Dạ Thảo, cô thờ dài đáp – Làm xong, mình sẽ mời bạn ăn trước nhất, được chưa?

- Câu này nghe được đó nha – Dạ Thảo cười hì hì gật đầu đầy đắc ý.

Thiên Vi thầy bạn cười thích chí như thế, cô bèn chép miệng bảo:

- Phải có người ăn thử trước xem có bị gì không đã. Không thể để Thanh Phong và Duy Phong bị gì được.

- Á, nhỏ đáng ghét này – Dạ Thảo hét lên – Bạn bè thế đó hả?!

Thiên Vi cười hì hì vội vàng xách cặp chạy thật nhanh ra bãi đỗ xe, tránh con thịnh nộ của Dạ Thảo.

Nhưng Thiên Vi lại chưa nghĩ ra được mình nên làm bánh gì để tặng Thanh Phong và Duy Phong cả. Trước đây, mẹ cô hay làm nhiều loại bánh ngon cho cô ăn, nếu mẹ cô tinh lại thì có lẽ cô có thể tham khảo ý kiến của mẹ được. Nghĩ đến mẹ, Thiên Vi bỗng thầy buồn vô cùng, mẹ cô đến hôm nay vẫn nằm mê man trên giường bệnh. Cô và ba vẫn chưa được phép bước chân vào thăm bệnh, ngày nào cô cũng đến nhưng chỉ có thể đứng bên ngoài nhìn vào mà thôi.

Sau khi từ bệnh viện về nhà, Thiên Vi đi ngang một cửa hàng làm bánh, cô trông thầy một cái bánh hình trái tim rất dễ thương màu kem, trong đầu chợt nhớ ra một thứ bánh mẹ cô thích làm nhất đó chính là bánh mousse chocolate sữa chua, ăn vừa mềm vừa mát,

ngon ngọt lại thơm mùi sữa chua. Thiên Vi vui thích, cô vẫn hay cùng mẹ làm bánh này nên cô có thể làm được.

Thiên Vi nhanh chóng đạp xe về nhà, lục lọi tủ bếp nhà mình tìm máy dụng cụ làm bánh. Cũng may mẹ cô luôn cất gọn gàng dụng cụ làm bánh ở trong góc tủ kính ở nhà bếp, Thiên Vi dễ dàng tìm ra.

Chị Hương thấy cô vào bếp lục lọi đồ làm bánh như thế bèn hỏi:

- Vi, em định làm gì vậy?

- Em muốn làm bánh – Thiên Vi vui vẻ đáp.

- Em muốn làm bánh gì?

- Bánh mousse chocolate sữa chua – Thiên Vi đáp xong thì quay lại đề nghị chị Hương – Chị giúp em mua nguyên liệu làm bánh nha chị.

- Em muốn ăn sao? Nếu em muốn ăn, để chị đi mua cho em, chứ chị sợ là...

Chị Hương bỏ lửng câu nói với nét mặt tối sầm có chút u ám nhưng Thiên Vi không nhận ra điều đó, cô nghĩ là chị Hương không có nhiều thời gian nên muốn từ chối, cô bèn bảo:

- Không sao. Chị bận thì em có thể tự đi mua, chị chỉ cần nói cho em biết nên đến chỗ nào mua nguyên liệu là được.

- Không phải như vậy đâu – Chị Hương vội lắc đầu – Chị có thể mua giúp em máy nguyên liệu kia nhưng mà... – Về mặt chị lại lặn nữa đây khó xử, cuối cùng chị thở dài bảo – Thôi vậy, để chị đi mua giúp em nguyên liệu rồi cùng em làm vậy.

Nhưng chị Hường chưa bao giờ thầy Thiên Vi có tâm trạng hào hứng muốn làm bánh như hôm nay, nên tò mò hỏi:

- Sao tự nhiên hôm nay em lại muốn làm bánh thế?

- Em muốn làm để tặng bạn.

- Có phải là cậu bạn hay đến đây học chung với em không? – Chị Hường cười cười hỏi cô.

Thiên Vi không nhận thấy nụ cười mờ ám của chị Hường nên gật đầu. Chị Hường bèn hỏi tiếp:

- Có phải em thích người ta rồi không?

- Em đâu có – Thiên Vi giờ mới nhận ra giọng nói đầy trêu ghẹo của chị Hường, cô đỏ mặt phủ nhận ngay – Em với bạn ấy chỉ là bạn bình thường thôi mà. Bạn ấy giúp em học bài, em làm bánh để cảm ơn bạn ấy thôi.

- Vậy sao?! – Chị Hường có chút thất vọng, rồi hỏi – Khi nào em muốn làm bánh, để chị còn đi mua nguyên liệu giúp em.

- Ngày mai em sẽ làm.

- Được rồi, ngày mai đi chợ chị sẽ mua – Nói rồi chị Hường lại quay sang làm tiếp công việc của mình.

Hôm sau, Thiên Vi đi tìm Thanh Phong.

- Chiều nay mình có chút việc bạn nên bạn đừng đến nhà mình. Để hôm sau chúng ta lại học chung nhé.

- Được. Vậy hẹn ngày mai – Thanh Phong mỉm cười gật đầu, ánh mắt cậu nhìn thẳng gương mặt xinh đẹp của cô – Nhưng hôm nay vẫn cùng về nhà chứ?

- Tất nhiên rồi – Thiên Vi bẽn lẽn đáp.

Nhưng cả hai vừa ra khỏi cổng trường thì Thiên Vi nhận được điện thoại của chị Hương. Chị quên mua bột socola nên phải gọi điện cho Thiên Vi nhờ cô mua giúp.

- Dạ, để em đi mua cho – Thiên Vi lập tức đi mua ngay.

Hai người chia hai ngã đi, Thiên Vi sau khi mua đồ xong bước ra khỏi cửa hàng chưa kịp lấy xe đã thấy Duy Phong đi bộ về phía cô. Cô vui mừng chạy đến hỏi thăm:

- Phong đi đâu thế?

Duy Phong cũng vui khi nhìn thấy cô bẽn lẽn:

- Mình đến đây mua chút đồ thôi.

- Bạn ôn thi đến đâu rồi? Bạn đi bán bóng như thế, có thời gian học không? Mình lo cho bạn lắm – Thiên Vi nhìn gương mặt xuất hiện mấy giọt mồ hôi của Duy Phong, lo lắng hỏi.

Duy Phong nhìn ánh mắt lo lắng của Thiên Vi dành cho mình, cậu cảm thấy rất vui, khẽ cười đáp:

- Đừng lo, mình vẫn ôn bài tốt mà. Mình chỉ bán đến hết hôm nay mà thôi. Mai mình sẽ dồn hết sức tập trung ôn thi.

- Cố lên nha – Thiên Vi nhìn cậu ánh mắt rạng rỡ khâm phục ý chí của Duy Phong.

- Mình sẽ cố – Duy Phong gật đầu, ánh mắt đầy quyết tâm, cậu không muốn phụ lòng kì vọng của cô, cũng không muốn đôi mắt tròn đen lấp lánh của cô trở nên u buồn vì thất vọng.

- Hôm nay về nhà sớm một chút, nghỉ ngơi cho thật tốt đi. Chỉ còn vài ngày nữa là thi rồi. Phong mà cô quá, lỡ đến hôm thi lại bị bệnh thì sao?! – Thiên Vi xót xa khi thấy Duy Phong quá vất vả, cô bèn nhỏ giọng khuyên.

- Được. Mình nghe bạn, hôm nay sẽ về sớm một chút.

Hai người trò chuyện thêm giây lát, rồi lại chia tay nhau.

Khi Thiên Vi hoàn thành xong mẻ bánh của mình, cô mỉm cười hài lòng. Trước đây toàn là nhờ xem, thỉnh thoảng nhúng tay phụ mẹ làm một chút, nhưng lần này là chính tay cô làm, chị Hương thậm chí cũng không động tay vào phụ, cô tự mình hoàn thành hết các quy trình. Nhìn cái bánh thơm lừng mùi chocolate và sữa chua hình trái tim có hai màu nâu sữa, Thiên Vi vô cùng hài lòng, hơn nữa vị của bánh cũng khá ngon, chị Hương khen cô rất nhiều.

Đặt những cái bánh vào hộp cho vào tủ lạnh, Thiên Vi định dọn dẹp gọn gàng lại thì chị Hương đã ngăn.

- Để chị dọn cho, em mau đi tắm đi. Cả người đổ mồ hôi rồi kia.

Thiên Vi nghe lời lên lầu đi tắm. Lần đầu tiên cô cố gắng làm một việc như thế, tuy không vất vả nhưng cũng không phải dễ dàng. Trong lòng bỗng thấy khâm phục Duy Phong vô cùng, nghĩ đến những giọt mồ hôi của Duy Phong, Thiên Vi quyết định đem bánh đến cho cậu thưởng thức.

Thiên Vi lấy một nửa bánh bỏ vào hộp rồi đem đến cho Duy Phong ăn, chị Hương thấy cô cầm bánh ra ngoài, nghĩ cô nôn nóng muốn đem bánh cho Thanh Phong thưởng thức, bèn trêu cô:

- Đem bánh đến cho cậu bạn Phong của em ăn có đúng không?

Thiên Vi mỉm cười bẽn lễn trước lời trêu của chị Hương, cô gật đầu rồi đi ra ngoài.

Thiên Vi ôm hộp bánh, dựng xe đứng đợi trước nhà Duy Phong. Cô ngồi đợi gần hai tiếng đồng hồ, từ lúc trời chiếu cho đến lúc trời sập tối. Hộp bánh trên tay cô cũng đã không còn lạnh nữa, Thiên Vi nhìn mấy chiếc bánh xinh đẹp trong hộp, cặp mắt buồn phiền. Cô muốn đi về nhà, nhưng lại thấy lo lắng vô cùng, Duy Phong đã hứa với cô là về sớm để ôn bài, cậu là người đã nói là làm nên cô vẫn nhẫn nại ngồi chờ. Chờ không được, cô đành ra đầu đường ngắm cậu.

Cuối cùng Duy Phong cũng xuất hiện trước mặt cô nhưng với bộ dạng nhếch nhác, áo bị rách nhiều nơi, mặt sưng vù bầm tím, dường như khóe miệng vẫn còn vết máu. Bước đi có chút xiêu vẹo, chân cũng không còn dể, khiến Thiên Vi hoảng hốt.

- Phong làm sao vậy? – Thiên Vi vội vàng chạy đến đỡ Duy Phong – Phong đánh nhau sao?

- Mình không sao – Duy Phong vội vàng đưa tay lau khóe môi bị rách chảy máu của mình – Chỉ là... lúc mình trên đường về nhà gặp một bọn côn đồ đang ăn hiếp một em lớp mười nên mình đến giải vây cho em ấy.

- Vậy sao? – Thiên Vi chau mày nhìn Duy Phong – Bọn chúng đông lắm sao? Xem chúng đánh bạn ra nông nổi này.

Duy Phong định mở miệng đáp thì phía sau vang lên tiếng gào to:

- Thằng đó kia kia, mau đến bắt nó.

Duy Phong và Thiên Vi đứng quay đầu nhìn ra sau lưng Duy Phong thấy một bọn hùng hổ xách cây lao đến, vẻ mặt đầy hung dữ.

Mặt Thiên Vi tái mét lo lắng nhìn Duy Phong, Duy Phong ngay lập tức kéo tay Thiên Vi chạy trốn. Hộp bánh trên tay cô bị rơi xuống đất, Thiên Vi quay đầu nhìn hộp bánh mình khổ công làm đầy luyện tiều.

Duy Phong nắm tay cô chạy thục mạng vào trong máng con hẻm quanh đó, trời thì tối, khu này lại vắng vẻ, đèn đường mờ ảo, ánh sáng hắt hiu phát ra từ những căn nhà đã đóng chặt cửa khiến người ta càng lo sợ nhiều hơn.

Chẳng ai để có thể kêu cứu, chẳng có ai có thể giúp đỡ hai người bọn họ. Trong khi bọn người kia lại đáng sợ và đông như thế.

Lần đầu tiên Thiên Vi rơi vào tình cảnh như thế này, cô cố gắng hết sức để đuổi kịp bước chân của Duy Phong, cô cố gắng hết sức để không bị bọn chúng bắt kịp làm liên lụy đến Duy Phong. Thế nhưng, nỗi sợ hãi làm chân cô run lên không ngừng, chạy không bao lâu đã mất sức, há miệng thở dốc.

Nếu Duy Phong không nắm lấy tay cô, không dùng lực kéo cô theo từng bước chân cậu ấy, Thiên Vi e là mình đã ngã xuống đất từ lâu rồi.

Duy Phong cũng cảm nhận được sự sợ hãi của Thiên Vi, tay cô lạnh toát và không ngừng run rẩy trong tay cậu, mồ hôi càng khiến tay cô lạnh hơn nữa. Duy Phong vừa chạy, vừa quay đầu nói:

- Tin tưởng mình. Mình sẽ không để Vi gặp chuyện gì đâu.

Thiên Vi không nói một lời gật đầu ngay lập tức, cô tin Duy Phong dù có xảy ra chuyện gì cũng sẽ bảo vệ cô.

Thật may mắn là khu vực này Duy Phong rất quen thuộc, cậu dẫn Thiên Vi chạy vòng vèo khiến bọn người kia lạc lối. Bọn chúng phải chia ra mà y ngả để đi tìm hai người, nhanh chóng bao hai người lại.

Duy Phong nhắc thầy bóng chúng, cậu đẩy Thiên Vi vào một góc để trốn, đó là một góc kẹt giữa hai căn nhà, được một tấm biển đặt ở đó chặn lại che chắn tầm nhìn nên hai người tạm thời có thể thoát khỏi bọn chúng.

Tiếng bước chân đã vang xa, hai người mới dám thở ra, lấy lại hơi sức. Nhưng khi cả hai cùng thở ra thì hơi thở nóng ấm khiến hai người nhận thức được rằng cả hai đang ở rất sát bên nhau, lưng cả hai đều chạm vào tường, nhưng trước ngực lại chạm vào nhau. Mặt đối mặt ngượng ngùng nhìn nhau xấu hổ.

Thiên Vi muốn lách người đi ra ngoài nhưng Duy Phong đã giữ cô lại:

- Bọn chúng vẫn đang tìm ở bên ngoài, hai đứa mình tạm thời trốn ở đây. Đợi chúng tìm không thấy bỏ về thì hãy ra.

Giọng Duy Phong nói rất khẽ, có chút khàn đục nhưng cũng khiến trái tim Thiên Vi đập loạn, cô ngoan ngoãn gật đầu. Nhưng hai cơ thể gần nhau quá mức khiến cả hai nghe rõ nhịp đập mạnh của tim đối phương, Thiên Vi ái ngại ngẩng đầu đưa mắt nhìn Duy Phong, chạm vào ánh mắt sáng rực của cậu đang nhìn xuống gương mặt của mình. Môi cô mím chặt lại, người khẽ run, gương mặt từ từ chuyển hồng hơn nữa nhưng không cách nào rời khỏi ánh mắt kia.

Đến khi cả hai rời khỏi nơi đó, Thiên Vi có cảm tưởng người cô đã hoàn toàn bị luộc chín bởi hơi thở và ánh mắt của Duy Phong. Cô mừng rỡ hít thở những cơn gió đêm mát rượi thổi đi những giọt mồ hôi trên người.

Cả hai đi bên cạnh nhau trong im lặng, lát sau Duy Phong mới lên tiếng:

- Sao Vi lại đến đây?

- Mình đến... – Thiên Vi chợt nhớ ra hộp bánh của cô ở dưới đất, vội vàng chạy đi tìm.

Thế nhưng đến nơi, cô nhìn thấy hộp bánh của mình đã bị giẫm nát bét ra rồi, chẳng còn ra hình thù nào nữa. Thiên Vi ngơ ngác nhìn chiếc hộp xinh đẹp bị dính đầy đất mà thở dài luyến tiếc:

- Cái này...? – Duy Phong cũng nhìn thấy cái hộp ái ngại – Mình xin lỗi, là vì mình mà...

Thiên Vi đứng bật dậy nhìn cậu khẽ cười lắc đầu:

- Không sao. Bánh này vốn dĩ mình làm để động viên bạn thi tốt thôi. Chỉ tiếc là chưa kịp ăn.

Duy Phong nghe Thiên Vi nói vì mình mà làm bánh, vừa mừng vừa có chút luyến tiếc, ánh mắt chợt xuông nhìn chiếc hộp. Cậu cảm thấy mình phụ tâm lòng của Thiên Vi rồi. Thiên Vi thấy Duy Phong buồn, cô bèn mỉm cười bảo:

- Không sao. Mình sẽ làm lại rồi tặng bạn sau.

- Thật sao? – Duy Phong rạng rỡ cười.

- Ủ – Thiên Vi gật đầu.

- Mình cũng hứa với Vi, mình nhất định sẽ đạt thành tích tốt trong cuộc thi – Duy Phong nhìn Thiên Vi, ánh mắt đầy quyết tâm.

Cả hai nhìn nhau mỉm cười, dường như cơn gió nhẹ đang len vào lòng cả hai.

Hôm sau, Thanh Phong đi đến nhà Thiên Vi, chị Hương ra mở cửa khi Thiên Vi còn ở trên phòng. Chị vô tư không biết nên mới hỏi Thanh Phong:

- Hôm qua ăn bánh có ngon không?

- Sao ạ? – Thanh Phong lầy làm khó hiểu hỏi lại chị Hương.

- Thì bánh của Thiên Vi làm để tặng em đó – Chị Hương vẫn tươi cười nói – Thiên Vi hôm qua đã tự tay làm bánh mousse chocolate sữa chua để tặng em còn gì, bảo là khách lễ em thi học sinh giỏi. Thế nào, bánh ngon chứ?

Thanh Phong nghe chị Hương nói thế, cậu biết hôm qua Thiên Vi đã mang bánh đến cho Duy Phong, trong lòng cảm thấy vô cùng buồn bã. Vì muốn tự tay làm bánh cho Duy Phong mà Thiên Vi hủy một buổi học chung, còn đem bánh đến cho Duy Phong đến khi trời tối mới về.

Tuy lòng buồn, nhưng Thanh Phong cũng chỉ biết cười gượng mà thôi. Chị Hương tưởng Thanh Phong xấu hổ nên thôi không hỏi tiếp mà mời cậu vào phòng khách ngồi. Lát sau Thiên Vi đi xuống, cô nhìn thấy Thanh Phong thì chợt nhớ đến mấy cái bánh mình để dành hôm qua, cô bèn nói:

- Chờ mình một chút nha.

Rô`i chạy thẳng xuống bếp lục tủ lạnh lấy bánh bày ra hai cái đĩa bê lên phòng khách, cô cười tươi đặt xuống trước mặt Thanh Phong và bảo:

- Ăn thử xem, chính tay mình làm đó.

Thiên Vi cũng lấy cho mình một cái, từ lúc làm đến giờ, cô vẫn chưa thưởng thức nên cô chẳng chờ Thanh Phong mà lấy muỗng xoắn một góc cho vào miệng, vị sữa chua và socola mát lạnh tan ngay trong miệng cô đầy ngọt ngào. Thiên Vi gạt đầu hài lòng bảo:

- Cũng không tệ.

Thanh Phong nhìn dáng vẻ ăn ngon lành của Thiên Vi, cậu cảm thấy vui, nên cũng bắt chước cô ăn một muỗng:

- Đúng là rất ngon. Vi thật là giỏi!

Thiên Vi được khen ngợi thì đỏ cả mặt, bèn nói:

- Thật ra mình được Phong giảng bài nhiều rồi nên muốn làm cái gì đó để cảm ơn và động viên bạn trong kì thi học sinh giỏi lần này. Mình cũng có làm tặng Duy Phong nữa, mình cũng muốn khích lệ bạn ấy. Nếu hai bạn mà cùng đoạt thứ hạng cao thì trường mình sẽ rất vui.

Thanh Phong nghe Thiên Vi nói, tuy rằng bánh không phải làm riêng cho cậu nhưng chỉ cần Thiên Vi không thích Duy Phong thì cậu cảm thấy rất vui rồi. Vị ngọt từ bánh dâng lên, cộng với gương mặt xinh xắn vô tư của Thiên Vi làm lòng Thanh Phong xuất hiện một cảm giác khó tả. Cậu đưa tay lau vết bánh dính trên khóe môi của Thiên Vi.

Cái chạm tay khiến cả hai ngượng ngùng, Thiên Vi vội rồi đưa tay vuốt lại khóe môi mình lau đi vết bánh. Nhưng cô vừa đặt tay

xuống, Thanh Phong đã hôn lên má cô một cái thật nhẹ.

Thiên Vi còn đang sững sờ vì nụ hôn bất ngờ đó, thì ngoài cửa, ba cô cũng đang bước vào và chứng kiến nụ hôn giữa hai người.

Thiên Vi tái cả mặt vội vàng đẩy Thanh Phong tránh xa rồi nhanh chóng đứng dậy tạo khoảng cách giữa cô và cậu. Thanh Phong cũng hoảng hốt đứng bật dậy, cúi gằm, lúng túng nói:

- Thưa bác... thưa bác...

- Ba... – Thiên Vi cũng nhỏ giọng kêu lên.

Sắc mặt ông Hữu Hùng lạnh băng, ánh mắt đầy phần nộ. Ông trừng mắt nhìn Thanh Phong khiến dáng người cao lớn của cậu cũng phát lạnh mà run lên, muốn giải thích nhưng lại không sao giải thích được.

- Từ này ba không muốn thấy con và cậu ta qua lại nữa – Ông Hữu Hùng lạnh lùng phán một câu rồi đóng mạnh cánh cửa, bước chân nặng nề dưới sàn nhà vang mãi trên lầu.

Thiên Vi và Thanh Phong hoảng hốt nhìn nhau.

Thiên Vi khó xử vô cùng, cô không biết nên xử sự ra sao với Thanh Phong. Tuy cô mê Thanh Phong, nhưng hoàn toàn ở mức độ tình bạn trong sáng, chưa bao giờ vượt qua ranh giới đó cả. Nụ hôn nhẹ của cậu khiến cô không biết phải làm sao, đôi mắt thế nào với cậu. Hơn nữa, cô đã hứa với ba là sẽ không yêu khi còn đi học.

Chị Hường nghe cửa đóng mạnh, giật mình chạy lên xem là chuyện gì thì thấy Thiên Vi và Thanh Phong đều đứng ngây người ra giữa phòng khách, nét mặt hai người thiếu tự nhiên. Chị lo lắng không biết giữa cả hai đã xảy ra chuyện gì bèn lên tiếng hỏi:

- Hai đứa sao thế ?

- Không có gì đâu chị, chỉ là ba em có chút hiểu lầm – Thiên Vi bèn gượng cười đáp lại câu hỏi của chị Hương.

- Vậy sao? Mà hiểu lầm chuyện gì?

Thiên Vi nghe hỏi, cô cúi đầu nhớ lại nụ hôn lúc nãy, mặt bất giác đỏ lên, Thanh Phong cũng lúng túng đỏ cả mặt, không dám mở miệng nói gì, cậu cũng không hiểu tại sao mình lại gây ra chuyện lớn như thế này. Đã đi hôn trộm, còn để chính ba Thiên Vi bắt gặp, đúng là khó xử vô cùng, chỉ sợ ấn tượng về cậu trong lòng ba Thiên Vi xấu thảm hại.

Thầy hai đứa không ai chịu mở miệng, mặt thì đỏ lên, chị Hương cũng lờ mờ đoán ra chuyện gì, chị nhẹ nhàng bảo:

- Chắc ông chủ đang bực mình, thôi để Thanh Phong về sớm chút đi. Mai lại đến học.

Thanh Phong quay đầu nhìn Thiên Vi, đầy ắp ăn năn muốn nói câu xin lỗi mà miệng cứ há ra lại như bị mắc nghẹn không cất thành lời, bèn lẳng lặng lấy cặp sách ra về.

Thiên Vi nhốt mình ở trong phòng, cô không muốn đổi mặt với ba mình như hiện giờ. Tâm trạng cô bối rối, chẳng có hứng thú học bài, nằm trên giường lăn qua lăn lại mãi. Nhớ đến nụ hôn bất chợt của Thanh Phong, mặt lại nóng bừng lên. Cô vội lấy hai tay xoa xoa cho bớt nóng, đột nhiên trong đầu lại xuất hiện hình ảnh mình và Duy Phong cùng trốn hôm qua, hơi thở và ánh mắt Duy Phong cũng như muốn thiêu cháy cô thành tro.

Tim Thiên Vi bỗng đập dồn dập. Cô hoảng hốt lấy tay chặn ngực lại, hoang mang không biết chuyện gì xảy ra.

Tâm trạng càng lúc càng chi phối trái tim thật mạnh. Thiên Vi không biết làm sao, cô nghĩ ngay đến việc giải bày với Dạ Thảo.

- Dạ Thảo có bao giờ thấy tim đập nhanh khi nghĩ đến một bạn nam không?

Dạ Thảo nghe xong thì cười thầm trong lòng, sau đó hắng giọng phán:

- Tim đập nhanh khi nghĩ đến bạn trai tức là khi đó Vi đã thích người con trai đó rồi.

Thiên Vi tuy chưa biết thế nào là yêu, nhưng cô cũng hiểu chút ít về sự rung động đầu đời. Nghe Dạ Thảo nói như thế, trong lòng lại càng bất an. Cô còn chưa tiếp tục nói thì Dạ Thảo đã tắt máy. Lát sau cô thấy Dạ Thảo phóng như bay vào nhà cô, Dạ Thảo thở không ra hơi, nhưng ánh mắt đầy tò mò kéo Thiên Vi ngồi xuống giường.

- Là ai thế? – Thiên Vi vẫn còn chưa biết phải làm sao thì Dạ Thảo đã chốt vấn đề – Nếu coi mình là bạn thì không được giấu mình. Nếu không mình nghĩ chơi với Vi.

Thiên Vi biết Dạ Thảo chỉ đe dọa suông thôi nhưng cô vẫn quyết định kể cho Dạ Thảo nghe. Nghe đến khúc hôn, Dạ Thảo kinh hoàng hét lên.

Thiên Vi vội vàng kéo Dạ Thảo, tránh cho cô kích động, đồng thời sợ tiếng hét vừa rồi lại lọt vào tai ba cô.

- Vi định thế nào?

- Mình cũng chưa biết.

- Nói thật thì mình thấ y Thanh Phong cũng tồ t. Mình nghĩ bạn á y thật lòng với Vi nhưng mà... – Dạ Thảo nghĩ đế n Duy Phong ngập ngừng – Thôi đi, dù sao thì bạn á y cũng sắ p thi rô i, chờ bạn á y thi xong rô i hãy suy nghĩ đế n vấ n đề` này.

Thiên Vi thấ y Dạ Thảo nói đúng nên cô cũng gậ đầ u tán thành.

Sáng sớm, Thiên Vi đi học, Thanh Phong vẫn đứng chờ cô như trước. Hai người chạm mặt nhau thì ngỡ ngàng vô cùng. Thanh Phong nhìn Thiên Vi, cậu khẽ lên tiế ng:

- Mình xin lỗi... chuyện hôm qua mình...

Thiên Vi cúi đầ u không nói.

- Mình thật sự thích bạn, thích từ lâu rô i.

Thiên Vi như bị một luồ`ng điện xẹt ngang trước lời thú nhận của Thanh Phong, cô ngắ ng đầ u nhìn lên. Đôi mắ t tròn dưới hàng mi dài cong cong khiế n đôi mắ t cô trở nên thu hút hơn. Cậu bạo dạn nắ m lấ y tay Thiên Vi, khẽ bảo:

- Cho mình một cơ hội có được không?

- Mình... mình đã hứa với ba mình là sẽ không yêu khi còn đang đi học – Thiên Vi rút tay lại bớ i rô i nói, không từ chớ i thẳng.

- Vậy... vậy... bạn cũng đớ i với Duy Phong như vậy đúng không?
– Thanh Phong nghĩ đế n việc cô cũng làm bánh cho Duy Phong, trong lòng muố n hỏi rõ để bớt lo lắ ng.

Thiên Vi nghe Thanh Phong hỏi đế n Duy Phong, tim lại lầ n nữa đập nhanh, nhưng cô nhanh chóng gậ đầ u. Thanh Phong có chút

nhẹ nhõm, vội hỏi:

- Vậy có nghĩa là mình vẫn còn cơ hội?

Thiên Vi nghĩ đến lời Dạ Thảo nói, cô không muốn Thanh Phong thất vọng mà ảnh hưởng đến việc ôn luyện, cho nên cô bèn nói:

- Được, đợi bạn thi xong, mình sẽ cho bạn cơ hội.

Thanh Phong nghe cô nói thì mừng rỡ, vội vàng gật đầu.

- Được, mình sẽ cố gắng ôn thi thật tốt, không uổng công cố vũ của bạn – Nghĩ đến lời nói của ba Thiên Vi, Thanh Phong đành nói – Tạm thời mình sẽ ở nhà để ôn thi, đến hôm đi thi, Vi có thể đến cổ vũ mình không?

- Được. Mình sẽ đến cổ vũ bạn.

Mấy ngày liên tiếp, Thiên Vi rơi vào tâm trạng nặng nề vì sắc mặt của ba cô không tốt từ ngày hôm đó đến giờ. Thiên Vi lòng dạ rầu rĩ, quên mất đi lời hứa làm bánh lên nữa với Duy Phong, cho đến khi Dạ Thảo nói:

- Mai là ngày thi rồi. Không biết mấy bạn học giỏi trường mình ôn luyện đến đâu rồi. Mấy năm liền trường mình đều đạt được nhiều danh hiệu nên năm nay thầy hiệu trưởng kì vọng nhiều lắm. Không biết Duy Phong và Thanh Phong, hai cậu ấy ôn bài thế nào nữa?

- Mai thi rồi sao? – Thiên Vi giật mình nhớ lại lời hứa làm bánh cho Duy Phong.

- Ừ, mai thi rồi – Dạ Thảo gật gật đầu xác nhận.

- Không được rồi. Mình hứa với Duy Phong làm bánh cho bạn ấy ăn rồi. Hôm nay mình phải làm mới được.

Vừa ra về, Thiên Vi vội vàng chạy ngược xuôi đi mua nguyên vật liệu làm bánh. Khi làm xong, trời cũng đã về chiều. Để vào tủ lạnh một chút cho bánh ngon hơn, rồi đem đến cho Duy Phong. Trong lúc chờ đợi, Thiên Vi tắm rửa và nhận một tin nhắn cổ vũ Thanh Phong: “Cô thi tốt nhé, mai mình sẽ đến trường tiễn bạn đi thi”.

Khi Thiên Vi đem bánh đến cho Duy Phong, ánh mắt cậu ngập tràn hạnh phúc.

- Mình phải về đây. Bạn mau ăn bánh rồi ôn tiếp nhé. Nhưng đừng gắng sức quá sẽ phản tác dụng đó.

Cô định tạm biệt ra về nhưng Duy Phong đã giữ tay cô lại, khẽ nói:

- Có thể ở lại chơi với mình thêm một chút không? Hôm nay là sinh nhật mình.

Thiên Vi hơi tròn mắt nhìn Duy Phong, cô không ngờ hôm nay lại là ngày sinh nhật của Duy Phong. Ba Duy Phong đi trực ở công ti nên không có ở nhà, bạn bè chẳng ai đến, Duy Phong chỉ ở nhà một mình, có lẽ rất buồn vì sinh nhật không có ai vui cùng.

Hơn nữa ánh mắt đầy mong đợi của Duy Phong khiến Thiên Vi chùn lòng, cô khẽ cắn môi trầm tư một chút. Cuối cùng cô quyết định ở lại cùng ăn mừng sinh nhật với Duy Phong. Thiên Vi ngẩng đầu nhìn Duy Phong mỉm cười rồi gật đầu, Duy Phong thấy cô đồng ý thì sung sướng nở miệng cười. Nụ cười rất tươi, rất đẹp khiến Thiên Vi cảm thấy tâm trí rối loạn.

- Vậy... vậy giờ chúng ta... – Thiên Vi trước giờ sinh nhật đều tổ chức ở nhà, mời các bạn trong lớp đến chơi. Cũng là ăn uống chơi đùa vui vẻ mà thôi nhưng đều là ăn mừng với các bạn nữ, đi sinh nhật cũng vậy, cho nên đối với sinh nhật của Duy Phong, cô không biết mình nên làm gì.

- Mình đưa bạn đến một nơi – Duy Phong nói rồi cùng Thiên Vi rời khỏi nhà.

Cả hai cùng lên xe chạy song song dưới trời đêm, đường phố tắt đèn, nhưng hai người lại chạy trên lề đường đi bộ nên chẳng có ai. Gió mát, ánh đèn đường bị những tàng cây che phủ, hai người như tách riêng ra khỏi cuộc sống ồn ã xung quanh.

Đi theo một góc cua, nhà cửa thưa hơn, ánh đèn đường và sự ồn ào bị bỏ lại phía sau lưng. Cả hai vẫn chạy trên một con đường nhựa nhỏ đi đến một nơi chỉ còn gió, ánh trăng trên trời và màn đêm mờ nhạt.

Thiên Vi hơi lo lắng, khi thấy trên đường lại tối như thế, cô hơi sợ liếc nhìn Duy Phong, cậu vẫn im lặng chạy bên cạnh. Thiên Vi siết chặt tay lái, gõ mình đạp xe chạy theo sau Duy Phong. Duy Phong đạp rất chậm nên Thiên Vi cũng không khó để theo cậu.

- Đến rồi – Tâm trí Thiên Vi bị đêm tối chi phối, khi nghe Duy Phong reo lên, cô giật mình dừng xe lại nhìn về phía trước, ngỡ ngàng reo lên:

- Đẹp quá.

- Mình từng hứa sẽ dẫn Vi đi xem đom đóm đúng không? – Duy Phong dựng xe, quay người nhìn Thiên Vi cười nhẹ, giọng nói thoảng trong gió thật êm.

Thiên Vi cũng bắt chước cậu dựng xe, cô nhớ lại lời hứa của Duy Phong lần trước, bèn gặt đầu. Cô đảo mắt nhìn xung quanh, chỉ lác đác một vài trụ đèn vàng nhạt, không thể chiếu sáng được chỗ họ đứng, nhưng cô có thể nhìn thấy hai bên đường là những bóng cây lao dài phất phơ theo gió, ngoài ánh trăng và một bầu trời rực rỡ đầy sao ra, cô chẳng thấy đom đóm đâu cả. Thiên Vi nghĩ rằng Duy Phong muốn ám chỉ những ngôi sao trên bầu trời như đom đóm nên bèn ngẩng đầu nhìn bầu trời sao trên cao, ánh mắt mơ màng bảo:

- Theo truyền thuyết thì ngày xưa một nàng công chúa con Trời đi lạc xuống trần gian, vì mãi chơi nên trời tối mà không biết đường về. Mấy con đom đóm mới cùng nhau góp sức đưa nàng công chúa về. Ông trời cảm động trước tấm lòng của mấy chú đom đóm, nên đã lấy ánh sáng của những ngôi sao cho mỗi con đom đóm một chút, để chúng sau này hằng đêm lại soi sáng dẫn đường cho những người lạc lối.

Thiên Vi kể xong thì quay lại nhìn Duy Phong bảo:

- Mình chưa bao giờ nhìn thấy nhiều ngôi sao như thế trên bầu trời cả. Chỗ nhà mình chỉ có vài ngôi sao mờ nhạt mà thôi. Không đẹp như ở đây.

Duy Phong nhìn Thiên Vi lắc đầu:

- Mình không nói những ngôi sao này.

- Hả? – Thiên Vi ngơ ngác nhìn xung quanh, cô chẳng thấy con đom đóm nào ở đây cả, nếu Duy Phong không muốn nói đến mấy ngôi sao thì nói cái gì.

- Suyt! – Duy Phong khẽ cười đưa một ngón tay lên miệng ra dấu cho Thiên Vi. Thiên Vi vội mím môi im lặng nhìn theo bóng Duy

Phong đang rời đi.

Duy Phong đi tìm xung quanh một lát thì cúi người nhặt một hòn sỏi trên đường, sau đó quăng mạnh vào trong bụi cỏ lau bên đường. Hòn sỏi bay vào bên trong tạo ra một âm thanh nhỏ, thế những từ trong những bụi cỏ lau đó, một vài ánh sáng tuy nhỏ nhưng rất đẹp từ từ bay ra khỏi máy bụi cỏ lau.

Lần đầu tiên Thiên Vi nhìn thấy đom đóm thật sự, đôi mắt cô hào hứng, miệng cười đầy thích thú, mắt nhìn chúng không rời.

Duy Phong tiếp tục nhặt đá, cậu chọn hết chỗ này đến chỗ khác, lần lượt những con đom đóm nấp ở bên trong những bụi cỏ lau đều bị đánh động mà bay lên, những ánh sáng nhỏ, mỗi chỗ một đốm, thật sự khiến người ta yêu thích vô cùng. Cả bầu trời đêm bên dưới, lại có những ánh sáng điểm nhẹ vô cùng đẹp. So với ánh sáng rực rỡ của những vì sao trên bầu trời, thì ánh sáng mờ của đom đóm lại mang sự huyền bí đầy quyến rũ.

Giống như những hạt tuyết rơi mà cô nhìn thấy trên tivi, đẹp đến mức Thiên Vi muốn đưa tay ra chạm vào chúng.

- Vi xòe tay ra đi.

Duy Phong xuất hiện trước mặt Thiên Vi với nụ cười nhẹ, ánh mắt sáng khiến gương mặt điển trai của cậu càng trở nên đẹp một cách đầy mê hoặc giữa khung cảnh này.

Thiên Vi thấy tim đập mạnh, cô ngại ngần xòe tay mình ra. Duy Phong nắm lấy tay cô, rồi đặt nhẹ vào đó máy con đom đóm, xong rồi khép tay cô lại. Qua kẽ tay của Thiên Vi, một ánh sáng mong manh thật đẹp. Thiên Vi ngấm nhìn say mê một lát rồi khẽ mở lòng bàn tay, máy chú đom đóm lập tức bay ra khỏi tay cô.

Thiên Vi và Duy Phong cùng ngẩng đầu nhìn những chú đom đóm đó, giống như là pháo hoa vụt bay lên. Đẹp đến mức khiến người ta không tìm được cõi lòng mình mà ngấm nhìn không chớp mắt.

Hai người ngồi bên cạnh nhau cùng thưởng thức mấy cái bánh của Thiên Vi thay cho bánh sinh nhật. Thiên Vi hát tặng cho Duy Phong bài chúc mừng sinh nhật.

Cả hai ngồi trò chuyện thật lâu, mãi cho đến lúc có vài người nữa cũng đến đây trò chuyện. Thiên Vi và Duy Phong nhìn thấy những cặp tình nhân hôn nhau say đắm dưới bầu trời đêm lãng mạn thì đỏ cả mặt đành đứng dậy ra về.

Duy Phong đưa Thiên Vi đến trước cửa nhà, cả hai lưu luyến nhìn nhau, mãi sau Duy Phong mới lên tiếng:

- Cảm ơn Vi đã dành cho mình một ngày sinh nhật đầy kỉ niệm như vậy – Từ lúc mẹ rời bỏ, cậu chưa từng có một ngày sinh nhật nào cả.

- Mình cảm ơn Phong mới đúng, bạn đã cho mình một món quà tuyệt đẹp – Cô lắc đầu nhìn Duy Phong khẽ nói, rồi có chút thất vọng vì nơi đó sẽ được đẹp bỏ để xây khu chung cư mới – Ước gì cảnh đẹp này không biến mất.

- Sau này mình nhất định sẽ tạo ra một nơi như thế tặng bạn – Ánh mắt Duy Phong tràn ngập một sự quyết tâm lớn.

- Cảm ơn Phong. Ngày mai Phong thi rồi, mau về sớm đi, nghỉ ngơi cho khỏe. Cố gắng thi nhé – Thiên Vi nhìn Duy Phong khích lệ.

- Mình biết rồi – Duy Phong quyết tâm nhìn cô gật đầu.

- Vậy mình vào đây – Thiên Vi mỉm cười chào tạm biệt rồi mở cửa định vào nhà.

- Vi...

Duy Phong đột nhiên gọi cô quay lại, Thiên Vi vừa quay lại muốn xem Duy Phong có chuyện gì mà gọi mình thì Duy Phong đã bước đến hôn nhẹ lên môi cô rồi nhanh chóng lùi lại. Duy Phong mặt đỏ bừng gãi gãi đầu xấu hổ nói:

- Xem như là quà sinh nhật và quà khích lệ ngày mai mình thi có được không?

Nói xong, trong lúc Thiên Vi còn ngây người không kịp trả lời, Duy Phong đã lên xe phóng đi thật nhanh.

Thiên Vi nhìn theo bóng của Duy Phong, mặt đỏ bừng lên, cảm thấy hơi ấm của Duy Phong phủ khắp mặt cô. Đôi môi bị môi Duy Phong chạm khẽ trở nên nóng bừng, Thiên Vi đưa tay lên chạm vào môi mình, tim cô đập rộn ràng. Cảm xúc trong lòng trào dâng, lần đầu trong đời cô có cảm xúc này. Đây là một sự rung động, Thiên Vi biết trái tim mình lỗi nhịp vì yêu.

Thiên Vi khóa cửa bước vào nhà, bước chân bỗng trở nên rộn rã hơn, khóe miệng cười ngọt ngào mà chính bản thân không hay biết. Chị Hương ra mở cửa cho cô, thấy tâm trạng cô vui vẻ thì mắt dò hỏi. Thiên Vi đỏ mặt giả tảng:

- Ba em về chưa chị?

- Vẫn chưa, dạo này chú hay về trễ, chắc là công việc bận lắm – Chị Hương lắc đầu trả lời, nhưng sợ Thiên Vi buồn nên nói thêm – Sáng là chú đi rồi, chẳng ăn sáng luôn.

Thiên Vi thở dài, cười buồn rồi đi lên lầu. Ba cô lại trở về những ngày tháng xa rời tổ ấm gia đình như trước đây rồi. Lời hứa của ba cô theo gió bay vút đi chẳng chút tăm tích nào. Cô đi được nửa chừng bèn quay lại nói với chị Hương:

- Chị ơi, mai nhớ đánh thức em dậy sớm nha chị

- Mai chủ nhật mà, em dậy sớm làm gì? – Chị Hương ngạc nhiên nhìn Thiên Vi hỏi.

- Mai bạn em đi thi, tụi em rủ nhau đi ủng hộ nên dậy sớm chuẩn bị một chút thôi – Thiên Vi cười cười nghĩ đến việc Dạ Thảo và Tuấn Khôi, Thiên Minh cặm cụi làm cái gì đó cổ vũ Duy Phong, cô cũng sẽ cổ vũ cho Thanh Phong và Duy Phong nên muốn chuẩn bị thêm một chút. Thiên Vi đặt báo thức nhưng cô vẫn sợ mình ngủ quên mất nên dặn dò chị Hương.

- Tám mấy giờ?

- Sáu giờ chị nhé – Thiên Vi nghĩ, hẹn gặp nhau bảy giờ ở trạm xe buýt của chuyến xe đi thẳng đến trường thi, tám tám giờ bọn họ đã đi thi rồi.

- Được, sáng mai chị gọi em dậy.

- Cảm ơn chị – Thiên Vi nói rồi, cô chạy về phòng tắm rửa thay đồ muốn đi ngủ sớm để ngày mai dậy sớm.

Thế nhưng cô nằm mãi trên giường lại cứ nhớ đến nụ hôn của Duy Phong, rõ ràng chỉ là cái chạm nhẹ nhàng, nhưng lại khiến môi cô rất bỏng đến tận bây giờ. Thiên Vi đưa tay chạm môi mình lần nữa thì lại nghe thấy tiếng nhịp đập mạnh của trái tim.

Thiên Vi không ngủ được, nằm gác tay lên trán nhìn lên trần nhà gọi khẽ cái tên Duy Phong... Duy Phong... mãi. Nhớ đến ánh

mắt cậu nhìn cô khi chạy trốn, nhớ đến hình ảnh hai người ở mảnh đất trống đầy sao và đom đóm và nhớ đến... cho đến khi cô chìm vào giấc ngủ thiếp đi.

Sáng sớm, chị Hương đánh thức Thiên Vi đúng giờ. Thiên Vi vội vàng đi vệ sinh răng miệng rồi bắt tay vào làm một cây cờ cổ vũ, chỉ dùng giấy màu thôi, nên vô cùng đơn giản không khó khăn gì.

- Chị đi chợ đây, nếu em đi mà chị chưa về thì nhớ khóa cửa cẩn thận nhé – Chị Hương xách giỏ đi chợ rồi dặn dò Thiên Vi xong mới rời đi.

- Dạ – Thiên Vi mãi mê làm, đáp mà không ngẩng đầu lên.

Chị Hương quay đi rồi dừng lại ngẫm nghĩ một chút khẽ nói:

- Ông chủ hôm qua không về nhà.

Thiên Vi bị lời nói làm khựng tay lại, cô thù người bất động, môi mím chặt. Chị Hương khẽ thở dài rời đi.

- Chị, hình như trời sắp mưa, nhớ cầm theo áo mưa – Thiên Vi cố gắng u nổi phiến não vào trong.

- Chị biết rồi.

Chị Hương đi rồi, Thiên Vi chậm chậm thở ra rồi lắc đầu xoa đi nỗi buồn của mình, cô mau chóng tiếp tục làm cờ, sau khi làm xong, cô liền lấy quần áo chuẩn bị thay ra đến chỗ hẹn với Thanh Phong và Duy Phong.

Bên ngoài bầu trời dường không chút ánh sáng bởi mây đen mù mịt.

- Râm...

Cửa phòng ngủ của cô hình như bị ai đó đập mạnh ra.

Bầu trời bên ngoài đổ mưa tầm tã, mây đen phủ kín, sấm chớp rền vang.

Chương 8

Nỗi đau

Tiếng mưa rào rích bên ngoài, một luồng ánh sáng xẹt qua trên bầu trời đêm tối im lặng kèm theo tiếng sấm liên tiếp đáng sợ.

Trong căn phòng đầy đủ tiện nghi, ánh sáng mờ nhạt, tay cô nắm chặt góc chần của mình. Cả người run lên, cơ thể co giật, trán cô đầy mồ hôi. Cuối cùng một tiếng sấm lớn vang lên khiến cô giật mình bật dậy.

Cô thở mệt nhọc, tim rối loạn, tâm trạng bất an khẽ quay mặt nhìn về cửa sổ, tuy đã kéo rèm, nhưng từ khe rèm vẫn thấy được ánh sáng xẹt ngang cùng tiếng mưa, tiếng sấm.

Cô hoảng sợ mò mẫm đầu giường mở công tắc, căn phòng lập tức sáng lên. Ánh sáng dần trải khắp căn phòng, bóng tối đã bị đẩy lùi, bên ngoài dù xảy ra chuyện gì cũng không còn đáng sợ nữa. Tinh thần cô đã không còn hoảng hốt, cô đưa tay lau đi mồ hôi trên trán mình. Tung tằm chần ra khỏi người, cô đưa chân xỏ đôi dép đi trong nhà, đi đến bàn uống nước, thế nhưng nước trong bình đã nguội lạnh rồi, nhớ tới lời Thanh Phong, không được uống nước lạnh mà phải uống nước ấm. Cô bèn cầm tách đi xuống dưới lầu, đi vào nhà bếp để đun bình điện cho một ít nước nóng vào li nước của mình, hòa với nước lạnh tạo ra độ ấm vừa phải. Cô uống một ngụm nhỏ, cảm thấy cơ thể dễ chịu vô cùng, cô bèn uống tiếp một ngụm nữa, đầu óc tỉnh táo hẳn ra.

Cảm thấy cơn mưa dường như chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi, xem ra nó còn kéo dài khá lâu. Cô thở dài, chẳng muốn trở về

phòng mà đi thẳng ra phòng khách mở ti vi lên xem. Cô tùy tiện mở một chương trình truyền hình ngộ i ngay ngắ n mà đầ u óc chẳng hề nhập tâm xem nó chiề u cái gì.

Một lát sau, cửa nhà bật mở, một người phụ nữ trung niên ăn bận sang trọng, nhưng trang điểm khá đậm bước vào nhà. Thấ y cô ngộ i ở phòng khách thì khá bắ t ngờ, nhưng nhanh chóng lấ y lại sắ c mặt và nhoẽn miệng cười giọng ngọt ngào hỏi:

- Thiên Vi, con còn chưa ngủ sao?

Thiên Vi không thềm đáp lời bà ta, ánh mắ t khẽ lướt trên đờ ng hồ treo tường được thiế t kế khá đặc biệt, đờ ng hồ cho thấ y đã hơn một giờ sáng rồ i. Bà ta thấ y Thiên Vi nhìn đờ ng hồ , bèn gượng cười giải thích:

- Mẹ với mấ y người bạn chơi đánh bài, mãi chơi mà quên mắ t giờ về .

Rồ i bà ta giả vờ quan tâm:

- Khuya rồ i, sao con còn chưa ngủ, mau đi ngủ đi. Con gái thức khuya nhiề u quá sẽ không tồ t đầu, rắ t hại nhan sắ c.

Thiên Vi cảm thấ y buồ n nôn trước những lời quan tâm giả tạo của bà ta, cô lờm bà ta một cái sắ c lẹm, tắ t ti-vi đứng dậy bảo:

- Giờ này chỉ có tôi với bà, có câ n giả tạo đế n thế không?

Cô dừng lại, nhề ch môi cười quan sát sắ c mặt của người phụ nữ, thấ y mặt bà ta bỗng cứng đờ, nụ cười giả tạo biế n mắ t ngay lập tức rồ i nói tiế p.

- Chuyện của tôi không liên quan gì đế n bà. Chuyện của bà tôi chẳng quan, không câ n giải thích với tôi.

Mặt người phụ nữ lập tức biến sắc ngay.

Cô dợm bước đi về phòng của mình, nhưng vừa đặt chân lên cầu thang cô đã dừng lại, quay đầu nhìn người phụ nữ kia, căm ghét buông một câu:

- Còn nữa, bà không phải mẹ tôi, đừng tùy tiện nhận đại như thế.

Nói xong thì đi thẳng lên cầu thang, không màng đến người phụ nữ này nghĩ gì sau khi nghe cô nói.

Người phụ nữ từ gương mặt tái nhợt chuyển sang đỏ bừng vì giận dữ, bà ta ngược mặt nhìn theo bóng dáng Thiên Vi với đôi mắt đầy hiểm ác. Trong lòng bà ta tự nói: “Con quý cái kia! Mà cứ dăc ý đi, đợi đến một ngày tao sẽ khiến cho mày hoi hận đến chết”.

Nghĩ xong bà ta quăng mạnh cái giỏ trong tay xuống bộ ghế sofa bọc da thật đắt tiền, rồi nện gót hạm hực theo sau bước chân cô trở về phòng.

Thiên Vi về phòng đóng cửa lại mà vẫn nghe được bước chân dăy tức tói của người phụ nữ kia, cô bật cười nhẹ, rồi đi đến bật một đĩa nhạc lên nghe. Đó là bài “Em vẫn chờ anh”, một bài hát rất được yêu thích, cô vô tình nghe thấy và cảm thấy nó rất hợp với mình.

“Thời gian cứ thế bỏ em đi

Vì sao hình bóng anh vẫn ngự trị

Nỗi đau này vẫn còn dai dẳng

Sao anh ra đi chẳng nói một lời

Dẫu biết rằng tình là đau khổ

Thê' nhưng em vẫn mãi còn yêu
Tiê'ng mưa buô'n như tiê'ng lòng em
Cô đơn và hiu quạnh
Mãi đợi chờ bóng hình ai...”.

Sáng sớm Thiên Vi thức dậy, ăn bận chỉnh tề, xách cặp táp rồi bước xuống dưới lầu ăn sáng để chuẩn bị đi làm. Hôm nay, cô cố tình ăn thật chậm chờ đợi một vở kịch sắp xảy ra. Quả nhiên cô chỉ vừa mới ăn được mười phút thì tiếng bước chân rầm rầm chạy xuống lầu.

Thiên Vi vẫn tiếp tục bình thản ăn sáng, không thèm ngẩng đầu nhìn lên cô cũng biết người đang chạy xuống đây tức giận là ai.

Quả nhiên.

- Cô làm vậy là sao hả? – Bà Kim Phượng – Vợ của ba cô lao xuống lầu nhìn cô với vẻ mặt đầy tức tối.

- Tôi đã làm gì? – Thiên Vi gác đôi đũa xuống bàn, với tay lấy giấy lau miệng sạch sẽ mới ngẩng lên nhìn bà ta khẽ cười hỏi lại.

- Tại sao cô có thể đuổi việc hai cậu của cô như thế' được chứ hả?
– Bà Kim Phượng đập mạnh tay lên bàn quát, làm nước trong tô hủ tiếu của Thiên Vi bắn lên quần áo của cô. Sáng nay bà nghe tin hai đứa em của bà đang làm việc tại công ty đã chính thức bị đuổi việc nên bà ta tức tối chạy xuống đây chấ' t vấ' n cô.

- Cậu? Tôi nhớ tôi qua tôi đã nói rõ ràng rồi mà. Bà không phải là mẹ tôi, mẹ tôi chấ' t rồi, mẹ tôi không có người thân nào cả. Vậy

thì tôi lấy đâu ra hai người cậu thế? – Cô hỏi bà ta bằng giọng chầm biể m.

Bà Kim Phụng tức nghẹn họng, trừng mắt nhìn cô. Nhưng bà ta nhanh chóng lấy lại sự bình tĩnh, nhưng mày hỏi:

- Cứ cho cô không xem họ là cậu đi chẳng nữa, nhưng hà có gì mà cô lại tự tung tự tác đuổi việc hai người bọn họ. Cô đã hỏi ý kiến của ba cô chưa?

- Tự tung tự tác? – Thiên Vi bật cười, cô bình tĩnh đứng lên, mặt đối mặt với bà ta, cô cao hơn bà ta hẳn một cái đầu nên khi thấy cô đứng lên, quay lại nhìn mình, bà ta hơi biể n sắc bước lùi về sau một bước – Tôi tự tung tự tác đó, vậy thì sao nào? Bà làm gì được tôi chứ. Ba trước khi đi công tác đã giao hết quyền hành cho tôi, bây giờ tôi muốn làm gì thì tôi làm.

- Cô... – Bà Kim Phụng uất nghẹn, bà tưởng lấy chồng ra có thể đe dọa được Thiên Vi, nào ngờ Thiên Vi chẳng những không sợ mà còn giương giương tự đắc như thế. Bà tức giận quá, quyết tâm làm cho ra lẽ – Cô nói đi, em của tôi đã làm gì khiến cô dám đuổi chúng. Cô nên nhớ, hai người họ đã cố gắng hiể n rất nhiều cho công ti này, địa vị của họ vô cùng vững chắc, nếu không có lí do chính đáng thì cô không thể đuổi chúng được. Tôi sẽ gọi điện thoại cho ba cô, bảo ông ấy lập tức về ngay. Để xem lúc đó ba cô còn xem trọng cô nữa hay không.

Thiên Vi bật cười rồi đưa hai tay lên vỗ bốp bốp khiến bà ta tái mặt. Cô đã y khoái chí nhìn bà ta nói:

- Tốt thôi, bà nên gọi ngay đi để ba tôi về đây xem ông ấy sẽ xử lí ai. Tôi chỉ e là khi ba tôi về đây, ông sẽ tức giận và số phận của hai người đó còn thảm hơn bây giờ nữa đó.

- Cô nói vậy là có ý gì? – Bà ta chợt dạ lo lắng, giọng nói đột nhiên yếu ớt.

Thiên Vi liền lấy một xấp tài liệu trong cặp táp màu đen của mình ra. Lướt qua một lượt rồi nhếch môi cười, cô thấy mạnh xấp tài liệu xuống mặt bàn rồi khoanh tay đứng chờ xem phản ứng của bà Kim Phượng.

Bà Kim Phượng nghi hoặc nhìn cô rồi bước đến gần nhật xấp tài liệu lên xem. Càng xem thì sắc mặt bà ta càng kém đi. Từ tái nhợt rồi chuyển thành xanh, từ xanh chuyển thành đỏ bừng, sau đó bà ta vò nát xấp tài liệu trong tay mình đầy tức giận.

- Thế nào? Bà có cần gọi điện cho ba tôi nữa hay không? Hay để tôi giúp bà gọi điện.

Vừa nói, Thiên Vi vừa vói tay lấy điện thoại đang nằm ngay ngấn trên bàn, cô bấm số. Bà Kim Phượng thấy cô bấm số thì hoảng hốt giữa tay cô lại nói:

- Dì xin con. Con nể mặt dì, tha cho hai đứa em của dì có được không?

Thiên Vi rút tay cầm điện thoại khỏi tay bà ta, cô đành mặt không nói.

Bà Kim Phượng nhìn cô, mặt nhợt nhạt, giọng mệt mỏi cầu xin:

- Hai đứa em của dì tuy có phạm lỗi, nhưng bao năm qua, tụi nó cũng góp công góp sức cho công ti nhiều. Con giờ cao đánh khế một chút có được không?

- Giờ cao đánh khế? Bà bảo tôi giờ cao đánh khế làm sao đây? Tôi nói cho bà biết, trừ khi bọn họ hoàn trả lại hết số tiền mà họ đã

chiếm đoạt, nếu không tôi tuyệt đời sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy đâu – Thiên Vi xoay người nhìn bà ta dứt khoát nói.

- Mày... mày đừng có quá đáng. Tao đã xuống nước nhỏ nhẹ với mày rồi, vậy mà mày chẳng chút nể mặt. Tao nói cho mày biết, dù gì tao cũng là vợ cả của ba mày. Cái thứ con hoang như mày đừng có đắc ý quá. Cùng lắm tao li dị với ba mày là xong, chia nửa gia tài, để xem khi đó mày còn đắc ý được nữa hay không – Bà Kim Phượng tức giận trợn mắt như muốn ăn tươi nuốt sống Thiên Vi.

- Nếu bà có khả năng đó thì cứ việc, tôi không cản – Thiên Vi chẳng chút sợ hãi, cô còn giễu lại bà.

Bà Kim Phượng không còn gì để nói, tức giận hất vờ cái tô trên bàn, chỉ thẳng vào mặt Thiên Vi:

- Mày được lắm!

- Xảy ra chuyện gì vậy? – Một giọng nói dịu dàng vang lên từ phía cầu thang.

Bà Kim Phượng thay đổi sắc mặt nhìn lên cầu thang, Thiên Vi mệt mỏi cúi người định thu dọn chiếc tô bị bẻ, nhưng người giúp việc đã nhanh tay chạy đến nói:

- Cô để tôi làm cho.

Một cô gái đang chậm chậm bện tay vào cầu thang, từng bước cẩn thận đi xuống. Đôi mắt của cô khá đẹp với hàng mi cong cong cùng một màu đen trong suốt lấp lánh, thế nhưng lại không thể nhìn thấy gì.

- Mẹ, đã xảy ra chuyện gì vậy? Con nghe thấy tiếng mẹ và chị cãi nhau. Còn có tiếng đổ vỡ – Cô gái mò mẫm bước xuống, giọng lo lắng hỏi.

- Không có gì đâu con – Bà Kim Phượng vội vàng đi đến nắm lấy tay con gái trấn an – Con xuống đây làm gì, sao không ngủ thêm chút nữa, trời còn sớm lắm.

Thiên Vi đóng cặp táp lại, cô bước thật nhanh, ngang qua hai mẹ con họ để lên lầu thay bộ quần áo khác, bộ đồ của cô đã bị dính nước hủ tiếu rồi, không thể mặc đi làm được.

Cô con gái cảm nhận được Thiên Vi đi ngang qua mình, hơi nghiêng đầu như muốn nhìn theo bóng Thiên Vi.

- Để mẹ đưa con lên lầu – Bà Kim Phượng nắm tay con gái dịu dàng nói.

- Không cần đâu. Mẹ làm gì thì làm đi, con tự lên được.

Thiên Vi tắm rửa thay đồ xong, cô lại xách cặp táp đi làm, đi ngang qua phòng cô em gái thì nghe hai tiếng vọng ra:

- Duy Phong, là anh à?

Bước chân cô bỗng khựng lại.

“Duy Phong. Duy Phong. Duy Phong” – Bao nhiêu lâu rồi mà cái tên này vẫn khiến cho đầu óc cô hỗn loạn. Thiên Vi khẽ nhắm mắt, một tay vịn vào tường để giữ cho bản thân không quá xúc động.

Trong phòng vọng ra giọng nói đầy vui vẻ hạnh phúc của đứa em gái xa lạ:

- Khi nào anh về nước, em nhớ anh nhiều lắm.

“Ở nước ngoài sao?” – Thiên Vi khẽ lắc đầu cười. Nghĩ cũng đúng, em gái của cô trước giờ vẫn ở nước ngoài, chỉ mới về nước thời gian gần đây mà thôi, cũng chỉ ở trong nhà không đi ra ngoài, làm

sao có thể quen với Duy Phong. Trên đời này cũng có biết bao nhiêu người tên Duy Phong. Nghĩ thế, Thiên Vi lấy lại tâm trạng, về mặt nghiêm nghị bước xuống cầu thang tiếp tục đi làm.

Cô có tài xế xe riêng, ngày nào cũng đứng đợi cô, chờ cô đến công ti làm việc hay đi tiệc tùng, giao tiếp với khách hàng. Bình thường cô đến thẳng công ti, thế nhưng hôm nay cô lại bảo tài xế chờ cô chạy một vòng thật chậm rồi mới đến công ti. Mục đích của cô đương nhiên là cố kéo dài thời gian.

Khi Thiên Vi bước vào công ti, các nhân viên gật đầu chào cô nhưng bị vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị của cô làm cho tháo chạy thật nhanh. Hôm nay càng đặc biệt trốn chạy nhanh hơn mọi ngày, bởi vì hôm nay công ti đã xảy ra một chuyện lớn, tin tức nhanh chóng lan truyền khắp trong ngoài, chẳng ai dám ở lại để bị kéo vào cuộc chiến.

Thiên Vi nhấc nút thang máy dành riêng cho nhân sự cấp cao, lên thẳng tầng làm việc của mình. Cô nhìn thấy cô trợ lý ánh mắt lăm lét chào cô và chỉ tay vào trong văn phòng ra hiệu, Thiên Vi gật đầu rồi đẩy mạnh cửa đi vào bên trong.

Quả nhiên trong phòng cô, hai vị giám đốc bị cách chức đang đợi cô đến với vẻ mặt cực kỳ sốt ruột. Vừa thấy cô đến, hai người bọn họ liền đứng bật dậy.

Thiên Vi không thèm liếc mắt nhìn bọn họ lấy một cái mà tiến đến bàn làm việc của mình, nhẹ nhàng đặt cặp táp xuống sau đó ngò i xuống ghế, nhấc nút bấm số gọi cô trợ lý bên ngoài ra lệnh:

- Sau này không có lệnh của tôi, không cho phép ai tự tiện bước vào văn phòng. Nếu không xảy ra chuyện gì, cô sẽ là người chịu trách nhiệm đó.

Nói xong cô cúp máy, ý đồ đã n mặt hai người đàn ông kia đã rõ ràng, cô mới ngẩng đầu nhìn hai người bọn họ, tựa người vào ghế, hai tay chấ p lại với nhau, vừa ung dung lại vừa lạnh nhạt hỏi:

- Sao hai người còn ở đây?

- Thiên Vi, cháu nghe cậu nói – Một người sắ n tới về mặt tỏ vẻ khô sở khắ n câ u.

Thiên Vi mở to mắ t nhìn ông ta đầ y uy hiế p khiế n ông ta nói đế n đó thì im bắ t. Nhưng người còn lại không có vẻ mặt như gã kia, mà nhìn cô với vẻ hằ m hằ m.

- Mà y vào công ti này mới đượ hai năm thôi, còn tụi tao làm đầ hai mươi năm rồ i, mà y có tư cách gì mà dám đườ tụi tao ra khỏi công ti chứ hả?

- Tôi lắ y quyề n gì ư? – Thiên Vi cười nhạt nhìn ông ta – Quyề n của một phó tổng giám đố c có đượ hay không? Hơn nữa, hiện giờ ba tôi giao toàn quyề n công ti cho tôi, tôi tá t nhiên phải quản lí thật tốt công ti rồ i. Chuyện các người lợi dụng chức quyề n đượ khoét công ti, làm công ti bị thâm giảm ngân sách là sự thật rằ n rằ n, tôi buộc phải cách chức của hai người để công ti vươn lên tốt hơn.

- Mà y gài bắ t tụi tao? – Gã đàn ông nóng tính kia thố t lên.

- Tôi gài bắ t, ha ha, sao không nói tại các ông tham lam đi. Đừ n nói là chỉ có lằ n này, tôi có bắ ng chúng là các người đã đượ khoét tiề n của công ti làm lợi riêng cho mình từ trước đế n giờ nữa kia. Tôi nghĩ số tiề n mà các người đượ khoét từ trước đế n giờ có thể ăn cả đời nế u không số ng lãng phí. Mời hai người đi cho, đừ n làm mắ t thời gian của tôi. Tôi còn phải giải quyế t hậu quả hai người gây ra, không rằ n tiế p hai người đầ u.

Người đàn ông kiên nhẫn hơn lên tiếng nói:

- Dù gì hai chúng tôi cũng là hai người có chức vị cao, cũng là cố đông trong công ti. Nếu muốn cách chức chúng tôi, cháu cũng phải tổ chức một buổi họp rồi mới được đưa ra quyết định, không thể tùy tiện lạm dụng chức quyền như thế được. Chúng tôi sẽ không dễ yên đâu.

- Chẳng lẽ hai người ngộ c đến mức thật sự muốn tôi tổ chức một buổi họp hay sao. Tôi vốn dĩ im lặng xử lí như thế là vì nể mặt các người làm việc đã lâu. Nếu hai người thực sự muốn tổ chức như thế, vậy thì những bằng chứng phạm tội của hai người được trưng ra, lúc đó e rằng phải nhờ đến pháp luật thôi – Thiên Vi chẳng chút e sợ trước sự uy hiếp mà nói rành mạch.

Hai người đàn ông quay mặt nhìn nhau, sắc mặt thay đổi, không biết nên đi hay nên ở lại. Thiên Vi chẳng nói thêm nữa lời, cô ngoi xuống bả m máy nói:

- Gọi bảo vệ đến đây cho tôi.

Hai người đàn ông bèn hậm hực một câu rồi bỏ đi:

- Cô giỏi lắm.

Thiên Vi thở phào nhẹ nhõm, cô lấy tay day day hai thái dương xoa dịu tinh thần rồi bắt đầu làm tiếp công việc của mình.

Ở một bệnh viện, trong phòng cấp cứu.

- Xong rồi, chuyện còn lại nhờ các bạn – Thanh Phong tháo găng tay phẫu thuật nói với các y tá trong phòng rồi vui vẻ rời đi.

Anh cởi áo, rửa sạch tay rồi đi về phòng làm việc của mình, từ xa đã thấy Thiên Vi đứng chờ ở cửa phòng, cô nhìn thấy anh liền nhoẻn miệng cười, gương mặt lạnh lùng nghiêm nghị cũng biến mất.

- Em đến lâu chưa? – Thanh Phong nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng khẽ hỏi.

- Hai mươi phút rồi – Thiên Vi nhìn đồng hồ rồi đáp.

- Sao không tìm chỗ nào ngồi mà đứng đây hành hạ đôi chân như thế? – Thanh Phong vừa nói vừa mở cửa cho cô vào.

Thiên Vi vừa bước vào liền đi đến ghế sofa, chân cô đứng này giờ quả thật đã mỏi nhừ. Thanh Phong thấy cô như vậy thì khẽ cười, mở li rót cho cô cốc nước lạnh.

Thiên Vi uống một hơi cạn li nước lọc rồi hỏi Thanh Phong:

- Anh xong việc chưa? Em đói rồi.

- Em muốn ăn gì?

- Gì cũng được – Thiên Vi ủ oải đáp – Thật ra em ngán ăn đồ bên ngoài đến tận cổ rồi, toàn dầu mỡ không. Muốn ăn gì thanh đạm một chút.

Thanh Phong nghĩ một chút liền nói:

- Chúng ta đi siêu thị rồi đến nhà anh nấu ăn, thấy thế nào?

- OK, dù sao nhà mới của anh em vẫn chưa đến, xem như hôm nay có cơ hội tham quan nhà của người đàn ông độc thân – Thiên Vi hào hứng với đề nghị của Thanh Phong. Anh chuyển ra ở riêng đã hai tuần rồi mà cô vẫn không có thời gian đến chơi.

Khi đến đây, cô đã cho tài xế ra về nên Thanh Phong chở cô bằng xe máy của anh. Thiên Vi cảm giác thoải mái khi ở sau xe Thanh Phong, từng làn gió mát lạnh trong lành thổi vào mặt cô chứ không phải là máy lạnh. Thiên Vi thoải mái dựa đầu vào lưng Thanh Phong. Bao lâu nay, anh chính là chỗ dựa cho cô trong những ngày tháng mệt mỏi và đau khổ. Ở bên anh, cô mới có thể rũ bỏ hết tất cả để sống cuộc sống của chính mình.

Chỉ đáng tiếc, cô vẫn chỉ xem anh như một người bạn mà thôi.

Nhà mới của Thanh Phong không lớn, chỉ là một căn nhà hai tầng bình thường, thế nhưng bên trong được bày trí sạch sẽ gọn gàng đúng với tác phong của anh.

Thanh Phong nhìn Thiên Vi cười cười hỏi:

- Thế nào? Nhà của người đàn ông độc thân được chứ?
- Nếu phải cho điểm thì ít nhất cũng tám điểm – Thiên Vi gật đầu cảm thán nói.

Thanh Phong bật cười rồi bảo:

- Em ở chơi, anh đi nấu cơm.
- Cần em phụ không?
- Không cần đâu. Cứ tự nhiên tham quan mọi nơi đi. Trên sân thượng anh có trồng nhiều hoa đẹp lắm. Hứng thú thì lên xem – Nói rồi Thanh Phong xách đồ xuống bếp nấu cơm.

Thiên Vi tham quan bên dưới một chút rồi bắt đầu đi lên lầu. Cô chỉ bước đến nửa chừng thì dừng lại, trái tim khẽ run rẩy.

Thanh Phong xây một kệ để đồ` trung bày trên lô`i đi câ`u thang và trên đó anh đặt hai chiế`c huy chương vàng, Thiên Vi nhận ra hai chiế`c huy chương đó. Đó là huy chương của người đoạt giải nhấ`t cuộc thi học sinh giỏi, một cái của Duy Phong, một cái của Thanh Phong.

Kí ức xa xưa lại hiện về` trong tâm trí của cô.

Thanh Phong gọi điện mãi cho Thiên Vi mà không được, có chút thấ`t vọng vì không thể gặp được cô. Thê` nhưng bầ`u trời vừa mưa xong, đường trơn trượt, người đi lại cũng khá vấ`t vả, Thanh Phong lại chuyển sang lo lắ`ng không biế`t Thiên Vi có gặp chuyện gì không.

Nhìn đờ`ng hồ` đeo tay, Thanh Phong thấ`y đã sắ`p đế`n giờ rồ`i, không thể nắ`n ná thêm được nữa, nế`u không thì sẽ không kịp xe. Cậu buồ`n bã quay đầ`u cô` gắ`ng chờ thêm vài giây, sau đó cũng lên xe phóng đi.

Thanh Phong đạp xe vào một bãi đỗ, rồ`i dự định đi bộ ra chỗ xe tập trung, không ngờ vừa đi được một chút đã thấ`y một đám đông đang bao quanh một nam sinh cao ráo, bận trang phục khá giố`ng đờ`ng phục trường cậu. Thanh Phong nhú`mày cô` nhìn rõ thì thấ`y người đó là Duy Phong. Thanh Phong có chút kinh ngạc vội vàng bước đế`n gầ`n.

- Thắ`ng chó, xem hôm nay mày còn chạy được nữa không? – Một gã đầ`u đình, mặt mày vẹo vọ khó coi chỉ tay vào mặt Duy Phong cười nhạo.

- Ồ, tao là thắ`ng chó. Chúng ta là đờ`ng loại, ha ha – Duy Phong cười nhạt nhìn gã đó chề`nhạo.

- Mày hết lần này đến lần khác xen vào chuyện của tui tao, hôm nay tao không trị mày, mặt mũi còn để ở đâu nữa. Để tao xem lát mày còn cười được nữa không.

- Tui bay đi ức hiếp mấy bạn nữ, tất nhiên tao không thể ngó lơ rồi, giờ cho dù tui bay ý đồ hiếp yếu, nhưng tao cũng không sợ đâu. Muốn chơi, tao chơi với tui bay – Duy Phong chẳng chút e sợ đáp lại, nhưng cũng biết hôm nay mình phải đi thi nên không thể để bản thân có chuyện gì được – Tui bây có bản lĩnh thì đâu tay đôi với tao nè.

Thằng đâu định nhìn Duy Phong cười cười đầy gian xảo bảo:

- Ông đây không rảnh để đánh tay đôi với mày. Tui bay lên đi.

Duy Phong hơi rụt người lại về sau mấy bước, kéo chiếc túi của mình ra sau lưng, nhìn bọn chúng thủ thế. Bọn chúng có năm thằng tất cả, một chọi ba thì cậu có thể, nhưng một chọi năm thì cậu không dám tin mình có thể thoát. Bọn chúng còn cố ý chặn đường không cho cậu qua.

Sau vài giây, cả đám bắt đầu lao vào đánh Duy Phong. Duy Phong vấp và vừa tránh né, vừa đánh trả. Cậu rất sợ bộ quần áo của mình bị bẩn thì rất khó để vào phòng thi vì vi phạm tác phong. Mà trời vừa đổ mưa, hẻm nhỏ nên dưới đất toàn vũng nước. Bọn chúng lại hăng hái đánh đấm, chẳng màng đến dơ bẩn, chỉ cần dính một cú đá, chắc chắn đồng phục sẽ lấm lem ngay.

Vì vậy mà Duy Phong bình thường đánh đấm tốt, nay lại chịu bị đấm vì mãi lo né tránh đôi chân chúng chạm vào người mình. Người đông thể mạnh, cuối cùng Duy Phong cũng bị chúng dồn giở, đá mạnh vào một bên chân rồi ngã phịch xuống đất.

Duy Phong cảm thấy chân của mình đau điếng, cậu khẽ kêu lên, co chân giữ lấy. Một gã thấy cậu ngã, thừa cơ lao đến giờ chân định giậm mạnh vào người cậu, thế nhưng chân tên đó chưa kịp chạm vào Duy Phong, đã lãnh chọn một cú đá. Tiếp đó là gã kẻ bên cũng ngã xuống.

Tất cả đều kinh ngạc quay lại nhìn kẻ phá đám. Thanh Phong quăng mạnh cặp xuống, đưa tay đỡ Duy Phong đứng dậy, lo lắng hỏi:

- Không sao chứ?

- Không sao.

Duy Phong gắng gượng đứng dậy, cái chân hơi nhói đau, nhưng cậu nghiêng nể chịu đựng. Cả hai cùng lúc quay đầu nhìn lại năm gã giang hồ, ánh mắt đầy khí thế.

- Đánh được chứ? – Thanh Phong khẽ hỏi Duy Phong.

- Hợp tác nào – Duy Phong bật cười gật đầu đáp.

Đó là lần đầu tiên cả hai hợp tác với nhau, Thanh Phong không giỏi đánh nhau như Duy Phong, nhưng cậu có lợi thế chiều cao và sức khỏe, việc luôn thường xuyên tập thể thao giờ đây lại là một lợi thế của cậu. Hơn nữa, nhờ chịu khó học hỏi từ bố, Thanh Phong hiểu biết được ưu nhược điểm trên cơ thể con người, đánh vào những vị trí đó, rõ ràng là khiến bọn chúng đau gập bội phần.

Cuối cùng cũng có thể đánh bọn chúng một trận, năm tên mặt tằm mày tói tức giận bỏ đi. Cả hai tuy đánh thắng, nhưng cả người thương tích cũng không ít, thở hổn hển nhìn nhau nhoẻn miệng cười.

Thanh Phong sực nhớ ra cuộc thi, cậu nhìn đồng hồ hết lên:

- Không xong rồi. Chúng ta trễ rồi. Mau đi thôi.

Nói xong Thanh Phong chạy đến nhặt cặp rồi cầm đầu cầm cổ chạy đi. Duy Phong cũng muốn chạy, nhưng đánh một hô, giờ mới thấy cái chân đau nhức không chịu nổi, cậu cật chân chạy mà đau đốn tận tim gan. Bước chân khó nhọc đuổi theo Thanh Phong.

Thanh Phong đang chạy, bỗng cảm thấy có gì đó, cậu quay đầu nhìn lại, thấy Duy Phong còn ở tít đằng sau. Thanh Phong nhìn thấy Duy Phong cật nhấc miến cưỡng chạy theo cậu thì quay trở lại hỏi:

- Sao rồi? Có phải lúc nãy bị đổ mồ hôi, chân bị đau rồi không? Mình dìu đi.

Duy Phong nhìn đồng hồ, hít một hơi rồi quyết định nói:

- Mình đi không nổi rồi. Bạn đi trước đi.

- Không được. Mình sao có thể bỏ mặc bạn ở đây.

Duy Phong nghe Thanh Phong nói như vậy, cậu đứng thẳng lên, nhìn thẳng Thanh Phong.

- Nghe mình nói đi. Bây giờ trễ rồi. Xe sẽ không chờ chúng ta đến đâu, nếu chúng ta đến trễ, xe chắc chắn sẽ chạy. Một mình bạn có thể đuổi kịp xe, còn nếu đi với mình, cả hai chúng ta đều trễ. Một người bỏ thi còn hơn hai người bỏ thi. Hơn nữa, quần áo mình dính đầy bùn đất thế này rồi, vào phòng thi chưa chắc được. Bạn mặc áo khoác thế này, áo trong không bị ảnh hưởng gì nhiều, có thể vào phòng thi.

Thanh Phong lưỡng lự.

- Đi đi. Vì Thiên Vi, vì mình, bạn phải lấy được giải nhất. Xem như là thi cả luôn phần mình, có được không?

Thanh Phong nhìn Duy Phong cuối cùng quyết định, cậu không chần chừ nữa mà cố sức chạy đến chỗ đậu xe.

Duy Phong nhìn theo bóng Thanh Phong, cậu dựa lưng vào tường một nhà gần đó, mắt khẽ nhắm lại, tay đập liên hồi vào tường dầy bất lực.

Duy Phong nghĩ đến vẻ mặt rạng rỡ đầy hi vọng của Thiên Vi, trái tim bỗng thắt lại, đau xót, day dứt. Cậu tức giận với chính mình, vì đầu bút tai không biết bản thân phải nói thế nào với Thiên Vi, bởi cậu đã phụ sự kì vọng của cô. Cô còn vất công đem bánh đến cho cậu để động viên, thế mà...

Duy Phong tức giận đưa tay vừa đá m vừa đá bức tường sau lưng mình, vừa tức giận bọn khốn kia đã cản đường cậu đi thi, vừa giận chính bản thân mình, giá như lúc đó cậu đừng tỏ vẻ anh hùng cứu cô bé kia thì giờ đây đâu có gây thù chuốc oán đến bọn chúng kia chứ. Duy Phong đánh một hồi, cảm thấy cái chân bị thương đau đến mức tê dại mới dừng lại thở dốc.

Duy Phong thở dài lê cái chân đau cà nhấc bước đi.

Cậu đạp xe đến trước nhà Thiên Vi, đứng bên hàng rào nhà cô tự hỏi giờ cô đang làm gì. Đang ở nhà hay đứng cùng bạn bè cổ vũ cho các bạn đi thi? Có lẽ Thanh Phong đã lên kịp xe và nhận được lời chúc của Thiên Vi rồi, bởi vì không thấy cậu ta quay lại.

Duy Phong khẽ cười buồn, so với Thanh Phong, cậu chẳng có chút gì xứng với Thiên Vi cả. Điều duy nhất để cậu tự cho rằng mình xứng với cô là đạt được thành tích học sinh giỏi lần này, thế mà... Cảm giác vừa buồn vừa đau khiến cậu thổn thức không

ngừng. Cười nhạt một cái rồi lên xe rời đi trong đau buồn và luyến tiếc.

Duy Phong không biết mình đi đâu, cậu không dám về nhà, bởi vì ở nhà cũng có người đã đặt kì vọng vào cậu rất nhiều. Hôm nay ba cậu còn đặc biệt xin đòi ca trực, chỉ để ở nhà nấu cho cậu một bữa cơm ngon chúc cậu thi tốt. Vậy mà...

Cậu không đủ dũng cảm để đối mặt với ba mình cũng như Thiên Vi.

Duy Phong đạp xe chạy đi trong vô thức, cậu chỉ muốn tìm một nơi thật yên tĩnh để trốn tránh mà thôi. Cậu chạy đến một bờ sông, chỗ này vắng người lại rộng rãi, thường được bọn trẻ các cậu chọn làm nơi đá banh. Cậu chỉ muốn hét to trút hết bực tức ra ngoài.

Duy Phong bỗng nhìn thấy một cái bóng nhỏ nhắn đứng im lặng bên bờ sông. Dáng đứng bất động như một pho tượng, trông kĩ thì giống như Thiên Vi.

Duy Phong giật mình khựng xe lại, cậu nheo nheo mắt lại nhìn cho rõ hơn. Tuy bóng lưng bị sương làm mờ nhạt, thế nhưng Duy Phong không thể nhầm lẫn được. Trong lòng Duy Phong chợt cảm thấy có điều gì đó mơ hồ, cậu vội vút xe chạy càn nhấc về phía đó.

Thiên Vi đứng lặng bên bờ sông, cô đứng im thật lâu, lặng lẽ nhìn bản thân mình phản chiếu một cách mập mờ dưới mặt nước. Một gương mặt thê lương hơn bao giờ hết.

Mẹ cô đã hôn mê, không biết đến bao giờ tỉnh lại, tia sáng cuối cùng của cô không biết bao giờ xuất hiện nữa. Cô tự hỏi, con người khi chết rồi sẽ ra sao? Có người nói khi chết sẽ được đầu thai kiếp khác, có người bảo sẽ lên thiên đàng, cũng có người bảo phải

xuống địa ngục. Nhưng mà với người như cô, tự tìm đến cái chết, người ta bảo rằng sẽ thành cô hồn dã quỷ không được đầu thai, không được lên thiên đàng, cũng không được xuống địa ngục, mãi mãi là một âm hồn trôi nổi giữa thế gian này.

Thế nhưng khi con người chết rồi, những đau buồn ở trần thế sẽ biến mất, chính vì không còn gì nữa nên mới có thể bay đi bay lại nhẹ nhàng.

Tùng thấy người ta chết đuối, nhưng cô không biết cảm giác chết đuối ra sao. Thiên Vi ngửa cổ về sau, mặt ngẩng lên trời, hít một ngụm không khí dưới bầu trời này lần cuối cùng. Sau này, sẽ không còn được nhìn thấy nữa.

Thiên Vi thở ra rồi khẽ cười, cô sắp đón nhận một thế giới xa lạ. Bước một bước chân về phía trước, Thiên Vi lại bước thêm một bước nữa, bước chân này chính là bước chân tự do nhất bởi vì bên dưới không hề có điểm tựa, chỉ có sự chơi vui mà thôi.

Ngay khi Thiên Vi cảm thấy mình đang rơi hẫng thì một bàn tay mạnh mẽ ôm chặt lấy cô từ phía sau kéo giật lại, giống như mất thăng bằng lao đảo về phía sau, rồi ngã phịch xuống đất.

Chân đau của Duy Phong vì cô gắng chạy, đã vượt quá mức chịu đựng, lại không có sức trụ cho hai người cuối cùng ngã xuống, Duy Phong rên lên đau đớn.

Thiên Vi giật mình bởi giọng rên khe khẽ quen thuộc đó, cô mở mắt ngơ ngác dậy, quay lại nhìn người vừa kéo mình khỏi tay tử thần, rồi ngạc nhiên tột độ:

- Duy Phong.

Cô nhìn vẻ mặt đau không còn giọt máu, nói không nên lời của Duy Phong thì hoảng hốt hỏi:

- Bạn sao vậy? Bị đau chỗ nào?

Duy Phong cố gắng đau nói, vì sợ Thiên Vi hiểu lầm mà tự trách bản thân:

- Chân của mình bị đau.

Thiên Vi nghe vậy vội nhìn xuống, cô khẽ kéo giày của Duy Phong ra, tháo đôi vớ chân, để lộ một ống chân sưng vù đỏ ửng. Thiên Vi hoảng hốt đến mức bịt kín miệng lại.

- Sao lại thế này?

Cô quên mất nỗi buồn của bản thân, cô vội vàng đỡ Duy Phong ngồi dậy, lấy tay mình lau đi mồ hôi đang rịn ở trán Duy Phong. Duy Phong ngồi dậy, cậu duỗi thẳng chân, cố để chân giảm đi cơn đau. Cậu quay sang Thiên Vi trấn an:

- Đừng lo, một chút sẽ hết đau thôi.

- Sao chân bạn lại như vậy, rõ ràng tối hôm qua đâu có chuyện gì. Đã xảy ra chuyện gì rồi, chẳng phải hôm nay đi thi hay sao? Sao giờ Phong còn ở đây?

Duy Phong nghe nhắc thì cup mắt buồn bã, cậu không dám đối mặt với Thiên Vi, đáng tiếc việc đối mặt vẫn phải xảy ra mà lại còn xảy ra sớm vô cùng như thế. Nhưng cậu nhanh chóng gạt bỏ chuyện của mình mà hỏi Thiên Vi:

- Đừng lo cho mình, hãy trả lời mình, lúc này bạn định làm gì vậy? Giống như là muốn tự tử vậy đó, nếu mình không ngăn lại kịp thì xảy ra chuyện rồi – Im lặng một lúc Duy Phong lại nói tiếp –

Chuyện gì đã xảy ra vậy, kể cho mình nghe đi. Bạn đừng giấu trong lòng rồi đi làm những chuyện ngu ngốc như thế, nếu bạn xảy ra chuyện gì mình sẽ rất đau lòng.

Thiên Vi hơi sững người trước lời thú nhận của Duy Phong, cậu sẽ vì cô mà đau lòng ư?

Có người vì cô mà đau lòng, nước mắt từ đâu lại chảy xuống gương mặt Thiên Vi. Duy Phong lặng lẽ đưa tay lau:

- Đừng khóc. Bạn không muốn nói thì đừng nói, chỉ cần bạn không khóc nữa, mình rút lại câu hỏi của mình.

Thiên Vi hít một hơi, cô cố gắng không khóc, khe khẽ bảo:

- Cảm ơn Phong. Mình ổn rồi, mình sẽ không làm điều gì dại dột nữa đâu.

Duy Phong nghe cô nói thế, khẽ thở phào rồi nắm chặt tay Thiên Vi, ánh mắt cậu nhìn Thiên Vi một cách ấm áp, khiến trái tim đau đớn của Thiên Vi như được xoa dịu, vết thương trong lòng cũng tạm thời lắng xuống vào khoảnh khắc này.

- Mình không ép Vi nói ra. Thế nhưng câu hỏi này mình vẫn mang trong lòng, bởi vì mình rất lo lắng cho Vi. Mình hi vọng Vi có thể tâm sự với mình. Bởi vì...

Duy Phong nắm tay Thiên Vi kéo về phía ngực cậu, để tay Thiên Vi lên ngực trái của cậu.

- Bởi vì Vi luôn ngự trị ở đây. Nó vì bạn mà đập. Nếu như bạn có xảy ra chuyện gì, nó cũng sẽ ngừng đập theo.

Tay Thiên Vi đặt trên ngực trái Duy Phong, cô có thể cảm nhận được nhịp đập khác lạ của nó. Từng nhịp đập đánh vào từng ngón tay

rồ i chạy thẳng vào tim cô, khiế n tim cô cũng đập không ngừng.

Tình yêu không câ n phải nói ra ba tiế ng “Anh yêu em” thì mới coi là tình yêu, chỉ câ n hành động và ánh mắ t cũng đủ thể hiện rõ ràng và còn chân thật gấ p ngàn lâ n so với việc nói ra câu: “Anh yêu em”.

Thiên Vi cũng không biế t vì sao bản thân mình lại như thế , có lẽ là làm theo trái tim mách bảo, bản năng rung động trời dậ y. Khi cô ý thức được thì môi cô đã chạm vào đôi môi của Duy Phong. Môi Duy Phong không mê m mại nhưng á m áp vô cùng. Đó là một nụ hôn, mang cả sự rung động của hai trái tim.

Nó không giồ ng nụ hôn ở má của Thanh Phong, cũng không giồ ng nụ hôn bất ngờ của Duy Phong lúc trước, nó chạm nhẹ thể nhưng lại không rời đi được, chỉ có khao khát không ngừng tăng mà thôi.

Cho đế n khi cảm thấ y gương mặt của mình nóng bừng bừng, Thiên Vi mới ý thức được việc xấ u hổ mà mình làm, cô vội vàng đứng bật dậ y, á p úng quay mặt đi:

- Mình... mình...

Duy Phong khế bặ m môi, nơi còn lưu lại hương vị của Thiên Vi, lòng thấ y hạnh phúc trào dâng. Trước sự xấ u hổ của Thiên Vi, cậu thấ y rấ t đáng yêu, dù chân vẫn còn đau, nhưng Duy Phong vẫn đứng bật dậ y, bước đế n nắ m lấ y tay Thiên Vi, xoay người cô lại để mặt cô đố i diện với mặt cậu, Duy Phong khế nói:

- Thật ra, mình định thi xong mới nói lời này với Vi, nhưng xem ra, hôm nay mình nhấ t định phải nói rồ i.

Thiên Vi đã u óc mơ hồ, cô cứ cúi gằm mặt không dám nhìn thẳng vào Duy Phong, nụ hôn này nói thế nào thì cũng là do cô chủ động. Lời Duy Phong nói, cô nghe mơ hồ không rõ ràng.

- Phong thích Vi.

Trời đất như đảo lộn sau câu nói của Duy Phong, tai Thiên Vi không hiểu vì sao lại có thể nghe rất rõ ràng ba từ này. Dù biết rằng Duy Phong có thể là thích mình, nhưng ba từ “Phong thích Vi” lại trực tiếp từ miệng Duy Phong khiến tim cô như có tiếng chuông vang lên không ngừng, cô ngẩng đầu chậm chậm nhìn Duy Phong.

- Phong biết mình hoàn toàn không xứng với Vi. Vô n dĩ mình còn định rằng chỉ cần mình đoạt được giải nhất trong kì thi học sinh giỏi lần này thì có thể ngẩng cao đầu mà nói thích Vi. Thế nhưng mình lại đến trễ và bỏ lỡ buổi thi, mình không có tư cách nói thích Vi, nhưng mà...

- Vi cũng thích Phong – Thiên Vi không ngờ Duy Phong lại nghĩ rằng câu ấy không xứng với cô, cho nên cô quyết định đáp lại để xóa bỏ mặc cảm kia.

- Thật sao? – Duy Phong mừng rỡ, ánh sáng phát ra từ đôi mắt đen thăm thăm khiến người ta như chìm vào trong đó.

Thiên Vi không đáp mà gật đầu. Duy Phong ôm lấy cô thật chặt. Nếu nói người không xứng đáng thì người đó phải là cô mới đúng. Cô cắn mạnh môi của mình, đến khi cảm nhận đôi môi tê dại, cô mới khàn giọng nói trong đau đớn:

- Nếu như có một ngày Phong phát hiện Vi hoàn toàn không xứng với Phong, Phong có còn thích Vi nữa không?

Duy Phong nghe giọng nói run run như kiề`m chề` của Thiên Vi, cậu khẽ buông Thiên Vi ra, nắ`m lắ`y hai tay Thiên Vi, ánh mắ`t nhìn sâu vào gương mặt cô:

- Phong thích Vi chỉ vì Vi chính là Vi. Không phải là vì điề`u gì khác.

- Nế`u như Vi không còn là chính mình thì sao? – Thiên Vi vọt lên tiế`ng.

- Không có nế`u như – Duy Phong ngăn cô lại, lắ`n nữa kéo tay Thiên Vi chạm vào trái tim mình – Ngay từ khi nhìn thắ`y Vi thì Vi đã nắ`m sâu ở nơi này rồ`i. Trái tim của con người chỉ có một không thể thay đổi, khi đã thay đổi thì Phong cũng không còn là Phong nữa. Cho nên Phong mãi thích Vi, chỉ khi nào tim ngừng đập, khi đó Phong mới thôi thích Vi.

Thiên Vi cảm động rơi nước mắ`t, cô nhào đế`n ôm chắ`m lắ`y Duy Phong. Thời khắ`c rung động nhắ`t của đời người, ý nghĩ muố`n chề`t đã hoàn toàn tan biế`n. Dù bị tổn thương sâu sắ`c, thề` nhưng cô không thể làm điề`u gì ngô`c nghê`ch được, bởi vì có người còn đau hơn cô.

Sau khi Duy Phong kể lại mọi chuyện, lí do vì sao mình không đi thi được, hai người quyế`t định ở bên cạnh nhau cho đế`n tô`i, cùng xua đi nỗi buồ`n của cả hai.

Chắ`ng đi đâu hế`t, chỉ ngô`i tựa vào bên nhau. Chỉ thề` thôi, cũng là hạnh phúc.

Thanh Phong nắ`u ăn xong thì đi ra ngoài tìm Thiên Vi, thề` nhưng không thắ`y cô ở bên ngoài, anh khẽ cười rồ`i bước nhanh lên

lâu gọi cô xuống ăn cơm. Vừa đi đến lưng chừng cầu thang đã thấy Thiên Vi ngồi bệt ở đó, lưng dựa tường, hai tay để trên đầu gối, đầu gục lên tay, mái tóc cũng xòa xuống che phủ khuôn mặt, cả người run nhẹ. Thanh Phong liếc nhìn hai tấm huy chương đặt trên đó, anh hiểu ngay lý do, khẽ siết tay tự trách bản thân. Sau đó thở dài bước đến ngồi bên cạnh Thiên Vi.

Anh khẽ choàng tay kéo cô ngã vào vai anh, tay vỗ về vai cô.

- Anh xin lỗi, đáng lý anh nên bỏ hết những thứ thuộc về cậu ấy.

- Không sao – Thiên Vi được Thanh Phong vỗ về, giây phút xúc động đến đau lòng liền nguôi ngoai, cô ngồi thẳng lưng lên, đưa tay lau hai dòng nước mắt rơi nhòe trên mặt. Hai tay xoa xoa mặt – Chỉ là cảm xúc nhất thời thôi. Những chuyện trước đây, em đã quên hết rồi.

Nói xong cô đứng dậy, hít sâu một cái rồi quay lại nhìn Thanh Phong mỉm cười hỏi:

- Anh đã nấu cơm xong chưa đó? Em đói bụng quá rồi.

Nói rồi cô nắm tay Thanh Phong lôi anh đứng dậy, kéo anh đi nhanh xuống bếp. Thanh Phong khẽ cười hiên từ, chậm rãi bước theo cô xuống.

- Woa... – Thiên Vi bước xuống nhìn bàn thức ăn đầy màu sắc lẫn hương vị không khỏi trầm trồ – Thanh Phong, anh không những giỏi cầm dao mổ mà còn giỏi cầm dao nấu bếp nữa.

- Biết sao được, hai năm du học, anh phải tự lo lấy cuộc sống cho bản thân mà. Anh không quen ăn món ăn bên Pháp chút nào, cái gì mà món ngon như gan ngỗng, anh chẳng thích ăn, cho nên đành

“muốn ăn thì lăn vào bếp” – Thanh Phong cười cười đáp lời khen của cô, anh kéo ghế lịch thiệp mời cô ngồi vào giông như một quý ông người Pháp khiến Thiên Vi bật cười nhẹ nhàng tỏ vẻ đúng chất một quý cô ngồi xuống ghế của Thanh Phong. Thanh Phong sau khi chỉnh ghế cho Thiên Vi liền mời mọc – Rồi, mời quý cô đánh giá giùm cho tài nghệ của của tôi đáng được mấy điểm.

Thiên Vi bèn cầm đĩa lên gắp thử một món ăn đưa lên miệng, chậm rãi thưởng thức. Cô không bình luận gì, lại gắp tiếp một món ăn cho vào miệng tiếp tục nhai, sau đó nghiêng đầu nhìn vào ánh mắt trông đợi của Thanh Phong, làm mặt nghiêm, bỏ đĩa xuống chắt vẩn:

- Anh nói thật đi, có phải nhân lúc em đi lên lầu, đã gọi thức ăn bên ngoài hay không?

Thanh Phong nghe cô nói xong thì bật cười hỏi lại:

- Em nghĩ sao?

- Em nghĩ là tất cả đều là... – Thiên Vi có vẻ lưỡng lự – Tất cả đều do anh nấu. Bởi vì trên mặt anh còn dính chút mỡ kia.

Thanh Phong nghe Thiên Vi nói thế, bèn đưa tay lên lau mặt, muốn xóa đi vết dầu do anh sơ ý làm dính lên, nhưng càng bôi càng lem ra. Thiên Vi phì cười, bèn rút khăn giấy trên bàn, đưa tay lau giúp Thanh Phong.

Động tác đơn giản này lại khiến đầu óc cô xuất hiện một hình ảnh đã từng xảy ra, thế nhưng người được cô lau mặt cho là Duy Phong chứ không phải Thanh Phong. Hình ảnh xẹt qua rất nhanh thế nhưng tâm trí Thiên Vi lại bị chi phối rất mạnh, tay cô bất động dừng trên mặt Thanh Phong, gương mặt Thanh Phong bỗng

chỗ c biế n thành gương mặt của Duy Phong. Ánh mắ t Thiên Vi vì thế mà nhìn Thanh Phong một cách dịu dàng, âu yế m yêu thương.

Thanh Phong không hê` biế t cảm xúc trong lòng Thiên Vi, giây phút tay cô bắ t động dừng trên gương mặt anh, anh cảm giác một sự rung động mạnh trong trái tim mình, ánh mắ t anh nhìn thẳng ánh mắ t của Thiên Vi, bị ánh mắ t của cô kích động, muố n hôn lên môi cô cho thỏa khao khát cháy bỏng trong trái tim kìm nén bao lâu nay. Anh đưa tay nắ m lắ y bàn tay Thiên Vi, gương mặt khẽ nhích dầ n đế n gương mặt cô, đôi môi nhanh chóng chạm vào bờ môi mịn màng và ngọt ngào của cô.

Khi Thanh Phong đưa Thiên Vi về` nhà, cảm giác ngưng ngừng giữa hai người vẫn còn nguyên vẹn. Thiên Vi xuố ng xe, cô cúi đầ u không nhìn Thanh Phong mà chào tạm biệt:

- Em vào nhà đây, anh về` cẩn thận nha.

- Anh biế t rô`i – Thanh Phong khàn giọng đáp, có vẻ như muố n nói nhiề u hơn nhưng lại thôi.

Thiên Vi quay đầ u đi vào nhà, khi cô nhắ n nút mở chuông thì Thanh Phong đã từ sau ôm lắ y cô, môi anh khẽ khàng bên tai cô nói:

- Cho anh cơ hội, có được không?

Thân thể Thiên Vi bắ t động thật lâu, cuố i cùng cô cắ n nhẹ môi xoay người nhìn anh thật lâu rô`i khẽ gật đầ u.

- Thật sao?! – Thanh Phong mừng rỡ reo lên, nhìn cô như không tin.

Thiên Vi lầ n nữa gậ t đầ u, khê đắ p:

- Là thật.

Thanh Phong bèn ôm lấ y cô, để trán cô tựa vào vai anh, tay anh vuô t mái tóc của Thiên Vi:

- Anh biế t em vẫn còn vương nặng tình cảm xưa, nhưng anh không ngại, anh nhấ t định ở bên cạnh chờ đợi một ngày em quên được những tình cảm kia. Anh nhấ t định đem lại hạnh phúc cho em.

Thiên Vi khê nhấ m mắ t, cô cũng muố n bản thân có thể quên đi những đau khổ năm xưa.

Tiê ng bước chân người đi ra phá vỡ khoảnh khắ c riêng tư giữa hai người, Thanh Phong khê đắ y cô ra, nhìn cô âu yế m nói:

- Anh về` đây, em vào nhà và ngủ ngon nhé.

- Anh cũng vậy nha.

Thanh Phong lên xe, rô i chạy đi cùng lúc cổng nhà cô mở ra. Người mở cửa là em gái của cô.

- Chị, chị về` rô i.

Thiên Vi không đắ p, cô lặ ng lẽ thay Phương Đình đố ng chặ t cửa rô i bước vào trong. Phương Đình liề n quơ quàng níu giữ tay áo cô gọi lại:

- Chị ơi, em có chuyện này...

Thiên Vi cau mày hấ t tay Phương Đình ra khỏi tay mình, không để Phương Đình kịp nói hế t:

- Buông tay tôi ra.

Phương Đình vừa hé môi định lên tiếng thì từ trong nhà vang lên giọng nói:

- Phương Đình, mặc kệ cô ta đi. Đi vào nhà đi con, để xem cô ta đã c ý được bao lâu. Ngày mai thì cô ta sẽ không còn kiêu ngạo được nữa đâu.

Thiên Vi nhú mày nhìn người vợ cả của ba mình, nhìn vẻ mặt đã c ý của bà ta, cô cảm thấy có gì đó không ổn. Thế nhưng cô chẳng có chút biểu hiện gì, bước ngang qua bà ta đi vào trong nhà.

Người giúp việc thấy cô đi vào, sắc mặt áy náy nói với cô:

- Cô hai, hôm nay bà chủ không cho tôi nấu cơm phần cô hai, cho nên...

- Tôi ăn bên ngoài rồi.

Cô lạnh lùng buông một câu rồi đi nhanh về phòng mình. Cô thả người xuống giường đã y mệt mỏi, không biết chuyện gì chờ đợi mình vào ngày mai.

Chương 9

Bên cầu đợi chờ

ó là một buổi tối rất lạnh, Thiên Vi nắm chặt tay Duy Phong đầy nghẹn ngào đứng trước cửa nhà mình.

Đ Duy Phong không hề biết tâm trạng của Thiên Vi, chỉ biết cô có tâm sự buồn, chỉ biết dùng lời khuyên như cô quên đi nỗi buồn của mình. Duy Phong từng nghe Dạ Thảo nói về mẹ Thiên Vi, cậu cũng biết Thiên Vi là một đứa con rất hiếu thảo, cho nên nghĩ rằng mẹ Thiên Vi bệnh nặng cô vì vậy mới có tâm trạng xúc động.

- Bạn mau vào nhà đi. Hết tức giận rồi thì mọi chuyện sẽ qua thôi.

Thiên Vi ngoái đầu nhìn căn nhà sáng đèn, nỗi sợ hãi trào dâng, đau đớn đến xé lòng. Sự thật đã xảy ra, giờ có làm gì cũng chẳng thể thay đổi được. Chỉ có thể chọn lựa quên đi mà thôi.

Thiên Vi hi vọng mình có thể quên đi cơn ác mộng này.

- Vậy mình vào đây. Bạn về nhà cẩn thận nhé.

- Ừ, ngủ ngon nhé.

Duy Phong xoay người định ra về, nhưng Thiên Vi đã chạy đến hôn nhẹ lên má cậu một cái. Thiên Vi mỉm cười nhẹ, gương mặt hồng hồng nói khẽ:

- Nụ hôn chúc ngủ ngon.

Nói xong, cô mở cổng đi thật nhanh vào nhà. Duy Phong nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn mỉm cười, trái tim nháy nhót không ngừng, niềm vui đến quá bất ngờ. Chưa bao giờ Duy Phong nghĩ tình cảm của mình lại được Thiên Vi đáp lại.

Đường dài, gió mát rượi quét qua mái tóc của Duy Phong. Cậu biết rằng mình sẽ đối mặt với ba, cậu không biết nên giải thích thế nào với ông. Ba đã đặt hi vọng vào cậu rất nhiều.

Thiên Vi đứng trước cửa nhà, lờn lờn mãi vẫn không dám mở cửa bước vào. Dù đã quyết tâm gạt bỏ, thế nhưng nỗi đau trong lòng không cách nào xóa bỏ được.

Cánh cửa cô chưa dám động vào bỗng mở ra, chị Hương xách túi bước ra ngoài với đôi mắt đỏ hoe. Chị nhìn thấy Thiên Vi thì nhoẻn miệng cười vui mừng nói:

- Em về rồi hả? Làm chị cứ lo mãi, không biết em đi đâu.

- Chị, chị định đi đâu sao? – Thiên Vi nhíu mày nhìn túi xách nặng trĩu trên tay chị Hương, đây là túi chị Hương thường thu xếp để về quê.

Chị Hương nghe hỏi, mím môi đặt túi xách xuống đất, rồi đưa tay vuốt tóc Thiên Vi, dặn dò:

- Sau này không có chị, em phải biết tự chăm sóc mình, có nghe không? Chị sẽ không đổi số điện thoại, có chuyện gì em hãy gọi cho chị. Nếu như cô... – Chị Hương lưỡng lự một lát mới nói tiếp – Em nhớ nhất định phải thông báo cho chị dù là chuyện gì biết không?

- Chị định đi đâu? Chị đừng bỏ em – Thiên Vi chụp lấy tay chị Hương lên tiếng cầu xin.

- Ngô c quá. Chị cũng đén tuổi phải lấ y chôn g rô i, trước sau gì chị cũng đi tìm cho mình một người đàn ông để làm chỗ dựa. Em cũng phải học cách tự lập đi thôi.

- Chị định về quê sao chị? – Thiên Vi mê u máo hỏi.

- Ừ.

- Chị thương em, ở lại thêm ít lâu nữa đi chị – Thiên Vi vẫn níu tay lên tiế ng năn ni.

Chị Hường nhìn Thiên Vi buôn rười rượi, nước mắ t chảy dài, giọng nghẹn ngào:

- Chị cũng muố n lắ m, nhưng hôm nay chị sợ y làm vỡ bình hoa khiế n ông chủ nổi giận, ông đuổi chị rô i.

- Là ba đuổi chị sao? – Thiên Vi tức giận, cô thả tay khỏi chị Hường quay người nói – Em phải đi tìm ba nói chuyện mới được.

Chị Hường giữ tay cô lại, giọng chị nhỏ nhẹ nói:

- Thôi em à. Là lỗi của chị, ông chủ có đuổi cũng đúng lắ m. Thật ra, chị rời đi một phầ n cũng là vì bản thân chị. Chị chỉ không nỡ đi khi cô nắ m bệnh viện như vậy, em không có người chăm sóc. Em ráng bảo trọng nha, có gì thì gọi chị, chị sẽ đén ngay lập tức.

Chị Hường dặn dò xong, nhìn Thiên Vi lầ n nữa rô i buông tay rời đi.

Thiên Vi nhìn theo bóng chị Hường, nước mắ t lắ n dài, cô lại mắ t đi một người thân nữa rô i.

Duy Phong về đến nhà, bóng đèn hắt hiu khiến bước chân cậu ngập ngừng. Dưới ánh đèn ấy có bóng dáng ba cậu đang ngồi vá giày, tỉ mỉ từng mũi kim đường chỉ. Đường như chốc chốc ba dừng tay nghe ngóng tiếng bước chân cậu trở về.

Duy Phong lặng lẽ bước vào trong nhà, cánh cửa nhà mở rộng như đang chờ đón cậu.

- Ba...

- Về rồi sao? – Ba Duy Phong ngẩng đầu lên nhìn cậu, giọng ôn tồn hỏi rồi chỉ tay lên mâm cơm được đậy kín trên bàn – Ăn cơm đi. Ba chưa phân cơm cho con đó.

Ông không hề hỏi Duy Phong kết quả thi như thế nào. Có lẽ ông cũng đoán đã xảy ra chuyện gì khi thấy Duy Phong về trễ như thế.

Duy Phong nhìn ba bằng ánh mắt đầy yêu thương, cậu khẽ bước đến ôm lấy ba mình từ phía sau.

- Cái thằng này, làm gì vậy. Lớn xác rồi mà lại ôm ba như trẻ con thế, người ta thấy người ta cười cho.

Dù là lời trách mắng, nhưng Duy Phong lại cảm thấy sự ấm áp, sự chở che đùm bọc của ba mình. Cậu ôm chặt ba hơn khẽ bảo.

- Con xin lỗi ba.

- Ừ. Ăn cơm thôi con – Ba Duy Phong khẽ cười vỗ lên tay cậu.

Cơm canh đã nguội cả rồi, nhưng Duy Phong lại ăn rất ngon.

Chưa bao giờ Thiên Vi có cảm giác sợ hãi trong chính ngôi nhà của mình như lúc này. Cô đóng chặt cửa phòng lại, vẫn cảm thấy nỗi sợ hãi trào lên không ngừng. Cả một đêm chập chờn không dám ngủ, mãi cho đến khi trời gần sáng, Thiên Vi mới chột thiếp đi. Sáng giật mình thức dậy, tim như ngừng đập khi nghe ngóng động tĩnh bên ngoài. Chỉ đến khi nhìn thấy bóng dáng ông Hữu Hùng rời đi khỏi nhà, cô mới thở phào nhẹ nhõm mà bước ra khỏi phòng mình.

Cả một ngày trời, Thiên Vi vẫn chưa tắm, cô vội vàng ôm quần áo chạy vào nhà tắm. Từng giọt nước rũ trên người của cô, mát lạnh, khiến Thiên Vi cảm thấy thoải mái vô cùng. Nghĩ đến những điều đã xảy ra. Thiên Vi cảm thấy đau khổ vô cùng, cô muốn tắm rửa kì cọ cho sạch sẽ... phải sạch sẽ. Cô ra sức kì cọ. Đến khi cảm giác đau đớn đến mức không chịu đựng được nữa, Thiên Vi mới khụy xuống đất bật khóc nức nở. Cô rõ ràng muốn quên đi nhưng không quên được, cô mãi mãi không thể quên được nỗi đau đớn này.

Khi Thiên Vi trở ra, đôi mắt đã đỏ hoe. Căn nhà bây giờ vắng lặng chỉ còn một mình cô, chị Hương đã rời đi, mẹ thì trong bệnh viện, Thiên Vi cảm thấy nỗi sợ trào dâng khi phải cô đơn đối diện với ngôi nhà.

Khóc mệt mỏi, Thiên Vi cảm thấy đói bụng, cô đi xuống bếp muốn tìm chút gì đó lót dạ. Cô nghe lời Duy Phong, không thể hủy hoại bản thân, bởi sẽ có người vì cô mà đau lòng. Xuống bếp, cô chột khựng lại.

Trên bàn ở bếp ăn, có một đĩa trứng và hai lát bánh mì. Không nói Thiên Vi cũng biết là do ông Hữu Hùng làm. Trên bàn còn có một tờ giấy ghi chú, trên đó là nét chữ của ông ấy.

“Ba biết, ba đã gây ra tội lỗi không thể tha thứ. Ba biết con không muốn nhìn mặt ba nữa, ba tạm thời sẽ không về nhà. Tiễn

ba để ở đầu tủ, con giữ mà dùng. Đến khi nào con tha thứ cho ba, hãy gọi điện cho ba, ba sẽ trở về. Nhớ thay ba vào thăm mẹ”.

Nước mắt Thiên Vi nhạt nhòa, cô buông rơi tờ giấy. Có những tổn thương mà chẳng ai muốn có, nhưng để sống tốt, chỉ có cách quên nó đi.

Tiếng điện thoại reo khiến Thiên Vi giật mình tỉnh giấc, cả người toát mồ hôi lạnh vì những kí ức xa xưa. Tiếng điện thoại reo vang lên nữa, Thiên Vi mệt mỏi ngò i dậy nhấc máy.

- Có chuyện gì?

Giọng Thiên Vi hơi khó chịu khi đầu dây bên kia là người trợ lí của cô.

- Tôi biết rồi – Thiên Vi lạnh nhạt đáp rồi tắt máy.

Cô khẽ nhếch môi cười, ba cô đã về. Xem ra cô phải chuẩn bị cho một trận chiến.

Cô ngò i bật dậy, vệ sinh cá nhân, cô chọn cho mình một bộ đồ nhẹ nhàng, vuốt lại mái tóc thẳng thơm rồi mới ung dung đi xuống lầu. Bà mẹ cả và Phương Đình đang ngò i ở phòng khách trò chuyện với nhau, thấy cô đi xuống bà mẹ cả dừng lại, trừng mắt nhìn cô, sau đó thờ ơ nói:

- Lát nữa ra sân bay đón ba cô về đó.

- Hai người đi đi – Thiên Vi dứt khoát từ chối.

- Chị, đi đi chị, cả nhà mình đi mới vui – Giọng Phương Đình nhẹ nhàng lên tiếng năn nỉ Thiên Vi.

- Cô tưởng tôi muốn cô đi làm hay sao?! Nếu không tại ba cô muốn gia đình cùng nhau đi ăn bữa cơm thì tôi cũng chẳng phải ngại đây chờ cô. Đi hay không đi thì tùy cô, nhưng tôi nói trước, nếu ba cô nổi giận, thì đừng có bảo do tôi châm dẫu vào lửa đó – Bà Kim Phượng nhìn cô đầy ý mỉa mai.

- Sao không nói thẳng ra là, nếu tôi không đi, ba tôi sẽ không được vui. Bà sẽ khó bề ăn nói với ông.

- Cô... – Sắc mặt bà ta đỏ bừng, nhìn Thiên Vi như muốn ăn tươi nuốt sống, nhưng rồi bà ta dịu xuống, nói với cô bằng giọng mềm mỏng hơn – Coi như tôi năn nỉ cô có được hay không?

Phượng Đình đứng lên, cô đưa tay dò dò về phía trước tìm về hướng có giọng nói của Thiên Vi. Thiên Vi thấy Phượng Đình gần chạm vào cô, cô liền lùi về sau mấy bước tránh xa. Phượng Đình biết Thiên Vi tránh mình, cô đứng im buông tay xuống, có chút thất vọng nói:

- Chị, chị hãy đi cùng đi chị. Lâu rồi nhà mình không ăn chung với nhau bữa cơm. Chị đừng làm ba buồn mà chị.

Thiên Vi nhìn Phượng Đình như đang muốn khóc thì câu giận quát lên:

- Được rồi. Đi thì đi.

Nói xong cô nện mạnh gót giày bước thẳng ra khỏi nhà.

Tại sân bay, người tới kẻ lui ồn ào.

Bà Kim Phượng và Phượng Đình đứng kê bên nhau ngóng vào bên trong, còn Thiên Vi thờ ơ ngó vào một chiếc ghế lầy hồ sơ ra xem xét lại.

Một lát sau, từ bên trong, một người đàn ông ung dung bước ra, phía sau ông là mấy người đi kèm. Bà Kim Phượng thấy ông thì mừng rỡ, bà vội kéo tay Phương Đình dẫn cô đi. Cả ba người ôm chầm lấy nhau.

- Ông à, ông đi lâu như thế, tôi và Phương Đình nhớ ông lắm.

- Ba... – Phương Đình cũng nhẹ nhàng gọi tên ông.

Ông Hoàng Minh nhìn đứa con gái nhỏ bị mù của mình bằng một ánh mắt yêu thương vô bờ bến. Ông nhẹ nhàng ôm lấy Phương Đình khẽ hôn lên mái tóc đen nhánh của cô nói:

- Con gái của ba, con thế nào rồi?

- Con vẫn vậy thôi ba, con và má nhớ ba lắm đó.

- Chị con đâu? – Ông Hoàng Minh quay đầu tìm kiếm xung quanh, muốn tìm bóng dáng của Thiên Vi.

- Ba, con ở đây – Thiên Vi nhẹ nhàng bước, dừng lại ở một khoảng cách rồi mới lên tiếng gọi.

Ông Hoàng Minh quay đầu nhìn lại đứa con gái lớn, đứa con gái mà ông có lỗi rất nhiều. Nhìn thấy Thiên Vi đứng cách họ một khoảng thật xa, ông nhúm mày nói:

- Sao con lại đứng đó?

- Con ngại – Thiên Vi cúi mặt, khó khăn lắm mới nói ra – Con không muốn phá hoại giây phút hạnh phúc của ba người – Vừa nói xong, Thiên Vi hơi mím môi, đưa nhẹ mắt nhìn bà Kim Phượng.

Ông Hoàng Minh nhìn thấy thái độ của cô như vậy thì quay mặt nhìn sang bà Kim Phượng. Bà Kim Phượng đang đành mặt khó chịu

nhìn Thiên Vi, lại thấy cô nhìn bà đầy khó hiểu, sau đó giật mình nhận ra ông Hoàng Minh cũng nhìn mình, bà lúng túng vô cùng.

Ông Hoàng Minh quay lại nhìn Thiên Vi, ông đưa tay về phía cô, nhẹ giọng nói một cách yêu thương:

- Con gái ngoan. Lại đây với ba.

Thiên Vi trưng ra đôi mắt long lanh muốn khóc nhìn ông Hoàng Minh rồi mới lao đến vòng tay ông. Cô khẽ khàng gọi:

- Ba...

Ông Hoàng Minh vui vẻ vuốt tóc đưa con gái vào chịu nhiệm vụ thiệt thòi của mình.

Thiên Vi tựa cằm vào vai ông, ánh mắt cô nhìn về phía bà Kim Phượng nở một nụ cười khiêu khích, khiến bà Kim Phượng tức giận vô cùng, nhưng lại không thể làm gì được.

Cả gia đình nhanh chóng lên xe đến một nhà hàng gần sân bay với bàn ăn đã đặt sẵn.

Bà Kim Phượng cẩn thận dìu con gái ngồi vào bàn, bà cố ý để Phương Đình ngồi kế bên ông Hoàng Minh, còn mình cũng nhanh chóng ngồi vào chiếc ghế phía bên kia, không để cho Thiên Vi được ngồi gần ông.

Thiên Vi khẽ nhếch môi, cô cảm thấy bà Kim Phượng đang làm trò hề nực cười nhất mà cô từng thấy. Cô vẫn chẳng muốn ngồi gần ông Hoàng Minh, cho nên cố tình đi chậm lại. Cô cũng đoán bà Kim Phượng sẽ có hành động này, nên lẳng lặng chờ xem kịch vui. Bà ta và mấy người em trai, nhất định sẽ giở trò trước mặt ba cô.

Quả nhiên, khi Thiên Vi chọn ngô ì xuông chiế c ghé bên cạnh Phương Đình thì hai bóng dáng một tròn một gầy hớ i hả bước đế n bàn của họ. Người còn chưa đế n thì giọng của ông cậu béo tồ t đã vang lên:

- Anh, anh về` rô`i. May mà tụi em đã chuẩn bị kịp lúc.

Ông Hoàng Minh ngắng đầ u nhìn hai ông em vợ đang bước đế n, ông có chút khó hiểu nhìn người em vợ béo mập của mình bảo:

- Chuẩn bị? Các cậu đang chuẩn bị gì thế`?

- Đáng lí tụi em theo chị và hai cháu ra đón anh – Ông Khải, người em vợ cao gầy ôn tồ n giải thích – Nhưng mà chị em bảo, anh đi lâu như vậy, chắ c chắ n rắ t thèm mắ y món ăn ở Việt Nam. Cho nên tụi em mới đế n đây trước, căn dặn nhà hàng làm mắ y món ăn mà anh thích.

- Các cậu thật có lòng, đúng là anh ăn mãi mắ y món bên đó đế n chán – Ông Hoàng Minh sáng khoái gắ đầ u thích thú với sự chào đón của hai người em vợ.

- Thiên Vi, Phương Đình, có cả mắ y món các cháu thích ăn đó. Lát nữa ăn nhiề u vào, cậu bảo đảm đầ u bế p ở đây làm ngon nhắ t thành phồ – Ông Thành, người cậu béo mập lúc nào cũng trưng cái bụng phệ ra như thể rắ t oai vệ, giả vờ nhìn Thiên Vi lắ y lòng.

Thiên Vi quay lại nhìn ông ta, bắ t chước nụ cười giả tạo của ông ta rô`i mới lên tiế ng nói:

- Cám ơn cậu. Đáng lí chuyện này nên để con cái tụi cháu làm mới phải đạo, cháu cảm thắ y thật xắ u hổ quá.

Ông Thành kéo chiế c ghé ngô ì xuông bên cạnh Thiên Vi. Thức ăn nhanh chóng được bê lên đặt kín cả mặt bàn, đầ y hương

thơm.

- Thật là hấp dẫn, đúng là lâu rồi không được ăn. Dù là món Việt Nam, nhưng ăn bên đó vẫn chẳng ngon bằng – Ông Hoàng Minh dù chưa nếm thử, vẫn khẳng định món ăn trên bàn ngon hơn.

- Vậy chúng ta dùng thôi, đồ nóng ăn mới ngon, ăn xong thì hãy trò chuyện – Ông Khải tinh ý đề nghị.

Mọi người gật đầu tán thành, ai cũng cầm đũa lên ăn.

Phương Đình do không thấy đường, được ông Hoàng Minh ân cần giúp thức ăn bỏ vào chén, Phương Đình vui vẻ vừa ăn vừa quay mặt về hướng ông Hoàng Minh hỏi han. Mọi người thấy vậy cũng bắt chuyện theo, chỉ riêng Thiên Vi tập trung vào việc ăn uống.

Hồi lâu, ông Hoàng Minh thấy con gái im lặng quá, ông đưa mắt nhìn Thiên Vi, thấy cô đang cầm cùi ăn, có chút kinh ngạc, ông lập tức lên tiếng hỏi:

- Thiên Vi, con đói lắm sao?

Thiên Vi dùng đũa, cô nhìn ba mình với ánh mắt ái ngại, không trả lời.

- Con có chuyện gì à? Có phải không khỏe chỗ nào?

Thiên Vi nghe giọng quan tâm của ông Hoàng Minh, còn ánh mắt tất cả mọi người đều dán lên người cô. Khẽ cười trong bụng, cô nói thà trong tâm tưởng: “Đã đến vai diễn của mình rồi”.

- Con không sao ba à, chỉ là... – Cô lặc đầu đáp, ánh mắt tỏ vẻ sợ hãi nhìn về phía bà Kim Phượng rồi cầm bát.

Ông Hoàng Minh sầm mặt nhìn về phía bà Kim Phượng, bà ta gặp cái nhìn của Thiên Vi thì tái mặt, rồi cảm thấy cái nhìn của ông Hoàng Minh thì quay đầu lại nhìn, bắt gặp ánh mắt dò xét của ông, mặt càng tái hơn nữa. Ông Hoàng Minh ném cho bà ánh mắt bức bối, rồi quay nhìn Thiên Vi, thay đổi ánh mắt nhẹ nhàng bảo cô:

- Con cứ nói đi đừng ngại gì hết.

- Cũng không phải là chuyện gì lớn đâu ba. Chỉ là hôm qua con mãi làm việc về nhà trễ mà không dọn đồ gì hết, nên mẹ Phượng không để dành cơm cho con. Sáng nay con cũng chưa ăn.

Ông Hoàng Minh ném cho bà Kim Phượng cái nhìn giận dữ, bà ta hốt hoảng giải thích:

- Em nghĩ con bé gọi cơm bên ngoài ăn cho nên không bảo nhà bếp chừa phần cơm.

- Con ăn thêm đi – Ông Hoàng Minh nhìn con gái chua xót, ông với tay gắp thức ăn bỏ vào chén của cô đầy ắp.

- Con cảm ơn ba – Thiên Vi rơm rớm nước mắt nhìn ông cảm động.

- Chị, chị mau ăn đi chị – Phượng Đình cũng thấy thương Thiên Vi bèn lên tiếng thúc giục cô.

Nhưng Thiên Vi nhìn cái chén đầy ắp thức ăn vẫn không dùng đũa mà trầm ngâm một lát mới nói:

- Thật ra, con ăn không nhiều, con cũng no rồi. Nhưng mà con thấy tiếc số thức ăn trên bàn nên mới cố gắng ăn nhiều thôi.

Ông Hoàng Minh kinh ngạc trước câu nói của Thiên Vi. Thiên Vi buông đũa, thờ dài nhìn một bàn đầy thức ăn.

- Thật ra chúng ta có sáu người thôi, kêu ba bốn món là được rồi, không cần phải làm một bàn ăn như thế này. Hôm trước con đi du học, sống rất khổ sở, có hôm đói bụng mà chẳng có tiền mua gì ăn cả, đành phải uống nước thay cơm rồi đi làm thêm kiếm tiền sống tạm. Đồng tiền bên nước ngoài không dễ kiếm chút nào, còn dễ gặp bọn người xấu. Trước khi con gặp ba cũng vậy, từng có thời kì khó khăn, phải làm thêm nhiều nơi mới đủ sống. Cho nên đối với thức ăn con rất quý trọng, không muốn để thừa mứa uổng phí như thế.

Ông Hoàng Minh nghe xong, trong lòng thấy xót xa cho đứa con gái thất lạc của mình. Ông vẫn luôn tìm cách bù đắp cho cô từ khi hai cha con nhận lại nhau, chấp nhận cho cô đi du học, ông đã căn dặn phải chu cấp tiền bạc đầy đủ cho cô, thế mà... Sắc mặt ông đỏ ngầu vì giận dữ nhìn về lão Thành mập mập kia, sắc mặt ông Thành tái xanh như bà Kim Phượng. Ông ta lắp bắp nói:

- Anh Hai, chuyện này...

Thiên Vi mỉm cười trong lòng, vở kịch của họ chưa kịp diễn, đã bị cô làm hỏng mất rồi.

Buổi tối, sau khi từ nhà hàng trở về, mọi chuyện vẫn chưa ai dám nhắc tới, Thiên Vi đến tìm ba mình để nói chuyện. Thấy con gái tìm mình, ông Hoàng Minh đang ngờ ngợ nhìn máy tính chỉ ngừng đầu hỏi:

- Công ti dạo này vẫn ổn chứ con.

- Chắc là ba cũng biết chuyện con đuổi việc hai cậu rồi chứ – Thiên Vi chẳng vòng vèo, cô trực tiếp hỏi thẳng ba mình.

- À... – Ông Hoàng Minh kêu lên rõ ràng gật đầu đáp – Ba có nghe nói sơ qua.

- Vậy ba thấy thế nào khi con xử lý sự việc như thế ạ? Con cũng biết, chưa được sự chấp thuận của ba mà tự động đưa ra quyết định là không đúng, nhưng con không nghĩ mình đã làm sai. Bây giờ lâu nay ba cứ niệm tình riêng, để mặc họ như thế, công ti sẽ bị họ đục khoét ngày càng nhiều hơn mà thôi.

Ông Hoàng Minh trầm ngâm nhìn Thiên Vi không lên tiếng, cô hơi nghiêng đầu nhìn ông, không biết cái nhìn của ông là ý gì. Cô im lặng nín thở chờ đợi. Ông chấp hai tay lại với nhau, nâng cằm mình lên nhìn Thiên Vi rõ ràng hỏi:

- Con có biết vì sao ba bắt chấp việc con còn trẻ, đi làm chưa bao lâu nhưng vẫn muốn đưa con vào cái ghế phó tổng giám đốc hay không?

- Vì con là con gái của ba. Ba chỉ có hai chị em con mà thôi, Phương Đình lại bị mù, chuyện công ti về sau chắc chắn sẽ do con tiếp quản. Ba là muốn cho con quen dần – Thiên Vi cũng thẳng thắn đề cập đến quyết định thừa kế công ti một cách không e dè trước mặt ba mình.

Ông Hoàng Minh mỉm cười gật đầu:

- Một phần bởi vì con đúng là con gái của ba, ba nghĩ đến khi ba già rồi, một nửa gia tài ba sẽ để lại cho em gái con cùng dì con, một nửa còn lại ba giao hết cho con. Cho nên ba muốn đào tạo con trở thành người kế nghiệp ba, nhưng chắc chắn không phải ở vị trí phó tổng giám đốc như thế. Thực ra, ba đã dự định sắp xếp một chiếc ghế giám đốc nào đó cho con, để con vươn lên và khẳng định năng lực của mình trước những cổ đông. Nhưng rồi ba thay đổi quyết định của mình. Con có biết vì sao không?

- Vì sao hả ba?

- Vì con có thể làm những điê`u mà với cương vị một người đứng đầ`u công ti như ba không thể làm – Ông Hoàng Minh bình thản nói ra suy nghĩ của mình. Từ lâu ông biế`t hai người em vợ của ông ăn chặn tiề`n vớ`n của công ti, nhưng họ theo ông đã lâu, dù muố`n dù không, ông cũng không thể nào thắ`ng tay với họ đượ`. Vì thế`, ông chọn cách để Thiên Vi làm thay ông.

Thiên Vi im lặng nhìn ba ruộ`t mình, người mà cô không thể nắ`m bắ`t đượ`. Từ khi nhận lại quan hệ cha con, họ cũng chưa từng bày tỏ tình cảm sâu sắ`c gì trước mặt nhau. Giữa ông và cô luôn có một khoảng cách. Ở ông là khoảng cách mặc cảm tội lỗi, còn ở cô là khoảng cách của lòng căm hận. Dù bên ngoài, cô đố`i với ông từng lời nói cử chỉ đê`u hế`t sức kính nể, nhưng chỉ trong lòng cô biế`t cô oán giận ông chừng nào.

Giờ thì những lời ông nói ra, tựa như cô chính là con cò của ông, mặc cho ông lợi dụng để đố`i phó với những người ông câ`n đố`i phó. Vậy thì cô cũng phải chứng minh cho ông thắ`y, cô không phải là con cò dễ lợi dụng.

Cô bước đê`n bên ông, mỉm cười, ánh mắ`t chẳng ẩn hiện điê`u gì:

- Con xuố`ng đây cũng là để bàn với ba việc này, con biế`t ba cũng sẽ khó xử nê`u như ba bên vực con như thế`. Cho nên, con đưa ra kiế`n nghị, để hai cậu làm giám đố`c ở chi nhánh mới của chúng ta. Chi nhánh vừa mới thành lập không bao lâu, về` mặt kinh doanh vẫn chưa ổn định, đưa hai cậu á`y đê`n đó họ sẽ chẳng thể đượ`c khoét đượ`c gì cả. Hơn nữa, còn tác độn`g về` mặt tích cực tăng doanh số` kinh doanh. Hai người họ đê`u là người có kinh nghiệm, chắ`c chắ`n sẽ không có gì làm khó dễ họ đượ`c.

- Cứ làm theo ý con – Ông Hoàng Minh xoa tay – Khuya rồi, con đi ngủ đi. Mai còn đi làm.

- Dạ.

Thiên Vi trở về phòng mình, nét mặt buồn thương. Cô ngã phịch xuống giường, mắt khẽ nhắm lại. Cô cảm thấy cô đơn vô cùng trong ngôi nhà này. Chưa từng có lấy một giây phút hạnh phúc nào cả.

Ông Hoàng Minh chỉ nhận cô làm con gái khi mà con gái cưng Phương Đình của ông ta bị mù. Lúc ông ta đến nhận cô, bà Kim Phượng đã đưa Phương Đình ra nước ngoài chữa trị đôi mắt, cô cảm thấy mình như kẻ dự phòng cho người thừa kế sự nghiệp của ông ta.

Nếu như ông ta chịu nhận lại cô vào giây phút cô đuổi theo chiếc xe của ông ta vào trong nhà thì có lẽ cô sẽ không hận ông ta. Nhưng mà, ông ta lạnh lùng để mặc cô đuổi theo và bị xua đuổi bên ngoài. Cô đã đứng dưới trời mưa hơn một tiếng đồng hồ chờ đợi để rồi nhận ra ông ta cũng như ông Hữu Hùng đều là những kẻ khốn nạn gieo rắc bất hạnh đến cuộc đời hai mẹ con cô.

Thiên Vi ngò i dậy, cô mở ngăn kéo, lấy chiếc hộp gỗ của mẹ ra vuốt nhẹ. Cô nhìn tấm hình của mẹ đặt trong đó mà rơi nước mắt.

Cô lần tay tìm lấy một bức hình khác, khi chạm đến bức hình đó, tay cô run lên không ngừng. Nụ cười của Duy Phong thật đẹp, tựa như ánh nắng mặt trời chiếu rọi.

- Duy Phong, em nhớ anh lắm. Hiện giờ anh ở đâu? Anh có đang hận em hay không?

Sân bay.

Vẫn nhận nhịp người qua kẻ lại với vai trò ra đi và đưa tiễn. Một chàng trai mặc chiếc áo sơ mi sọc, có gương mặt sáng bước ra khỏi nhà chờ, kéo theo một chiếc va li nhỏ. Anh leo lên một chiếc xe hơi mà người trợ lý đang đợi, cho xe chạy đến một con đường quen thuộc.

- Đợi tôi ở đây.

Anh lần bước theo con hẻm nhỏ tuy có chút thay đổi, nhưng anh vẫn nhận ra đây là con đường quen thuộc dẫn đến nhà mình. Bước chân chậm dần khi anh đứng trước mảnh đất từng có một ngôi nhà xập xệ nhưng ấm cúng. Căn nhà đã được người ta mua và xây lại khá khang trang, nhưng lại treo biển: “Bán nhà”

Anh rời bước chân, quay trở lại xe, căn dặn người trợ lý:

- Đi thẳng rồi rẽ trái hai lần, anh sẽ thấy một căn nhà đang rao bán, mua lại căn nhà đó cho tôi.

Căn dặn xong, anh gọi điện thoại, có người bắt máy ngay, anh liền cười bảo:

- Phương Đình, anh về rồi.

Trong một quán nước yên tĩnh, với lối trang trí nhẹ nhàng tạo khoảng cách riêng biệt cho từng bàn, thích hợp làm nơi gặp mặt trò chuyện. Buổi trưa chỉ có vài người khách vắng lai mà thôi. Trong khi mấy nhân viên đi xung quanh lau sạch sẽ bàn ghế, cô chủ quán ngồi tính lại thu nhập của quán tháng này.

- Bà chủ à. Thu nhập tháng này nếu có lời nhiều thì có thể mời bạn bè một bữa ăn hay không? – Thiên Vi đi vào nhìn Dạ Thảo để mình liên liên trên.

Dạ Thảo ngẩng đầu lên nhìn Thiên Vi cười hỏi:

- Mới đến à? Ngô`i đi, chờ mình một chút, sắp xong rồi.

Thiên Vi bèn ngô`i xuống chiếc ghế đối diện, cô nhìn sắc mặt Dạ Thảo cau có bực dọc, bèn hỏi thăm:

- Buôn bán không tốt sao?

- Buôn bán vẫn tốt chỉ là... – Dạ Thảo lắc đầu đáp.

- Sao vậy?

- Không có gì – Dạ Thảo cup mắt lắc đầu cười nhẹ, dẹp lại hết sổ sách vào ngăn kéo, khóa lại cẩn thận rồi bước ra ngô`i kê bên Thiên Vi.

Phải một lát sau, Dạ Thảo mới buồn bã lên tiếng nói:

- Mình hôm nay đã gặp lại Tuấn Khôi.

- Khôi thế nào rồi? – Thiên Vi hơi giật mình, giọng trầm xuống hỏi.

- Mình cũng không rõ, mình không hỏi chuyện. Cậu ấy đến đây uống cà phê, dường như có tâm sự. Mình thấy cậu ấy hút nhiều thuốc lá – Dạ Thảo lặng lẽ nói – Chắc là chuyện tình cảm không được tốt. Thịnh thoảng có gặp vài bạn bè, nghe họ kể, dạo này cậu ấy với bạn gái hình như trục trặc gì đó.

Thiên Vi khẽ nắm tay Dạ Thảo thật chặt, lòng cô thấy buồn khôn xiết, năm xưa nếu không phải vì chuyện của cô thì có lẽ Dạ Thảo cũng không cần chôn mối tình này cho đến bây giờ. Cô còn nhớ, năm đó Dạ Thảo cùng Tuấn Khôi cãi nhau rất dữ dội, Tuấn Khôi còn bị Dạ Thảo tát một cái thật đau, từ đó giữa bọn họ chẳng còn

tình bạn nào nữa. Cả năm học tiếp theo đó, dù đi lướt qua nhau, nhưng vẫn xem như chưa hề quen biết. Cô vẫn tưởng Dạ Thảo không để ý đến, nhưng khi bất gặp Dạ Thảo cúi mặt buồn, lén lút nhìn theo bóng Tuấn Khôi, cô mới hiểu rõ tâm tư của Dạ Thảo. Cứ nghĩ tình cảm này sẽ dần theo thời gian mà trôi đi khi họ theo những hướng đi, những con đường khác nhau. Không ngờ, Dạ Thảo lại có tình cảm sâu sắc như thế.

Nhưng cuộc sống luôn thay đổi, con người cũng phải thay đổi. Dạ Thảo ngày xưa là một cô gái tròn trịa vui tươi và yêu đời. Còn giờ đây, Dạ Thảo đã trở thành một bà chủ xinh đẹp biết bao nhiêu người theo đuổi. Cô không muốn Dạ Thảo mãi chìm đắm về mọi tình huống nào.

- Tội gì phải như vậy? Tuấn Khôi cũng đâu biết tình cảm mà bạn dành cho bạn ấy – Thiên Vi muốn khuyên như Dạ Thảo quên đi mọi tình huống học trò ngây ngô vẫn còn chưa kịp nở hoa.

- Khi con người ta gặp nhau rồi yêu nhau, sau đó chia tay, tình yêu dễ dàng quên lãng. Nhưng khi một người yêu thầm một người mà mãi mãi không thể nào nói ra, tình cảm đó sẽ ăn sâu vào trong trái tim, bám rễ mọc mầm khó mà nhổ lên được. Huống chi đây là mọi tình đầu của mình.

Dạ Thảo khẽ cười buồn trả lời, nhưng rất nhanh sau đó Dạ Thảo quay sang Thiên Vi cười hỏi:

- Nghe nói ai đó đã chấp nhận lời tỏ tình của Thanh Phong rồi. Tương lai sẽ là bà bác sĩ, thật oai phong. Đến bao giờ mới chịu đãi mình một bữa rồi tuyên bố đây.

- Con người phải biết sống vì mình chứ. Chúng ta không thể nào sống mãi với mọi tình đầu dang dở đó. Mình chấp nhận Thanh Phong là quyết định đúng đắn nhất. Thảo cũng phải gạt bỏ Tuấn

Khôi ra khỏi đầ̀u, chấ̀p nhận một tình cảm mới, cuộc số̀ng mới trở nên tồt đẹp hơn.

- Ai mà thích mình chứ?! – Dạ Thảo cười cười bảo.

- Thật thế̀ không?! Sao mình nghe vài người bảo là đền đây chỉ để gặp bà chủ thôi.

- Đáng ghét, cứ trêu mình.

- Thật ra hôm nay mình định dẫn Thanh Phong về̀ nhà chính thức giới thiệu anh ấy với ba mình.

- Mình ủng hộ Vi, cồ lên.

- Thảo cũng phải cồ lên mới được.

Cả hai người nhìn nhau bật cười, thật may là tình bạn của họ vẫn bền chặt, nếu không có Dạ Thảo, Thiên Vi không biế̀t những ngày tháng đau khổ của mình sẽ ra sao.

Đang trên đường trở về̀ nhà, Thiên Vi nhận được điện thoại của Thanh Phong, anh bảo lát nữa anh sẽ đền, muố̀n tham khảo cô xem nên tặng quà gì.

- Đâu phải lần đầ̀u tiên anh đền nhà em, không cần bày vẽ quá đâu. Ba em cũng không chú trọng má̀y chuyện đó lắ̀m, tùy tiện mua một giỏ trái cây là được rồi. Cái ba em cần là anh đố̀i xử tồt với con gái ông ấy thôi.

Cô nghe Thanh Phong bật cười trong điện thoại, nói thêm vài câu hai người cúp máy, cũng là lúc xe dừng trước nhà. Thiên Vi đi thẳng vào bên trong.

Cô vừa vào đã thấy bà Kim Phượng ra lệnh này nọ cho người giúp việc, khiến người giúp việc bận rộn vô cùng, không cần thận va vào cô.

- Xin lỗi cô hai.

- Nhà hôm nay có khách à? – Thiên Vi cũng chẳng nở trách móc, chỉ lên tiếng hỏi.

- Dạ, nghe nói là bạn trai của cô Phương Đình ở bên Mỹ mới về. Cậu Henry gì đấy. Bà chủ đang chuẩn bị tiếp đãi người ta.

Thiên Vi có nghe nói về cái tên này. Nghe bảo khi Phương Đình qua Mỹ điểu trị đôi mắt rồi gặp anh ta, nhưng cụ thể thế nào thì cô cũng không rõ. Khi Phương Đình và bà Kim Phượng đi rồi, cô mới được ông Hoàng Minh nhận lại, họ còn chưa về thì cô đã sang Anh du học rồi. Cho nên dù anh ta có đến nhà nhiều lần, cô cũng chưa lần nào gặp mặt.

Ông Hoàng Minh từ trên lầu vui vẻ đi xuống cùng Phương Đình cười bảo:

- Hôm nay thật là ngày tốt, hai chàng trai đều cùng đến đây ăn cơm. Xem con kia, nghe tin Henry về, cả ngày mặt cứ cười hớn hở.

- Ba cứ trêu con – Phương Đình ôm tay ông Hoàng Minh đỏ mặt kêu lên.

- Ba – Thiên Vi nhìn lên trên chào một tiếng.

- Con về rồi à. Thanh Phong đâu?

- Anh ấy lát nữa sẽ tới – Thiên Vi cười đáp.

Cô vừa nói xong, người giúp việc đã mở cửa mời Thanh Phong vào nhà, ông Hoàng Minh vui vẻ bảo:

- Vừa nhấ c đã thấ y mặt. Được rô`i, vào bàn ngô`i chúng ta cùng trò chuyện.

Thanh Phong và ông Hoàng Minh trò chuyện rấ t vui vẻ, bà Kim Phượng thì cứ bĩu môi suố t, Thiên Vi liế c nhìn Phương Đình, trông Phương Đình đầ y sự mong đợi khiế n Thiên Vi bấ t giác tò mò về` người con trai này. Anh ta là người thề` nào mà lại chấ p nhận một cô gái mù như Phương Đình?

Tiề ng chuông cửa vang lên, Phương Đình vội vàng đứng bật dậy.

- Cẩn thận, để mẹ ra mở cửa cho – Bà Kim Phượng giữ Phương Đình bảo, nhưng cô nhấ t quyề t ra đón.

Một lúc sau, Phương Đình khoác tay một chàng trai đi vào, Thiên Vi lơ đãng quay mặt nhìn người đó, đôi đũa trên tay cô bấ t giác rơi xuố ng.

Đang nói chuyện, nghe tiề ng đũa rơi, Thanh Phong và ông Hoàng Minh cùng quay sang nhìn Thiên Vi, sắ c mặt cô đã tái nhợt, mắ t nhìn chắ m chắ m vào người bạn trai Henry của Phương Đình.

- Ba... Anh Phong đế n rô`i ba – Phương Đình nói bằ ng giọng vui mừng giới thiệu.

Ông Hoàng Minh bèn mỉm cười nhìn bạn trai của Phương Đình và bảo:

- Henry, cháu về` rô`i à?! Mau đế n đây ngô`i cùng bác nào.

Phương Đình ôm tay bạn trai cùng đi về` hướng đố i diện Thiên Vi và Thanh Phong. Ông Hoàng Minh cũng hào hứng giới thiệu

Thiên Vi và Thanh Phong với bạn trai của Phương Đình:

- Henry, để bác giới thiệu. Đây là Thiên Vi, chị gái của Phương Đình, còn đây là cậu Thanh Phong, bạn trai của Thiên Vi. Cháu là lần đầu gặp mặt chị gái của Phương Đình đúng không?

Anh ta quay sang nhìn hai người được giới thiệu, vẻ mặt có chút cứng đờ. Ông Hoàng Minh không để ý mà vui vẻ quay lại nhìn Thiên Vi và Thanh Phong:

- Đây là bạn trai ở bên Mỹ của Phương Đình, tụi nó quen nhau lâu rồi. Cậu ấy tên là Henry.

- Duy Phong! Ở Việt Nam cháu thích dùng tên tiếng Việt của mình hơn. Hơn nữa, tụi cháu không xa lạ với nhau đâu bác. Trước khi cháu gặp Phương Đình, tụi cháu từng rất thân với nhau, phải không Thanh Phong.

Duy Phong lướt qua Thiên Vi, cô đã mím môi, cặp mắt cúi đầu nhìn xuống dưới, cậu khẽ nhếch môi cười nói rồi nhìn sang Thanh Phong hỏi. Thanh Phong khá bất ngờ trước sự xuất hiện của Duy Phong. Không ngờ họ lại gặp nhau trong hoàn cảnh này, anh bèn đứng lên mỉm cười chìa tay bắt tay Duy Phong:

- Lâu rồi không gặp, cậu dạo này thế nào?

- Mình rất tốt – Duy Phong mỉm cười trả lời.

- Hóa ra các cháu quen nhau à? Vậy thì tốt quá rồi, sau này dễ nói chuyện với nhau – Ông Hoàng Minh chẳng biết được quan hệ của ba người nên vui vẻ bảo – Thôi, ngộ ì xuống ăn cơm thôi các con.

Người giúp việc đưa cho Thiên Vi đôi đũa mới, cô ngộ ì im lặng ăn, thỉnh thoảng ông Hoàng Minh hỏi vài câu cô mới trả lời. Thanh

Phong gắp thức ăn cho cô, cô ngẩng đầu cảm ơn anh, ánh mắt tuyệt không nhìn Duy Phong lấy một cái.

Duy Phong cũng chỉ rôm rả trò chuyện với Phương Đình và ông Hoàng Minh mà thôi, thỉnh thoảng nói vài câu với Thanh Phong. Anh kể vài mẩu chuyện khi anh sống bên đó thế nào.

Hai người họ ngò i đối diện nhau, chỉ cần ngẩng mặt là có thể nhìn thấy nhau. Khoảng cách rõ ràng cũng chỉ cách nhau một cái bàn, thế mà tưởng chừng như hai người ở hai thế giới. Thế giới bên kia dường như sáng chói, chói đến mức người trong bóng đêm như cô chỉ biết cúi đầu không dám đối mặt.

Thiên Vi ăn một chút thì đứng lên nhìn ông Hoàng Minh nói:

- Ba, con thấy hơi mệt, con lên phòng nghỉ ngơi chút đây ạ.

- Em không sao chứ? – Thanh Phong lập tức lên tiếng hỏi.

- Không sao. Anh ở lại nói chuyện với ba em cùng mọi người một chút đi. Em lên lầu uống viên thuốc đã.

- Có bệnh thì phải uống thuốc, con cũng nên giữ gìn sức khỏe – Ông Hoàng Minh gật đầu quan tâm căn dặn Thiên Vi.

- Con biết rồi ba.

Thiên Vi rời ghế bước lên lầu, ông Hoàng Minh bèn trở lại với câu chuyện của mình. Duy Phong mỉm cười tỏ vẻ chăm chú lắng nghe lời ông, thế nhưng gương mặt anh hơi khẽ quay nhìn theo bóng dáng mệt mỏi đi lên lầu của Thiên Vi. Thiên Vi phải cố gắng lắm mới có thể trở về phòng mình. Cánh cửa vừa đóng lại, cô đã đổ người vào cửa rồi trượt dãn xuống, nước mắt lăn dài trên gương mặt. Đã bao nhiêu lâu rồi cô không gặp lại Duy Phong, nỗi nhớ giày vò cô từng đêm, cô muốn đưa tay giữ lấy, nhưng chỉ luôn là hư không.

Đau khô chờ đợi, tìm kiếm mỗi mòn mà chẳng thể thấy. Vậy mà khi cô quyết tâm quên đi thì anh lại xuất hiện.

Vết thương trong lòng tưởng lành sẹo, nay mới biết nó đã tróc vảy chảy máu từ lúc nào.

- Cô c... cô c... cô c...

- Thiên Vi. Là anh đây – Thanh Phong đứng bên ngoài lên tiếng khẽ gọi.

Thiên Vi mím môi run run kìm nén lại những giọt nước mắt rồi mới từ từ đứng lên, lau sạch nước mắt trên mặt và mở cửa cho Thanh Phong. Thanh Phong đi vào phòng cô với một li nước ấm trên tay.

- Em sao rồi?

- Em không sao? – Cô yếu ớt lắc đầu – Chỉ là có chút bất ngờ.

- Anh cũng bất ngờ vô cùng – Thanh Phong nhẹ đặt li nước lên đầu giường rồi đáp – Thật không ngờ Duy Phong lại là... – Thanh Phong bỏ dở câu nói, anh vẫy tay gọi Thiên Vi vẫn đứng ở cửa đến bên cạnh anh.

Cả hai cùng ngồi xuống giường, Thanh Phong đưa cho cô một viên thuốc:

- Cũng may anh có đem theo thuốc.

- Em không sao đâu mà – Thiên Vi hơi rụt người từ chối uống thuốc.

- Em không thể từ chối uống thuốc trước mặt bác sĩ, bởi vì như thế sẽ khiến họ muốn lôi em đi chích thuốc đó – Thanh Phong

cười trêu cô một câu.

Thiên Vi biết Thanh Phong cố làm mình vui, cho nên cô đành mỉm cười, sau đó ngoan ngoãn uống thuốc. Thiên Vi uống xong, Thanh Phong đặt li trở lại bàn ngay ngắn, sau đó mới ôm lấy Thiên Vi, để đầu cô tựa lên vai anh, giọng khẽ khàng:

- Em biết là trước mặt anh, em không cần phải gồng mình để sống và mỉm cười mà.

Nghe được những lời này, Thiên Vi bật khóc nức nở. Đúng là cô chỉ có thể sống với chính cô trước mặt Thanh Phong mà thôi.

Chương 10

Gần mà xa

T trong căn phòng khách, khói thuốc giăng đầy, Duy Phong ngơ ì tư lự nhìn ra bên ngoài bức tường kính từ căn hộ chung cư. Đèn đường sáng mờ, phản phát ánh sáng hắt lên hòa vào cõi lòng đang cuộn cuộn của Duy Phong.

Cuối cùng cũng gặp lại cô. Chỉ là không ngờ lại gặp Thiên Vi trong tình cảnh này, bất ngờ và kích động đến thế. Cũng may cô trốn tránh, cũng may cô đã trở về phòng, nếu không... Duy Phong không biết, anh có thể tiếp tục giữ được vẻ mặt bình tĩnh nữa hay không. Cô vốn đã là nỗi ám ảnh tận sâu trong trái tim của anh, dù muốn gạt bỏ vẫn không tài nào gạt bỏ được.

Anh thật không ngờ cô lại là chị gái mà Phương Đình đã nhắc với anh, thật không ngờ sau bao nhiêu sự việc xảy ra, lại gặp cô ở một vị trí, vai trò khác rồi.

Điện thoại reo một hồi lâu mà Duy Phong vẫn không nhận ra, anh chìm đắm trong những suy nghĩ và hồi ức, mãi cho đến khi điếu thuốc trên tay rơi xuống, tàn thuốc rơi vào chân, Duy Phong mới giật mình thoát ra khỏi dòng suy nghĩ của mình. Anh vội vàng cầm điện thoại nghe máy, là Phương Đình.

- Duy Phong, anh đang làm gì thế, em gọi điện một lúc lâu rồi.

- À, lúc này anh đi tắm – Duy Phong nhìn lại bộ quần áo vẫn mặc trên người, kìm cái thở dài mà nói dở.

- Anh còn mệt không? Lúc nãy em cảm thấy anh dường như không thoải mái cho lắm khi nói chuyện với ba. Em đoán anh còn mệt – Giọng Phương Đình đầy vẻ lo lắng.

- Ừ, anh có chút mệt, lâu rồi không về đây, có chút không hợp với không khí ở đây lắm – Duy Phong đáp.

- Vậy anh nghỉ ngơi đi, em không làm phiền anh nữa. Anh ngủ ngon nhé – Phương Đình vội nói.

- Ừm, sáng mai anh đến đón em đi ăn sáng nhé – Duy Phong bèn nhẹ nhàng nói, anh cảm nhận được sự ấm áp cùng sự quan tâm lo lắng của Phương Đình dành cho anh, trong lòng không muốn phụ cô.

Nghe Duy Phong nói thế, giọng Phương Đình trở nên vui mừng khôn xiết, cô vội vàng trả lời:

- Vậy anh mau nghỉ ngơi đi, sáng mai em ở nhà đợi anh.

- Ngủ ngon – Duy Phong khẽ khàng nói rồi cúp máy.

Anh nhìn điện thoại thật lâu, sau đó thở dài đứng dậy, đi vào nhà tắm. Duy Phong cứ đứng dưới vòi nước thật lâu, muốn để dòng nước xóa hết những kí ức xưa cũ trong đầu, thế nhưng vẫn không tài nào xóa được.

Tùng luôn ng kí ức cứ từ đâu đó hiện về.

Đó là ngày thứ tư của mùa hè, Duy Phong muốn kiếm thêm tiền cho năm học mới, năm học lớp mười hai. Cậu biết là sang năm sau, việc học sẽ rất căng thẳng và bận rộn, khó lòng có thời gian đi làm thêm, cho nên tranh thủ buổi sáng đi vá giày, buổi chiều lại đi

tạo hình và bán bóng bay, có khi buổi tối ba cậu đi trực, cậu ra chợ đầu mối khuôn vắc kiếm thêm thu nhập.

Sau một ngày mệt nhoài, cậu mệt mỏi đạp xe về nhà, cảm giác gió lạnh thổi qua người, từng vệt mồ hôi thấm lạnh vào người khiến cậu rùng mình một cái, nhà nhà đều đóng chặt cửa neo để nghỉ ngơi, chỉ có vài tên lêu lổng tụ tập đầu đường mà thôi. Duy Phong mặc kệ ánh nhìn của bọn đó, cậu đạp xe vào con hẻm nhỏ nhà mình, bóng đèn trên cao mờ nhạt, con hẻm tối, Duy Phong chỉ có thể chạy chậm lại.

Chiếc xe tới trờ trước cổng nhà, Duy Phong đẩy cổng đi vào, cánh cổng kêu “kẹt” một cái phá tan sự yên tĩnh của màn đêm. Duy Phong mơ hồ nghe một tiếng nấc nhẹ vang lên, cậu kinh ngạc quay đầu nhìn lại, nhưng tất cả chỉ có một màn tối bao quanh mà thôi. Ánh sáng trên trời cũng chẳng soi được những góc khuất của những bức tường. Duy Phong lắc đầu đẩy xe đi vào bên trong, nhưng vừa khép cửa lại, cậu lại mở bật ra nhìn bên ngoài, một lúc sau mới lên tiếng hỏi:

- Có ai ngoài đó không?

Cậu nghe tiếng thở gấp, sau đó từ trong bóng đêm, cậu dường như thấy một thứ gì đó chuyển động. Duy Phong nín thở chờ đợi, cái bóng chuyển động từ từ bước ra khỏi bóng tối, hiện ra khuôn mặt mờ mờ của Thiên Vi. Duy Phong giật mình kinh ngạc kêu lên.

- Thiên Vi!

Thiên Vi ôm chặt cái túi xách trên tay mình, từ từ bước ra khỏi bóng tối đi về phía Duy Phong, cô nấc nghẹn từng cái, Duy Phong thấy rõ gương mặt đầy nước mắt của cô. Cậu kinh ngạc vô cùng, buông tay khỏi xe đạp, lao người về phía Thiên Vi, tay cậu nắm lấy hai bờ vai của cô, lay nhẹ hỏi:

- Xảy ra chuyện gì vậy?

Thiên Vi nức nở khóc không nói thành lời.

Duy Phong không rõ chuyện gì đã xảy ra, nhưng những giọt nước mắt của Thiên Vi khiến cậu thấy đau lòng vô cùng, cả thân người run rẩy của cô khiến tim cậu như thắt lại, cậu ôm chặt Thiên Vi trong vòng tay mình, nhẹ giọng an ủi cô:

- Đừng sợ, đừng sợ. Mình sẽ ở bên bạn, bảo vệ bạn. Từ nay đã có mình rồi.

Thiên Vi buông chiếc túi trên tay mình, đưa tay ôm chặt Duy Phong, đầu tựa vào vai cậu, như thể vừa tìm được cho mình một chỗ dựa để đi qua khỏi bóng tối.

Mãi một lúc sau, Duy Phong mới đưa Thiên Vi vào nhà gỗ, Thiên Vi gỗ im lặng cúi đầu, cô đã không còn khóc nữa, nhưng cả người vẫn run nhẹ. Duy Phong rót cho Thiên Vi một li nước ấm, gỗ bên ngoài trời lâu, cả người cô đều lạnh toát. Cậu cầm cái li cẩn thận đưa đến trước mặt Thiên Vi, mím môi cố nhịn không lên tiếng hỏi cô chuyện gì xảy ra. Nhìn bộ dạng Thiên Vi như thế, cậu đoán cô đã trải qua một sự việc rất khủng khiếp, nếu cô không muốn nói, cậu sẽ không hỏi đến, cậu không muốn làm Thiên Vi nhớ lại nỗi ám ảnh đó.

Thiên Vi ngẩng đầu, đôi mắt đỏ hoe vì khóc trở nên long lanh buồn bã, nom yếu đuối. Cô đưa tay đón li nước, cứ thế uống hết một hơi. Duy Phong chờ cô uống hết, rồi đón lấy chiếc li, nhẹ giọng hỏi cô:

- Vi đã ăn cơm chưa?

- Mình... – Thiên Vi khàn giọng lên tiếng rồi lại im lặng, cô cắn nhẹ môi, cup mắt, hít một hơi rồi ngẩng đầu nhìn Duy Phong hỏi bằng một ánh mắt vừa ái ngại, vừa cầu xin – Mình có thể ở lại đây không?

Duy Phong chớp mắt nhìn Thiên Vi, dù kinh ngạc nhưng cậu cũng gật đầu bảo:

- Cũng tối rồi, ngủ lại đây một đêm cũng được.

- Không – Thiên Vi lớn tiếng nói, sau đó giọng cô trở nên dè dặt hơn – Mình muốn ở lại đây luôn.

Duy Phong quá đỗi kinh ngạc nhìn Thiên Vi. Thiên Vi có hơi xấu hổ, cô biết cô dường đột ngột như vậy, đúng là làm khó cho Duy Phong. Nhà cậu không rộng rãi, lại chẳng có gì che chắn, hơn nữa nhà có đến hai người đàn ông, không có mẹ của cậu, cô ở lại thật sự là bất tiện. Nhưng cô lại không biết chỗ nào để đi.

Bên ngoài của cô chẳng còn ai, còn bên nội, cô không thể đến đó, bởi vì chắc chắn người ta sẽ nhòm ngó hỏi han. Cô cũng không thể đến nhà bạn bè, bởi cô chỉ có một mình Dạ Thảo là bạn, ba mẹ Dạ Thảo chắc chắn sẽ hỏi nguyên nhân. Họ đều quen biết ông ấy, cho nên cô không thể đến đó. Người duy nhất cô nghĩ đến chính là Duy Phong, nên cô lấy hết can đảm nói:

- Mình không biết nương tựa ai hết nên mới đến đây.

- Nhưng mà... – Về mặt Duy Phong đầy bối rối, nhà cậu tội tày như thế, làm sao Thiên Vi có thể sống được, dù sao cô cũng quen sống sung sướng rồi. Hơn nữa, việc cô đến đây, ba mẹ cô sẽ nói sao, làm sao họ chấp nhận cho cô ở lại một nơi thế này.

Thiên Vi thấy Duy Phong lưỡng lự, trong lòng cảm thấy xót u hoài vô cùng, sao cô lại có thể đưa ra yêu cầu vô lý như thế. Thiên Vi cắn môi, cô cảm thấy mình không nên ở đây nữa, cô đứng dậy, ôm lấy cái túi của mình nói:

- Xin lỗi, hãy xem như mình chưa nói gì hết. Bạn đừng bận tâm nữa.

Thấy Thiên Vi bỏ đi, Duy Phong lúng túng và sợ hãi, vội vàng bước theo giữ tay Thiên Vi lại, giọng sầm u não nói:

- Ở lại đây đi.

- Đừng để ý đến những lời mình nói lúc nãy – Thiên Vi lắc đầu, cô khẽ giữ tay Duy Phong ra nói. Sau đó cô bước đi thật nhanh ra khỏi cửa.

Duy Phong nhìn màn đêm tối tăm bên ngoài, nếu như bây giờ để cô đi, cậu nhất định sẽ hối hận đến chết, vậy thì chẳng thà chọn lựa để cô ở lại đây. Duy Phong bước nhanh đến ôm chầm lấy Thiên Vi từ phía sau, giữ chặt cô lại trong vòng tay:

- Đừng đi. Hãy ở lại đây đi.

- Nhưng mà... sẽ không tiện cho bạn đâu.

- Không đâu. Mình chỉ sợ Vi không quen sống ở đây mà thôi. Nếu như bạn không chê chỗ này chật hẹp, lại không có gì thì hãy ở lại đây đi.

Thiên Vi nghe Duy Phong nói thế, cô vui mừng quay người lại hỏi Duy Phong:

- Có thật không? Có thật là mình có thể ở lại không?

- Thật! – Duy Phong mỉm cười gật đầu đáp – Miễn là bạn không chê.

- Không có đâu – Thiên Vi vui sướng nói – Mình chỉ cần một chỗ tá túc thôi. Mình sẽ tìm việc làm, mình sẽ không làm phiền bạn và ba bạn đâu.

Duy Phong buông Thiên Vi ra, cậu nhìn Thiên Vi với ánh mắt phức tạp, cuối cùng không nén được lòng mình mà hỏi:

- Nhưng mà đã xảy ra chuyện gì vậy?

Thiên Vi biết nếu cô muốn ở lại đây thì phải nói cho Duy Phong nghe mọi chuyện, nên cô cúi đầu nói:

- Mình phát hiện ông ấy không phải ba ruột của mình.

Duy Phong thực sự bị chấn động. Lâu trước, khi gặp Thiên Vi ở bờ sông, thấy cô có ý định tự tử, cậu đã hoài nghi xảy ra chuyện rất nghiêm trọng, không ngờ mọi chuyện lại như vậy. Đến cậu còn sốc, huống hồ Thiên Vi. Cậu mơ hồ đoán là Thiên Vi quá hoang mang mà bỏ nhà ra đi, tạm thời cứ để cô ở chỗ cậu vậy.

- Bạn chờ mình lâu lắm rồi đúng không? Chắc là cũng đói bụng rồi, để mình vào nhà nấu cái gì, chúng ta cùng ăn nhé.

Thiên Vi mỉm cười gật đầu theo Duy Phong vào nhà.

- Chỉ còn mì gói thôi – Duy Phong đi xuống nhà xem xét, ái ngại đi lên nói với Thiên Vi.

- Mình thích ăn mì gói lắm – Thiên Vi cười đáp – Vậy chờ mình một chút, mình sẽ nấu xong ngay thôi – Duy Phong vội nói rồi đi xuống bếp, lui cui nấu nước.

Còn lại Thiên Vi ngô`i một mình, ánh mắ`t cô bỗng sa sầ`m, nhìn những vế`t thâm tím vẫn hiển hiện trên người khiế`n cô roi nước mắ`t. Cô đưa tay che miệng, cô` gắ`ng kìm nén tiế`ng khóc, cô` gắ`ng xua đi nỗi ám ảnh. Sau khi ăn xong, Thiên Vi bèn đē` nghị:

- Để mình rửa chén cho.

- Không câ`n đâu. Để mình rửa cho – Duy Phong gạt ngay.

- Để mình rửa cho, mình còn ở đây dài dài mà, không thể cứ ăn không ngô`i rô`i như vậy được. Yên tâm đi, nầ`u cơm thì mình không rành lắ`m, nhưng mà rửa chén thì mình biế`t mà – Thiên Vi vẫn khắ`ng khắ`ng, cô quả thật không muố`n đē`n nhà Duy Phong làm phiề`n, lại còn ăn không ở không như vậy.

Thầ`y Thiên Vi khắ`ng khắ`ng như vậy, Duy Phong khế` thờ dài nói:

- Mình biế`t nế`u để Vi ở không, Vi sẽ ngại lắ`m, mình sẽ không ngăn Vi đâu. Chỉ là hôm nay tô`i rô`i, mình thầ`y Vi ngô`i bên ngoài đã lâu như vậy rô`i, chắ`c lạnh lắ`m. Mình có nầ`u nước nóng để bạn tắ`m, mau đi tắ`m kéo nước nguội hế`t.

Nói xong, Duy Phong hơi đỏ mặt lúng túng bảo:

- Nhà mình không có máy nước nóng, cho nên phải pha nước tắ`m, bạn không ngại chứ?

- Không ngại đâu. Cám ơn bạn nhiề`u lắ`m, Duy Phong – Thiên Vi xúc động trước sự ân câ`n của Duy Phong dành cho mình, lòng cô cảm thầ`y đôi chút ấ`m áp.

Đột nhiên nước mắ`t chua xót cho số` phận của mình muố`n roi ra. Cô vội vàng quay lưng giả bộ đē`n bên chiế`c túi được đặt trên ghế` gầ`n đó nói:

- Vậy, mình đi tắm trước.

- Mình pha nước giúp bạn – Duy Phong ngỡ Thiên Vi xâu hổ, mặt cậu cũng bất giác đỏ bừng lên, luống cuống cầm chén đi ra sau nhà.

Nhà tắm của nhà Duy Phong rất đơn sơ, vốn dĩ chỉ có hai cha con, lại là đàn ông, nên chỉ dùng một tấm bạt che chắn mà thôi. Tuy không đến mức có thể nhìn thấy bên trong, nhưng vẫn là khiếm người ta ngại ngùng. Duy Phong pha nước xong thì khẽ ho một cái rồi nói:

- Mình đi dọn giường cho bạn, mình sẽ hát để bạn biết vị trí của mình.

Thiên Vi nhìn buồng tắm, cô hiểu ý Duy Phong, gương mặt đỏ bừng. Cô siết chặt quần áo trong tay rồi đi vào bên trong buồng tắm, đóng cửa lại, cô mới dám thở mạnh, tim cứ đập liên hồi. Đột nhiên thấy hơi hận vì trong lúc nhát thẹn thiếu suy nghĩ mà chạy đến đây làm phiền Duy Phong như thế.

Nhìn bộ dạng của bản thân, tim quặn thắt, nước mắt cuối cùng không thể ngăn cứ thế rơi xuống. Thiên Vi đưa tay lên cắn chặt để không bật ra tiếng khóc.

Biết đâu xa xôi chẳng thêm cho anh lẻ loi một bóng hình

Hãy tin rằng trái tim này có riêng hình bóng em

Dù cho mình cách xa...

(Dù có cách xa)

Giọng Duy Phong lặng lẽ cất tiếng hát, bài hát thật nhẹ nhàng, lần đầu tiên Thiên Vi mới được nghe. Lời bài hát ngọt ngào khiến

Thiên Vi ngán ngơ quên cả khóc. Trong lòng bỗng trở nên yên ổn, cô đưa tay lau nước mắt, tự nhủ với bản thân: “Mình sẽ không khóc nữa”.

Tắm xong, Thiên Vi ngượng ngùng bước ra, ôm bộ đồ` bản trong tay, cúi mặt nói:

- Mình tắm xong rồi.

Duy Phong vừa hát vừa thu xếp chỗ ngủ cho Thiên Vi, nghe cô lên tiếng thì giật mình quay đầu lại, cậu đưa tay gãi gãi đầu rồi khẽ nói:

- Bạn ngủ tạm ở giường của mình đi. Mình sang giường ba mình.

- Cảm ơn – Thiên Vi gật đầu khẽ nói.

- Khuya rồi, bạn lên giường ngủ đi. Mình cũng đi ngủ đây – Duy Phong nói rồi nhìn Thiên Vi xâu hổ.

Duy Phong trèo lên chiếc giường của ba cậu ở góc trong, nhường lại Thiên Vi chiếc giường của mình, cậu đã sắp xếp gối và giăng màn sẵn cho Thiên Vi rồi. Thiên Vi nhìn Duy Phong bó i rồi trèo lên giường, cô khẽ cười nhẹ rồi quay lại nhìn chiếc giường mà Duy Phong chuẩn bị. Tuy chẳng phải là mới, nhưng mọi thứ sạch sẽ vô cùng, cô cảm động lên giường nằm.

Phủ lên mình chiếc chăn, Thiên Vi trong lòng bâng khuâng không biết mình đến đây là đúng hay sai nữa. Ở đây có Duy Phong, cậu cho cô cảm giác thanh thản và bình yên, nhưng mà dù sao cô đến ở đây cũng không tiện, huống hồ` chưa chắc ba cậu đã đồng ý chấp nhận cho cô ở lại đây.

- Mình tắt đèn cho bạn dễ ngủ nhé – Duy Phong chui ra khỏi màn lên tiếng hỏi.

- Ừm – Thiên Vi khẽ đáp.

Ánh đèn lập tức tắt đi, để lại màn đêm. Ánh sáng từ bên ngoài dần len lỏi vào, Thiên Vi cứ nhìn vào đó mà trăn trọc mãi. Cô nhắm mắt, bên kia Duy Phong cũng im lặng, nghe tiếng thở, cô biết Duy Phong vẫn chưa ngủ. Có lẽ cậu cũng giống như cô, cảm thấy bối rối đến không ngủ được. Thật ra cô cũng sợ lắm, chuyện con trai con gái ngủ chung một nhà thế này, thường xảy ra rất nhiều chuyện, nhưng cô tin Duy Phong sẽ tôn trọng cô.

Thời gian trôi qua thật chậm chạp.

Thiên Vi quyết định nhắm mắt ngủ, dù có chuyện gì, cũng đợi sáng mai hãy nghĩ tiếp. Cô khẽ nhắm mắt lại, nhưng vừa nhắm mắt lại, những hình ảnh khủng khiếp đã lại hiện lên, Thiên Vi sợ hãi kêu lên, cô vội vàng bật người ngồi dậy. Duy Phong đang nhắm, cũng vội vàng ngồi dậy đi đến bên cô:

- Sao vậy? – Giọng Duy Phong lo lắng hỏi cô.

Thiên Vi trăn trọc khi nghe giọng Duy Phong, nhưng cô vẫn không thể nào ngừng run sợ, cô nức nở nói:

- Mình sợ lắm.

Duy Phong bèn chui vào mùng, ôm chặt lấy cô, vỗ về nói:

- Đừng sợ. Đừng sợ, có mình ở đây.

Mãi một lúc sau, Thiên Vi mới trăn trọc, Duy Phong nói với cô:

- Nhắm mắt xuống ngủ đi, mình sẽ ngồi ở đầu giường canh cho Vi ngủ.

Thiên Vi nghe lời nã`m xuô`ng, Duy Phong lập tức lui về` góc giường ngô`i tựa vào bức tường.

- Kể mình nghe một câu chuyện đi.

- Ừm – Duy Phong gật đầ`u rô`i hắ`ng giọng bắ`t đầ`u kể.

“Chuyện kể rằ`ng ngày xưa ở một xứ sở nọ có một chàng hoàng tử và một nàng công chúa yêu nhau, chẳng may công chúa lâm bệnh nặng mà chề`t. Chàng hoàng tử rấ`t đau khổ, mỗi ngày chàng đầ`u đầ`n thăm mộ nàng, ngô`i bên cạnh mộ nàng mà tưởng nhớ nàng, tiể`c nuô`i về` những kỉ niệm của hai người. Lạ lùng thay, chẳng bao lâu sau, trên mộ nàng mọc lên một bông hoa rấ`t đẹ`p.

Hoàng tử rấ`t yêu bông hoa á`y, hắ`ng ngày chàng vẫn đầ`u đầ`n đầ`n thăm mộ nàng công chúa và chăm sóc cho cây hoa nhỏ. Cây hoa á`y rấ`t hạnh phúc và ngỡ rằ`ng hoàng tử yêu hoa vì hoa đẹ`p, hoa thơm. Bông hoa á`y đã đầ`n cho mọi người bao điề`u tồ`t đẹ`p, vì cứ mỗi lâ`n người nào đầ`n được ngửi hương thơm từ nó thì đầ`u thắ`y mọi buồ`n phiề`n như tan biế`n. Cảm động, trời ban cho hoa một điề`u ước. Bông hoa rấ`t sung sướng và đã tự nhủ với lòng rằ`ng, sẽ dùng điề`u ước đó để đầ`n trở thành một cô gái xinh đẹ`p, xứng đôi cùng hoàng tử, vì từ lâu hoa đã yêu hoàng tử mắ`t rô`i. Hoa chỉ chờ khi bình minh ló dạng, một ngày mới bắ`t đầ`u, hoàng tử sẽ đầ`n thăm hoa như mọi ngày chàng vẫn đầ`n và hoa sẽ biế`n điề`u ước của mình thành hiện thực.

Kìa, những tia sáng đầ`u tiên báo hiệu một ngày mới, vóc dáng thân quen của hoàng tử đầ`ng rõ dầ`n, và hoa hô`i hộp lắ`m. Tô`i qua, cây hoa á`y đã dựng lên biế`t bao hình ảnh lãng mạn trong tương lai giữa hoa và hoàng tử, điề`u ước đầ`ng dầ`n trở thành hiện thực.

Ôi, nhưng sao hôm nay trông hoàng tử buồn bã, ủ rũ thế, chuyện gì đã xảy đến với chàng? Hoàng tử lại đến bên hoa và hôm nay, khác những hôm trước, chàng tâm sự. Hoa lắng lắng lắng nghe, thì ra hôm nay là tròn một năm ngày công chúa mất đi, và hoàng tử đang nhớ về công chúa, đang kể những kỉ niệm đẹp mà hai người từng có bên nhau.

Và hoa đau đớn nhận ra rằng, lí do duy nhất mà chàng yêu hoa, chăm sóc cho hoa từng ngày vì chàng nghĩ hoa là hiện thân của công chúa. Chàng không yêu hoa như mọi người vẫn yêu hoa, chàng không yêu hoa vì hoa đẹp, hoa thơm. Hoàng tử đã không biết rằng hoa đã rất đau khổ khi biết sự thật đó, hoa không muốn làm vật thay thế.”

Duy phong vừa kể xong, Thiên Vi liền nói:

- Chuyện buồn quá.

- Vì là truyện cổ tích nên có nhiều giai thoại khác nhau, nó có ba kết thúc – Duy Phong khẽ khàng nói.

- Vậy sao?

- Có người bảo rằng bông hoa bé nhỏ ấy đã quyết định một chuyện rất lớn lao, hoa đã hi sinh điều ước của mình để dành lại sự sống cho nàng công chúa, vì hoa muốn chàng hoàng tử được hạnh phúc bên người mình yêu.

Chàng hoàng tử ấy đã rất vui mừng khi nàng công chúa sống lại và hạnh phúc bên nàng công chúa ấy mãi mãi. Chỉ tội nghiệp cho bông hoa đáng thương ấy, hoa bị chàng bỏ rơi, không chăm sóc, không ngó ngàng và đã dần dần chết đi. Hoa chết đi nhưng vẫn mãi nguyện vì dù sao chàng hoàng tử mà hoa yêu đã được hạnh phúc.

- Lại có người bảo rằng sau khi nghe những lời chàng hoàng tử tâm sự, bông hoa đã quyết định ước mình trở thành một cô gái thật giống với nàng công chúa và sẽ được hoàng tử xem như hiện thân của công chúa, và hoa sẽ được bên người mình yêu suốt đời.

- Và lại thêm kết thúc khác: hoa vẫn thực hiện điều ước của mình, vẫn biến thành một cô gái, nhưng lại không giống công chúa mà hoàng tử yêu, chỉ đơn giản là một cô gái mà thôi. Hoa đã dùng tình yêu mãnh liệt của mình dành cho chàng, cảm hóa chàng, giúp chàng hiểu được rằng quá khứ chỉ sẽ là quá khứ, là kỉ niệm và là ngày hôm qua, hãy quên đi quá khứ mà nhìn về hiện tại, tương lai. Hoa không cao thượng mà dùng điều ước của mình ước cô gái sống lại.

- Mình thích kết thúc thứ ba hơn. Tình yêu không có sự chia sẻ, hoa muốn phấn đấu để giành được chàng, để giành được tình yêu cho mình.

Thiên Vi giật mình thức giấc khi bên ngoài có tiếng bả m còi rất lớn. Cô giật mình ngò i bật dậy, về mặt ngơ ngác nhìn xung quanh, cảm giác đầu tiên là mình đang ở một nơi xa lạ, không phải khung cảnh quen thuộc mọi ngày. Trong lòng hốt hoảng vô cùng, cô có cảm giác tim mình ngừng đập. Nhưng chỉ lát sau, Thiên Vi đã bình tĩnh nhớ lại vì sao cô lại ở một nơi xa lạ thế này. Ánh mặt trời đã chiếu sáng đến đỉnh đầu, tia nắng chiếu rọi vào tận chân giường nhưng là những tia nắng nhỏ, dường như những khoảng trống được che chắn lại để ánh sáng không ảnh hưởng đến giấc ngủ của cô. Chiếu c mẽ n mỏng vẫn phủ trên người cô một cách gọn gàng mà không có sự xô dịch nào cả. Trong lòng Thiên Vi có sự ngọt ngào lẫn ngượng ngùng. Gương mặt cô bất giác đỏ lựng lên. Hôm qua, cô ngủ quên lúc nào không biết.

Cô chưa từng ngủ ở một nơi xa lạ như thế này, càng chưa bao giờ ngủ đến trưa như thế. Vậy mà cô vừa ở nơi xa lạ, lại còn ngủ đến tận bây giờ, không biết Duy Phong sẽ nghĩ về cô ra sao. Càng nghĩ, mặt càng đỏ bừng lên, không biết bộ dạng cô khi ngủ ra sao, có xấu lắm hay không? Duy Phong có nhìn cô lúc cô ngủ hay không? Ngẫm lại thì chắc chắn là có rồi, nhìn góc mép ngay ngắn, không bị cô đập lung tung, chắc chắn là do Duy Phong giúp cô sửa lại. Đúng là xấu hổ thật.

Nhưng miệng Thiên Vi khe khẽ cười, cô cảm thấy hạnh phúc khi có người quan tâm đến mình.

Đêm qua là đêm ngủ ngon nhất từ đó đến nay của cô.

- Vi dậy rồi – Giọng Duy Phong đầy vui vẻ từ sau nhà đi lên nhìn thấy cô ngồi trên giường nói.

Thiên Vi quay sang nhìn Duy Phong, xấu hổ cúi đầu gật nhẹ thay cho lời nói, cô không dám nhìn thẳng Duy Phong, cô rất sợ bị cười chê. Cảm thấy thật mất mặt khi ở nhà người khác lại ngủ đến tận trưa. Duy Phong đi đến bàn, lấy mấy vật dụng trên mặt bàn mà hôm sáng cậu đã đi mua cho cô, một chiếc bàn chải đánh răng mới tinh, một chiếc khăn bông, một chiếc cốc nhựa và một chiếc lược nhựa màu xanh. Duy Phong đưa chúng đến trước mặt Thiên Vi khẽ bảo, nét mặt thản nhiên như sự ngủ dậy muộn của cô là hiển nhiên:

- Vi đánh răng súc miệng đi rồi ăn sáng.

Thiên Vi xấu hổ, vội vàng chui ra khỏi phòng, cầm lấy mấy vật dụng Duy Phong đưa, nhanh chóng xỏ đôi giày rồi đi thẳng ra nhà sau, chỉ bẽn lẽn đáp lại một câu:

- Chào buổi sáng.

Vào trong nhà tắm, Thiên Vi cảm giác nó khác hẳn tối đêm qua. Sáng nay Duy Phong đã dựng lại cái buồng tắm nhà cậu thật chắc chắn, bịt kín hết mọi góc ngách, cũng lấp lại mọi chỗ gặp ghế nh, đặc biệt, cánh cửa được sửa lại rất chặt chẽ. Thiên Vi cũng người một chút rồi siết chặt mọi thứ trong tay mình, lòng dâng lên cảm xúc ngọt ngào.

Sau khi đi ra, Thiên Vi ngượng ngùng nhìn Duy Phong, khẽ nói:

- Mình xong rồi.

Duy Phong đã gập chiếu mê n và mừng lại thật cẩn thận gọn gàng, quay lại mỉm cười nhìn cô nói:

- Ăn sáng đi, mình không biết Vi thích ăn gì, nên mua đại một tô hủ tiếu cho bạn. Mau ăn đi kẻo nguội.

Thiên Vi đưa tay sờ sờ cổ mình, biểu hiện sự lúng túng và ái ngại, cuối cùng cô hít một hơi bước đến bên bàn, ngò i xuống ghế , trước mặt cô là một tô hủ tiếu còn nóng, dưa muông cũng được lấy sẵn. Thiên Vi quyết định cầm đĩa lên ăn, dù sao cũng đã quyết định gạt bỏ sự xấu hổ và ái ngại để xin tá túc ở đây rồi.

- Có vừa miệng không?

- Ngon lắm – Thiên Vi gật đầu cười đáp, ánh mắt nhìn Duy Phong đầy cảm kích.

Duy Phong thở nhẹ một hơi, cậu biết Thiên Vi là con nhà giàu, nếu có ăn sáng, một là người giúp việc nấu, hai là ăn ở những quán nổi tiếng ngon miệng, một tô mấy chục ngàn, chứ không phải một tô chỉ hơn mười ngàn như của cậu.

- Phong đã ăn chưa? – Thiên Vi đang định gắp thêm một đĩa chọt khụng lại ngẩng đầu nhìn lên hỏi.

- Mình ăn từ lúc sáng rồi – Duy Phong gật đầu ngay lập tức, cậu ngồì xuống ghế cười nói thêm – Nếu Vi không ngại nơi này chật hẹp, sau này có thể ở lại. Muốn ở lại bao lâu thì ở. Mình sẽ dựng một gian phòng cho Vi ở thật thoải mái.

- Cảm ơn! – Thiên Vi nhìn Duy Phong đầu gật đầu biết ơn.

- Được rồi, ăn xong đi chúng ta nói chuyện tiếp.

Thiên Vi đang ăn dở thì ba của Duy Phong trở về sau ca trực, ông bước vào nhà, hơi giật mình khi thấy Thiên Vi ở trong nhà mình vào buổi sáng thế này. Nhưng ông nhanh chóng lấy lại nét mặt điềm tĩnh bảo:

- Thiên Vi mới đến chơi hả cháu.

- Dạ... – Thiên Vi gác đĩa đứng lên, cúi đầu lúng túng nói không nên lời.

Cô thật sự không biết phải làm thế nào để nói rõ việc xin ở lại của mình. Dù sao, chuyện cô là một người con gái, tự tiện đến nhà con trai đòi ở lại, thật khiếm người ta dễ dàng đánh giá không tốt về tư cách của cô. Chưa nói đến sự bất tiện trong nhiều việc.

Duy Phong thấy cô lúng túng, cậu bèn bước đến hỏi, cô gắng chuyển đề tài, từ từ rồi mới nói với ba cậu chuyện Thiên Vi sẽ ở lại nhà của họ.

- Ba, ba đã ăn sáng chưa?

- Ba ăn rồi – Ông cười vui vẻ nói.

- Ba, ra ngoài con nói với ba chút chuyện có được không? – Duy Phong thấy không thể kéo dài được, bèn đề nghị.

Ba cậu nhìn Thiên Vi cười ái ngại rồi nhúu mày theo chân Duy Phong ra ngoài. Thiên Vi nhìn theo bóng hai cha con họ mà trong lòng lo lắng không yên.

Ba Duy Phong nghe cậu nói một lát, hiểu lí do Thiên Vi ở trong nhà mình, ông bèn lớn tiếng

- Không được.

- Ba – Duy Phong râu u rĩ kêu lên.

Thiên Vi ở trong nhà, nghe giọng nói dứt khoát từ chỗ i, không cần nghĩ nhiều cô cũng biết là ba Duy Phong từ chỗ i việc cho cô ở lại. Dù sao cũng nghĩ đến việc ba Duy Phong sẽ từ chỗ i, Thiên Vi chỉ cúi đầu khẽ cười buồn một cái, nhưng đôi mắt đã rung rung muốn khóc. Cô hít một hơi, đi lại bên đầu giường, nơi đặt chiếc túi xách đựng đồ của cô, thu dọn nhanh chóng, sau đó ôm túi xách ra bên ngoài. Cô không muốn vì mình mà cha con Duy Phong lại cãi nhau.

Duy Phong đang cùng ba tranh luận, bỗng thấy Thiên Vi ôm túi bước ra thì im lặng, sững người nhìn cô. Thiên Vi nhìn Duy Phong khẽ cười, cố gắng đi nổi buồn của bản thân:

- Hôm qua mình đã làm phiền bạn, thật là ngại. Mình nghĩ đã đến lúc mình về nhà rồi.

- Nhưng mà... – Duy Phong đầu khó xử nhìn Thiên Vi, cậu cảm thấy khổ sở vô cùng, vừa muốn giữ Thiên Vi ở lại, nhưng lại không thể thuyết phục ba mình để Thiên Vi ở lại. Cậu đưa ánh mắt nhìn ba cầu xin, nhưng lại thấy ánh mắt kiên quyết của ba mình, cậu đành thở dài.

Duy Phong không phải ngớ c mà không hiểu việc giữ một cô gái chưa thành niên như Thiên Vi ở nhà mình sẽ đem lại rất nhiều rắc rối. Hơn nữa, ba Thiên Vi là người nhiều tiền, người như ông chắc chắn không để yên cho gia đình cậu. Cậu không sợ rắc rối cho bản thân, nhưng chỉ lo cho ba cậu, dù sao ông cũng đang làm công cho ba Thiên Vi.

Thiên Vi biết Duy Phong rất khó xử, cô chỉ cười bảo:

- Mình không sao. Mình phải về rồi. Cảm ơn đã cho mình ở nhờ một đêm.

Ba Duy Phong khẽ thở dài, quay sang nói với Thiên Vi:

- Bác xin lỗi. Không phải bác không muốn cho cháu ở lại mà là...

- Cháu hiểu ạ – Thiên Vi cắt ngang lời ông, cô cũng biết ông rất khó xử.

- Bác không biết cháu giận ba vì chuyện gì, nhưng dù sao bỏ nhà đi cũng là điều không nên. Chắc ba cũng lo lắng cho cháu lắm, dù thế nào cũng nên về nhận lỗi với ba của cháu, chắc ông sẽ bỏ qua thôi – Ba Duy Phong nhìn Thiên Vi từ tốn khuyên bảo cô.

- Cháu biết rồi, cảm ơn bác. Cháu về nhà đây ạ.

- Để mình đưa Vi về – Duy Phong bèn lên tiếng đề nghị.

- Không cần đâu, mình tự về được – Thiên Vi lắc đầu từ chối, thật sự nếu đi khỏi nơi này, bản thân không biết nên đi đâu. Cô không muốn về nhà đối mặt với ông ta nữa. Cô bỗng thấy vẻ mặt đau buồn của Duy Phong, trong lòng cũng thấy nhói đau, cô biết cậu khó xử lắm nên nhìn Duy Phong bảo:

- Bạn cứ làm việc của bạn đi, khi nào rảnh, chúng ta rủ mọi người cùng đi chơi nha.

Duy Phong nghe cô nói thế, trong lòng an tâm hơn, bèn gật đầu đồng ý.

- Vậy mình về đây.

- Mình đưa bạn ra trạm xe – Duy Phong bèn đề nghị lần nữa.

- Cũng được – Thiên Vi gật đầu đồng ý rồi chào ba Duy Phong ra về.

Duy Phong im lặng bước đi bên cạnh Thiên Vi, chẳng ai lên tiếng, mỗi người mang theo một cảm xúc trong lòng cho đến khi ra trạm xe buýt.

Trạm xe buýt vắng không một bóng người.

Cả hai người nhìn nhau, muốn lên tiếng nói, lại không biết nên mở lời ra sao. Từ xa, họ đã nhìn thấy chuyến xe buýt mà Thiên Vi cần lên, Duy Phong vội vã nắm lấy tay Thiên Vi nói khẽ:

- Mình xin lỗi. Nếu có thể, mình thật sự không muốn để Vi về như thế này. Chưa bao giờ Phong ước mình lớn nhanh như hôm nay. Nếu như mình lớn hơn một chút, nếu như mình có đủ khả năng, mình nhất định sẽ giữ chặt tay Vi không buông.

Thiên Vi rơi nước mắt xúc động, cô cũng khép tay nắm chặt bàn tay Duy Phong cười trong niềm hạnh phúc.

- Chờ mình. Mình nhất định sẽ cố gắng, để khi mình có đủ khả năng, mình nhất định sẽ bảo vệ Vi, không để Vi bị tổn thương dù chỉ là một chút.

- Mình sẽ chờ, bao lâu mình cũng sẽ chờ – Thiên Vi ghen ngào, giọng nói vỡ òa.

Ánh mắt hai người nhìn nhau, trao cho nhau bao ân tình, bao sẻ chia, bao nhung nhớ. Hai bàn tay siết chặt vào nhau, không muốn rời xa.

Chiếc xe buýt đã đi đến gần trạm. Thiên Vi không đưa tay vẫy đón xe, cô muốn cảm nhận thêm một chút nữa sự ấm áp này. Dù lời hứa này có thành hiện thực hay không thì cô cũng nguyện tin. Đáng tiếc, có một ai đó cũng xuống trạm này, cho nên xe dừng lại. Duy Phong bèn buông tay Thiên Vi ra, cậu nói:

- Vi lên đi. Nhưng hãy hứa với mình, nếu có chuyện gì xảy ra, Vi cũng phải tìm mình. Cho dù là xảy ra chuyện gì, mình cũng nhất định bảo vệ Vi.

Thiên Vi cười gật đầu rồi quay lưng bước lên xe buýt. Cô đứng nhìn theo bóng Duy Phong ở trạm xe, Duy Phong cũng nhìn theo, hai đôi mắt cứ nhìn về phía phương cho đến khi bóng cả hai nhạt nhòa.

Xe buýt đưa Thiên Vi đi một đoạn, cô không về nhà mà dùng xe xuống ở một trạm giữa đường. Thiên Vi đứng đợi thật lâu ở trạm xe buýt, cô lôi từ trong túi xách ra chiếc hộp mà mẹ để lại. Ngần ngừ mở chiếc hộp ra, sau đó nắm lấy một tờ giấy ghi địa chỉ, siết chặt nó trong tay mình, tâm trạng kích động không ngừng. Cô gắng đầu để kìm nén nước mắt.

Chiếc xe buýt cô cần cuối cùng cũng đến. Thiên Vi bước lên xe với tâm trạng bối rối. Cô không biết đi theo địa chỉ này, cô sẽ gặp ai, chuyện gì sẽ xảy ra, cô nên nói thế nào. Tâm trạng Thiên Vi trầm xuống, cảm giác mọi thứ nặng nề đè lên người cô.

Bước xuống xe buýt, Thiên Vi cầm tờ giấy địa chỉ đi hỏi đường khắp nơi, đi thật lâu cuối cùng cũng tìm được căn nhà mà cô cần tìm.

Đó là một căn biệt thự sang trọng, sang trọng gấp mấy lần nhà của cô. Chỉ nhìn sơ cây kiềng bên ngoài, cô đã thấy được đẳng cấp cùng sự giàu có của người ở bên trong nhà.

Thiên Vi đưa tay lên rồi lại hạ tay xuống, chiếc chuông nằm im ở đó mà mãi lâu cô mới có thể đưa tay run run nhấc chuông. Trong khi chờ đợi, cô hít thở sâu, tập lại những câu mình đã luyện trên xe buýt.

Chỉ tiếc, đáp lại cô là một chuỗi im lặng.

Thiên Vi hít sâu, đưa tay bấm chuông lần nữa.

- Chị tìm ai? – Một giọng nói nhỏ nhẹ vang lên sau lưng Thiên Vi khiến cô hơi giật mình.

Chương 11

Em của ngày hôm qua

Thiên Vi ngã người xuống giường, cô khẽ thở dài, mỉm cười cay đắng. Cô nhớ lại vẻ mặt rạng rỡ hạnh phúc của Phương Đình khi bám lấy cánh tay Duy Phong đi vào. Bao nhiêu năm rồi, ngoài trừ việc đôi mắt bị mù ra, Phương Đình dường như chẳng thay đổi là bao so với lần đầu tiên hai người gặp nhau.

Năm đó, khi cô đang ở nhà, đột nhiên ba cô – ông Hữu Hùng đi về, đập cửa liên hồi gõ thét bảo cô mở cửa. Thiên Vi hoảng sợ vô cùng, cô biết ông ta đã lại uống say. Cô trùm chăn kín người, mặc kệ ông ta đập cửa, nhất quyết không mở khóa.

Một lát sau, cô thấy ông ta đã thôi đập cửa, mới nhẹ nhàng thở ra.

Bên ngoài lại đổ một cơn mưa lớn, sấm chớp vang trời, Thiên Vi sợ hãi bịt chặt tai lại.

Bỗng bên ngoài tiếng lách cách vang lên, Thiên Vi hoảng hốt hiểu ra chuyện gì thì đã thấy ông Hữu Hùng đẩy cửa đi vào. Thiên Vi bật người ngồi dậy kêu lên:

- Ba muốn gì chứ?

- Tại sao hai mẹ con mày lại đối xử với tao như thế? – Hai mắt ông Hữu Hùng đỏ ngầu.

Thiên Vi sợ hãi co rúm người lại. Mặt mũi cô tái mét, nước mắt chực trào rơi trên gương mặt.

- Khóc, mẹ con mày chỉ biết khóc thôi sao? Tao ghét nhìn thấy hai mẹ con mày khóc nhát. Hai mẹ con mày cùng một giuộc với nhau, dám bắt cả hai tay.

- Ba, ba đang nói gì vậy hả ba? – Thiên Vi co rúm người lại, giọng cô yếu ớt kêu lên – Ba tỉnh lại đi, con xin ba mà.

- Im miệng đi. Là tao nuôi hai mẹ con mày mười mấy năm nay, là tao cho tiền, lo cái ăn cái mặc cho hai mẹ con mày. Vậy mà hai mẹ con mày dám phản tao. Được lắm, muốn phản tao à. Tao nhát định phải đòi lại tất cả.

Nói rồi ông Hữu Hùng lao đến bên Thiên Vi, Thiên Vi sợ hãi muốn thoát ra nhưng lại bị ông ta nhanh tay giữ lại, cô sợ hãi chấp tay cầu xin ông:

- Con xin ba, con lạy ba, ba tha cho con. Ba đừng làm như vậy mà. Ba à, ba tỉnh lại đi.

Cô biết ba cô đã say đến mức loạn trí rồi.

Đáng tiếc lời cầu xin của cô chẳng thể nào làm lay động được người say mất lý trí như ông Hữu Hùng. Cô vùng vẫy muốn thoát khỏi nơi này, đáng tiếc chẳng thể nào vùng thoát được, trái lại chỉ đổi lấy những cái tát tai đầy đau đớn.

Ông ta nhìn thấy sợi dây chuyền trên cổ cô, ánh mắt trừng trừng nhìn nó đến là đáng sợ. Đưa tay nắm lấy sợi dây chuyền giật đứt, rút nó ra khỏi cổ cô và bảo:

- Không được đeo nó nữa, nghe rõ chưa?!

- Đừng mà – Thiên Vi muốn giữ lại sợi dây chuyền mà mẹ đưa cho mình, không muốn đánh mất nó, cô giơ tay cố gắng giành lại nhưng đáng tiếc là không thể giành được. Ông Hữu Hùng quăng

mạnh ném nó đi khỏi tầm tay của Thiên Vi. Cô ngoái đầu nhìn theo hướng bay của sợi dây truyên. Không ngờ nó bị ném lên bàn trong góc phòng của cô, nằ m chổng chơ trên chiếc hộp mẹ đã đưa cô.

Thiên Vi bỗng nhớ đén lời mẹ cô dặn: “Nế u con cảm thấ y không còn nơi nương tựa, hãy mở cái hộp này ra”. Thiên Vi ngoái đầu nhìn chiếc hộp không rời mắ t.

Bên ngoài vẫn mưa lớn và sét đánh ầm ỉ. Nước mắ t cô lặng lẽ rơi.

Thiên Vi cũng không biế t mình khóc bao lâu, bao nhiêu nước mắ t đã rơi. Chỉ biế t đén khi nước mắ t đã khô cạn thật lâu mà nỗi đau đớn của cô vẫn không giảm bớt.

Nuó t nỗi cay đắ ng vào trong lòng, Thiên Vi cố gắ ng ngò i dậy, bước đén bên chiếc hộp mẹ cô để lại, cằ m lắ y chìa khóa trên sợi dây chuyề n, mở khóa chiếc hộp. Cô lầ n lượt nhìn từng thứ kỉ vật của mẹ bên trong: một tá m hình có mẹ, ba cô và một người đàn ông, cả ba còn rắ t trẻ, một tá m hình khác là tá m hình mẹ cô thân mật dựa đầu vào vai người đàn ông kia, giồ ng như hai người là người yêu của nhau. Thiên Vi có thể nhận ra nụ cười của mẹ cô rạng rỡ đén mức nào, trông mẹ thật hạnh phúc.

Một ít đồ kỉ niệm như đồ ng hồ đeo tay nữ đã hế t pin, một chiếc nhẫn bằ ng bạc hình trái tim... và một lá thư.

Trong lòng Thiên Vi có gì đó nhoi nhói, một linh cảm mơ hồ khiế n tay cô run rẩy khi chạm vào bức thư và lầ n giờ nó ra. Thiên Vi nhận ra nét chữ của mẹ mình, cô nhìn từng chữ một trên bức thư, càng đọc, tay cô càng siế t chặt lá thư hơn, cuối cùng cô không chịu đưng nổi ngã phịch xuồ ng chiếc ghế bên cạnh, úp mặt xuồ ng bàn bật khóc. Sự thật cô vừa biế t thật quá tàn nhẫn.

Cô cảm thấy mình không thể ở lại ngôi nhà này khi đã biết sự thật khủng khiếp này. Hóa ra cô không phải con gái ông Hữu Hùng, mẹ bị người đàn ông mình yêu nhất bỏ rơi để cưới người phụ nữ khác, mẹ vì có thai cô mới chấp nhận lấy ông Hữu Hùng – người đã yêu đơn phương mẹ bao nhiêu năm làm chồng.

Ông ta không phải là ba cô cho nên mới...

Ông ta chắc chắn là hận mẹ cô, vì thế mà trở nên điên cuồng như vậy. Cô phải trốn đi, phải rời khỏi nơi đây.

Nghĩ là làm, Thiên Vi vội vã thu dọn một ít quần áo và gom hết tiền bạc mà cô có, ôm chiếc hộp của mẹ nhanh chóng rời khỏi ngôi nhà ngập tràn đau thương đó. Chỉ là đi ra ngoài, cô mới biết trời cao rộng lớn biết bao nhiêu, một cô gái như cô biết phải đi đâu. Nhà ngoài không còn ai, nhà nội thì... những người đó với cô hoàn toàn không có quan hệ. Hơn nữa họ chắc chắn sẽ báo cho ông Hữu Hùng. Cô cũng không muốn đến làm phiên Dạ Thảo, ông Hữu Hùng chắc chắn sẽ tìm đến nhà Dạ Thảo đầu tiên.

Chẳng có ai để cô có thể ở lại, bạn bè cũng không, Thiên Vi đến bệnh viện từ bên ngoài nhìn vào mẹ cô thật lâu.

- Mẹ, mẹ nói xem con phải đi đâu hả mẹ, con có nên đi tìm ông ấy hay không? Ông ấy liệu có nhìn nhận con hay không?

Trong lòng Thiên Vi cảm thấy thật nặng nề, cuối cùng cô khẽ nói:

- Dù ông ta có muốn nhận lại con hay không, con cũng không muốn gặp ông ấy.

Đáng tiếc, cuối cùng cô bất đắc dĩ vẫn đến nhà ông ấy nhá chuông cửa, và cũng chính là lúc cô biết đến Phương Đình

lần đầu tiên. Phương Đình là cô gái có gương mặt tròn bầu bĩnh dễ thương, đôi mắt trong sáng và có chiếc răng khênh rất đáng yêu, vẻ mặt chẳng tí phiêu nào, cuộc sống dường như tràn đầy hạnh phúc. Đó là ấn tượng đầu của Thiên Vi với Phương Đình.

Lúc Phương Đình hỏi cô tìm ai, Thiên Vi thấy bối rối vô cùng, cô vẫn biết người ba ruột của cô chắc chắn cũng sẽ có con, chỉ không ngờ lại đời mắt nhanh như thế. Đời mắt với một Phương Đình như thế, lòng Thiên Vi chùn xuống, cô không nỡ làm gia đình hạnh phúc đó trở nên xào xáo.

Vậy nên cô nhìn Phương Đình mỉm cười và nói:

- Chị nhảm nhà thôi. Để chị đi tìm nhà khác.
- Chị muốn tìm nhà nào ở khu này, nói ra đi, biết đâu em biết thì sao – Phương Đình nhiệt tình giúp đỡ.
- Không cần đâu, chị tự đi tìm được rồi. Cảm ơn em.

Nói xong cô rời bước chân đi ngay lập tức, môi cắn chặt kìm nén nước mắt, nhưng nước mắt vẫn chảy ra.

- Thiên Vi.

Tiếng gọi từ xa vang lại khi Thiên Vi ngồi trên một bậc thang nhìn những chiếc lá vàng rụng rơi theo cơn gió, lòng cô ước ao mình có thể là gió, để có thể tự do bay đi khắp nơi mà không chút vướng bận nào.

- Thanh Phong – Cô quay đầu lại khê ngạc nhiên, Thanh Phong trên tay cầm cái túi lưới bánh, cưỡi xe đạp dừng lại trước mặt cô – Sao bạn lại ở đây?

- Mình phải hỏi Vi mới đúng. Khu này là khu nhà mình mà, mình vừa đi tập bóng về. Vi đi đâu thế, sao lại ngồi đây? – Thanh Phong bước xuống xe nhìn cô hỏi.

- À... – Thiên Vi cười ngượng ngùng rồi đứng dậy bảo – Mình chỉ đi loanh quanh cho đỡ buồn thôi, nghỉ hè rồi, không biết làm gì nên hơi chán.

- Bạn không đến tìm Duy Phong à? – Thanh Phong khẽ cười buồn lên tiếng hỏi.

Từ lúc bắt đầu với Duy Phong, Thiên Vi thường hay đến chỗ Duy Phong bán bóng bay ngồi chơi, có khi Duy Phong làm phục vụ ở quán nước, Thiên Vi đến đó vừa học vừa ngồi chơi, cả hai rất vui vẻ bên nhau. Tình cảm cô dành cho Duy Phong rất rõ ràng, bạn bè ai cũng biết, Thanh Phong cũng biết rõ nên chỉ ngậm buồn trong lòng. Vì Duy Phong không thể đi thi mà tìm được tình yêu của Thiên Vi, còn cậu thì được tám bảng khen, xem như một sự trao đổi công bằng của số phận.

- Cậu ấy nghỉ hè rất bận, mình không muốn đến làm phiền thêm.

Thanh Phong không biết nên nói thế nào với Thiên Vi nữa, không khí giữa hai người bỗng im lặng ngượng ngùng. Mãi một lúc sau, Thanh Phong mới lên tiếng:

- Có muốn đến nhà mình chơi không?

Dù sao cô cũng không biết đi đâu nên cô nhanh chóng gạt đầu.

Nhà Thanh Phong có rất nhiều sách, nhất là sách y, Thanh Phong có ý nguyện nối nghiệp ba mình nên cậu cũng đọc sách khá nhiều và nghiên cứu rất kỹ. Tuy không hiểu về y cho lắm, thế

nhưng Thiên Vi vẫn chăm chú lắng nghe Thanh Phong nói, cô đặc biệt chú ý nghe lời giải thích của Thanh Phong về bệnh của mẹ cô. Cả hai cứ mãi miết đến quên cả thời gian, khi hai cái bụng đánh trống, mới giật mình cùng nhau đi ra ngoài ăn.

- Mình phải đi học thêm rồi, không thể nói chuyện tiếp được. Để hôm khác chúng ta trò chuyện tiếp.

- Ừ, bạn mau đi đi, đừng lo cho mình – Thiên Vi gật đầu rồi chào tạm biệt Thanh Phong, cô nhìn Thanh Phong đạp xe quay về nhà mà nụ cười trên môi dần tắt. Cô không biết nên đi đâu.

Lang thang trong công viên vào giờ chiều buồn chán, Thiên Vi không ngờ có thể thấy gương mặt của Dạ Thảo. Dạ Thảo thấy mặt cô thì kích động lao đến ôm chầm kêu lên mừng rỡ:

- Trời ơi, Vi ơi là Vi, bạn đã đi đâu. Mình tìm bạn từ sáng đến giờ, mệt gần chết được.

- Sao lại tìm mình – Thiên Vi nghi ngờ ông Hữu Hùng đã đến tìm Dạ Thảo hỏi thăm về cô. Quả nhiên sự nghi ngờ của cô chính xác khi mà Dạ Thảo trợn mắt kêu lên.

- Còn sao nữa, ba Vi nói cả đêm qua Vi không về nhà, khiến mình lo lắng muốn chết được luôn đây nè. Hôm qua Vi đã ở đâu vậy? Chuyện gì đã xảy ra, mau nói cho mình nghe.

- Chuyện dài dòng lắm, bây giờ mình không muốn kể ra. Nói cho mình biết, ba mình đến tìm Thảo còn nói gì nữa hay không?

- Ồ, ba bạn nhờ mình nếu có gặp bạn thì bảo là bác ấy sẽ đưa mẹ bạn về nhà, bảo bạn mau về nhà – Thảo nhìn vẻ mặt căng thẳng của Thiên Vi cảm thấy lạ lắm, nhưng cũng nói ra.

Thiên Vi vừa nghe xong thì xém chút té xuống đất, may mà Dạ Thảo nhanh tay đỡ kịp.

- Vì sao vậy? – Dạ Thảo lo lắng dìu Thiên Vi đứng lên.

- Mình phải về nhà ngay.

Thiên Vi nói xong thì vội vàng chạy đi, cô ra ngoài đường, mò mẫm lại số tiền mình có để bắt taxi về nhà. Thật may mắn lúc đó một chiếc xe taxi không người đang chờ tới, Thiên Vi liền leo lên về nhà trong cặp mắt ngỡ ngàng không hiểu chuyện gì xảy ra của Dạ Thảo.

Buổi sáng, Thiên Vi thức dậy đi xuống lầu với vẻ mệt mỏi vô cùng, cả đêm dài bị bao phủ bởi một tầng kí ức, mãi đến gần sáng mới chợp mắt. Nếu như có thể, cô chỉ muốn vùi mình trên giường ngủ một giấc thật dài để đến khi tỉnh lại, mọi kí ức đều theo nước mắt cô mà trôi đi. Nhưng cuộc sống hiện tại của cô không cho phép cô trở nên yếu đuối, nó buộc cô phải mạnh mẽ, thật mạnh mẽ, nếu không cô sẽ bị nó nuốt chửng.

Thiên Vi không muốn ăn sáng, không muốn đối mặt với những người tưởng chừng là thân thuộc nhất với cô bây giờ.

Họ đối với cô còn xa lạ hơn những người xa lạ khác. Nhưng cô buộc bản thân ngòai xuống bàn đối diện với họ.

- Mắt con làm sao vậy?

Nghe ông Hoàng Minh hỏi, Thiên Vi mới vội dùng tay xoa nhẹ trên quầng mắt, cô cười ngượng ngòai xuống bảo:

- Tôi qua con ngủ không được.

- Ưng ít cà phê thôi, có việc gì đợi ngủ dậy rồi làm tiếp. Công việc thì có người khác thay mình làm tiếp, nhưng sức khỏe của mình chẳng ai giúp mình được đâu – Ông Hoàng Minh ân cần nhìn cô khuyến bảo – Con còn trẻ, cứ học tập và tiếp thu là được rồi.

- Phải đó, dù sao thì Henry, à Duy Phong cũng về nước rồi, có cậu ấy thì sau này ông đỡ vất vả hơn – Bà Kim Phượng bất chợt nói xen vào cuộc đối thoại của hai cha con. Bà vốn quen gọi anh là Henry, nhưng giờ bà muốn tỏ ra cho Thiên Vi thấy Duy Phong là người của bà ta, cho nên mới đổi cách xưng hô như thế.

- Hôm nay Henry có đến không? – Ông Hoàng Minh nghe nhắc đến Duy Phong bèn quay lại nhìn Phương Đình lên tiếng dò hỏi.

- Dạ có – Phương Đình ngồi trên bàn ăn nhưng trước mặt cô không hề có đĩa trứng ốp la như ông Hoàng Minh và bà Kim Phượng – Lát nữa anh ấy đến đón con cùng đi ăn sáng – Về mặt Phương Đình khi nhắc đến Duy Phong đầy rạng rỡ.

Phương Đình vừa nói xong thì vừa lúc gia đình họ nghe tiếng bước chân tuy không gây âm thanh lớn nhưng mạnh mẽ dứt khoát, sau đó là thân hình cao lớn của Duy Phong.

- Con chào hai bác – Duy Phong khẽ cười chào ông Hoàng Minh và bà Kim Phượng, sau đó ánh mắt quét lướt qua ánh nhìn của Thiên Vi với sắc mặt lạnh lùng, rồi đi thẳng đến bên Phương Đình.

- Henry đến rồi đó hả con? – Ông Hoàng Minh ngẩng đầu lên nhìn thấy Duy Phong thì vui vẻ cười nói – Mau ngồi xuống ăn sáng cùng mọi người.

Nói dứt lời ông quay đầu nhắc nhở người giúp việc làm thêm một phần cho Duy Phong, nhưng anh nhanh chóng từ chối.

- Không cần đâu ạ, con đến là để đưa Phương Đình cùng đi ăn sáng.

Bà Kim Phượng nghe thế bèn cười bảo:

- Hèn chi Phương Đình cứ nhất quyết không chịu ăn sáng, hóa ra là chờ con đến đón.

Phương Đình nghe mẹ nói thế, dù không thể nhìn thấy ánh mắt của mẹ, cũng khiến cô đỏ bừng mặt xấu hổ. Cô nhỏ nhẹ kêu lên một tiếng đầy hờn dỗi khi bị mẹ trêu chọc.

- Mẹ.

Bà Kim Phượng bật cười lớn. Ông Hoàng Minh cũng khẽ cười nhìn đứa con gái nhỏ, ông cảm thấy rất hài lòng về Duy Phong. Xem ra năm đó ông quyết định giữ Duy Phong ở lại là quyết định đúng đắn. Mặc dù mọi thứ ngày nay Duy Phong có được một phần đều là do ông nâng đỡ, nhưng ông có thể nhìn thấy ở anh một ý chí vươn lên, không hề lệ thuộc hay có ý đồ với tài sản của ông, hơn nữa ông nhận thấy Duy Phong một lòng một dạ với Phương Đình. Duy Phong là một tay ông đào tạo nên, ông rất hài lòng về anh, ý định của ông rất rõ ràng, sau này anh sẽ là người thay Phương Đình tiếp quản việc công ti.

Lần này anh về nước cũng là theo ý của ông, dù sao kế hoạch khai thác thị trường trong nước của ông vừa được đẩy mạnh giao cho Thiên Vi phụ trách, thế nhưng ông đánh giá cao năng lực của Duy Phong. Vì thế mới gọi anh về nước sớm hơn dự định.

Lúc trước, Duy Phong chỉ là một thằng nhóc hai bàn tay trắng và một người cha bị bệnh. Là ông đưa tay ra cứu mang giúp đỡ anh trong lúc khó khăn, dù rằng ông làm điều này là vì Phương Đình. Cho nên ông biết, Duy Phong khi về đây, chẳng có một nơi để ở, là

trợ lí mà ông tuyển cho anh giúp anh thuê một căn hộ cao cấp ở tạm trong khi chọn mua một căn nhà vừa ý. Ông từng đề nghị để ông mua nhà và sắp xếp mọi thứ cho anh trước khi anh về, nhưng Duy Phong từ chối, anh muốn tự mình mua nhà.

Hôm nay thầy Duy Phong đi đến rước Phương Đình bèn hỏi:

- Căn hộ đó con thầy tốt chứ?

- Chỉ là một nơi che nắng che mưa thôi, con cũng không để ý nhiều lắm – Duy Phong liền nói thẳng tâm ý của mình. Anh vốn chẳng cần một căn hộ rộng lớn như thế.

Ông Hoàng Minh gật đầu, ông cũng hiểu tính tình giản dị của anh, nhưng rồi ngẩng đầu nhìn anh bảo:

- Bác thầy con nên dọn đến đây ở tạm sẽ hay hơn. Dù sao con mới về nước, công việc bác cần bàn giao cho con khá nhiều, ở lại đây, mình trao đổi dễ dàng hơn, với lại chuyện cơm nước cũng có người lo, thức ăn bên ngoài chẳng ngon bằng ở nhà.

Ông quay mặt nhìn Phương Đình cười bảo:

- Hơn nữa con với Phương Đình sẽ có cơ hội gặp mặt nhau thường xuyên, để con bé này đỡ ngày nhớ đêm mong.

- Ba... – Phương Đình khẽ kêu lên xấu hổ, mặt vốn đỏ nay càng đỏ hơn.

Bàn tay cầm đĩa của Thiên Vi nghe lời đề nghị của ông Hoàng Minh bỗng khựng lại, lại nghe tiếp lời ông trêu Phương Đình, những ngón tay bắt đầu run lên, mặc dù sống lưng cô đã cứng lại. Ánh mắt bỗng trở nên mờ ảo ngẩng đầu nhìn về phía Duy Phong, chờ đợi câu trả lời của anh.

Duy Phong nghe ông Hoàng Minh đề nghị như thế, anh có chút lưỡng lự, không ngờ lại bất gặp ánh mắt Thiên Vi ngẩng lên nhìn, ngón tay bỗng siết chặt lại, anh quay đầu nhìn ông Hoàng Minh khẽ cười bảo:

- Vậy thì con sẽ làm phiên hai bác và mọi người. Đợi con tìm được căn nhà thích hợp sẽ dọn ra sau.

Trái tim Thiên Vi như đã rơi khỏi lồng ngực, vẻ mặt trở nên thất thần, từ đầu đến cuối khi Duy Phong xuất hiện, cô bỗng trở nên lu mờ. Chẳng ai phát hiện ra tâm tình xao động hiện rõ trên nét mặt của cô.

Ông Hoàng Minh thấy Duy Phong nhận lời, vui vẻ nói:

- Vậy thì Henry, con với Phương Đình cứ đi với nhau đi, bác bảo trợ lý giúp con dọn đồ đạc đến đây.

- Coi kìa, con cũng gọi là Duy Phong, mà ông cứ gọi Henry Henry hoài. Về nước rồi, chứ có phải ở bên đó nữa đâu – Bà Kim Phương khẽ lên tiếng trách chòng.

Duy Phong cũng cười gật đầu tán thành lời xưng hô của bà Kim Phương:

- Dạ, con cũng thích được gọi là Duy Phong hơn. Con xin phép đưa Phương Đình đi ăn sáng.

- Hai đứa đi đi.

Duy Phong cẩn thận đỡ lấy tay Phương Đình dìu cô đứng lên, động tác rất nhẹ nhàng và đầy yêu thương khiến người khác nhìn thấy sẽ ghen tị. Thiên Vi không ghen tị, cô chỉ thấy đau lòng. Có những chuyện tưởng là có thể dứt bỏ, thế nhưng cô phát hiện mình

chôn nó quá sâu vào lòng, muốn vớt bỏ thì cần lặn nữa đào sâu để lấy nó ra.

Duy Phong vừa đưa Phương Đình trở về, anh nhận được điện thoại thông báo của trợ lý, cau mày một cái, anh liền bắt máy.

- Có chuyện gì?

- Căn nhà lặn trước đã có người mua rồi ạ.

- Có biết người mua là ai hay không?

- Họ mua qua trung gian nên vẫn chưa rõ người mua là ai – Anh trợ lý ở đầu dây bên kia nghe rõ sự thất vọng trong lòng Duy Phong bèn cẩn thận trả lời.

- Tìm cho được người mua, trả giá cao mua lại, giá bao nhiêu cũng không thành vấn đề. Không cần biết anh làm cách nào, tôi muốn có căn nhà đó.

Nghe giọng nói đầy chiêm hừ của Duy Phong, người trợ lý trong lòng không khỏi sâu nã, anh không biết căn nhà rách nát đó có gì mà Duy Phong lại muốn có đến thế. Nhưng giải quyết công việc do ông chủ mình giao là nhiệm vụ của anh, cho nên anh khẩn trương bảo:

- Tôi sẽ cố gắng hết sức.

Duy Phong không để anh ta nói thêm lời nào đã ngắt máy. Anh thấy chiếc điện thoại lên ghế phụ, đầu tựa vào thành ghế, hai tay đưa lên xoa xoa thái dương đầy mệt mỏi. Lát sau trấn tĩnh lại, anh lái xe đi thật nhanh chạy thẳng đến con đường ở ngôi nhà cũ của anh.

Đề xe ở con đường lớn bên ngoài, Duy Phong từng bước đi vào trong con hẻm nhỏ quen thuộc, dừng lại ở trước căn nhà được đóng cổng rào, tấm biển bán nhà anh còn nhìn thấy treo hôm qua, nay đã được tháo xuống, anh đứng bần thần nhìn vào bên trong ngôi nhà im lìm.

Anh đưa tay đẩy mạnh một cái, cánh cổng vô n khép hờ bỗng bật vào bên trong khiến Duy Phong sửng người. Mọi thứ đã thay đổi ít nhiều, duy chỉ có cái cây trước nhà là vẫn còn nguyên vẹn, chỉ là thân cây đã lớn hơn nhiều.

Duy Phong bước vài bước tiến về phía cái cây, thân cây sau mấy năm đã gồ ghề xù xì nhiều hơn. Anh đưa tay chạm vào thân cây, từ từ chạm vào một vết khắc chữ ở trên thân cây. Trên đó là vết khắc hai trái tim lồng vào nhau, trong mỗi trái tim có khắc một chữ P và V – Phong và Vi. Đây chính là lời hứa của anh dành cho Thiên Vi.

Tiệc là dòng đời thay đổi, Thiên Vi mà anh yêu khác xa Thiên Vi của bây giờ. Tựa như chỉ cách một ngày cô đã khác lạ, cô của ngày hôm qua là một Thiên Vi trong sáng, dịu dàng, có tình yêu chân thành, có nhiều nỗi buồn ẩn chứa tận trong tim. Còn cô của ngày hôm nay thì trở nên xa lạ, tham lam cùng ích kỷ khiến trái tim anh khi đó đau đớn không ngừng.

Tay khẽ mân mê những vết chạm khắc trên cây, trái tim của anh không ngừng rung động, Duy Phong khẽ cười khổ tự trách bản thân mình, cảm giác của trái tim vì sao vẫn nguyên vẹn như vậy.

Anh khẽ nhắm mắt lại, hình bóng Thiên Vi đẹp đẽ trong lòng anh lại hiện về cùng những giây phút hạnh phúc bên nhau của họ.

Duy Phong cũng không biết mình đến đây lúc nào, chỉ khi định thản lại thì đã thấy chiếc xe đưa mình đến con đường hướng đến nhà Thiên Vi rồi. Từ hôm cô đến nhà cậu xin ở lại và bị ba cậu từ chối, Duy Phong chẳng nghe tin tức gì của Thiên Vi nữa. Trong lòng có chút lo lắng lẫn bất an, Thiên Vi đã hứa với cậu là sẽ đến tìm cậu, ấy vậy mà đã ba hôm rồi, chẳng thấy cô đến. Nếu như Thiên Vi không trở về nhà... nếu như cô gặp chuyện không may nào đó... Tim Duy Phong thắt lại khi nghĩ đến nhiều mối nguy hiểm mà Thiên Vi gặp phải nếu cô không có nơi nương tựa.

Duy Phong đạp xe nhanh hơn, phóng thật nhanh đến nhà Thiên Vi, cậu muốn xác định xem, Thiên Vi đang ở nhà hay không. Vừa đến trước cửa nhà Thiên Vi, Duy Phong đã thấy bóng dáng của Thiên Vi rồi, trong bụng vui mừng khôn xiết định đạp nhanh đến hỏi cô, nhưng Duy Phong nhận ra đứng gần Thiên Vi là một người đàn ông. Cả hai người bọn họ đều có vẻ mặt đầy căng thẳng, dường như cả hai đang cãi nhau. Duy Phong bèn thắng xe dừng lại cách họ một khoảng không xa, nhưng vừa đủ để hai người đó không nhận ra sự hiện diện của cậu.

“Bốp...”.

Tiếng tát tai vang vọng đến tận tai của Duy Phong khi người đàn ông đó đánh Thiên Vi. Duy Phong thấy Thiên Vi rơi nước mắt đưa tay ôm lấy gương mặt của mình, trong lòng cậu bỗng như được châm lên một ngọn lửa.

Duy Phong nhìn thấy người đàn ông nắm tay lôi lôi kéo kéo Thiên Vi đi, trong khi Thiên Vi quyết liệt phản đối, cô gào lên, vừa cố gắng thoát khỏi tay người đàn ông, vừa chùn chân, cô để không bị ông ta lôi đi.

- Thả tôi ra, tôi không muốn.

Tay Thiên Vi cố gắng vùng ra khỏi tay ông ấy, cuối cùng không cách nào thoát được, Thiên Vi liền cắn lấy tay ông ta thật mạnh, khiến ông ta vì đau đớn nên đành buông tay Thiên Vi ra. Thiên Vi thoát được ông ta, vội vàng quay lưng định bỏ chạy, nhưng bị ông ta tóm lại nhanh chóng. Thiên Vi liền nứa gào lên:

- Thả tôi ra. Ông ấy quyên gì mà ép buộc tôi chứ.

Nước mắt giàn giụa trên gương mặt của Thiên Vi, sự phẫn nộ của cô càng khiến những giọt nước mắt rơi nhanh hơn, cô căm ghét nhìn về ông ta, ánh mắt đầy uất hận. Nhưng dường như sự phẫn nộ của cô chỉ làm bùng lên ngọn lửa trong ông ta. Ánh mắt ông ta như có một ngọn lửa bùng cháy.

- Tao lấy quyên gì à. Là ba mẹ mày đã nợ tao. Là tao nuôi mày lớn, là tao cho tiền mày ăn, mày mặc, mày học hành. Nếu không có tao, mày liệu có được sinh ra trên cõi đời này hay không? Nếu không có tao, mày có cuộc sống không lo không nghĩ như hôm nay hay sao? Quên áo trên người mày là ai mua cho hả, mày nói đi.

- Tôi không cần – Thiên Vi thét lên, ánh mắt nhìn ông ta đầy châm biếm lẫn căm ghét khinh bỉ – Tôi chẳng thà không được sinh ra trên cõi đời này. Tôi chẳng thà trở thành một đứa ăn xin đâu đường xó chợ còn hơn phải sống với kẻ mặt người dạ thú như ông.

“Bốp...”.

Cái tát tai này lửa liền nứa đập vào một bên má của Thiên Vi, cái tát tai liền này mạnh hơn liền trước, chứng tỏ sự tức giận trong lòng ông ta dâng lên rất cao. Cái tát khiến Thiên Vi té sững soài dưới đất, mái tóc được buộc gọn của cô bị xô tung ra phủ kín gương mặt nhòe nước mắt.

- Mày thật giống mẹ của mày, đều là những kẻ mặt dạ hai lòng.

- Ông không được nhục mạ mẹ tôi. Nếu không...

Thiên Vi gào lên giận dữ khi nghe ông ta lăng mạ mẹ của cô, nhưng lời chưa dứt đã nghe ông ta cười lớn chặn lại.

- Nếu không thì sao? Mà định làm gì tao. Tao cứ mắ ng đó.

- Tôi sẽ tố cáo ông? – Thiên Vi nén giận nhìn ông ta đe dọa.

- Tố cáo tao? Mà có bằng chứng gì để tố cáo tao. Ai sẽ tin mà chứ – Ông ta cười tự tin nắm chắc phần thắng về phía mình.

Thiên Vi nghe ông ta nói thì gương mặt tái nhợt ngay lập tức, trong bụng đầy uất ức nhìn ông ta. Ông ta là loại căm thù sâu xa nhát mà cô gặp được. Ông ta lợi dụng Dạ Thảo, nói đưa mẹ cô trở về nhà trong tình trạng vẫn hôn mê như thế. Mặc dù rằng với tình trạng bệnh nhân như thế, ít có bệnh viện nào chịu cho về, nhưng ông ta là người có tiền, chắc chắn sẽ không ngừng dùng thủ đoạn để đạt được mục đích. Cho nên cô lo sợ mà trở về liền bị ông ta giam cầm trong phòng. Ông ta nói những lời xin lỗi, cầu xin cô tha thứ cho hành vi của ông ta, và hứa hẹn sẽ không bao giờ tái phạm. Nhưng Thiên Vi biết hạng người như ông ta không bao giờ thay đổi. Cô tuyệt đối không tin tưởng lời hứa hẹn và cầu xin của ông ta. Nhưng bị ông ta giữ trong nhà, ngay cả điện thoại liên lạc cũng bị ông ta cắt đứt, cô đành giả vờ chấp nhận lời cầu xin của ông ta rồi lợi dụng lúc ông ta sơ ý liền thoát thân ngay lập tức. Tiếc là cô chạy không thoát khỏi ông ta.

Thiên Vi mím môi ngồi dưới đất trừng mắt nhìn ông ta đầy phẫn nộ, cả người run rẩy khi thấy vẻ mặt hiểm ác của ông ta đang tiến đến gần mình. Thiên Vi chống tay xoay người muốn nhô dậy để vùng chạy, nhưng tay ông ta nhanh hơn, đã túm lấy tóc cô kéo lại. Thiên Vi đau đớn hét lên một tiếng, đưa tay giữ lấy tay ông ta gỡ ra khỏi đầu mình. Nhưng tay ông ta túm rất chặt, cô chỉ có

thể ngựa đá u đá y đau đớn vùng vẫy trong nước mắt mà thôi. Thiên Vi khóc thút thít nghĩ đến viễn cảnh bị ông ta bắt trở lại, ông ta sẽ dùng hành động gì để đối phó với cô, chỉ nghĩ thôi mà cả người cô ớn lạnh.

Ngay lúc đó, một bàn tay vươn tới với tốc độ rất nhanh, đá m vào mặt ông Hữu Hùng thật mạnh, khiến ông ta đau mà thả tóc Thiên Vi ra, cả người bị dội về phía sau ngã ngựa. Thiên Vi cũng lao đảo muốt ngựa theo ông ta, cũng may Duy Phong nhanh tay đỡ lấy cô.

Vòng tay và hơi ấm quá quen thuộc khiến Thiên Vi ngẩn người, cho đến khi giọng nói dịu dàng đầy lo lắng cùng phần nộ vang bên tai, Thiên Vi mới ôm lấy cổ Duy Phong khóc nức nở, cô nghẹn ngào gọi tên Duy Phong trong nước mắt:

- Duy Phong, Duy Phong... hu hu...

- Đừng sợ, đừng sợ... có mình ở đây, mình sẽ không để ông ta làm đau Vi đâu.

Ông Hữu Hùng thấy Duy Phong từ đâu xuất hiện đánh mình, lại ôm lấy Thiên Vi vỗ về thì tức giận lắm cô m ngoi dậy trợn mắt nhìn Duy Phong:

- Mà y là thằng nào? Sao mà dám đá m vào mặt tao. Mà y có biết hậu quả ra sao hay không hả?

Nghe giọng ông ta đầy khí thế giết người, Thiên Vi rùng mình, cô sợ hãi nép người vào vòng tay của Duy Phong. Duy Phong vẫn ôm chặt Thiên Vi, cậu nhìn ông Hữu Hùng sắc mặt đanh lại nói:

- Tôi không cần biết ông là ai hết. Tôi chỉ cần biết, hễ ông chạm đến một sợi tóc của Thiên Vi, tôi nhất định sẽ liều mạng với

ông.

- Ha ha, liêu mạng với tao. Mà liệu có được má y cái mạng để đả u với tao – Ông Hữu Hùng nhìn Duy Phong với ánh mắt khinh thường, tuy ông không thật sự là người giàu có nhất, nhưng ông tin là mình đủ khả năng để giẫm chết một thằng nhóc còn hôi sữa như Duy Phong.

- Cho dù tôi không còn mạng nào, cũng không để ông chạm đến bạn á y đâu – Duy Phong cứng rắn tự tin, ánh mắt sáng lấp lánh cương quyết nhìn ông ta đáp.

Ông Hữu Hùng nhìn Duy Phong, trong lòng cũng khá giật mình, lão đưa mắt chuyển sang Thiên Vi lớn giọng ra lệnh:

- Thiên Vi, lập tức theo ba vào trong nhà.

- Ông không phải là ba tôi, tôi tuyệt đối không theo ông trở vào căn nhà bẩn thỉu đó đâu – Thiên Vi buông cổ Duy Phong ra, cô xoay người nhìn ông ta căm hận dứt khoát từ chối.

- Mà y...

Ông Hữu Hùng giận tái mặt, ông ta quyết định không nói thêm với Thiên Vi nữa mà xông tới định kéo cô đi, nhưng Duy Phong đã kéo Thiên Vi ra sau lưng của mình, còn mình chắn trước mặt ông Hữu Hùng, cậu đứng thẳng lưng đả u ngẩng cao, mắt nhìn ông Hữu Hùng đả y thách thức, ra sức bảo vệ Thiên Vi, quyết không để ông ta làm tổn thương cô thêm nữa.

Ông Hữu Hùng bị Duy Phong ngăn chặn thì tức lắ m, nhưng Duy Phong không những cao hơn ông ta nửa cái đả u mà sức vóc cũng to khỏe, ánh mắt đả y sự tự tin, người khôn ngoan như ông ta cũng tự

hiểu nếu bây giờ gây hấn, người chịu thiệt tất nhiên là ông ta. Cho nên ông ta chỉ trợn mắt hùng hổ nói một câu đe dọa tầm thường:

- Mày giỏi lắm.

Thầy lão xoay lưng đi vào trong nhà, bàn tay Thiên Vi đang nắm chặt vạt áo của Duy Phong mới từ từ buông thõng xuống. Cô thở phào một cái trong tiếng nước chảy.

Duy Phong không nói thêm lời an ủi nào hết, nắm tay Thiên Vi kéo đi:

- Đi thôi.

Nhưng Thiên Vi không bước đi, cô đứng im tuốt tay ra khỏi tay Duy Phong. Duy Phong ngạc nhiên quay lại nhìn cô lo lắng hỏi:

- Sao vậy?

- Mình không biết nên đi đâu hết.

Thiên Vi nghẹn ngào nói, đồng thời nước mắt tủi phận chảy dài trên gương mặt cô, ánh mắt cô nhìn Duy Phong đầy tuyệt vọng.

Duy Phong bước đến, cậu đưa hai bàn tay to khỏe của mình nắm chặt lấy hai bàn tay mềm mại nhỏ bé của Thiên Vi bảo:

- Đến nhà mình ở. Bắt đầu từ hôm nay, mình sẽ chăm sóc và bảo vệ bạn.

Chương 12

Hãy xem là giấc mơ

ét...”.

“**K** Tiếng mở cửa vang lên từ ngôi nhà tưởng chừng không có người khiến Duy Phong giật mình, những suy nghĩ về quá khứ bị gián đoạn. Anh đưa mắt nhìn vào ngôi nhà và thoáng giật mình.

Người trong nhà bước ra cũng giật mình kinh ngạc, chôn chân ngay tại cửa nhà, ánh mắt sững lại nhìn chằm chằm Duy Phong trước mặt, tựa như anh là ảo giác của bản thân mình, nếu chớp mắt, ảo giác sẽ tan biến ngay lập tức.

Sau mấy giây sững người, Thiên Vi chớp mắt bỏi rồi, cô cup mắt nhìn xuống bên dưới, hai tay bắt giắc co chặt lại, cô không biết phải đối diện với Duy Phong ra sao, anh vẫn là người khiến trái tim cô không ngừng rung động. Phải mất thời gian khá lâu, Thiên Vi mới ngẩng đầu lên nhìn Duy Phong. Anh vẫn nhìn cô bằng ánh mắt kinh ngạc không thay đổi chút nào, chân mày anh khẽ chau lại, ánh mắt bỗng trở nên hoài nghi.

- Sao cô lại ở đây? – Duy Phong là người lên tiếng hỏi trước, phá tan sự yên tĩnh căng thẳng giữa hai người, nhưng giọng anh lạnh lùng đến mức có thể nghe ra sự khinh miệt.

- Chuyện này thì liên quan gì đến anh? – Thiên Vi cũng đáp lại bằng một giọng hờ hững.

- Cô quên rằng đây là nhà của tôi hay sao? – Duy Phong nhếch môi cười nhạt, giọng nói bất đầu châm biếm – Chẳng lẽ một thời gian dài cô sống nhờ ở nhà tôi mà cũng quên mất hay sao? Cũng phải thôi, người như cô thì làm gì có tình cảm để nhớ đến chuyện gì chứ.

Giọng châm biếm của Duy Phong như những mũi kim nhọn đâm vào trái tim Thiên Vi, tim của cô không ai bóp mà đau đớn vô cùng, nhưng cô kìm nén lại nhìn anh cười nhạt:

- Nếu tôi không làm thì nó đã không còn là nhà của anh từ lâu rồi.

- Cô... – Duy Phong không nói nên lời trước lời đáp có phần châm chọc lại của cô, anh bực tức hỏi – Tại sao cô ở đây?

- Đây là nhà của tôi, tôi không ở đây thì ở đâu? – Thiên Vi đáp lời.

- Cô đã mua lại căn nhà này sao? – Duy Phong hỏi bằng giọng hoài nghi.

- Phải.

Duy Phong xem chút buộc miệng hỏi cô vì sao lại mua căn nhà này, trong lòng anh mong muốn cô nói rằng cô mua lại căn nhà vì nó là căn nhà kỉ niệm của anh và của cô, nhưng lại sợ câu trả lời hoàn toàn không như mong muốn thì trái tim anh sẽ đau đớn nhiều hơn. Cho nên anh điểu chỉnh lại cảm xúc, bằng một giọng cao ngạo anh nói:

- Cô ra giá đi.

- Tôi không hiểu anh đang nói gì – Thiên Vi dù hiểu ý của Duy Phong, nhưng cô phớt lờ giả bộ như không hiểu.

- Tôi muốn cô nhượng lại căn nhà cho tôi. Cô cứ ra giá, bao nhiêu tiền tôi cũng chấp nhận – Duy Phong bèn đáp.

- Cát tiền của anh lại đi, bởi vì cho dù anh ra giá thế nào, tôi cũng sẽ không bán căn nhà lại cho anh đâu – Thiên Vi rất muốn nói cho Duy Phong biết, cô mua lại căn nhà này bởi vì nó chính là căn nhà kỉ niệm của anh, là kỉ niệm của hai người bọn họ. Tuy căn nhà đã được xây lại, nhưng cảm giác ấm áp ngày xưa vẫn còn vương vấn nơi này. Nhưng mà bây giờ cô không thể nói ra những lời này được, bởi vì hiện tại cô không biết Duy Phong có còn tình cảm với mình hay không. Hơn nữa giờ đây bên cạnh Duy Phong đã có Phương Đình, nhìn ánh mắt chăm sóc lo lắng của Duy Phong đối với Phương Đình, nhìn nụ cười yêu thương mà anh dành cho Phương Đình, trái tim cô chỉ có thể lặng lẽ chảy máu mà thôi. Cho nên trước khi Duy Phong nói thêm điều gì, cô đã lên tiếng nói trước:

– Thầy phong thủy đã xem bói cho tôi, bảo tôi mua một miếng đất cát nhà ở đây thì đường công danh sẽ nhanh chóng thăng tiến, phát tài phát lộc về sau. Thật trùng hợp là vừa lúc chủ nhà rao bán, cho nên tôi liền mua lại.

Thực chất khi vừa về nước, cô đã đến liên hệ với chủ nhà mua lại căn nhà này, nhưng lúc đó họ chưa chịu bán cho cô. Cô chỉ còn biết chờ đợi mà thôi, cuối cùng ông trời cũng không phụ lòng cô, đã cho cô mua lại được căn nhà.

Duy Phong nghe cô nói thì rất giận, anh phẫn nộ quay người rời đi. Thiên Vi đứng nhìn theo bóng dáng cô đã mong nhớ bao năm nay mà không cầm được nước mắt. Cô bước đi đến bên gốc cây nhìn thật lâu hình khắc trái tim trên đó, cô chạm khẽ vào nó, trái tim của cô còn ở nơi này, nó mãi mãi còn ở nơi này. Nhưng trái tim anh liệu có còn ở nơi này hay không? Cô bước vòng qua bên kia thân cây, cô khẽ nhìn những chữ mà mình khắc trên cây, chỉ có chữ: “Đợi”,

không phải một, mà là bảy chữ. Cứ mỗi năm trôi qua, cô lại đén nơi này khắ c một chữ “Đợi”.

Ngôi nhà thì cô không có cách nào ngăn họ tháo dỡ, chẳng ai muố n số ng trong căn nhà tô i tàn như thế ả. Nhưng cái cây này, cô đã bật khóc năn ni ông bà chủ đừng cưa nó đi, bởi vì nó lưu giữ dấ uấ n tình yêu của cô và Duy Phong. Ông bà chủ cũng là người tồ t bụng, cảm động trước tâ m lòng của cô nên mới giữ lại cái cây này, và cho phép cô đén đây ngồ i dưới gồ c cây khắ c chữ “Đợi” kia.

Thiên Vi miế t ngón tay theo từng chữ “Đợi” mà mình đã khắ c trên thân cây, giọng cô vỡ òa nói với cái cây trước mặt mình:

- Tao đã đợi được anhấ y trở về ờ i, nhưng mà tao lại không đợi được tình yêu của anhấ y.

Khi trở về , Thiên Vi ghé qua quán cà phê của Dạ Thảo, nhưng tìm hoài lại không thấ y bóng dáng cô đâu, đành hỏi một nhân viên mới biế t cô không đén quán cả ngày hôm nay ờ i, có nhiề u thứ cầ n phải gọi thêm để bán nhưng chẳng có Dạ Thảo ở đây để tính tiề n. Thiên Vi liề n gọi điện thoại bàn, điện thoại di động cho Dạ Thảo, nhưng mãi vẫn chẳng thấ y cô bắ c máy. Lo lắ ng xảy ra chuyện gì cho Dạ Thảo, Thiên Vi lái xe đén thẳng nhà riêng của cô, ngôi nhà này được Dạ Thảo mua lại hơn một năm trước, bởi vì quán dọn dẹp đén khuya mới xong, Dạ Thảo sợ mình về khuya làm phiề n ba mẹ, cho nên quyế t định ra ở riêng.

Thiên Vi đứng trước nhà gọi cửa thật lâu mà chẳng thấ y Dạ Thảo ra mở cửa, cô đang thấ t vọng định ra về thì tiế ng cửa mở khiế n cô giật mình quay lưng lại phát hiện ra vẻ mặt thấ t thầ n của Dạ Thảo.

- Thảo sao vậy? – Thiên Vi hoảng hốt lao đến bên Dạ Thảo lo lắng hỏi, nhìn hốt c mắt thâm quầng của Dạ Thảo, kèm đôi mắt đỏ hoe, Thiên Vi mím môi hỏi – Đã xảy ra chuyện gì? Nói cho mình biết đi.

Dạ Thảo lắc đầu, quay người đi vào trong nhà, dáng vẻ thất thểu sâu u não ngã phịch xuống ghế sofa, mắt nhắm nghiền dựa người vào thành ghế. Thiên Vi lần đầu nhìn thấy Dạ Thảo như vậy, trong lòng bán tín bán nghi, bèn ngồi xuống bên cạnh lay Dạ Thảo hỏi chuyện:

- Có phải Thảo và Khôi đã xảy ra chuyện gì không?

Dạ Thảo nghe Thiên Vi hỏi thì mở mắt ra, ánh mắt bối rối quay mặt lảng tránh. Thiên Vi run run nhìn Dạ Thảo, thái độ khác lạ của Dạ Thảo khiến cô không khỏi suy nghĩ, Thiên Vi run run hỏi:

- Có phải hai người đã...

- Đừng hỏi nữa, nếu xem mình là bạn thì đừng hỏi mình bất cứ việc gì – Dạ Thảo hai tay bưng lấy đầu, lắc đầu lia lịa bật khóc.

Thiên Vi thở dài, cô đưa tay ôm lấy Dạ Thảo trấn an:

- Được, mình không hỏi, mình không hỏi. Đừng khóc, dù có bất cứ chuyện gì xảy ra, mình sẽ bên cạnh Thảo mà. Chúng ta là những người bạn tốt đúng không?!

Dạ Thảo bật khóc trong lòng Thiên Vi, Thiên Vi lặng lẽ vỗ về cô. Mãi thật lâu sao, Dạ Thảo mới lấy lại bình tĩnh ngồi thẳng người, lấy khăn giấy lau nước mắt. Cô nhìn Thiên Vi, hít sâu một hơi, khe khẽ kể lại.

- Hôm qua, mình gặp Tuấn Khôi ở bên ngoài, cậu ấy say rượu. Mình hỏi mãi mà cậu ấy chẳng nói cho mình biết nhà cậu ấy ở

đâu. Cho nên mình...

- Cho nên Thảo đã đưa cậu ấy về đây.

Dạ Thảo thầy Thiên Vi đã đoán trúng thì chỉ biết gật đầu. Lại khóc nhiều hơn, rồi nghẹn ngào kể lại:

- Mình biết chuyện này là sai lầm, thế nhưng khi cậu ấy hôn mình, trái tim mình đã rung động nhiều đến mức mình mất đi lí trí. Mình đã không kháng cự, cho nên...

- Mình hiểu – Thiên Vi nhẹ nhàng đáp, cô hiểu tình cảm cô chấp của Dạ Thảo đối với Tuấn Khôi cũng giống như tình cảm cô chấp của cô đối với Duy Phong. Huống hồ, cô với Duy Phong là bảy năm xa cách, còn Tuấn Khôi với Dạ Thảo chỉ là khoảng thời gian ba năm mà thôi. Chỉ mới ba năm thôi, sự rung động trong lòng khó mà dứt hẳn. Thiên Vi nhìn Dạ Thảo bằng ánh mắt thấu hiểu tâm tình, cô hỏi:

- Tuấn Khôi, cậu ấy có nói gì không?

- Mình không muốn cậu ấy khó xử, cho nên...

- Cho nên thế nào? – Thầy Dạ Thảo ngập ngừng không nói, Thiên Vi nóng ruột hỏi dồn.

- Mình nói, “Chúng ta đều đã lớn, những chuyện như thế này đều là bình thường, bên tình bên nguyện, không ai phải chịu trách nhiệm với ai cả. Mình bảo cậu ấy không cần phải áy náy, dù sao đây cũng không phải là lỗi của cậu ấy”.
- Làm sao có chuyện đó được – Thiên Vi gằn như gằn lên – Cậu ta đâu phải là một đứa trẻ mà không phân biệt đâu là lỗi của cậu ấy chứ.

- Mình đã thu xếp mọi thứ trước khi cậu ấy tỉnh – Dạ Thảo cúi mặt nói.

- Sao Thảo lại ngớ c như vậy chứ?! Phải bắt cậu ta chịu trách nhiệm với hành động của cậu ta chứ – Thiên Vi tức tối nói.

- Tình yêu là sự tự nguyện chứ không phải sự bắt buộc và chịu trách nhiệm như thế. Mình không cần một tình yêu như thế, càng không muốn ràng buộc cậu ấy bằng cách đó – Dạ Thảo cười khổ nói.

- Cho nên chấp nhận đau đớn một mình như thế sao?! Cho nên cậu đã khóc từ lúc đó đến bây giờ hay sao?! – Thiên Vi chua xót nói, cô ôm lấy Dạ Thảo đau lòng bật khóc – Tội gì phải làm như thế chứ, tội gì phải làm như thế chứ.

Sao số phận của cô và Dạ Thảo lại khổ như thế, sao ông trời lại bắt họ gặp bất hạnh trong tình yêu như thế?!

Năm xưa, chính cô cũng vì tình yêu mà chấp nhận hi sinh như thế, đổi lại là ánh mắt oán hận và sự xa cách, nhưng nhớ trong bảy năm trời.

Năm đó, khi Duy Phong nắm tay cô đi vào trước mặt ba cậu lớn tiếng nói:

- Dù ba có phản đối thế nào đi chăng nữa, con cũng nhất định giữ Thiên Vi ở lại đây với chúng ta.

Ba Duy Phong cũng là người đàn ông hiểu chuyện, ông nhìn thấy vẻ mặt sung húp, đầu tóc rũ rượi của Thiên Vi thì không nói gì thêm, chỉ thở dài đứng lên bảo:

- Ba đi xin ít ván ép về dựng phòng cho Thiên Vi.

Vậy là Thiên Vi chính thức ở lại trong nhà của Duy Phong.

Tuấn Khôi và Thiên Minh nghe tin cũng đến giúp họ dựng lại một bức vách làm phòng ở cho Thiên Vi. Dạ Thảo cũng đem cái túi xách đến cho Thiên Vi. Cũng may lần trước Thiên Vi đã thu dọn mọi thứ để ra đi, lúc trở về cô không cầm theo túi nên đã để ở chỗ Dạ Thảo, bây giờ cô không phải vất vả chuyện quần áo nữa. Chỉ là Dạ Thảo kéo cô sang một góc, nhìn cô lo lắng nói:

- Hay là đến nhà mình đi. Vi và mình ở chung phòng, có Vi ở chung, mình sẽ rất vui. Ba mẹ mình cũng rất thương Vi mà.

- Không cần đâu. Mình ở đây là được rồi. Mình biết là Thảo lo lắng cho mình, nhưng mình tin đây mới là cuộc sống mà mình mong muốn – Thiên Vi vừa đáp vừa quay đầu nhìn Duy Phong đang nhể nhại mồ hôi dùng búa đóng đinh tằm ván vào thân cây. Có lẽ đây là sự ngây ngô và mộng tưởng của tuổi mới lớn, cho rằng mọi tình đầu cũng là mọi tình cuối của mình. Cô đã chọn Duy Phong, cô tin rằng Duy Phong rồi sẽ trở thành người đàn ông trong cuộc đời cô.

Dạ Thảo thấy vẻ hạnh phúc ánh lên trong đáy mắt Thiên Vi, cô cũng cầu mong cho Thiên Vi được hạnh phúc, cô cũng đưa mắt nhìn Duy Phong, cô cũng tin rằng Duy Phong là một chàng trai tốt đáng để gả gấm cuộc đời mình.

Cuối cùng căn phòng cũng được dựng xong, căn phòng rất nhỏ, chỉ chứa được một chiếc giường nhỏ, một cái bàn đơn sơ, nhưng rất kín đáo và có cái cửa chặc chặc. Có thêm căn phòng trong nhà, ngôi nhà Duy Phong càng trở nên chật chội nhiều hơn. Nhưng Thiên Vi lại thấy sự nhỏ bé chỉ càng khiến căn nhà thêm ấm áp hơn.

Thiên Vi không nói lí do vì sao cô rời khỏi nhà, bạn bè cũng chẳng ai lên tiếng hỏi, chỉ ngó nghiêng sau buổi dựng phòng xong,

một đĩa rau xào, một ít thịt, một ca trà đá. Nhưng mọi người lại rất vui vẻ cùng ăn cùng uống cùng trò chuyện.

- Chúc cho cuộc sống tự lập của Thiên Vi thành công – Tuấn Khôi cầm ly trà của mình giơ lên cao nói.

Mọi người cùng nâng ly hòa theo lời chúc.

Một lát sau, cả nhóm bắt đầu hòa nhau quay sang trêu ghẹo Duy Phong và Thiên Vi.

- Duy Phong, không được lợi dụng cơ hội làm chuyện xấu nha – Thiên Minh nháy mắt tinh nghịch nói với Duy Phong.

Cả bọn phá ra cười cùng hòa nhau trêu khiêu Duy Phong và Thiên Vi xấu hổ đỏ mặt đỏ tai. Cũng may là ba Duy Phong đã đi làm rồi, cho nên mọi người càng thoải mái trêu ghẹo hai người nhiều hơn.

Đến khi mọi người ra về thì trời cũng đã sập tối rồi. Bầu trời đã điểm những ánh sao lấp lánh và vành trăng tròn cũng bắt đầu nhú ra khỏi rìa mây.

Thiên Vi và Duy Phong ngồi trước nhà nhìn lên bầu trời, cả hai im lặng bên cạnh nhau, không ai lên tiếng nói gì. Cảm giác giống như chỉ cần được ở bên cạnh nhau, nghe được hơi thở lẫn tiếng tim đập của nhau chính là điều hạnh phúc mà họ muốn có.

- Duy Phong.

- Hà?

- Duy Phong.

- Có chuyện gì?

- Mình đột nhiên chỉ muốn gọi tên của bạn thôi – Thiên Vi khẽ cười quay đầu nhìn Duy Phong rồi nói. Nói xong Thiên Vi tiếp tục nhìn lên trời, một ngọn gió khẽ thổi qua, Thiên Vi hít một hơi thật sâu cảm nhận hương vị của gió, cô khẽ nói – Gió thật là mát.

- Vi có thích gió hay không?

- Thích chứ. Gió có thể cuốn những buồn phiền của con người bay đi xa. Như hiện giờ nè, mình hít thật sâu một cơn gió, sau đó thở thật mạnh ra, những buồn phiền đã bay theo gió rồi.

Duy Phong quay đầu nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của Thiên Vi, có thể thấy sóng mũi cao thanh tú của cô, thấy được rèm mi cong cong đầy thu hút của cô, khiến tim cậu đập mạnh. Duy Phong đưa tay nắm lấy bàn tay đang đặt dưới sàn bên cạnh mình của Thiên Vi, đầu cũng ngẩng lên nhìn trời sao hỏi:

- Vi có biết ý nghĩa của cái tên Duy Phong hay không?

Cái nắm tay nhẹ nhàng nhưng lại truyền sang một hơi ấm khiến Thiên Vi cảm thấy ấm áp vô cùng, cô quay sang nhìn nét mặt của Duy Phong khẽ đáp:

- Mình không biết.

- Duy Phong nghĩa là cơn gió duy nhất – Duy Phong đáp rồi quay đầu lại nhìn thẳng vào mắt của Thiên Vi – Cơn gió duy nhất của Thiên Vi.

Đó có được xem là một lời hứa hẹn hay không, Thiên Vi không biết, nhưng cô tin lời Duy Phong nói. Duy Phong – cơn gió duy nhất của Thiên Vi.

Một nụ hôn thật vụng về, một cái môi chạm môi nhưng cũng khiến hai trái tim rung lên liên tục, hai bàn tay nắm chặt gần

liền hai trái tim lại với nhau. Khi cả hai buông nhau ra, mặt đã đỏ bừng đến mang tai. Thiên Vi dịu dàng tựa đầu vào vai Duy Phong, đôi mắt với cô, đây là những giờ khắc hạnh phúc nhất mà cô có.

Ánh trăng trên bầu trời thật êm đềm hừng hờ bên những áng mây trôi, lúc hiện, lúc ẩn trong mây, lúc sáng lúc tối. Chẳng ai nghĩ rằng cuộc sống của hai người cũng như ánh trăng kia, lúc êm đềm hạnh phúc, lúc đau khổ triền miên.

Khi Thiên Vi trở về nhà thì đã thấy Duy Phong cùng mọi người trong nhà dùng cơm. Ông Hoàng Minh thấy con gái về liền giục:

- Ngồi xuống ăn cơm cùng mọi người luôn đi con.

Thiên Vi khẽ liếc mắt nhìn Duy Phong, anh đã thay một bộ đồ ngắn thật thoải mái, đang dịu dàng gắp thức ăn đưa đến tận miệng cho Phương Đình, còn Phương Đình hạnh phúc ra mặt đón nhận sự săn sóc của Duy Phong. Trông hai người tình tứ thân mật như xung quanh chẳng có người, mà ông Hoàng Minh và bà Kim Phượng có vẻ thản nhiên trước hành động của hai người bọn họ. Thiên Vi đoán là họ đã quá quen với việc Duy Phong săn sóc Phương Đình như thế, trong lòng cô đầy đau đớn cùng thất vọng, muốn biết trong bảy năm qua, đã xảy ra chuyện gì với Duy Phong, anh làm sao quen biết với Phương Đình, hai người làm sao lại yêu nhau.

Thiên Vi cắn môi, quay mặt không nhìn hình ảnh khiếm khuyết tim cô đau đớn nữa, cô cố gắng mỉm cười nhìn ông Hoàng Minh khẽ nói:

- Lúc này con đi gặp bạn nên đã cùng ăn cơm rồi, mọi người cứ ăn tự nhiên. Con xin phép đi lên lầu tắm rửa.

Bà Kim Phượng nhìn Thiên Vi với ánh mắt không thoải mái với sự hiện diện của cô trong bữa ăn, nghe cô nói vậy thì vui vẻ, sắc mặt tươi trở lại, bà ta đon đả giả vờ bảo:

- Hôm nay mẹ có dặn người làm chừa thức ăn cho con, nhưng con ăn rồi vậy thì không cần chừa nữa.

Thiên Vi vốn chưa ăn tối, chỉ là không muốn thầy Duy Phong và Phương Đình vui vẻ bên nhau, cho nên mới nói dối mình ăn rồi. Nghe bà Kim Phượng nói thế, cô khẽ cười nhạt nhìn bà ta bảo:

- Con lớn rồi, tự biết chăm sóc mình. Ăn hay không ăn, tự con biết dặn dò người làm, không cần phiền dì phải lo lắng đâu. Ông này con nhận không nổi.

- Thiên Vi – Ông Hoàng Minh gác đĩa chau mày nhìn Thiên Vi có chút không hài lòng. Con gái vẫn bướng bỉnh như thế, bao nhiêu năm rồi khi cô trở về đây chưa từng gọi một tiếng mẹ với bà Kim Phượng, càng có thái độ xa cách hờ hững đối với bà, cho dù bà Kim Phượng có ở trước mặt ông bày tỏ thái độ quan tâm lo lắng cho cô bao nhiêu. Ông cũng biết bà Kim Phượng chỉ tỏ vẻ yêu thương Thiên Vi trước mặt ông mà thôi, nhưng Thiên Vi chỉ ngoan ngoãn trước mặt ông, còn đối với bà Kim Phượng cô luôn thẳng thắn bày tỏ thái độ không thích rất rõ ràng.

- Con thầy mệt, con lên lầu đây – Thiên Vi phớt lờ thái độ của ông Hoàng Minh, xoay người đi lên lầu.

- Ông xem kìa, nó lúc nào cũng như vậy cả – Bà Kim Phượng nhân cơ hội bày tỏ bức tức với ông Hoàng Minh, nhưng lời chưa nói hết đã gặp ánh mắt khó chịu của ông Hoàng Minh thì im bặt.

Dù sao thì chuyện Thiên Vi năm xưa đến tìm ông hết lần này đến lần khác đều bị bà giấu giếm khiến cho Thiên Vi phải

nhieu phen khổ sở, cho nên ông không hề trách thái độ không thích bà của Thiên Vi.

Không khí bữa ăn vẫn vui vẻ bỗng chùng xuống, Phương Đình xụ mặt buồn, dù cô biết rằng chuyện này vẫn thường xảy ra nhưng trong lòng không khỏi thờ dài. Chỉ có Duy Phong là gương ánh mắt nhìn theo bóng lưng Thiên Vi lên lầu.

Thiên Vi nằm lăn lộn trên giường, cô bị cái đói làm mất ngủ, nằm mãi mà không tài nào ngủ được. Nằm im lặng nghe tiếng mưa rơi bên ngoài, càng làm cô không thể ngủ. Cô ngồi dậy, lấy tài liệu công việc ra bắt đầu xem xét lại.

Lát sau nhìn trong li nước của mình đã cạn, cô đứng lên cầm li đi ra ngoài, vừa đi vài bước đã bị tiếng sấm ùng ùng làm cho hoảng sợ, cô đánh rơi cái li xuống đất, hoảng sợ đưa hai tay bịt kín lỗ tai mình, người khụy xuống dựa vào tường chờ đợi cơn sấm đi qua.

- Vẫn sợ sấm như vậy hay sao?

Giọng nói có chút lạnh lẽo, nhưng Thiên Vi lại thấy ấm áp, đủ sức xua đi nỗi sợ của cô. Cô khẽ đứng lên, xoay người nhìn Duy Phong, dưới ánh đèn mờ, ánh mắt anh sáng như vì sao trên bầu trời mà họ từng cùng nhau nhìn ngắm, chỉ khác là ánh mắt này chẳng còn hướng về cô mà nói: “Duy Phong là ngọn gió duy nhất của Thiên Vi”. Mối Thiên Vi run run nhìn Duy Phong muốn lên tiếng nói lại thôi. Cô định cúi người xuống nhặt cái li cô đã đánh rơi xuống đất, cũng may nó bằng nhựa nên không bị bể, nhưng cái li ở gần Duy Phong hơn nên anh đã nhanh tay nhặt được nó trước cô. Thiên Vi đưa tay đón cái li, khẽ gượng cười nói:

- Cảm ơn.

Cô định lấy ly xong rồi đi, nhưng thành linh một tiếng sấm rền lại vang lên, cô hoảng sợ lao đến ôm chặt lấy Duy Phong. Cả người cô run lên trong lòng ngực anh, tay siết chặt anh hơn, giữ lấy hơi ấm của anh, nhờ nó che chở cho cô qua cơn sợ hãi.

Tiếng sấm qua đi hồi lâu, Duy Phong mới khẽ đẩy cô ra khỏi người anh, Thiên Vi ngượng ngùng nói:

- Xin lỗi, bất ngờ quá cho nên...

- Muốn đi lấy nước sao? – Duy Phong không để ý lời Thiên Vi, anh lạnh lùng hỏi rồi xoay người bước đi – Tôi đưa em đi lấy.

Cả hai xuống dưới bếp, ánh đèn được bật lên sáng bừng khiến cảm giác tĩnh mịch của bóng đêm bị xua đi nhanh chóng. Khoảng khắc chờ đợi nước đổ đầy ly bỗng trở nên dài đến mức khiến người ta cảm thấy ngột thở, hít một hơi thật sâu, Thiên Vi mới lên tiếng hỏi:

- Anh không ngủ được sao?

- Phải. Không ngủ được – Duy Phong nhếch môi trả lời, cười nhạt một cái anh bổ sung thêm – Vì nhớ lại một số chuyện trong quá khứ.

Thiên Vi quay lại nhìn anh. Ánh mắt bị sự xúc động trong tim làm đỏ hoe rung rung nơi khóe mắt, cô ghen ngào nhìn Duy Phong nói:

- Anh có biết, em đã mơ giấc mơ này đã bảy năm rồi hay không?

Duy Phong nhìn ánh mắt gợn roi nước mắt của Thiên Vi, vẻ mặt trầm buồn, anh khẽ xoay người nhìn qua bên ngoài. Từ khe hở của bức rèm cửa kính nhìn ra vườn, anh nhìn thấy những giọt mưa rơi dưới ngọn đèn sáng trong vườn, trong tai vang lên điệu nhạc của

bài “Hãy xem là giấc mơ”, bài hát mà anh vẫn thường nghe khi hai người xa cách.

Mơ – anh cũng đã mơ rất nhiều rồi, nhưng rồi khi tỉnh giấc lại thấy cay đắng. Anh đã xem quá khứ ngày xưa là một giấc mơ, một giấc mơ cần quên lãng khi thức giấc.

Con người không ai có thể sống với giấc mơ của mình, nhưng cô thì sống với giấc mơ từng đêm đến tận bảy năm trời. Bởi vì đó là giấc mơ hạnh phúc nhất của cô.

Cả hai người, hai dòng suy nghĩ lặng lẽ đứng bên nhau nhìn mưa rơi bên ngoài, nhưng lại có cùng một ký ức không phai nhòa.

Chương 13

Nắng đã phai màu

Tên con đường tối dưới trời mưa nhạt, có một đôi trai gái đèo nhau trên chiếc xe đạp lững thững chạy về nhà sau khi ra khỏi bệnh viện.

- Không kịp rồi, mưa đã bắt đầu nặng hạt – Thiên Vi ngồi ở sau lưng Duy Phong giơ tay đón những hạt mưa từ trên trời rơi xuống mà thở dài kêu lên.

Duy Phong ngẩng đầu nhìn trời, bầu trời đen kịt, chỉ có ánh đèn vàng ở đường là phản phát ánh sáng, cậu gõng chân đạp nhanh hơn nữa.

- Mình đã bảo cứ chạy thẳng về nhà, không cần ghé qua bệnh viện mà, thầy chưa, mưa rồi đó – Thiên Vi thấy Duy Phong cố sức chạy thì xót xa khẽ trách. Cô xin được một công việc ở một tiệm làm bánh, đến mười giờ là tan tầm. Duy Phong lúc nào cũng đến đúng giờ đón cô ra về, nhưng lần nào trước khi ra về, cả hai cũng đến bệnh viện thăm mẹ của cô, sau đó mới đèo nhau về nhà. Hôm nay cũng không ngoại lệ, nhưng thầy trời phủ mây đen kín mù, Thiên Vi đã bảo với Duy Phong là cứ về nhà luôn, nhưng Duy Phong vẫn chở cô đến bệnh viện.

- Hì, ghé qua xem sẽ yên tâm hơn mà – Duy Phong vừa chạy vừa trả lời.

Tuy ngoài miệng trách nhưng trong lòng thầy vui lắm, người thân duy nhất của cô chính là mẹ. Dù bây giờ mẹ cô vẫn nằm liệt

trên giường, nhưng chỉ cần mẹ còn sống, cô đã thấy đủ lắm rồi. Cho nên cô luôn muốn được gặp mẹ mỗi ngày, nhìn thấy mẹ cô sẽ thấy an tâm hơn nhiều.

Cơn mưa dường như chẳng thương cho sự cố gắng hì hục của Duy Phong, nó cứ thế tuôn trào xuống, cả hai vội vã dùng xe, nép vào một mái hiên nhà nhìn mưa rơi.

- Lạnh không? – Duy Phong quay sang nhìn Thiên Vi dịu dàng quan tâm hỏi.

Gió bắt đầu thổi mạnh, mưa càng lúc càng dày đặc, cái lạnh bắt đầu len lỏi xâm nhập vào da thịt, Thiên Vi cũng có chút lạnh. Cô xoa hai tay lại khẽ gật đầu đáp:

- Lạnh.

Duy Phong liền nắm lấy tay cô xoa ấm, còn đưa môi để nỉ thổi hơi ấm vào tay cô, cậu đẩy người Thiên Vi vào bên trong, còn mình đứng bên ngoài che chắn. Thiên Vi cảm động nhìn Duy Phong, cô cảm thấy ông trời đối với cô không hề bạc, ông lấy đi của cô một người cha, nhưng lại bù cho cô một người thật lòng quan tâm đến mình.

Hai người nắm chặt tay nhau, dựa sát vào nhau đứng nhìn trời mưa không ngớt, mưa chẳng thấy có dấu hiệu ngừng gì cả, nếu đứng đây chờ cũng bị gió lạnh thổi đến bệnh mà thôi, nên Thiên Vi liền bảo:

- Chúng ta đợi mưa đi về nhà thôi.

Duy Phong thấy mưa cũng chưa có dấu hiệu ngớt, bèn gật đầu cùng Thiên Vi lên xe chạy về nhà. Thiên Vi vòng tay ôm chặt eo của

Duy Phong, đã u cô tựa vào lưng của cậu. Dù mưa lạnh, nhưng hai trái tim ấm áp cùng hòa vào nhau.

Thiên Vi nắ m đắ p chắ n á m á p ngủ ngon sau khi trở về nhà tá m rửa thay quầ n áo, cái lạnh bao trùm bên ngoài khiế n cô ngủ ngon hơn. Bên ngoài mưa vẫn rả rích không có đầ u hiệu ngừng lại.

“Á m...”.

Một tiế ng sét bùng nổ trong đêm dưới màn mưa thật lớn khiế n Thiên Vi giật mình tỉnh giắ c, cô mở mắ t ra với tâm trạng sợ hãi, chỉ thắ y một đường ánh sáng xoẹt qua theo khe hở, rồ i những tiế ng sắ m ùn ùn kéo đế n theo.

- Á...

Thiên Vi hoảng sợ, ngô ìi bật dậy, cả người lạnh toát, hơi thở dồ n dập, lắ y tay bịt tai, cúi gắ m mặt vào hai chân, cả người run lên vì sợ hãi. Tiế ng sắ m sét á m ì. Tiế ng cánh cửa bật mở. Hình ảnh ông Hữu Hùng tông cửa đi vào trong men say như một thước phim chạy dài trong kí ức.

- Thiên Vi...

Duy Phong chạy vào, thắ y Thiên Vi run rẩy co người lại thì lo lắ ng vội vàng ngô ìi xuồ ng giường lay khe cô. Nhưng khi cậu vừa chạm tay vào người Thiên Vi, cô lại hét lên đầ y sợ hãi.

- Đùng đế n gầ n tôi, tôi xin ông...

- Thiên Vi, là mình Duy Phong đây. Có chuyện gì vậy? – Duy Phong hoảng hốt khi bị Thiên Vi há t ra, cậu nhào đế n lay mạnh cô hơn mong cô tỉnh trí lại.

- Dừng mà... – Nỗi ám ảnh bủa vây lấy cô, khiến Thiên Vi hoảng loạn. Cô cúi đầu, hai tay vùng vẫy muốn thoát khỏi tay Duy Phong.

Duy Phong thấy cô sợ hãi đến run rẩy như vậy thì xót xa vô cùng, cậu ôm chặt lấy Thiên Vi, giữ cô trong lòng mình, nhẹ nhàng vỗ về lưng cô trấn an. Vòng tay ấm áp và bình yên quen thuộc khiến Thiên Vi dần dần trấn tĩnh lại, hơi thở dần dập dờn nào dịu bớt, cô từ từ mở mắt ra, gương mặt méu máo rồi sau đó nước nở ôm chầm lấy Duy Phong bật khóc nghẹn ngào nói:

- Mình sợ lắm, mình sợ lắm.

- Dừng sợ, chỉ là tiếng sấm thôi mà – Duy Phong cũng bị tiếng sấm làm thức giấc rồi nghe tiếng hét của Thiên Vi, cậu cứ nghĩ Thiên Vi sợ tiếng sấm nên vỗ về.

Vòng tay ấm mang cảm giác bình yên, cái vỗ về nhẹ nhàng xoa đi nỗi sợ hãi, nhưng cô vẫn hoang mang vô cùng, cô ôm chặt Duy Phong rồi nước nở gọi:

- Duy Phong, Duy Phong, mình sợ lắm, sợ lắm... Ông ta, ông ta đánh mình... đáng sợ lắm, đáng sợ lắm.

Duy Phong nghe giọng nói run run sợ hãi nói trong nước mắt của Thiên Vi thì đau lòng vô cùng, cậu hiểu cô đang nói về ai, cho nên rất giận, càng giận bản thân bất lực trước nỗi đau và sự sợ hãi của cô. Duy Phong chỉ biết ra sức an ủi vỗ về Thiên Vi.

- Dừng sợ, đừng sợ, ông ta không có ở đây, mình sẽ không để ông ta đánh bạn nữa đâu.

Tiếng mưa vẫn rả rích bên ngoài, nhưng tiếng sấm đã dần lùi về phía sau.

Thiên Vi cũng đã không còn sợ hãi nữa, Duy Phong đỡ cô nắ`m xuô`ng ngủ tiế`p, nhưng Thiên Vi lại nắ`m chặt tay của Duy Phong, không để cậu rời đi. Cô ngô`i bật dậy gương mắ`t nhìn Duy Phong khẽ nói:

- Dừng đi.

Duy Phong bị ánh mắ`t của Thiên Vi làm mê`m lòng, cậu bước đé`n ôm chặt lắ`y cô, quyế`t định nắ`m bên cạnh cô.

- Ngủ đi, có mình bên cạnh rô`i, mình sẽ không để ai ức hiế`p bạn nữa.

Thiên Vi tựa đầ`u lên tay của Duy Phong, cả người được bao bọc trong vòng tay của cậu, cô cảm thắ`y bình yên, nhanh chóng vùi mình vào trong giắ`c ngủ.

Duy Phong nhìn những giọt mưa rơi bên ngoài, chắ`m chậm nhắ`m mắ`t lại cô` xua đi những kỉ niệm ngọt ngào trong lòng mình. Thiên Vi đứng lặng nhìn bóng lưng của Duy Phong, tình cảm trong lòng trào dâng, cô chỉ muố`n được ôm chặt lắ`y anh, cảm nhận được hơi á`m và hương vị tỏa ra từ anh. Chân vừa bước lại, bàn tay vừa đưa lên thì nghe tiế`ng bước chân từ trên lầ`u đi xuô`ng, cô giật mình rút tay về`, quay đầ`u đưa tay lau nước mắ`t muố`n che giắ`u tâm trạng của mình.

Duy Phong cũng quay lưng lại nhìn người đang đi xuô`ng – là Phương Đình.

- Phương Đình, sao em xuô`ng đây?

- Em hơi khát, nên muố`n xuô`ng uố`ng nước – Phương Đình trả lời, nhưng giọng nói của cô hơi miễn cưỡng.

- Để anh giúp em rót nước – Duy Phong liền nói rồi đi ngang qua người Thiên Vi rót cho Phương Đình một li nước, sau đó anh nắm tay dìu Phương Đình đi lên lầu. Vừa đi Phương Đình vừa hỏi khẽ.

- Sao anh lại ở dưới này?

- Anh không ngủ được.

Duy Phong không để ý, nhưng Thiên Vi nhìn theo bóng của hai người bọn họ, cô cảm thấy đầu của Phương Đình hơi khẽ quay về đằng sau. Mặc dù Phương Đình không nhìn thấy, nhưng Thiên Vi cảm nhận là Phương Đình biết sự hiện diện của cô cùng Duy Phong. Hơn nữa, vì Phương Đình mắt không tiện, nên lúc nào người giúp việc cũng chuẩn bị nước đem lên phòng của cô cả.

Sáng sớm hôm sau, khi Thiên Vi còn đang bận rộn giải quyết công việc thì đã nghe lệnh triệu tập họp từ thư kí.

- Bây giờ họp sao? Sao hôm qua không nghe ai nói gì hết vậy? – Thiên Vi ngẩng đầu nhìn thư kí của cô hỏi.

- Là cuộc họp khẩn do chủ tịch triệu tập – Người thư kí có chút ngạc nhiên nhìn Thiên Vi phân trần – Tất cả mọi người đều đi đến đó rồi.

Thiên Vi chau mày khẽ nói: “Là ba sao?”, rồi cô ngẩng đầu lên nói với thư kí:

- Chuẩn bị tài liệu đi, tôi sẽ đến phòng họp liền.

Cô thư kí gật đầu rồi quay người đi ra, kín đáo khép cửa lại. Chờ người thư kí đi ra, Thiên Vi tức giận quăng cây bút xuống, vẻ mặt ngạc nhiên của người thư kí thật khiến cô mất mặt vô cùng. Rồi

ràng cô là con gái, vậy mà khi ba mình triệu tập cuộc họp thì cô lại là người biế t củ i cùng.

Siế t chặt tay, Thiên Vi đứng bật dậy khỏi ghế , dứt khoát đi đế n phòng họp.

Khi cô đế n phòng họp thì mọi người đã đế n đông đủ hế t rô i, ai nấ y cũng đế u đưa mắ t nhìn Thiên Vi dò hỏi, nhưng cô chỉ chuyên chú nhìn vào tài liệu người thư kí đưa cho mình. Tiế ng mở cửa từ phía sau vang lên, tá t cả mọi người đế u quay đầ u nhìn ra cửa, thấ y ông Hoàng Minh đang bước vào một cách oai phong, theo sau ông là người quản lí lâu năm và một chàng trai còn trẻ, anh bận một bộ vest đen, dáng dong dỏng cao, tóc được chải gọn làm bùng lên gương mặt sáng. Trong lòng ai cũng đầ y thắ c mắ c và tò mò về chàng trai này.

Chỉ đế n khi họ đế n trước mặt, Thiên Vi mới ngắ ng đầ u nhìn lên và nhận ra chàng trai đang đứng kế bên mình là ai, cô hơi sững người lại, nhưng rô i nhanh chóng bình tĩnh, dù sao chuyện Duy Phong sẽ đế n công ti làm cô cũng đã đoán được.

Chỉ có điề u những lời mà ba cô, ông Hoàng Minh nói ra khiế n cô không khỏi sững sờ. Từ trước đế n giờ, ông Hoàng Minh vừa là chủ tịch của công ti vừa kiêm chức vụ tổng giám đố c, nay ông nhường lại chức vụ tổng giám đố c này cho Duy Phong, còn mình đứng ở cương vị chủ tịch hội đồ ng quản trị. Mọi người ai cũng bất ngờ, thì thầ m to nhỏ với nhau về chàng trai vừa xuấ t hiện kia, ai cũng tò mò muố n biế t quan hệ của anh và ông Hoàng Minh. Về chức vụ, cũng có người không phục cho lắ m, nhưng ông Hoàng Minh đã trưng ra thành tích mà Duy Phong gặt hái được ở công ti bên Mỹ, cho nên củ i cùng đại hội cổ đông cũng đồ ng ý cho Duy Phong nắ m giữ chức vụ tổng giám đố c công ti.

Cuối buổi họp, ông Hoàng Minh mới đứng lên giới thiệu thân phận thật sự của Duy Phong:

- Chuyện bà u chọn đã kết thúc, tôi cũng nhân tiện giới thiệu luôn. Cuối năm nay, Duy Phong sẽ chính thức là con rể của tôi, cậu ấy sẽ cùng con gái út của tôi kết hôn.

Cây bút trên tay Thiên Vi bỗng khựng lại, chỉ cần có người chú ý sẽ thấy rõ những ngón tay cô đang run lên. Nhưng chẳng ai chú ý đến cô, tất cả đều quay sang chúc mừng ông Hoàng Minh và Duy Phong.

Từ đầu đến cuối, Thiên Vi chỉ trằm mắt không nói lời nào, cuộc họp vừa kết thúc, cô lập tức đứng dậy rời đi.

Thiên Vi đi thẳng ra ngoài, cô không trở lại phòng làm việc, điện thoại cũng không nghe. Cô chạy thẳng ra mộ của mẹ mình, bao nhiêu năm nay, đây là nơi để cô gửi gắm những tâm tình. Cô thật không ngờ, ngoài miệng ông Hoàng Minh luôn bày tỏ muốn bù đắp cho cô, vậy mà lại để cho Duy Phong làm tổng giám đốc. Ông ta rõ ràng là chắc chắn Duy Phong sẽ làm con rể của mình nên mới tin tưởng mà giao cho anh điều hành toàn công ti như thế. Điều cô giận, chính là ông vì Phương Đình mới sắp xếp như thế, trong thâm tâm ông vẫn xem trọng đứa con gái mình yêu thương nuôi nấng từ nhỏ, chứ không phải đứa con rơi là cô.

Thiên Vi cứ ngồi ở đó thật lâu, hôm nay cũng là ngày mất của mẹ cô, cô ngồi bên mộ mẹ khóc thật nhiều.

- Ô, cứ tưởng là ai. Hóa ra là con gái cưng, lâu rồi không gặp.

Một giọng nói quen thuộc bất ngờ vang lên sau lưng cô khiến Thiên Vi giật mình quay đầu lại. Trước mặt cô chính là ông Hữu Hùng. Ông ta nhìn cô rồi nhìn mộ mẹ cô một cái rồi chặc lưỡi nói:

- Con cũng thật là, đi bao nhiêu lâu rồi, vậy mà ngày giỗ của mẹ cũng chẳng mua cái gì để núng hế t.

Ông ta nói xong thì cầm túi trái cây để núng sắ p vào cái đĩa đặt ở mộ mẹ Thiên Vi.

- Không nhận ra ông cũng có lòng mà nhớ để núng ngày giỗ của mẹ tôi.

- Một ngày là vợ chồ ng thì suồ t đời cũng là vợ chồ ng, mẹ con chẳng may mà t sớm nhưng ngày nào ba cũng nhớ để núng mẹ của con. Còn con thế nào, lâu nay vẫn khỏe chứ? – Ông ta nói xong thì ngắ ng đầ u nhìn Thiên Vi tỏ vẻ tồ t bụng hỏi thăm.

- Tôi thế nào cũng không mượn ông lo lắ ng – Thiên Vi không thềm nhìn mặt ông ta đáp.

- Dù sao chúng ta cũng từng là cha con, ba lo lắ ng cho con một chút không được hay sao.

- Đừng làm việc thừa thấ i, với lại, mẹ tôi không nhận nồ i những thứ này đâu – Cô cười nhạt nói rồi dùng tay há t hế t số trái cây ông Hữu Hùng bày trên đĩa – Mẹ tôi cũng không muồ n nhìn thấ y loại người như ông nữa, sau này ông đừng để núng đây làm phiề n sự yên tĩn của mẹ tôi, nếu không tôi không khách sáo đâu.

Thiên Vi chẳng đợi ông ta nói, cô bước qua số trái cây lăn long lóc dưới đầ t rồi ra về . Ông Hữu Hùng nhìn theo bóng Thiên Vi cười lạnh nói: “Mày tưởng mày thoát khỏi tao hay sao?”

Thiên Vi đi để núng nhà Dạ Thảo thì thấ y Thiên Minh đang đứng lắ p ló trước cửa nhà. Lâu rồi cô không gặp, xem ra Thiên Minh cũng đã trở thành một anh chàng thành đạt. Cô không biế t Thiên

Minh đứng trước cửa nhà Dạ Thảo để làm gì, nghĩ đến chuyện Tuấn Khôi và Dạ Thảo, Thiên Vi lại bực tức, cô bước đến cao giọng quát vắn:

- Thiên Minh, anh đến đây làm gì?

- Thiên Vi – Thiên Minh kinh ngạc nhìn thấy cô nhát thối kêu lên.

- Trả lời câu hỏi của tôi – Thiên Vi nghiêm mặt nhìn Thiên Minh nói.

- Anh tìm Dạ Thảo.

- Tìm cô ấy để làm gì? Tuấn Khôi hại cô ấy chưa đủ thảm hay sao mà tới phiên anh lại đến đây.

- Thiên Vi, đừng như vậy mà, anh chỉ muốn gặp Dạ Thảo mà thôi. Là anh có lỗi với cô ấy, nếu hôm đó anh đến đưa Tuấn Khôi về thì Dạ Thảo sẽ... – Thiên Minh khổ sở giải thích với vẻ mặt dầy ănnăn – Lúc đó anh có chuyện bận phải về trước...

- Chuyện đã xảy ra rồi, giờ các người đến đây nói một câu xin lỗi thì xem như xong hay sao – Thiên Vi không khỏi giận trừng mắt mắng Thiên Minh, cô như nhân cơ hội trút hết nỗi lòng của mình – Đàn ông các người đều cùng một giuộc. Các người xem phụ nữ chúng tôi là gì chứ, nói đến là đến, nói đi là đi. Trong lúc các người hạnh phúc bên người con gái khác, có nghĩ đến sự đau khổ và hi sinh của chúng tôi hay không?

Thiên Minh bị Thiên Vi mắng thì đờ người, há hốc miệng kinh ngạc, từ trước đến giờ, trong mắt Thiên Minh, Thiên Vi luôn là cô gái dịu dàng. Tuy năm đó là Thiên Vi bỏ rơi Duy Phong, khiến Duy Phong bỏ đi, anh mất đi một người bạn thân, nhưng trước sự mắng

chửi, sỉ nhục của mọi người, Thiên Vi chưa bao giờ nổi giận như hôm nay.

- Cô có tư cách gì trách mắ'ng người khác chứ? – Tuấ'n Khôi từ đâu đi đế'n nghe má'y lời mắ'ng chửi của Thiên Vi thì cười nhạo nói lớn – Dù xảy ra chuyện gì thì đây cũng là chuyện của tôi và Dạ Thảo, không tới phiên cô xía vào. Năm xưa cô bỏ rơi Duy Phong theo đũa' vật chấ't, cô có hơn gì tôi lúc này?!

- Năm xưa... – Thiên Vi định lên tiế'ng phản bác, nhưng rồ'i cô im lặng, cô hít sâu một hơi nhìn Tuấ'n Khôi nói – Nế'u anh dám làm Dạ Thảo đau khổ, tôi sẽ không bỏ qua cho anh đâu.

Nói rồ'i Thiên Vi lên xe bỏ đi. Thiên Vi điên cuồ'ng lái xe, cô chạy một mạch đế'n nhà Thanh Phong, cô biế't hôm nay Thanh Phong được nghỉ ở nhà, cả hai người đã hẹn hôm nay cùng nhau đi ăn cơm.

Thanh Phong vừa mở cửa, nhìn thấ'y gương mặt u buồ'n của Thiên Vi, lo lắ'ng định lên tiế'ng hỏi thì Thiên Vi đã lao vào ôm chầ'm lấ'y anh, cô chồ'm người lên hôn Thanh Phong một cách điên cuồ'ng, gầ'n như muồ'n chiế'm trọn đôi môi của anh. Thanh Phong trong giây lát sững người, cũng ôm chặt lấ'y cô cuồ'ng nhiệt đáp lại. Một lát sau, Thanh Phong bình tĩnh đẩy nhẹ Thiên Vi ra rồ'i nhìn cô hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Thiên Vi thở hỏ'n hên, cô không trả lời anh, mà quay người đóng sầ'm cửa lại.

- Em...

Nhanh chóng, Thiên Vi đã lao đế'n trước mặt anh, tay cô lầ'n từng chiế'c nút áo của Thanh Phong, muồ'n cởi bỏ nó ra. Thanh

Phong quay đầu giữ tay cô lại, giọng anh khàn khàn nói:

- Đừng như vậy.

- Anh không yêu em sao? Anh không muốn có em hay sao? Giữ chặt em đi, xin anh hãy giữ chặt em đi có được không? – Thiên Vi nhìn Thanh Phong ai oán nói.

Thanh Phong nhìn Thiên Vi thật lâu, sau đó anh giang tay ôm chặt lấy cô, cả hai cùng cuốn vào một nụ hôn cuồng nhiệt.

- Hôm nay em làm sao vậy? – Đợi đến khi cả hai bình tâm lại, ngò ì trên ghế, Thanh Phong mới lên tiếng.

- Ba em quyết định giao mọi thứ lại cho Duy Phong, anh ấy được đề bạt làm tổng giám đốc – Thiên Vi khẽ nói. Phải mấy phút sau cô mới nói tiếp – Cuối năm nay Duy Phong và Phương Đình sẽ kết hôn.

Niềm hạnh phúc đang trào dâng trong lòng Thanh Phong bỗng bị dập tắt. Anh vẫn biết hôm nay tâm trạng của Thiên Vi không tốt, nhưng không ngờ là do nguyên nhân này.

- Thôi, đi ngủ đi. Bình minh sẽ mang đi hết phiền não.

Trời bên ngoài mưa rơi rả rích.

Duy Phong đứng nhìn mưa, thỉnh thoảng sấm sét lại kéo đến, không hiểu sao tâm trạng anh trở nên tệ đến thế.

Ông Hoàng Minh từ trên lầu đi xuống, ông nhìn Duy Phong khẽ lên tiếng hỏi:

- Thiên Vi vẫn chưa về à?

- Dạ chưa – Duy Phong quay người lại nhìn ông Hoàng Minh nói
– Có lẽ đêm nay sẽ không về`.

Ông Hoàng Minh đi đến kéo ghế` ngồi, thở dài nói:

- Bác biết` trước con bé sẽ phản ứng, nhưng không ngờ phản ứng của con bé lại mạnh mẽ như thế`.

Duy Phong rót giúp ông một li nước ấm, rồi ngồi xuống đối diện với ông. Quen ông bao nhiêu năm nay, nhìn ông là anh biết` ông có nhiều tâm sự. Quả nhiên, ông Hoàng Minh đã lên tiếng kể chuyện với anh.

- Phương Đình đã kể cháu nghe chuyện Thiên Vi chưa. Bác quen với mẹ con bé lúc học đại học, bác từng nghĩ cô ấy chính là người phụ nữ đi cùng bác đến cuối cuộc đời. Hai người yêu nhau lắm, cô ấy thậm chí còn trao cho bác thứ quý giá nhất của người con gái. Thế` nhưng bác đã phụ cô ấy để đi lấy bác gái là mẹ Phương Đình bây giờ. Cả hai cũng cắt đứt liên lạc với nhau, chỉ là không ngờ cô ấy lại có con với bác.

Ông trầm ngâm một chút nhìn ra ngoài trời:

- Hôm đó cũng là một ngày mưa lớn như bây giờ. Bác không biết` Thiên Vi đã đứng ở trước cửa nhà bao lâu dưới mưa, khi taxi đưa bác về` nhà thì Thiên Vi lao ra chặn đầu xe lại, suýt tí nữa là taxi đã đâm nó, cũng may do trời mưa nên taxi chạy chậm mới tránh kịp. Con bé ngã xuống ngã`m rũ dưới mưa, tay ôm chặt chiếc hộp gỗ, tay cầm sợi dây truyền có một chiếc chìa khóa. Con bé chỉ nhìn bác nói trong tiếng của sấm ào ào: “Mẹ muốn con đưa cái này cho ba” rồi ngã`t đi. Lúc đó, con và bác gái đã đưa Phương Đình ra nước ngoài đi thuê` đôi mắt. Con bé đã sốt rất cao, ngã`t ba hôm mới tỉnh dậy. Khi Thiên Vi tỉnh lại, nó chỉ nói mẹ nó đã mất, nó đến đây mấy lần tìm gặp bác, nhưng bác gái không cho gặp và

nó nói nó chẳng còn nơi nương tựa, hi vọng bác thu nhận nó. Không phải là oán trách mà là lời cầu xin. Từ lúc vào nhà này, con bé luôn sững lặng lẽ cho đến khi nó đi du học. Mấy năm đi du học, nó chưa từng quay về đây lấy một lần, ngoài việc nhận tiền trợ cấp của bác ra thì bác và nó chẳng có mối liên hệ nào cả. Chỉ đến khi nó tốt nghiệp trở về và xin bác cho nó vào làm trong công ti. Con nghĩ Thiên Vi có oán hận bác hay không?

Duy Phong lặng thinh không nói, vẻ mặt trầm ngâm vô cùng. Đây là câu chuyện về cô mà anh chưa từng được biết.

- Có lẽ hôm nay nó cho rằng bác chẳng thương yêu nó, bác đối với nó chỉ là trách nhiệm và nghĩa vụ của một người cha, cho nên nó mới bỏ đi như thế. Bác thừa nhận, so với Phương Đình, tình cảm của bác với Thiên Vi không nhiều, nhưng đối với nó, trong lòng bác luôn day dứt. Bác muốn chăm sóc và yêu thương nó nhiều hơn nhưng vẫn chưa có cơ hội.

- Con nghĩ đến một lúc nào đó, Thiên Vi sẽ hiểu được tấm lòng bác dành cho cô ấy.

- Bác cũng mong là sẽ được nhìn thấy ngày đó. Được rồi, nếu con bé không về thì đừng chờ cửa nữa. Con cũng đi ngủ đi.

Duy Phong khẽ cười nhìn ông Hoàng Minh từng bước lên lầu, anh lại nhìn trời mưa, một ánh sáng lóe lên rồi tiếng sấm kéo đến. Trong lòng anh tự hỏi: “Cô làm sao vượt qua được tiếng sấm?”.

Ngày hôm sau, Thanh Phong đưa Thiên Vi đi làm, cô vừa xuống xe và tạm biệt Thanh Phong đi vào công ti thì đã gặp mặt Duy Phong. Anh đã đứng nhìn hai người họ từ bao giờ, anh mắt nheo nheo lại nhìn cô, khóe môi nhếch lên tạo thành một nụ cười nửa miệng:

- Xem ra hai người cũng gắ n bó với nhau thật. Cũng đúng, xét về` toàn diện thì Thanh Phong vừa đẹp trai, học giỏi, nhà cũng có tiề n, rấ t xứng với cô.

Thiên Vi nghe những lời mĩa mai thì khựng lại, cô quay mặt nhìn Duy Phong mỉm cười nói:

- Tấ t nhiên là xứng đôi rồ i. Nế u không năm xưa tôi đã không bấ t chấ p vứt bỏ mọi thứ mà chọn lựa anh â y.

Duy Phong nghe cô nói thế` thì nụ cười trên nét mặt đông cứng, ánh mắ t trở nên tồ i lại, giọng anh lạnh lùng bảo:

- Tôi đang chờ cô.

- Chẳng hay tổng giám đố c có điề u chi căn dặn – Cô cười nhạt.

- Đưa tôi đi tham quan các công trình của công ti, tôi câ n nắ m rõ mọi thứ để điề u hành tồ t hơn.

- Trợ lí của anh đâu? Tôi nghĩ ba tôi sẽ cho trợ lí đưa anh đi chứ?

- Trước khi tôi về`, người đứng ra trông coi các công trình này là cô, thay vì phải hỏi lòng vòng, trực tiế p tìm cô có hơn không?! – Duy Phong lập luận.

Thiên Vi nhú mày nhìn Duy Phong, anh mỉm cười nói:

- Xe đã chuẩn bị xong rồ i.

Thiên Vi bấ t đắ c dĩ đành đi theo Duy Phong. Cô đưa anh đi tham qua các công trình mà công ti phụ trách, hướng dẫn cụ thể. Đế n trưa, Duy Phong nhìn đồ ù ng hồ` trên tay nói:

- Đói bụng rồ i, đợi đi ăn xong thì chúng ta lại tiế p tục đi khảo sát. Để tôi gọi xe đế n.

- Không cần đâu. Tôi biết có một quán ăn ở gần đây bán đồ ăn rất ngon, đi bộ vài phút là tới – Thiên Vi liền ngăn cản.

- Cũng được – Duy Phong gật đầu đồng ý rồi quay người theo chân Thiên Vi đi đến quán ăn.

Hai người im lặng đi bộ qua một khu chợ, tầm trưa nên chợ cũng bớt người. Một mùi hương thơm lừng bay đến, Thiên Vi quay đầu nhìn lại nơi phát ra mùi hương đó. Duy Phong cũng bất giác quay đầu nhìn theo, ánh mắt thoáng xúc động.

Năm đó, Thiên Vi đến nhà anh ở, cả hai cố gắng tìm việc làm thêm để đủ tiền nhập học. Ngày nào cũng dành dụm, chẳng dám ăn. Một ngày, Duy Phong cùng Thiên Vi đi chợ, lúc Duy Phong đi chợ ra thấy Thiên Vi đứng trước một sạp bán sả riêng thơm lừng, ánh mắt Thiên Vi nhìn những múi sả riêng vàng thơm phức.

- Muốn ăn sao? Tội mình mua một trái về ăn đi.

- Thôi, mắc lắm – Thiên Vi lập tức lắc đầu từ chối rồi kéo Duy Phong ra về.

- Không sao đâu. Lâu lâu ăn một lần cũng hay mà – Duy Phong biết Thiên Vi rất thích ăn sả riêng.

- Thôi đi. Trước đây ăn cũng nhiều rồi, cũng chẳng còn hứng thú muốn ăn nữa. Để dành tiền tốt hơn – Thiên Vi vẫn lắc đầu nín tay cậu kéo đi.

Cả hai cùng đèo nhau trở về, trong lòng Duy Phong thấy buồn vô cùng, cái cảm giác bất lực khi không thể cho người mình yêu được mọi thứ. Cậu khẽ đưa tay chạm lấy bàn tay của Thiên Vi đang vòng tay ôm eo cậu, cậu khẽ nói:

- Nhất định có một ngày mình kiếm được nhiều tiền, mình sẽ mua thật nhiều sô-đô riêng cho Thiên Vi.

- Ủ – Thiên Vi khẽ gạt đầu, vòng tay ôm chặt eo cậu hơn, đầu tựa vào lưng cậu mỉm cười hạnh phúc.

Duy Phong chợt dừng xe lại, Thiên Vi ngạc nhiên nhìn Duy Phong đậu xe bên cạnh một ông bán kem. Duy Phong mua hai cây kem sô-đô riêng cười nhìn Thiên Vi nói:

- Tạm ăn vị sô-đô riêng này vậy.

Thiên Vi bật cười vui vẻ đón lấy cây kem trong tay cậu.

- Mua sô-đô riêng không cô cậu?

Giọng bà bán sô-đô riêng lên tiếng hỏi khiến hai người giật mình. Thiên Vi lắc đầu bỏ đi, Duy Phong nhìn theo bóng cô mỉm cười chua chát, giờ anh đã có nhiều tiền, có thể mua sô-đô riêng mỗi ngày cho cô ăn, đáng tiếc lời hứa ngày xưa vẫn còn, nhưng cô không còn thích ăn sô-đô riêng nữa.

Chương 14

Mảnh ghép vỡ

ả hai đang ăn trưa thì bất ngờ nghe một giọng nói:

C - Thật là bất ngờ. Không ngờ chúng ta có duyên gặp nhau ở đây.

Ông Hữu Hùng từ đâu đi tới đứng trước mặt hai người ra vẻ chào hỏi. Rồi ông ta cười cười nhìn hai người hỏi:

- Không làm phiền hai người tâm tình chứ.

- Thầy ông tôi nấu cơm không vô – Thiên Vi lạnh lùng trừng mắt nhìn ông ta, cứ nhìn thầy về mặt giả vờ đạo mạo của ông ta là cô muốn nói.

- Thật ra tôi cũng không muốn làm phiền hai người đâu. Nhưng mà tôi nhận được tin là công ti của hai người muốn làm ăn mua bán với bên công ti của tôi, cho nên tôi mới cất công đến đây bàn hợp đồng – Ông Hữu Hùng nhàn nhã kéo ghế ngồi xuống nhìn Thiên Vi đáp với ánh mắt thiếu u nhã ý.

- Không lí nào công ti tôi lại muốn làm ăn với công ti ông, không phải là ông hoang tưởng quá đó chứ?! – Thiên Vi gác đũa cười khẩy.

- Thật là đáng tiếc, chẳng lẽ chức vụ phó tổng giám đốc của cô chỉ là bù nhìn hay sao? Hợp đồng thậm chí đã được thảo ra, hôm nay sẽ là ngày kí kết, là một phó tổng lý nào cô lại không biết.

- Hợp đồng được thảo khi nào? – Thiên Vi cau mày nhìn ông ta hỏi.

- Hôm qua – Lần này người lên tiếng trả lời là Duy Phong.

- Anh định kí hợp đồng với ông ta?! – Thiên Vi đứng bật dậy nhìn Duy Phong đầy tức giận hỏi.

- Đúng vậy – Duy Phong điềm tĩnh gật đầu đáp.

- Sao anh lại có thể hợp tác với ông ta, anh đã tìm hiểu rõ về ông ta hay chưa mà dám tự tiện quyết định như thế chứ – Thiên Vi ném ánh nhìn đầy tức giận chắt vắn Duy Phong.

- Tôi không phải là người hồ đồ, nếu không ba cô cũng không giao chức vụ tổng giám đốc này cho tôi – Duy Phong điềm nhiệm trả lời cô.

- Chẳng lẽ anh quên ông ta từng... – Thiên Vi nói đến đây thì nghẹn lời, ánh mắt cô đỏ hoe nhìn Duy Phong đầy đau đớn. Cô nhanh chóng rời khỏi quán ăn trước khi trái tim tổn thương của mình lặn nữa chảy máu.

Thiên Vi chạy đi ra thật nhanh, nước mắt rơi trên khóe mắt của cô. Tiếng bước chân đuổi theo phía sau cô vang lên rất gần, Duy Phong nhanh chóng nắm tay cô kéo lại, xoay cô đối mặt với anh, giọng kìềm chế anh hỏi cô:

- Giữa cô và ông ta đã xảy ra chuyện gì?

- Là chuyện gì cũng được, không liên quan gì đến anh. Anh cứ an phận làm một tổng giám đốc đi. Anh yên tâm, chỉ cần anh lấy Phương Đình thì vị trí tổng giám đốc của anh sẽ rất vững chắc. Không cần phải hợp tác với loại người như ông ta để lấy thành tích đâu – Cô vụt tay ra khỏi tay anh mà nói.

- Cô muố n nghĩ sao thì nghĩ – Duy Phong rút tay về` hờ hững nói.

- Tôi thấ y mệt, không thể tiế p tục đưa anh đi khảo sát nữa, gọi trợ lí đưa anh đi đi. Tôi về` đây.

Thiên Vi nói xong thì lau nước mắ t bước chân thật nhanh rời đi trong đau đón. Duy Phong nhìn thấ y đôi mắ t đầ y nước mắ t của Thiên Vi, anh cảm thấ y rấ t đau lòng, tay xiết chặt nhiề u hơn. Năm xưa, cô không nói rõ nguyên nhân cô rời nhà đi, anh chỉ biế t cô và ông Hữu Hùng bắ t hòa với nhau nên mới giận mà bỏ đi, nhưng là chuyện gì cô không nói, anh cũng thấ y không tiện hỏi. Thế` nhưng, anh mãi mãi không thể nào quên được tình cảnh khô n khó mà ông ta đã gây ra cho anh và ba mình năm xưa.

- Duy Phong, không xong rồ i, mình vừa đế n nhà cậu thì thấ y nhà cậu có rấ t nhiề u công an – Tuấ n Khôi chạy thực mạng đế n chỗ Duy Phong làm thêm hét lớn.

- Công an? – Duy Phong không khỏi giật mình khi nghe Tuấ n Khôi nói – Có biế t chuyện gì hay không?

- Nghe nói, nghe nói ba cậu đã ăn cắ p đầ của công ti đem bán. Cho nên, cho nên... – Tuấ n Khôi gãi gãi đầ u khô sỏ giải thích nguyên nhân.

- Không thể nào – Duy Phong không đợi Tuấ n Khôi nói hế t, cậu lấ y xe vọt chạy về` nhà bỏ lại tấ t cả mọi thứ ở phía sau.

Khi cậu về` nhà đã thấ y Thiên Vi khóc nức nở chạy ra đón, căn nhà đã không còn một ai.

- Đã xảy ra chuyện gì? – Duy Phong nắ m lấ y hai vai của Thiên Vi sắ c mặt xanh tái hỏi.

- Họ đã bắt bác trai rồi. Họ đến đây lục soát, bảo là công ti bị mất cắp ngay trong ca trực của bác ấy. Họ bảo là máy cái máy bơm đó, mỗi cái trị giá hơn một trăm triệu, nó rất to, không thể có chuyện lén lút lấy cắp đem ra ngoài bằng còn đường khác được, phải là đi ra từ cổng chính. Họ nghi ngờ bác đã thông đồng cùng bọn trộm cắp, giờ bắt bác để truy vấn. Chúng ta phải làm sao đây.

- Mình phải đi gặp ba – Duy Phong không nói không rằng quay đầu xe lại.

- Mình đi cùng Phong – Thiên Vi cũng vội vã chạy theo.

Cả hai nhanh chóng lên xe chạy đến đồn công an, nơi đang bắt giam ba Duy Phong. Phải năn nỉ mãi, công an mới cho họ vào gặp ông, nhưng vẻ mặt mệt mỏi, quần áo rách bươm và gương mặt có vết thâm tím chứng tỏ ông đã bị hành hạ.

- Ba... – Duy Phong đau lòng khi thấy ba mình trong bộ dạng thảm thương như thế.

- Ba không có ăn cắp, máy cái máy đó bình thường đểu năm ở đó, không hiểu sao hôm nay lại biến mất như vậy – Ông bật khóc giải thích với Duy Phong và Thiên Vi, không muốn máy đứa trẻ có cái nhìn xấu về ông.

- Tội con tin bác mà... – Thiên Vi cũng đau lòng nhìn ông nói.

- Thật sự bác không có làm, là họ vu oan cho bác... – Ông gào lên bày tỏ nỗi oan của mình.

Thiên Vi và Duy Phong chỉ biết đứng nhìn trong bất lực khi ông bị người ta lôi vào trong phòng giam.

Duy Phong lúc đó chỉ biết chạy đi tìm ba Thiên Vi để cầu xin, thế nhưng chỉ nhận được lời lạnh lùng của ông:

- Đây là hậu quả mà các người phải nhận lãnh.

Ông ta không nói gì nhiều, chỉ buông một câu như thế, nhưng hàm ý rất rõ ràng, Duy Phong hiểu ngay nguyên nhân của câu nói. Cậu nghĩ rằng nói:

- Ông đúng là đồ khôn mà, chỉ vì một việc như thế, ông lại đẩy ba tôi lâm vào cảnh tù đầy sao?

- Thằng nhóc này, hôm nay mày là đến đây cầu xin tao, chứ không phải là đến đây mắng tao. Mày cũng liệu hồn đi, đừng chọc tao nổi giận, nếu không, cả mày tao cũng không bỏ qua.

Sự không bỏ qua của ông ta chính là mảy trộn đòn đau điếng dành cho Duy Phong, thân thể bị bầm dập, thậm chí bị đánh gãy tay. Ngày Thiên Vi rời xa cậu, là một ngày buồn nhất trong cuộc đời cậu, vậy mà ông ta cũng vẫn không buông tha, tiếp tục cho người đến hành hung cậu. Nếu như không phải Phương Đình lao ra đỡ cho cậu một đòn đó, không biết cậu còn mạng để sống tiếp hay không? Cũng chính lần đó, Phương Đình đã mất đi đôi mắt của mình.

Duy Phong nắm tay, ánh mắt lóe lên sự oán giận, anh không biết ông Hữu Hùng định giở trò gì, nhưng mà dù ông ta không đến tìm anh, anh cũng sẽ đi tìm ông ta.

Buổi tối, Thiên Vi nắm tay Thanh Phong trở về nhà, trong lúc cả nhà đang ăn tối, ai cũng đều ngẩng đầu nhìn hai người bọn họ. Không kịp để mọi người lên tiếng, Thiên Vi đã lớn tiếng tuyên bố:

- Chúng con sẽ kết hôn.

Ông Hoàng Minh giật mình đánh rơi đôi đũa trong tay mình, vẻ mặt có chút bất ngờ, còn Duy Phong thì cứng cả người, tiếp sau đó bàn tay khẽ run, anh phải siết chặt lại để dằn cơn xúc động trong lòng mình. Trong lúc cả nhà còn đang bất ngờ về lời tuyên bố, Thiên Vi lại nói tiếp:

- Bất đầu từ ngày hôm nay, con sẽ dọn đến ở cùng anh ấy.

- Thật vậy sao?! – Bà Kim Phượng là người lên tiếng trước nhất, vui mừng vì sự rời đi của Thiên Vi, bà cười tươi đầy hơn hờ – Chúc mừng hai đứa. Đã quyết định ngày cưới chưa, chuẩn bị tới đâu rồi, có cần dì chuẩn bị giúp cái gì không? Đừng ngại, cứ nói ra, chúng ta đều là người một nhà cả.

- Phải đó chị, cần gì cứ nói ra, tuy em có hơi vô dụng không giúp được gì nhưng em sẽ luôn chúc phúc cho hạnh phúc của chị – Phượng Đình vui ra mặt, quay đầu hướng về phía Thiên Vi nói.

- Đi ngay bây giờ sao – Ông Hoàng Minh lúc này mới lên tiếng hỏi Thiên Vi, ánh mắt ông nhìn cô có chút tức giận, nhưng vẫn ẩn chứa sự dịu dàng.

- Dạ phải – Thiên Vi nhìn thẳng ông và mỉm cười đáp – Hiện tại công việc của hai đứa con đều bận cả. Rất ít có thời gian gặp nhau, tụi con không muốn vì công việc mà làm tình cảm nhạt đi nên quyết định dọn đến sống chung với nhau. Tuy giờ tan sở của cả hai thật thường, nhưng ít ra chỉ cần về nhà là có thể gặp nhau, không cần phải lặn lội chạy đi chạy về lặn nữa – Cô nói xong thì dịu dàng quay lại nhìn Thanh Phong mỉm cười hỏi – Có phải không anh.

Thanh Phong cũng dịu dàng nhìn đáp lại cô khẽ gật đầu rồi nhìn ông Hoàng Minh nói:

- Con biế t quyế t định này là quá nhanh và quá vội vàng. Nhưng hai đứ a con đê`u đã lớn, tự biế t thế` nào là tồ t cho nhau. Con tuy không dám nói mình là người đàn ông tồ t nhấ t, nhưng con có thể hứa với bác là con sẽ chăm sóc Thiên Vi hế t lòng, không để cô ấy chịu bấ t cứ đau khổ nào.

Ông Hoàng Minh thở dài trầ m mặt. Bà Kim Phượn thì vui ra mặt, thấ y ông Hoàng Minh như thế` , bà bèn lên tiế ng nói:

- Ông sao vậy, tụi nhỏ đã quyế t định như thế` , mình nên tôn trọng quyế t định của tụi nhỏ chứ. Có phải là không còn gặp nhau nữa đâu. Ngày nào Thiên Vi chẳng đi làm, ông muố n gặp nó lúc nào cũng đượ mà.

- Thôi đượ rồi. Tùy ý các con vậy – Ông Hoàng Minh nhưn mà y tỏ ý bấ t lực đấ p.

- Con cảm ơn ba – Thiên Vi khế nói.

- Chúc mừng hai người – Duy Phong đứng dậy nhìn Thiên Vi với Thanh Phong cười, điề m nhiên lên tiế ng – Chúc hai người mãi đượ hạnh phúc.

- Có đượ lời chúc của anh, chúng tôi đương nhiên sẽ hạnh phúc bên nhau rồi – Thiên Vi khế nghiêng đầ u tựa vào vai Thanh Phong đầ y thân mật cười đấ p.

Duy Phong cảm giác như có ngàn mũi kim đâm vào tim mình, nhúc nhố i đế n khó chịu.

- Thanh Phong, anh ở đây trò chuyện với mọi người đi, em lên lầ u thu xế p đồ` đạc rồi chúng ta đi.

- Cũng đượ.

Thiên Vi nhận cái gậy đầu của Thanh Phong liền đi lên lầu thu xếp đồ đạc. Cô thu dọn đồ đạc rất nhanh, bởi vốn dĩ cô về đây cũng chưa bao lâu, không hề có ý định ở lại đâu lâu dài, nên cũng chẳng thiết tha gì cho lắm, chẳng có chút tình cảm gì với căn phòng mình ở hằng ngày này.

- Cô c... cô c... cô c...

Sau vài tiếng gõ cửa, Thiên Vi chưa kịp lên tiếng đã nghe tiếng cửa mở, cô quay mặt nhìn ra thì thấy Phương Đình đang đi vào, cô hồ hững nói:

- Tìm chị có việc gì?

- Chị, nhất định phải dọn ra ở ngoài sao?

- Phải.

- Em thấy ba rất buồn. Gia đình chúng ta sum họp chưa bao lâu, vậy mà... Lúc ba đón chị về, em phải đi chữa mắt. Lúc em về, chị lại đi du học. Lúc chị về, ba lại đi công tác nước ngoài. Gia đình mình chưa có một ngày chính thức được vui vẻ bên nhau. Chị hãy ở lại đi chị, đợi khi hai người kết hôn rồi dọn ra ở riêng cũng không muộn mà – Phương Đình mò mẫm đi đến bên giường của Thiên Vi khẩn khoản nói.

- Chị đã quyết định rồi – Thiên Vi vẫn chẳng mấy để tâm đến lời lẽ của Phương Đình – Em xuống dưới đi, chị thu xếp xong rồi thì sẽ xuống sau.

- Chị ơi... – Phương Đình như muốn khóc gọi.

Nhưng thấy Thiên Vi lạnh lùng không mấy may có một xúc động thì buồn bã thở dài quay người theo hướng cũ mò mẫm đi ra ngoài. Cô vẫn muốn chạm vào nội tâm của Thiên Vi, chỉ tiếc rằng Thiên

Vi đã khoác lên mình một cái vỏ bọc cứng mà không ai có thể chạm vào.

- Chị, em có một yêu cầu với chị có được không? – Phương Đình chột quay đầu nhìn lại hỏi.

Thiên Vi im lặng không lên tiếng, Phương Đình lại hướng đến gần giường cô khẽ nói:

- Em rất muốn nhìn thấy gương mặt của chị, khi em biết mình còn có một người chị hơn mình hai tuổi, em thường tự hỏi, chị là người thế nào, trông chị ra sao. Em thấy hơi tiếc vì sao chị em mình lại không gặp nhau sớm hơn một chút, khi đó mắt em còn sáng, em sẽ nhìn thấy được gương mặt chị. Có thể cho em một lần hình dung gương mặt chị hay không?

Thiên Vi ngơ ngác im, môi cô run run, cô ngẩng đầu cố gắng giữ cho nước mắt không chảy ra. Phương Đình nghe được cảm xúc của cô, liền đi đến, đưa tay muốn chạm vào Thiên Vi, dùng tay để cảm nhận được người chị gái của mình.

Bàn tay nhỏ nhắn thon thả vừa chạm vào, Thiên Vi liền giật mình, vội vàng gạt tay Phương Đình ra. Cô đứng bật dậy, cách xa Phương Đình, giọng cô lạnh băng cười đầy ác ý nói:

- Muốn biết mặt chị. Ha ha. Em thật sự không biết mặt chị hay là đang cố giả vờ lấy lòng thương hại của chị vậy?

- Em thật sự không biết mặt chị mà – Phương Đình kêu lên.

Thiên Vi trằm mắt nhìn Phương Đình đánh giá một lát rồi lên tiếng nói:

- Chỉ sợ là khi em biết được gương mặt chị rồi, em sẽ hối hận cho mà xem.

- Sao lại như vậy? Em sẽ không hờ i hận đâu – Phương Đình vội vã kêu lên.

- Vậy thì để chị nói cho em biết – Thiên Vi cười lớn nói – Chúng ta từng gặp nhau. Em thậm chí còn nhìn lên chị rất nhiều lần.

- Cái gì? Em nhìn lên chị rất nhiều lần. Không thể nào, sao lại có chuyện đó... – Phương Đình kêu lên rồi đột nhiên dừng lại, người cô run lên, môi mấp mấp không thành lời – Chị... chị... chị... chính là...

- Phải. Chị chính là người con gái đó. Bạn gái của Duy Phong – người mà hiện giờ chính là chồng sắp cưới của em đó.

Phương Đình khuyu xuống, cũng may cô đang đứng gần giường của Thiên Vi, cô bèn ngồi xuống giường thờ đờ y kích động.

Thiên Vi nhìn Phương Đình, cô mỉm cười chua chát. Năm đó khi cô lần nữa đến tìm ông Hoàng Minh nói rõ mình là con gái của ông, bị bà Kim Phượng mắng chửi đuổi đi, ra về cô lần nữa gặp Phương Đình. Sau đó, khi cô và Duy Phong ở bên nhau, cô thỉnh thoảng bắt gặp ánh mắt Phương Đình đang nhìn về phía họ. Lúc đó cô nghĩ, Phương Đình vì biết mình là chị gái nên mới lén lút đến nhìn trộm như vậy. Tiếp sau đó cô năm lần bảy lượt chờ ở bên ngoài rất lâu để cầu mong ông ấy giúp cho ba Duy Phong thoát khỏi cảnh lao tù, giải thoát cô cùng Duy Phong thoát khỏi sự khổ sở mà ông Hữu Hùng gây ra, nhưng đều bị bà Kim Phượng ngăn chặn đuổi đi. Lúc đó, cô cũng nhìn thấy Phương Đình lén lút nhìn mình, cô muốn cầu xin Phương Đình báo cho ông Hoàng Minh biết sự hiện diện của cô, nhưng chỉ thấy sự quay lưng bỏ đi của Phương Đình. Đó là khoảnh khắc tuyệt vọng đẩy cô đi đến quyết định khiếm bản thân cả đời đau khổ.

Bây giờ cô đoán, năm xưa không phải vì biết cô là chị gái mà Phương Đình tò mò tìm đến nhìn lén, mà hóa ra Phương Đình đã thầm thích Duy Phong, và khi bắt gặp cái nhìn của cô thì xấu hổ bỏ chạy.

Cô biết Phương Đình không có lỗi với cô, nhưng cô oán hận bà Kim Phượng, nếu bà ta tìm mọi cách để giành lấy hạnh phúc cho Phương Đình thì cô sẽ lấy đi hạnh phúc đó. Bởi vì nó vốn dĩ là hạnh phúc của cô.

- Em gái đáng thương. Năm xưa nếu không phải mẹ của em, thì chị và Duy Phong sẽ không phải đau khổ xa nhau. Duy Phong mãi mãi là người mà chị yêu nhất.

- Mà đã muốn kết hôn với người khác, vậy thì cứ lo mà kết hôn đi. Đừng có ở đây nói này nói nọ tác động đến con tao – Bà Kim Phượng từ ngoài hùng hổ đi vào – Tao cảnh cáo mày, nếu mày ngoan ngoãn, tao vì con gái sẽ không làm khó mày, chấp nhận chia gia tài cho mày. Còn nếu mày dám có mưu đồ gì, tao nhất định sẽ không để yên cho mày.

Nói xong bà kéo tay Phương Đình ra khỏi phòng Thiên Vi. Vừa đi ra ngoài, bà nói với con gái:

- Mặc kệ nó trước đây có phải là bạn gái của thằng Phong hay không. Hiện giờ con mới là bạn gái của thằng Phong, còn nó cũng sắp kết hôn với bạn trai nó rồi. Hai ngày nữa là sinh nhật của con, con cứ nhân cơ hội này đề nghị kết hôn với Duy Phong, chỉ cần hai đứa kết hôn xong, thì nó cũng chẳng thể nào làm gì ngăn cách hai đứa con được nữa.

Thiên Vi nghe bà nói, tay cô siết chặt lại.

Thiên Vi kéo va li xuống dưới lầu, mọi người đều có mặt ở phòng khách, cô chào qua loa rồi định rời đi.

Ông Hoàng Minh nhìn cô với ánh mắt đau đớn hỏi lại.

- Con thật sự muốn rời đi sao?

- Phải – Thiên Vi nhìn thẳng ông và đáp – Con đã tìm được nơi trú thân cho mình rồi, đương nhiên phải rời khỏi nơi ở tạm này thôi.

- Rồi... – Ông Hoàng Minh đứng bật dậy đập tay thật mạnh xuống bàn nhìn Thiên Vi đầy tức giận. Thiên Vi chẳng chút e ngại nào, cô mím môi nhìn đáp lại ông, ông Hoàng Minh nhìn ánh mắt của cô, cơn tức giận trong lòng đột nhiên tan biến, ông thở dài nghiêng đầu nhìn Thanh Phong nói – Thanh Phong, hôm nay bác có chuyện muốn với Thiên Vi, con hãy về nhà trước đi.

Thanh Phong liếc mắt nhìn Thiên Vi, cô kéo tay anh ương bướng nói:

- Em đi cùng anh.

Nhưng Thanh Phong đã giữ tay Thiên Vi lại khẽ nói:

- Em hãy ở lại nói chuyện với bác đi, ngày mai anh sẽ đến đón em đi.

Thanh Phong nói rồi quay đầu cáo từ mọi người ra về. Không khí trong phòng trở nên nặng trĩu, chẳng ai dám lên tiếng, chỉ liếc mắt nhìn ông Hoàng Minh và Thiên Vi.

- Theo ba lên lầu – Ông Hoàng Minh rời khỏi ghế đi thẳng lên lầu, nhưng cũng nhấn mạnh thêm một câu – Đừng để ba phải nói lần hai.

Thiên Vi thở dài bất đắc dĩ quay người đi theo ông lên lầu trong ánh mắt tò mò của bà Kim Phượng, nỗi lo lắng của Phương Đình và sự chua xót đau đớn của Duy Phong.

Thiên Vi vừa đi vào trong phòng thì ông Hoàng Minh đã ra lệnh cho cô:

- Đóng cửa lại đi.

Thiên Vi đóng thật mạnh cánh cửa lại, bày tỏ thái độ phản kháng của mình. Ông Hoàng Minh nhìn cô ánh mắt trầm buồn hỏi:

- Con thật sự nghĩ nơi đây chỉ là nơi ở tạm hay sao?

- Đây không phải nhà của con – Thiên Vi cười lạnh đáp, ánh mắt cúp xuống buồn bã “nơi này chưa bao giờ là nhà của cô”.

- Con... – Ông Hoàng Minh tức giận nói không nên lời.

- Ba à, ý con đã quyết rồi, ba không ngăn con được đâu – Thiên Vi lạnh lùng nói – Chào ba.

Ông Hoàng Minh nhìn cô thở dài bất lực.

Thiên Vi trong phòng làm việc đang gọi điện thoại đặt mua một số ít vật dụng trên mạng thì bên ngoài có tiếng gõ cửa.

- Vào đi.

Thiên Vi gác điện thoại, vẫn cúi đầu chọn lựa trên màn hình vi tính thì một giọng nói như nhựa cất lên:

- Thật là một phó tổng giám đốc siêng năng.

Thiên Vi giật mình ngẩng đầu nhìn lên thấy vẻ mặt nham nhở của ông Hữu Hùng, cô tức giận quát:

- Ai cho ông vào đây?

- Sao cứ xung hô xa lạ như thế chứ. Dù sao chúng ta cũng từng là cha con mà – Ông Hữu Hùng cười cười nham hiểm nói – Lúc nãy ba gõ cửa, là chính miệng con mời ba vào mà.

Thiên Vi không nói không rằng liền cầm điện thoại lên gọi rồi nói ngay lập tức:

- Sau này dù bất cứ ai muốn vào văn phòng của tôi, cô nhất định phải hỏi ý của tôi trước, nếu không cô cứ đưa đơn xin nghỉ việc đi.

Nói xong cô tức giận đập máy, ông Hữu Hùng lại lên tiếng chế giễu:

- Làm gì mà con giận dữ vậy chứ...

- Ông câm miệng lại cho tôi – Thiên Vi cảm thấy cảm tức lẫn ghê tởm khi nghe ông ta nói.

- Ha ha... Đừng nóng mà, sau này chúng ta còn gặp mặt nhau dài dài khi hai bên công ti đã hợp tác với nhau. Chẳng lẽ mỗi lần gặp nhau, con lại nổi giận như thế. Thật ra ba cũng biết hoàn cảnh của con trong cái gia đình đó. Chỉ cần con muốn, ba sẽ giúp cho con.

- Ông cứ đi cho tôi, ai cần hợp tác với ông chứ – Thiên Vi nghiến răng nghiến lợi, trừng mắt nhìn ông ta. Cô thật sự muốn giết chết ông ta ngay lập tức – Nếu ông không ra khỏi phòng tôi, tôi sẽ gọi bảo vệ đuổi ông ra đó.

- Được rồi. Con cứ từ từ suy nghĩ lời đề nghị của ba.

Ông Hữu Hùng mỉm cười ném lại một câu trước khi rời khỏi phòng. Thiên Vi đứng nhìn ông ta rời khỏi rồi thả người ngồ ỉ phịch xuống ghế, hai tay bưng lấy mặt bật khóc vì đau đớn và tủi hổ.

Duy Phong đứng nhìn ông Hữu Hùng đã c ý từ phòng Thiên Vi đi ra rồi quay đầu nhìn cô đang bật khóc, lòng như có một ngọn lửa bùng cháy. Tiếng điện thoại di động đột nhiên vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của anh. Duy Phong bấm máy:

- Anh biết rồi, chiều nay anh sẽ về sớm.

Khi thư kí mang tài liệu vào cho Thiên Vi, cô thân mật hỏi thăm:

- Em đã chuẩn bị quà sinh nhật cho em gái của em chưa?

- Sao chị biết? – Thiên Vi cau mày nhìn chị ta lên tiếng hỏi.

- Lúc nãy chị vô tình nghe trợ lí của tổng giám đốc nói. Cô ấy đã chọn mua quà sinh nhật giùm tổng giám đốc mà. Cho nên chị muốn hỏi em đã mua chưa, nếu chưa, chị sẽ mua giúp em.

- Không cần đâu – Thiên Vi dứt khoát đáp, nhưng sau đó cô nói – Em đã chọn quà tặng cho cô ấy rồi.

- Vậy sao? Vậy em cũng nên về sớm để cùng đón sinh nhật với em gái. Mà chị nghe nói hình như quà tặng là nhẫn cưới đó, xem ra giám đốc nhất định muốn cậu hôn em gái em rồi.

- Chắc là vậy.

Thiên Vi mỉm cười gạt đầu, khi người thư kí quay lưng đi, cô trầm mặt siết chặt nắm tay.

Duy Phong vừa lên xe thì nhận được điện thoại của Thiên Vi:

- Duy Phong, Duy Phong... em đang ở nhà chúng ta. Anh hãy đến đây đi.

Nói xong cô gác máy, để lại Duy Phong với ánh mắt thâm trầm nhìn vào điện thoại, trong điện thoại giọng Thiên Vi như người say rượu. Anh tắt máy quăng điện thoại vào ghế lái phụ, quyết định quên cú điện thoại vừa rồi, cầm món quà tặng sinh nhật Phương Đình trở về nhà. Chiếc xe chỉ còn một đoạn nữa là về đến nhà, những ngón tay bỗng xiết chặt, Duy Phong bỗng đánh mạnh tay lái, chiếc xe quay đầu lao đi.

Khi Duy Phong đẩy mạnh cửa bước vào bên trong, Thiên Vi đã nắm gục đầu trên bàn với máy lon bia đã rỗng. Duy Phong cau mày, anh tiến vào bên trong. Nghe tiếng bước chân, Thiên Vi ngẩng đầu nhìn lên, cô nheo nheo mắt nhìn Duy Phong, sau đó lao đảo đứng dậy bước đến bên cạnh anh. Chỉ mới đi vài bước cô đã va vào cạnh bàn, cũng may Duy Phong nhanh tay đỡ lấy cô trước khi cô ngã nhào xuống đất.

Thiên Vi ngã trong lòng Duy Phong, cô ngẩng đầu rồi đưa tay chạm vào gương mặt anh, từ chân mày xuống mũi rồi dừng lại ở khóe môi, giọng mơ màng của người say, cô hỏi:

- Hình như đây không phải là một giấc mơ. Em đã nghĩ anh sẽ không đến.

Duy Phong liếc mắt nhìn thấy va li hành lý Thiên Vi mang lúc rời đi cùng Thanh Phong thì bèn hỏi:

- Sao vậy? Cãi nhau với Thanh Phong à, cho nên mới kéo va li đến đây uống bia giải buồn sao? Hai người chỉ mới quyết định sống chung với nhau có hai ngày thôi mà. Nếu thế này thì làm sao kết hôn.

Nghe giọng điệu chế giễu của Duy Phong, Thiên Vi bật cười chua chát nói:

- Kê t hôn. Ha ha... Kê t hôn chỉ là cái cớ để em rời xa ngôi nhà đó mà thôi. Anh có biết trước khi em và anh ấy cùng về nhà thông báo cho mọi người biết tin hai đứa em sẽ kê t hôn thì anh ấy đã từ chối kê t hôn với em rồi.

Mặt Duy Phong đăm chiêu nhìn cô lạ lẫm, nhưng Thiên Vi trong cơn say, không quan tâm đến ánh mắt phức tạp của Duy Phong, ánh mắt cô nhìn anh tràn ngập đau đớn:

- Có biết vì sao anh ấy từ chối kê t hôn với em hay không? Bởi vì trong lòng em mãi mãi chỉ có mình anh mà thôi.

Duy Phong đột ngột đẩy Thiên Vi ra, anh nhìn cô cười châm biếm:

- Cô cũng thật là biết cách nói đùa quá. Năm xưa là ai nói hô i hận, năm xưa là ai nói mình đã chọn lầm. Tôi mãi mãi không quên khoảnh khắc đó.

Thiên Vi nhìn Duy Phong bằng ánh mắt bị thương.

- Cô mãi mãi không hiểu được cảm giác đau đớn khi đó của tôi.

- Phải. Em mãi mãi không hiểu được cảm giác đau đớn đó. Cũng giống như anh mãi mãi không hiểu được cảm giác đau đớn của em khi đó.

- Cảm giác đau đớn của cô, thật nực cười. Tôi không oán trách vì năm đó cô chọn cách chia tay với tôi bởi tôi nghèo, tôi không thể lo đầy đủ vật chất cho cô. Nhưng cô đừng bao giờ nói cô còn yêu tôi khi mà cô đã chọn vật chất mà rời đi như thế. Bây giờ thấy tôi thành đạt trở về lại nói là cô còn yêu tôi. Cô làm như thế chỉ khiến

tôi thấy tình yêu của cô hèn mọn lắm, hèn mọn đến mức tôi hối hận vì đã yêu cô, hèn mọn đến mức tôi khinh bỉ nó.

“Bốp...”.

Thiên Vi thấy tim nhức nhối đến mức không đỡ được mà dang tay tát vào mặt Duy Phong. Nước mắt cô không thể nào ngăn được cứ thế chảy ra, cô ghen ngào bị phản lấn tức giận nhìn Duy Phong.

Duy Phong sững sờ trước cái tát, anh tức giận nhìn cô, nhưng ánh mắt đầy u buồn kèm những giọt nước mắt khiến cơn giận của anh bị đè xuống, cái nhìn trở nên xót xa.

Tiếng chuông điện thoại reo lên, Duy Phong lần nữa mới nhận máy.

- Đừng nghe – Giọng Thiên Vi khàn đặc cầu xin, cô biết hiện giờ người gọi cho Duy Phong là ai.

Duy Phong vẫn quay người nhận điện thoại định bước đi, anh nhỏ nhẹ nói với Phương Đình bên kia:

- Anh về ngay, em chờ anh một lát.

- Anh đừng đi – Thiên Vi bước đến dang tay ôm lấy eo Duy Phong giữ anh lại. Cô áp đầu mình vào lưng anh khẽ lặp lại yêu cầu.

- Anh đừng đi.

Cảm giác quen thuộc luôn khiến trái tim anh rung động, Duy Phong đứng bất động lặng đi trong cảm xúc. Khoảnh khắc cô ôm eo anh, tựa đầu vào lưng anh cùng trở về sau những giờ làm là khoảnh khắc hạnh phúc nhất của anh.

Chương 15

Cơn gió cuộc đời

K hông gian huyền ảo bởi ánh đèn ngủ, Thiên Vi nằm trên giường ngủ yên bình, chiếc chăn mỏng đắp hờ trên người. Duy Phong đứng lặng yên bên góc cửa sổ hút thuốc, tay anh cầm hộp quà, trong đó là hai chiếc nhẫn đính hôn của anh và Phương Đình. Chiếc điện thoại hiện hiện rất nhiều tin nhắn và cuộc gọi chờ. Ánh mắt anh trầm tư suy nghĩ.

Sự thật đau đớn năm xưa cuối cùng anh cũng đã hiểu, anh hận đến mức muốn ghiền nát lão già kia ra thành trăm ngàn mảnh. Từng lời kể, từng giọt nước mắt của Thiên Vi khiến cõi lòng anh đau đớn như ngàn vạn cây kim đâm vào người. Anh đã sống trong nỗi oán hận người con gái mình yêu nhất, sống trong những tháng ngày oán hận mà nào biết nỗi đau của Thiên Vi.

- Duy Phong... Duy Phong, anh ở đâu? – Thiên Vi giật mình hoảng hốt thức dậy tìm kiếm anh.

- Anh ở đây – Duy Phong nhanh tay nhét chiếc hộp vào trong một góc kẹt, rồi quăng điếu thuốc, đi đến bên giường.

Thiên Vi vội vàng ôm chặt anh trong vòng tay của mình, đầu cô tựa vào lồng ngực ấm áp của anh, lắng nghe nhịp tim của anh đang đập. Thiên Vi mới thở phào nhẹ nhõm.

- Em tưởng mình đang nằm mơ.

Duy Phong vòng tay ôm chặt lấy Thiên Vi, trấn an cô:

- Ngô c quá, anh ở đây.

Hai người vòng tay ôm nhau thật chặt, muôn cảm nhận hơi ấm quen thuộc qua bao nhiêu năm xa cách. Mãi một lúc sau, Thiên Vi mới hỏi.

- Tại sao anh và Phương Đình lại quen nhau.

- Đôi mắt của Phương Đình chính vì anh mà không còn thấy ánh sáng – Duy Phong trầm giọng đáp.

Giây phút Duy Phong tưởng mình bị đánh chết đến nơi, không ngờ Phương Đình lại từ đâu lao ra đỡ cho anh nhất gậy đó.

- *Đập trúng nhỏ này rồi sao bây giờ? – Giọng một tên nói khi thấy Phương Đình ngã xuống người Duy Phong, phía sau đầu cô đầy máu.*

- *Liệu con nhỏ có chết không? Thấy cách ăn mặc của nó, nói không chừng là con nhà giàu đó – Tên khác lên tiếng.*

- *Thôi rút đi cho lành, đừng tới tụi nhà giàu mệt lắm.*

Khi bọn chúng đi hết, Duy Phong cố sức đỡ Phương Đình dậy gọi:

- *Nè, em có sao không? Em gái, em gái...*

Phương Đình chỉ khẽ mở mắt, nắm chặt tay Duy Phong rồi ngất lịm.

Khi Phương Đình cấp cứu, tay cô vẫn nắm chặt tay Duy Phong, không cách nào rời ra.

- Không cách nào rời ra sao? – Thiên Vi kinh ngạc kêu lên, cô ngẩng đầu nhìn Duy Phong sững sờ.

- Phải – Duy Phong đáp rồi quay đầu nhìn Thiên Vi cười chua chát nói – Nếu không như vậy, em nghĩ một tháng nghèo hèn như anh có thể với tới con gái một nhà giàu thế hay sao?

- Em còn tưởng... em tưởng vì Phương Đình mù nên họ mới chấp nhận – Thiên Vi cup mắt buồn bã, cô không ngờ mọi chuyện lại như vậy. Trong lòng Thiên Vi đột nhiên thấy hoảng sợ, cô chợt nhớ ra một việc.

Duy Phong thấy sắc mặt Thiên Vi tái xanh thì lo lắng hỏi.

- Em sao vậy?

- Em...

Thiên Vi chưa kịp trả lời thì bên ngoài tiếng mở cửa lách cách vang lên.

Tiếp theo đó, ông Hoàng Minh, bà Kim Phượng dắt tay Phương Đình đi vào.

Duy Phong sửng người, Thiên Vi cũng rất bối rối, cô biết mình đã sai lầm rồi.

- Con... – Ông Hoàng Minh không nói thành lời khi thấy cô con gái cả và Duy Phong ở bên cạnh nhau.

“Bốp” – Cái tát tai bất ngờ khiến Thiên Vi không kịp phản ứng, cô ngã sấp xuống giường.

Duy Phong đưa tay đỡ cô lo lắng hỏi:

- Em không sao chứ?

Thiên Vi mím môi chịu đau lác đầu.

- Cậu còn lo lắng cho nó nữa, cậu làm như vậy mà xem được sao? Cậu không thấy có lỗi với Phương Đình hay sao? Vì ai mà nó sống cuộc đời đui mù chứ hả? – Giọng bà Kim Phượng sa sả chỉ thẳng mặt Duy Phong mà mắ'ng. Sau đó quay sang chửi mắ'ng Thiên Vi thậm tệ – Cô đúng là đờ' con gái lằng loàn trắ'c nế't. Trên đời này có bao nhiêu thắ'ng đàn ông, sao cô cứ phải giật chồ'ng của em gái mình chứ. Cô có phải là người nữa hay không?

Bà Kim Phượng lao vào cá'u xé Thiên Vi. Duy Phong nắ'm lắ'y tay bà ngăn lại, Thiên Vi mặc lòng chịu trận. Cô biế't mình đã sai lắ'm rồ'i.

- Đủ rồ'i – Ông Hoàng Minh quát lớn khiế'n bà Kim Phượng khựng lại.

Bà Kim Phượng tức giận quay lại trừng mắ't hung dữ nói.

- Ông còn bênh vực nó nữa hay sao?! Trong mắ't ông còn có tôi, còn có Phương Đình nữa hay không?

- Mẹ, hãy để con nói chuyện với chị á'y – Phương Đình nãy giờ im lặng, giờ đây mới bắ't đầ'u lên tiế'ng.

Phương Đình mò mẫm đi đế'n, bà Kim Phượng nắ'm tay ngăn cô lại.

- Còn gì để nói nữa chứ. Hai đứa nó đúng là lũ khô'n khiế'p, chúng mày nhắ't định bị trời đánh mà.

- Mẹ... con xin mẹ hãy để con nói chuyện với chị á'y. Đưa chìa khóa cho con – Phương Đình chìa tay ra chờ đợi.

Bà Kim Phượng hậm hực đặt chìa khóa vào tay Phương Đình, ánh mắ't sắ'c bén ném về' phía Thiên Vi và Duy Phong.

Phương Đình cầm chìa khóa bước tới, mặc dù không thấy đường, nhưng cô có thể cảm nhận vị trí của Thiên Vi và Duy Phong, cô thấy nhẹ chòm chìa khóa xuống giường, nhẹ giọng nói:

- Chị thấy rõ rồi. Quà sinh nhật ngày hôm nay em sẽ nhận. Cảm ơn chị, món quà này em sẽ không bao giờ quên.

Thiên Vi chết sững, cô nhìn Phương Đình lắc đầu muốn nói, nhưng cô biết dù mình có nói gì đi chăng nữa đều đã muộn màng rồi.

Duy Phong chết lặng nhìn chòm chìa khóa trên giường rồi nhìn Thiên Vi đầy thất vọng.

- Xem như em không còn nợ chị nữa – Phương Đình nhẹ giọng nói, sau đó vụt chạy đi thật nhanh.

Bà Kim Phụng bị bất ngờ, ném lại ánh mắt căm thù, sau đó chạy đuổi theo Phương Đình.

Ông Hoàng Minh thở dài nói.

- Con đi theo ba. Hôm nay hai cha con chúng ta phải nói chuyện cùng nhau.

Ông Hoàng Minh bỏ đi, Duy Phong cầm lấy chòm chìa khóa đưa trước mặt Thiên Vi chắt vẩn.

- Chuyện này là sao? Là em cố ý đưa chìa khóa cho Phương Đình để cô ấy tìm đến đây chứng kiến cảnh này đúng không?

- Đúng – Thiên Vi sau giây lát sững người trước ánh mắt của Duy Phong, cô cười lạnh đáp.

Lúc này bà Kim Phụng quay vào trong tìm Duy Phong kêu lớn:

- Cậu mau đi tìm Phương Đình phụ tôi, con bé chạy đi chỗ nào rồi tôi không biết. Trời ơi, nó không thấy đường, có thể đi được chỗ nào chứ. Tôi sợ nó xảy ra chuyện mất thôi.

Nói rồi bà vội vã kéo Duy Phong rời đi. Ánh mắt Duy Phong nhìn Thiên Vi lần cuối đã đầy sự tức giận và phẫn nộ.

Thiên Vi chờ đến bước khi khỏi cửa nhà thì nhìn thấy ông Hoàng Minh đang khoanh tay đứng nhìn vào thân cây có khắc tên của Thiên Vi và Duy Phong, vẻ thờ dài đau khổ thể hiện trên gương mặt ông.

Ông Hoàng Minh nghe tiếng bước chân thì quay người lại nhìn Thiên Vi chầm chậm hỏi.

- Con dọn ra ở chỗ này sao?

Thiên Vi im lặng không nói.

Ông Hoàng Minh thờ dài đi đến đối diện với Thiên Vi. Ông nhẹ giọng nói với cô:

- Ba biết con giận vì việc ba không nói tiếng nào đã để Duy Phong ngồi vào vị trí tổng giám đốc của công ty. Nhưng ba làm vậy đều có lý do của ba.

Thiên Vi nghe ông nói thì vẻ mặt uất ức nói:

- Lý do đó là gì, ba không nói ra con cũng hiểu. Từ lâu con cũng biết mình là người thừa trong gia đình này mà thôi. Dù sao con cũng chỉ là đứa con trên trời rơi xuống, lại là con gái, ba miễn cưỡng nên đành chấp nhận con. Con biết, con không thể nào so với Phương Đình, người bên cạnh ba bao nhiêu năm nay. Nếu như không phải Phương Đình bị tai nạn mù mắt thì có lẽ con cũng không có phúc phận được bước vào gia đình này. Con chỉ là một người thừa, có con ở

đây, mọi người sẽ thấy không được tự nhiên, gia đình cũng không hạnh phúc, cho nên con mới rời đi. Con cũng phải tìm cho mình một hạnh phúc.

- Sao con có thể nghĩ như vậy được. Ba thừa nhận, tình cảm của ba đối với Phương Đình rất lớn, nhưng mà con vẫn chiếm vị trí vô cùng quan trọng trong tim của ba. Ba đang cố gắng để đem hết tình thương trao đến cho con, con có biết hay không? Chưa một lần ba nghĩ con là người thừa trong cái gia đình này.

- Con chưa từng là người thừa sao? – Thiên Vi bật cười lớn – Con chưa từng là một người thừa cho nên con đi du học mấy năm trời, ngoài tiền và đôi lần bay qua thăm hỏi, ba có bao giờ bảo con hãy về nhà hay không? Không hề có. Ba đem hết tình thương trao cho con mà giao chức vụ tổng giám đốc cho người khác, bởi vì sao? Bởi vì anh ta sẽ trở thành con rể của ba, tất cả đều là vì Phương Đình.

- Ba không gọi con về nhà là vì ba biết trong lòng con không muốn về nhà đối mặt với dì con, ba lo lắng cho Phương Đình nhưng ba sẽ bù đắp cho con. Tình thương của ba dành cho hai đứa là như nhau... – Ông Hoàng Minh muốn giải thích mọi chuyện – Đúng vậy, ba trao chức vụ tổng giám đốc cho Duy Phong là vì Phương Đình, con bé bất hạnh bị mù.

Thiên Vi không để ông Hoàng Minh nói hết, cô lớn tiếng ngắt lời ông:

- Bất hạnh?! Ba có biết thế nào là bất hạnh hay không? Phương Đình đúng là mất đi đôi mắt, không còn nhìn thấy ánh sáng nữa, nhưng em ấy có phải sống vất vả khổ sở ngày nào chưa?

Nước mắt giàn giụa trên mặt, Thiên Vi lấy tay lau nước mắt rồi nói tiếp:

- Để con nói cho ba biết thế nào là bất hạnh. Bất hạnh chính là việc mẹ con bị phụ bạc khi mang thai con, phải chấp nhận lấy một người đàn ông khác để trốn tránh sự đời. Bất hạnh chính là mẹ con chịu giày vò khổ sở mà sống nhưng lúc nào cũng mỉm cười tỏ ra mình hạnh phúc chỉ vì muốn con gái mình được vui vẻ. Bất hạnh chính là luôn lo sợ một ngày nào đó mẹ sẽ rời bỏ con ra đi. Bất hạnh chính là khi phát hiện ra người đàn ông bấy lâu nay mình gọi là ba không phải là ba ruột của mình. Bất hạnh chính là bản thân bị ông ta bạo hành hết lần này đến lần khác. Bất hạnh chính là bị người mà con gọi là “ba” bức đến đường cùng phải làm tổn thương người con trai mà mình yêu nhất.

Cô dừng lại nhìn ông, nước mắt chảy dài trên mặt, cô không ngừng lau mặt nhưng nước mắt vẫn không ngừng chảy khi cô nói ra hết những bi thương trong cuộc đời của mình.

- Ba nói xem, là ai bất hạnh?! Phương Đình đau, nhưng con... – Thiên Vi nghẹn ngào nấc từng hồi mới lên tiếng nói tiếp – Nỗi đau của con là một đời ba biết không?

Ông Hoàng Minh gằn như chết sững trước những lời của Thiên Vi, ông đưa tay ôm lấy ngực, cảm thấy khó thở.

Đúng lúc đó điện thoại của ông reo lên, ông cố gắng lấy điện thoại ra nghe. Đầu dây bên kia nói gì đó khiến nét mặt ông tái xanh, điện thoại trong tay ông rơi phịch xuống đất. Ông nhìn Thiên Vi run rẩy chật vá.

- Con đã bán kế hoạch của công ti cho bên ông Hữu Hùng rồi sao?

- Phải.

- Con có biết nếu bản kế hoạch đó bị lộ ra ngoài, công ti chúng ta sẽ bị tổn thất lớn thế nào hay không, cũng có thể bị phá sản nữa?
- Ông Hoàng Minh tức giận thề u thào cố gắng chết vẫn.

- Vậy thì sao, đó vẫn là mục đích của con – Thiên Vi lạnh lùng cười nhạt đáp – Chẳng những như vậy, con đã bán đi tất cả số cổ phần ba cho con rồi.

- Tại sao con lại làm như vậy chứ?!

- Tại vì tôi hận tất cả các người! – Thiên Vi nghiêm rắng nói trong sự căm hận.

Thiên Vi bước đến bên cạnh ông Hoàng Minh, ánh mắt sắc bén lạnh lùng nói.

- Tôi phải để cho các người nếm thử những nỗi đau khổ mà tôi đã trải qua, tôi phải lấy lại những gì các người nợ tôi. Từ nay về sau, tôi và các người sẽ không liên quan đến nhau nữa.

- Con... – Ông Hoàng Minh tức giận giơ tay lên cao, Thiên Vi mỉm cười đón nhận cái tát của ông.

Nào ngờ ông Hoàng Minh hạ tay xuống, giọng ông thật nhẹ nhàng, đầy tình cảm yêu thương.

- Cho dù con thế nào thì con mãi mãi là con của ba, ba luôn tha thứ cho con.

Lời ông nói khiến Thiên Vi giật mình, trái tim cô run lên, cô mở choàng mắt ra thấy ánh mắt yêu thương của người cha mà cô căm hận, đồng thời cũng nhìn thấy ông ngã xuống đất, tay ôm lấy ngực.

Một chút gì đó sợ hãi, đau đớn xuất hiện trong lòng của cô, Thiên Vi hoảng hốt lao đến bên cạnh muốn đỡ lấy ông nhưng không kịp, ông nằm sõng soài dưới đất bất tỉnh.

- Ba ba... – Thiên Vi ngơ ngác bên cạnh ba mình run rẩy gọi ông nhưng ông không nhúc nhích, Thiên Vi sợ hãi, vội lấy điện thoại gọi cho cấp cứu.

Điện thoại của ông Hoàng Minh dưới đất bất ngờ reo lên, màn hình điện thoại hiện tên của bà Kim Phượng, trong lòng Thiên Vi bỗng có dự cảm không lành, một nỗi sợ hãi bao trùm lấy cô. Thiên Vi run run, cầm điện thoại lên nghe. Giọng bà Kim Phượng đầy nước mắt trong nước mắt thông báo Phương Đình bị một chiếc xe tông vào, tình trạng rất nguy kịch. Thiên Vi cảm thấy toàn thân như vừa bị trúng một tia sét đáng sợ.

Thiên Vi ngơ ngác ở một góc phòng, cả người dựa hẳn vào bức tường sau lưng như một pho tượng, chỉ có những giọt nước mắt lăn dài trên gương mặt cô cho thấy sự sợ hãi. Cả căn phòng tối om, bên ngoài là những giọt mưa rơi nặng nề, ánh đèn lấp lánh phản chiếu vào bên trong ngôi nhà.

Tiếng mở cửa lách cách, Thanh Phong đẩy cửa bước vào trong nhà quay đầu tìm kiếm, sau đó thở dài bước đến.

- Sao em lại ngơ ngác dưới đất, bên ngoài trời đang mưa, sẽ lạnh lắm đó – Thanh Phong nhẹ nhàng đưa tay đỡ Thiên Vi đứng dậy.

- Lúc này trời có sấm sét, em hơi sợ – Thiên Vi đứng dậy nương theo cánh tay đỡ của Thanh Phong, chân hơi tê, khiến cô suýt ngã.

Thanh Phong vội vàng giữ lấy cô.

- Cần thận.

Rô`i thở dài đưa tay lau nước mắt cho cô.

- Em lại khóc nữa rô`i. Nhìn thấy em như vậy, anh thật hoi hận đã giúp em.

Thiên Vi cười nhẹ, chậm rãi theo bước chân Thanh Phong đi đến ghé rô`i chậm chậm ngô`i xuống.

- Phương Đình sao rô`i?

- Cô ấy rất tốt, đôi mắt được ghép vào rất tốt. Hôm nay vừa tháo băng, cô ấy đã có thể nhìn thấy mọi thứ rô`i.

- Vậy thì tốt quá. Anh đúng là một bác sĩ giỏi.

Thiên Vi mỉm cười vẻ rạng rỡ khiến Thanh Phong nhìn mà xót xa. Anh đưa tay chạm vào đôi mắt trên gương mặt cô nhưng Thiên Vi chụp lấy tay anh giữ lại.

Giọng Thiên Vi buồn buồn nói:

- Hi vọng đôi mắt của em có thể đem lại ánh sáng suốt đời cho em ấy. Cảm ơn anh nhiều lắm, Thanh Phong.

Thiên Vi nắm chặt lấy tay Thanh Phong vẻ cảm kích, nhưng cô nhận ra tay Thanh Phong dường như bị băng bó. Sắc mặt Thiên Vi lo lắng, đưa tay sờ nhẹ lo lắng hỏi.

- Tay anh bị sao vậy?

- Không sao, anh sợ một chút thôi – Thanh Phong lập liếm trả lời Thiên Vi.

Thiên Vi nghiêng đầu giống như lắng nghe âm thanh xung quanh.

- Hình như mưa tạnh rồi phải không? Anh dìu em ra ngoài tản bộ đi, ở trong nhà mãi khiến em cảm thấy mệt mỏi quá.

- Cũng được – Thanh Phong gật đầu rồi đứng dậy dìu Thiên Vi đi ra ngoài.

Đường bộ vẫn còn ẩm ướt, thế nhưng không khí sau cơn mưa thoáng mát hơn nhiều, trong lành, mát mẻ. Thanh Phong dìu dìu Thiên Vi bước đi, Thiên Vi vừa đi vừa hít thở không khí, cười nhẹ nói.

- Nếu một cơn mưa có thể xóa hết tất cả những đau khổ thì tốt biết bao.

Thanh Phong im lặng, bàn tay khẽ nắm chặt tay Thiên Vi hơn, đưa mắt nhìn vũng nước phía trước lên tiếng căn dặn.

- Phía trước mặt em có một vũng nước, chúng ta né sang trái một chút đi.

Hai người cứ như thế đi ra một bờ rào quen thuộc. Thiên Vi một tay sát bờ rào, một tay sờ lên vết chai trên tay của Thanh Phong.

- Thanh Phong, anh có biết không? Khi anh nói đôi thường ngập ngừng rất lâu mới lên tiếng. Cũng như vết chai do cầm dao phẫu thuật này, nó cho người ta biết anh là một bác sĩ.

Bị Thiên Vi bóc mẽ, Thanh Phong đành thở dài nói.

- Cậu ấy nhận ra đôi mắt của em cho nên tìm anh hỏi, anh không nói nên cả hai đã đánh nhau một trận.

Thiên Vi tái mặt hỏi gấ p.

- Anh đã nói gì với anh á y?

- Anh nói em sau khi hiế n mắ t cho Phương Đình đã ra nước ngoài. Cậu á y rấ t thấ t vọng.

- Mong sao anh á y và Phương Đình sẽ hạnh phúc mãi mãi bên nhau – Thiên Vi hướng mặt nhìn về` phía trước, cho dù phía trước đố i với cô là một màn đêm tăm tồ i.

- Duy Phong đã khiế n ông Hữu Hùng vào tù rô`i. Cậu á y đã thu mua lại toàn bộ công ti của ông ta.

- Thật là tồ t quá. Em biế t anh á y sẽ làm được mà – Thiên Vi cười vui vẻ, đây là sự trả thù cô dành cho kẻ không bắ ng câ` m thú như ông ta.

- Anh có chút không hiểu, chẳng phải em đã đưa cho ông ta bản kế` hoạch của công ti hay sao? Vì sao Duy Phong lại có cơ hội chuyển mình như vậy.

- Vì ngay từ đầ u bản kế` hoạch đó là giả – Thiên Vi nhẹ nhàng giải thích cho rõ – Lúc họp, em đã đưa ra kế` hoạch giả với toàn bộ cổ đông, em biế t trong đó có một người là gián điệp của ông ta. Cho nên sau đó em đã gặp từng vị cổ đông và đưa bản kế` hoạch thật cho họ xem. Ông ta cứ đĩnh ninh cho rằ ng em hận gia đình đó và muố n giành gia sản nên hợp tác với ông ta cùng tính lợi, nhưng thật ra người em hận nhấ t chính là ông ta. Cái gia tài đó em không hề` hứng thú.

- Cho nên em đã chuyển lại số` cổ phầ n của em trong công ti cho Duy Phong? – Thanh Phong thắ c mắ c hỏi.

Thiên Vi buồ n bã gậ t đầ u.

- Em không muốn anh ấy tay trắng bước vào ngôi nhà đó, bà Kim Phượng sẽ khinh khi anh ấy. Số tiền đó anh ấy đáng được nhận, em đã nợ gia đình anh ấy quá nhiều.

- Em còn hận ba em nữa không?

- Lúc trước em từng nghĩ, em sẽ không bao giờ tha thứ cho ông ấy, thế nhưng khi thấy ông ấy ngã t xỉu trước mặt em, nỗi sợ hãi lo lắng cho ông ấy khiến em nhận ra, so với nỗi hận, nỗi lo sợ mất ông ấy còn nhiều hơn. May mà ông ấy đã qua cơn nguy kịch, nếu không em sẽ ân hận suốt cuộc đời mình.

Một cơn gió thổi qua, Thiên Vi đưa tay ôm lấy người hơi run nhẹ. Thanh Phong thấy vậy vội khuyên.

- Trời trở gió lạnh rồi, mau vào trong nhà đi.

Thiên Vi lắc đầu, cô khẽ nói.

- Em muốn ở lại đây một chút nữa.

- Vậy để anh vào nhà lấy áo khoác cho em.

Thanh Phong nói rồi quay đi, Thiên Vi bỗng nói.

- Thanh Phong, em thật sự nợ anh một ân tình.

Thanh Phong không quay đầu, cười đáp.

- Em không chỉ nợ anh một ân tình thôi đâu.

Thanh Phong bước đến đưa tay vỗ vai người trước mặt mình nhẹ nói.

- Món nợ này, tôi sẽ tính sau.

Nói rồi Thanh Phong rời đi.

Điện thoại Thiên Vi reo, cô vội vàng bóc máy, trò chuyện vài câu, Thiên Vi tắt điện thoại bỏ vào trong túi, miệng khẽ cười. Cô không ngờ Thiên Minh lại thích Dạ Thảo, mặc dù Dạ Thảo luôn tránh né xa đuôi Thiên Minh. Thiên Vi hiểu trong lòng Dạ Thảo vẫn còn tình cảm với Tuấn Khôi, hơn nữa đứa bé trong bụng cô vẫn còn chưa chào đời khiến cô khó chấp nhận người khác. Vậy mà rốt cuộc anh chàng cũng có thể làm cho Dạ Thảo xiêu lòng, hai người chuẩn bị làm đám cưới với nhau, hai người gọi điện thoại mời cô. Đáng tiếc cô chỉ có thể chúc mừng họ mà không thể đến dự.

Thiên Vi khẽ thở dài, cô cảm thấy tiếc cho Tuấn Khôi, tâm chân tình của Dạ Thảo cậu ta không nhìn thấy, đến khi nhìn thấy thì đã muộn màng. Lúc trước, cô rất ghét Tuấn Khôi, nhưng bây giờ cô cảm thông cho cậu ấy, đời người ai mà chẳng có lúc sai lầm dẫn đến hối tiếc.

Tiếng bước chân đi đến rất nhẹ, nhưng Thiên Vi vẫn nghe thấy. Từ lúc bị mù, thính giác cô dường như tốt hơn, Thiên Vi khẽ cười đưa tay ra nói.

- Chúng ta về nhà thôi, em thấy lạnh rồi.

Một bàn tay to lớn, ấm áp nắm lấy tay Thiên Vi. Cảm giác rất thân thuộc của bàn tay khiến tim Thiên Vi run lên không ngừng, cô đưa ngón tay miết nhẹ, trên đó không hề có những vết chai quen thuộc của Thanh Phong.

Một cơn gió thổi qua, cơn gió duy nhất của đời cô.

Ngoại truyện

Vẫn biết yêu là một nỗi đợi chờ

ăn phòng tràn ngập ánh sáng, cửa sổ phòng mở ra, những làn gió trong lành cuốn tung bức màn in hoa khiến nó phất phơ.

C Phương Đình ngồ`i thẳng trên giường với tâm trạng hồ`i hộp, tay run run đưa lên trên đầu`u sờ nhẹ phầ`n băng gạc đang băng kín đôi mắ`t của mình, có chút hoang mang, lo lắ`ng lẫn sợ hãi. Một bàn tay to lớn ấ`m áp khẽ chạm vào tay cô, kéo nhẹ tay cô xuố`ng, rồ`i vỗ nhẹ vài cái trên bàn tay cô trắ`n an.

- Đừng lo lắ`ng, mọi chuyện rồ`i sẽ ổn thôi mà – Duy Phong ngồ`i xuố`ng bên cạnh giọng trắ`m ấ`m cười khẽ bảo.

- Em lo lắ`m, đã lâu như vậy rồ`i, làm sao còn có thể...

Duy Phong nhẹ đặt một ngón tay lên khóe môi của Phương Đình.

- Tin anh đi, sẽ được mà.

Phương Đình dựa đầu`u vào vai Duy Phong, giọng đầ`y vui sướng.

- Anh biế`t không. Em lúc nào cũng tưởng tượng trong đầu`u về` gương mặt anh hiện giờ, có khác với lúc em gặp anh hay không?

- Vậy em tưởng tượng anh ra sao?

- Càng lúc càng đẹp trai, đầ`y thu hút khiến cho nhiề`u cô gái phải đỏ mặt khi nhìn, trắ`m ổn... – Phương Đình càng kể, gương mặt càng tỏ vẻ thẹn thùng.

Ánh mắt Duy Phong bỗng trâm lại, anh đưa mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, trái tim thắt lại từng cơn, một bàn tay lặng lẽ siết chặt lại. Từng có người dựa vào vai anh cười rạng rỡ vẽ nên gương mặt và hình dáng anh lúc trưởng thành.

“Cạch”, tiếng cửa mở khiến cả hai người đều tỉnh trí, Phương Đình ngò ì thẳng dậy, Duy Phong đứng lên khỏi giường về mặt tự nhiên nhìn người bên ngoài bước vào.

Thanh Phong mặc áo blouse trắng bước vào, theo sau là ông Hoàng Minh và bà Kim Phượng. Về mặt của hai người đều căng thẳng vô cùng. Bà Kim Phượng chạy lại nắm tay Phương Đình, nét mặt vừa mừng vừa lo.

- Hôm nay chúng ta sẽ tháo băng – Thanh Phong nhìn Duy Phong gật đầu chào rồi nói.

Duy Phong gật đầu đứng lùi sang một bên, bà Kim Phượng buông tay Phương Đình lại đỡ ông Hoàng Minh đi đến ghế ngò ì đợi.

Thanh Phong đi đến vỗ về Phương Đình.

- Đùng căng thẳng, cứ thả lỏng. Bây giờ tôi sẽ tháo băng mắt của cô ra.

Phương Đình gật đầu. Thanh Phong bắt đầu tháo băng quấn đầu của cô ra, còn vòng cuối cùng, Thanh Phong lên tiếng nhắc nhở.

- Đùng vội mở, hãy từ từ đợi đến lúc mắt thích ứng với ánh sáng rồi hãy mở ra.

Nói xong, Thanh Phong tháo nốt vòng băng cuối cùng khỏi mắt của Phương Đình. Mọi người hé t sức căng thẳng nhìn chằm

chầm Phương Đình. Rèm mi của cô khẽ động, rồi từ từ chầm chậm mở ra. Đôi mắt trong veo và long lanh từ từ hé mở. Thanh Phong có chút xúc động nhìn vào đôi mắt đó rồi đưa tay huơ qua huơ lại trước mắt Phương Đình.

- Cô thấy rõ không?

- Thấy, tôi thấy... rõ lắm... – Phương Đình xúc động lắp bắp nói không thành lời.

Mọi người nghe vậy thì đều vui mừng ra mặt chạy đến bên cạnh Phương Đình. Phương Đình nhìn từng người một xúc động thét lớn.

- Con thấy đường rồi, con lại có ánh sáng lờn nữa rồi.

- Đừng xúc động quá. Hiện tại mắt cô vẫn chưa thật sự tốt. Cần theo dõi thêm một ít thời gian nữa để xem có thích nghi được hay không? – Thanh Phong nghiêm túc khuyên can để Phương Đình không quá xúc động.

Bà Kim Phượng nghe vậy vội vàng lên tiếng.

- Được rồi. Cứ đợi đến lúc thích ứng hoàn toàn rồi mừng cũng không muộn.

- Chúng ta phải ăn mừng chuyện này – Ông Hoàng Minh cũng mừng ra mặt, ông quay sang Thanh Phong – Tôi muốn cảm ơn người hiến mắt, bác sĩ hãy cho tôi thông tin về người đó có được không?

- Không ai tự nhiên hiến mắt cho người khác, người hiến mắt bệnh ung thư nặng nên mới hiến đôi mắt cho cô Phương Đình, bây giờ người đó đã qua đời rồi – Thanh Phong trả lời ông Hoàng Minh, giọng anh có chút xúc động.

- Vậy còn người nhà của người đó thì sao, tôi muốn gửi lòng biết ơn đến họ – Ông Hoàng Minh vẫn muốn cảm ơn.

- Không cần đâu. Họ đã ra nước ngoài hết rồi – Thanh Phong dứt khoát nói để chặt đứt lời đề nghị của ông Hoàng Minh – Xin phép tôi phải ra ngoài làm việc, mọi người hãy chăm sóc cho cô ấy.

Thanh Phong nói rồi nhanh chóng đi ra bên ngoài, Phương Đình nhìn theo anh với lòng biết ơn vô cùng. Cô cười nhẹ quay sang nói với Duy Phong.

- Giúp em rót li nước được không? Sáng giờ hôm này quá, em chẳng dám uống nước, giờ thì lại thấy khát khô cả cổ.

Mọi người bật cười vui vẻ, Duy Phong liền đi rót một li nước đem đến cho Phương Đình. Nhưng khi Phương Đình ngẩng đầu nhìn thẳng anh, bàn tay cầm li nước khẽ run run, Phương Đình mở tròn mắt ngạc nhiên nhìn Duy Phong. Bàn tay cầm li nước của Duy Phong bởi vì đôi mắt to tròn đó mà buông lỏng, chiếc li trong tay rơi xuống đất vỡ tan.

Thanh Phong đứng trên sân thượng của bệnh viện, hai tay cho vào trong áo blouse trắng, mắt nhìn hướng xa xăm nơi chân trời xa, thờ dãi một cách nào đó. Tiếng cửa sân thượng bật mở tạo ra âm thanh lớn cho thấy sự tức giận của người mở cửa. Thanh Phong cười nhẹ, từ từ quay người lại nhìn thẳng Duy Phong.

- Tôi biết cậu sẽ tìm tôi.

Duy Phong không nói không rằng xông tới đâm vào mặt Thanh Phong rồi nắm lấy cổ áo Thanh Phong găm lên giận dữ.

- Chẳng phải cậu đã nói với tôi cô ấy đã đi nước ngoài rồi hay sao?

Thanh Phong không trả lời, anh nhẹ nhàng gạt tay Duy Phong ra khỏi áo của mình rồi lại quay người nhìn về phía chân trời xa xăm kia.

- Lần thứ hai tôi thấy cô ấy khóc một cách thảm thương chính là vào cái ngày đó. Cô ấy không dám bước vào bên trong mà chỉ có thể lén lút nhìn mọi người từ xa. Khi biết Phương Đình và ba không sao, cô ấy đã khóc rất nhiều, cô ấy tự trách bản thân, cô ấy nói cô ấy đã sai lầm rồi, trả thù không khiến lòng cô ấy được vui mà càng khiến trái tim cô ấy đau đớn nhiều hơn. Nếu như hai người họ có mệnh hệ gì, chỉ có cái chết mới khiến cô ấy thấy nhẹ nhõm. Cô ấy nói cô ấy nợ Phương Đình, cô ấy muốn trả món nợ ấy, cho nên nhờ tôi giúp... – Thanh Phong quay lại nhìn Duy Phong khẽ cười khổ nói tiếp – Có biết lần thứ nhất tôi thấy cô ấy khóc là khi nào không?

Duy Phong sửng người trước câu hỏi của Thanh Phong, bàn tay khẽ nắm chặt như tự có câu trả lời. Thanh Phong cười buồn, anh biết Duy Phong đã biết đáp án, thế nhưng anh vẫn nói ra.

- Đó là khi cô ấy quyết định nói dối là không còn yêu cậu. Cậu có biết cô ấy đã rơi bao nhiêu nước mắt hay không? Sau khi cậu đi, có biết cô ấy đau đớn thế nào hay không?

Bước chân Duy Phong loạng choạng, gập như đứng không vững, anh đưa tay chống lên thành sân thượng, cảm thấy trái tim nhức nhối vô cùng, giống như sóng lại những ngày tháng oán hận triền miên, đau khổ đến mức chỉ muốn rời bỏ thế gian này để trái tim thôi không rớm máu.

- Vẫn biết yêu là một nỗi đợi chờ – Thanh Phong cup mắt cười nhạt – Tôi thật sự mong muốn có một ngày Thiên Vi chấp nhận để

tôi chăm sóc cho cô ấy, chấp nhận tựa vào vai của tôi, dù phải đợi bao nhiêu lâu, tôi vẫn sẽ đợi, chỉ đáng tiếc hai người đã gặp lại nhau.

- Cô ấy... cô ấy... hiện giờ ở đâu?

- Điều cậu cần làm bây giờ là hãy chăm sóc cho Phương Đình, đừng phụ đôi mắt của Thiên Vi – Thanh Phong thò tay lấy ra một hồ sơ tài liệu cuốn tròn đặt trong túi áo blouse của mình đưa cho Duy Phong – Cái này Thiên Vi bảo tôi đưa cho cậu.

Thanh Phong nói xong thì vỗ vai Duy Phong rời đi. Còn lại một mình, Duy Phong nhìn về chân trời xa, móng tay bắt chặt vào thành sân thượng đầy vẻ bất lực và cam chịu.

Phương Đình ngồi ngoài sân nhà, cô thích thú lướt tay trên iPad, vẻ mặt rạng rỡ. Lâu rồi cô không được nhìn thấy những hình ảnh chuyển động thế này. Duy Phong từ trong nhà ra, tay anh bê một đĩa trái cây và một li nước cam đưa đến cho Phương Đình. Phương Đình ngược mắt nhìn Duy Phong vẻ rạng rỡ, cô đón nhận li nước cam trong tay Duy Phong rồi nhìn màu sắc li nước cam trong tay mình vui sướng.

- Thật tuyệt khi có thể thấy được màu sắc mọi thứ.

Duy Phong cười ngồi xuống bên cạnh Phương Đình, đưa cho cô một miếng lê trên đĩa. Phương Đình cắn một miếng rồi chìa ra đút cho Duy Phong, Duy Phong có hơi bất ngờ nhưng cũng tươi cười cắn hết miếng lê còn lại. Phương Đình bỏ cái đĩa xuống đĩa rồi quay sang Duy Phong.

- Em muốn được ngắm khuôn mặt anh lâu nữa, em muốn ngắm bù cho những năm qua.

Duy Phong ngoan ngoãn ngồi im cho Phương Đình vuốt ve nhìn ngắm gương mặt của mình. Mỗi ngày cô đều muốn nhìn ngắm gương mặt của Duy Phong, như muốn khắc sâu gương mặt của anh vào trong tâm trí. Ánh mắt mở to khe chớp nhìn thẳng gương mặt Duy Phong khiến Duy Phong bần thần, mắt anh như chìm vào đôi mắt trên gương mặt Phương Đình.

- Vài bữa nữa là đến đám giỗ của bác, em có thể cùng anh đến mộ của bác được không?

- Được – Ánh mắt Duy Phong vẫn nhìn một cách say đắm vào trong đôi mắt của Phương Đình.

Phương Đình nhìn ra được vẻ dịu dàng vô cùng của Duy Phong khi nhìn cô, nói chính xác hơn là nhìn vào đôi mắt đang ngự trị trên gương mặt của cô. Ngón tay khẽ run run, Phương Đình bất ngờ ôm chầm hôn Duy Phong một cách say đắm. Cả người khựng lại, ngón tay bất giác cử động một cách kiên cố, phải một lúc lâu Duy Phong mới để nó vuốt ve mái tóc của Phương Đình.

Bỗng bên ngoài vang lên tiếng gào thét âm ỉ.

- Các người giặc con nhỏ đó ở đâu, mau gọi nó ra đây. Nó là con khốn, nó dám gạt tao – Giọng ông Hữu Hùng vang lên âm ỉ.

Ông Hoàng Minh và bà Kim Phượng nghe ồn vội vàng chạy ra ngoài đổ mồ hôi mặt với ông Hữu Hùng, vừa thấy ông Hoàng Minh, ông Hữu Hùng đã chỉ tay chửi.

- Lão già khốn khiếp, ông được lắm, dám cho con gái ông lừa gạt tôi.

- Tôi không hiểu ông muốn nói gì, chẳng phải ông đã nuốt hết số cổ phần đó rồi hay sao? – Ông Hoàng Minh tức giận quát lại.

- Con khố n đó dám lừa tôi, nó nói nó hận các người, nó chấ p nhận bán cổ phầ n lại cho tôi, không ngờ tôi tung hoành bao nhiêu năm trên thương trường lại bị nó gạt. Gọi con khố n đó ra đây.

- Hừ... không ngờ ông còn rảnh rỗi chạy đế n đây gào thét như vậy – Duy Phong cũng đi đế n cười chề nhạo lên tiế ng – Tôi mà là ông, tôi sẽ lo tìm cách để thoát tội.

- Mà... mà... Mà tương mà ngon lắ m sao, mà muố n đầ u với tao nhưng mà nghĩ mà có khả năng thắ ng được tao hay sao? – Ông Hữu Hùng quay sang trừng mắ t nhìn Duy Phong, hận muố n lập tức bóp chề t anh – Nế u không phải có con nhỏ đó giúp mà lừa tao thì mà nghĩ mà có thể đập đổ được tao hay sao?

Duy Phong đột nhiên tung nắ m đầ m vào mặt ông Hữu Hùng, ông ta bắ t ngờ không kịp đỡ, bị đầ m ngã nhào xuố ng đầ t. Duy Phong như phát điên tiế p tục tiế n tới đánh ông ta không thương tiế c.

- Tôi cá m ông xúc phạm đế n cô â y. Ông không xứng, không xứng... – Duy Phong nghiế n răng tung chân đá liên tiế p vào người ông Hữu Hùng.

- Được rô`i, được rô`i, đánh nữa chề t người đó – Bà Kim Phượng thắ y vẻ mặt tái nhợt lo lắ ng của Phương Đình vội đi đế n kéo Duy Phong ra. Duy Phong vẫn nhìn ông ta với ánh mắ t căm thù.

Ông Hữu Hùng sau giây phút đau đớn và phẫn nộ, ông đứng lên đưa tay quẹt khóe môi bị đánh bật máu, sau đó phá ra cười lớn nhìn Duy Phong vẻ thách thức.

- Sao nào, mà tức giận khi tao nhục mạ nó sao?

- Ông còn dám nói, tôi sẽ không để ông yên đâu – Duy Phong chỉ tay vào mặt ông ta lớn tiếng đe dọa, nếu không phải bà Kim Phượng vẫn níu tay anh và Phương Đình đang mang ánh mắt lo lắng thì anh nhất định sẽ để ông ta lên ra khỏi đây.

Ông Hữu Hùng vẻ mặt hiểm ác nhìn Duy Phong cười nham hiểm.

- Mà có giỏi thì đánh chết tao, nếu không tao vẫn sẽ nói...

Ông Hoàng Minh cũng run run, một tay đặt lên ngực trái để kiểm tra trái tim bị bệnh của mình. Duy Phong tức giận muốn nhào lên nện cho ông ta một trận.

- Đừng mà anh... – Phương Đình bật khóc níu tay Duy Phong lại. Bà Kim Phượng thấy Phương Đình khóc, giận dữ quát lớn – Bác sĩ đã nói không được để Phương Đình xúc động quá cậu biết không hả? Con nhỏ đó đáng cho cậu vì nó mà ở tù hay sao?

- Con gái của tôi, con gái của tôi... – Ông Hoàng Minh ôm ngực, nét mặt đau đớn khụy xuống đất. Bà Kim Phượng vội vàng chạy đến đỡ ông, nhưng ông lại gạt tay đẩy bà tránh xa. Ông bật khóc lớn như một đứa trẻ rồi nhìn bà Kim Phượng trong cảm phần nói.

- Tôi không muốn nhìn thấy bà. Đi đi. Li dị đi.

- Ông nói cái gì?! – Bà Kim Phượng trợn mắt sửng người nhìn ông Hoàng Minh, rồi sau đó tức giận gào lên – Li dị, tại sao ông có thể nói với tôi như vậy chứ hả? – Bà nhào đến nắm lấy tay ông lắc hỏi.

- Mẹ, mẹ đừng như vậy, sức khỏe ba yếu mà – Phương Đình sợ hãi kéo tay bà Kim Phượng ra khỏi ông Hoàng Minh.

- Vì thủ đoạn của bà, tôi dứt lòng từ bỏ người phụ nữ tôi yêu nhất, tôi không biết cô ấy có thai, nếu tôi biết, nếu như tôi biết... –

Giọng ông Hoàng Minh đau đớn – Con gái của tôi cũng vì bà mới trở nên thế này. Nếu bà không đuổi nó đi, nếu bà không ngăn nó gặp tôi, nó đã không đau khổ đến như thế, cũng không bị tên cầm thú này làm nhục như vậy. Dù sao nó cũng là con gái của tôi, bà xem, vì tội lỗi của bà mà Phương Đình mới bị mù bao nhiêu năm qua.

Bà Kim Phượng lão đảo ngó i phịch xuống mặt đất, cảm thấy toàn thân run lên không ngừng.

- Tôi đã nuôi con ông bao nhiêu năm qua, đó là phần nợ các người nợ tôi – Ông Hữu Hùng cười nhạo muốn châm thêm những đau đớn vào người những kẻ mình hận.

“Bốp” – Duy Phong đá m một đá m vào mặt ông ta rồi giận dữ chỉ tay xua đuổi – Cút, ông cút ngay cho tôi. Nếu không... – Ánh mắt anh hằn lên vẻ căm thù đáng sợ đầy mùi vị chết chóc khiến ông Hữu Hùng tái mặt, nghiến răng trừng mắt hậm hực bỏ đi.

Ông Hữu Hùng đi xa. Bà Kim Phượng bật khóc lết lại gần ông Hoàng Minh cầu xin.

- Em sai rồi. Cho em một cơ hội nữa đi, anh biết em yêu anh mà, đừng li dị mà.

- Ba... – Phương Đình cùng quỳ xuống nắm tay ông Hoàng Minh bật khóc.

Duy Phong đứng nhìn nỗi đau trên gương mặt của ba người kia, lòng anh đau xót vô cùng, chuỗi bi kịch này là do ai tạo ra để rồi tất cả những người trong cuộc đều mang nỗi đau tột cùng. Nhưng nỗi đau nhất trên thế gian lại đè lên đôi vai nhỏ nhắn của người con gái anh yêu nhất.

Những cơn mưa vừa dứt, không khí trở nên trong lành hơn. Phương Đình mang đôi giày bệt lạng lẽ nhìn người con gái mù quờ quạng chậm rãi bước đi, chân chạm đất những vũng nước đọng dưới chân. Bên cạnh cô ấy là người đàn ông mà cô yêu nhất. Cô khẽ mỉm cười nhìn hai người họ tay nắm tay nhìn nhau, mặc dù đôi mắt của cô gái ấy đang ngự trị trên gương mặt cô.

“Chị, chị không nợ gì em hết. Là em nợ chị” – Phương Đình đưa tay lên sờ đôi mắt mà Thiên Vi đã tặng cho cô – “Chị xứng đáng hạnh phúc, hai người xứng đáng hạnh phúc. Em sẽ không ích kỉ mà giữ anh ấy lại cho riêng mình. Chúc hai người hạnh phúc”.

Phương Đình khẽ mỉm cười, một giọt nước mắt từ đôi mắt trong veo của cô rơi xuống.

Một chiếc khăn tay chùi đất trước mặt cô, nụ cười nhẹ hiện trên môi của Thanh Phong xuất hiện trước mặt Phương Đình. Sau đó anh nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên gương mặt cô.

- Đừng để anh phí công giúp em sáng mắt lại phải nhìn em làm hỏng nó như vậy.

- Em chưa từng cảm ơn anh thì phải – Phương Đình cười nhẹ – Cảm ơn anh.

- Vâng thôi, ngoài này lạnh lắm – Thanh Phong thu lại chiếc khăn cho vào túi, rồi nhẹ giọng giục.

Phương Đình gật đầu, hai người xoay đầu cùng bước đi về. Bước chân cô vụng về, dường như bước hụt vào một cái hố sụt tể, Thanh Phong nhanh chóng đỡ lấy cô.

- Careful, mắt em còn yếu, để anh dìu em.

Hai người cùng dìu nhau đi ngược lại, bên kia, một cặp đôi khác đã tựa đầu vào vai nhau thật ấm áp.

Phía sau lưng họ là những cơn gió, thế nhưng chẳng ai thấy lạnh lẽo. Bầu trời sau cơn mưa xuất hiện một cầu vồng rực rỡ, đẹp như một giấc mơ.

MỤC LỤC

Chương 1: Thoảng vương ánh mắt

Chương 2: Năng sân trường

Chương 3: Bay cao tuổi học trò

Chương 4: Nhịp bước chân

Chương 5: Trái tim nhân hậu

Chương 6: Mơ mộng đầu đời

Chương 7: Như giọt sương sớm mai

Chương 8: Nỗi đau

Chương 9: Bên cầu đợi chờ

Chương 10: Gần mà xa

Chương 11: Em của ngày hôm qua

Chương 12: Hãy xem là giấc mơ

Chương 13: Năng đã phai màu

Chương 14: Mảnh ghép vỡ

Chương 15: Cơn gió cuộc đời

Ngoại truyện: Vẫn biết yêu là một nỗi đợi chờ

"(1) Sinh thường là quá trình cả mẹ và bé đều phải nỗ lực hết sức. Người mẹ dùng lực nhờ cơ co tự nhiên của tử cung, trẻ cũng không ngừng điều chỉnh tư thế và phương hướng để tìm lối ra. Lúc ra đời, thai nhi ép cằm dưới vào ngực, cơ thể cuộn lại để đi xuống xương chậu. Vì đi qua một đường dài và hẹp, phần đầu của thai nhi sẽ căn cứ theo hình dáng xương chậu của mẹ để nhanh chóng thay đổi, và nỗ lực chui ra qua đường âm đạo của mẹ. Hiện tượng thần kì này được gọi là “sự đổi ngôi thai”. Có một số em bé mới sinh vùng đầu có những vết tụ máu, đó là vết thương do trong quá trình chuyển dạ đầu em bé va phải khung xương chậu của mẹ."

"Khác với các dịch vụ chăm sóc khách hàng thụ động, cross-sell hay up-sell là cách chăm sóc và bán hàng thông qua việc xây dựng mối quan hệ với khách hàng, giới thiệu các sản phẩm mới và thực hiện các chiến dịch ưu đãi. Mục đích của những chiến lược này nhằm tăng doanh số bán hàng."

"Audrey Hepburn (1929 – 1993): diễn viên điện ảnh huyền thoại Mỹ của thập niên 1950-1960."

"Charlie Munger: Cựu giám đốc CapCities và Don Graham, Giám đốc điều hành của Washington Postco, phó chủ tịch Berkshire Hathaway"

"Alpha Books đã xuất bản bộ sách này gồm Để xây dựng doanh nghiệp hiệu quả và Để trở thành nhà quản lý hiệu quả, NXB Lao động - Xã hội, 2007."

"TiVo: dịch vụ truyền hình kỹ thuật số cho video, có khả năng thu, tạm ngừng hay phát lại dễ dàng các chương trình trực tiếp trên ti-vi."

"1. Tên đầy đủ là The Phi Beta Kappa Society: Hiệp hội học thuật được coi là danh giá nhất nước Mỹ thành lập năm 1776 tại trường Đại học William and Mary."

"1. Thuật ngữ trong khúc côn cầu: cản đối phương bằng cách lấy thân mình đẩy ngã đối phương xuống mặt băng."

"1. Wladziu Valentino Liberace (1919-1987) là một nghệ sĩ piano, đồng thời từng là ngôi sao giải trí có thu nhập cao nhất thế giới hồi những năm 1960-1970. Ông cũng là một trong những ngôi sao bị nghi ngờ về giới tính nhiều nhất."

"2. RuPaul Andre Charles (sinh năm 1960) là một diễn viên, người mẫu, nhạc sĩ, người chuyên diễn vai phụ nữ nổi tiếng của Mỹ. Ông rất nổi tiếng, đặc biệt trong cộng đồng người đồng tính."

"3. Đường có hàm lượng calo thấp, dành cho người cần giảm béo hoặc bị tiểu đường."

"1. Haystack Rock là bãi đá nguyên khối cao 72 mét ở bờ biển Oregon, là bãi đá biển cao thứ ba trên thế giới."

"2. Chết trong loạt truyện về Siêu nhân. Siêu nhân bị mất sức mạnh khi tới gần chất này."

"3. Nhân vật trong loạt truyện trinh thám cho thiếu niên của nhà văn Mỹ Edward Stratemeyer (1862-1930)."

"1. Những so sánh dựa theo logo từng câu lạc bộ."

"2. Nguyên văn: "Wanna ride the Zamboni" tên một bài hát mà fan khúc quân cầu nào cũng biết. Ở đây, John có ý giễu cợt Georgeanne vẫn thèm khát anh."

"1. Kahlúa: Một loại rượu có hương cà phê nổi tiếng của Mexico."

"1. Nguyên văn I love Hugh, nghe gần giống như I love you - Mình yêu cậu, nên Georgeanne mới đáp lại như vậy."

"1. Chỉ Bob Ross, người dẫn chương trình The Joy of Painting (Niềm vui vẽ tranh) trên kênh PBS của Mỹ, nổi tiếng với chất giọng nhẹ nhàng và kiểu tóc xoắn xù."

"2. Cầu thủ khúc côn cầu người Canada hiện đang chơi cho đội Phoenix Coyotes trong giải Khúc côn cầu Nhà nghề Quốc gia. Special Ed (Ed đặc biệt) là biệt danh của anh."

"1. Một loại màn hình điện tử lớn của hãng Sony được lắp đặt chủ yếu ở các sân vận động thể thao hoặc các sân khấu biểu diễn ca nhạc."

"1. Loại đồ bạc sang trọng với rất nhiều họa tiết trang trí cầu kỳ, thường là họa tiết hoa, lá, quả, đường diềm v.v. lấy cảm hứng từ nghệ thuật thời Phục Hưng."

"2. Trong bộ phim này, Blanche DuBois là một cô gái miền Nam nuôi trong mình ảo tưởng lớn về cuộc sống và dự vọng. Chồng chết, cô qua lại với

nhiều loại đàn ông, nhưng đằng sau những mối tình chớp nhoáng ấy là một Blanche mong manh và dễ bị tổn thương. .sup"

"3. Chồng của Stella, em gái của Blanche, là Stanley Kowalsky."

"4. Tên đầy đủ là Los Angeles Kings, một trong các đội khúc côn cầu của giải NHL."

"5. Nguyên bản món rượu whisky rẻ tiền ở ngay trước đó là redeye, từ tiếng lóng, vừa là rượu whisky rẻ tiền, vừa có nghĩa là chuyến bay đêm."

"1. Mark Spitz (10/2/1950) là vận động viên bơi lội xuất sắc người Mỹ từng được trao danh hiệu Vận động viên bơi lội Thế giới của Năm trong các năm 1969, 1971 và 1972."

"1. Fiesta San Antonio (hay còn được gọi là Fiesta) là lễ hội được tổ chức vào mùa xuân hàng năm tại San Antonio, Texas. Lễ hội tổ chức lần đầu vào cuối những năm 1800 để tưởng nhớ những vị anh hùng đấu tranh trong cuộc chiến Alamo và San Jacinto."

"2. Tòa biệt thự là nhà của Hugh Hefner, người sáng lập ra tạp chí Playboy. Đây nổi tiếng là nơi diễn ra những bữa tiệc xa hoa do Hefner tổ chức."

"1. Nguyên bản là meatballs (thịt viên) phát âm nghe hao hao my balls (tinh hoàn của tôi)."

"2. Nhân vật mục trộm chó độc ác trong Một trăm lẻ một chú chó đốm."

"1. Một chương trình truyền hình hành động phiêu lưu của Mỹ."

"1. Lễ trưởng thành của người Do Thái."

"2. Kiểu váy liền thân có phần trên được giữ lại bằng dải vòng qua gáy, để lộ vai và lưng."

"3. Tên gọi đầy đủ là National Organization for Women, Tổ chức Phụ nữ Quốc gia. Tổ chức này được thành lập tại Mỹ năm 1966 với mục đích đưa phụ nữ Mỹ hòa nhập hoàn toàn vào đời sống xã hội chính yếu của nước Mỹ."

"4. Tên gọi khác của thành phố Philadelphia."

"1. Nguyên văn: Miss January. Tạp chí Playboy thường có cuộc bình chọn người đẹp theo từng tháng. Miss January là một danh hiệu như vậy, và thường được dùng để chỉ các cô gái đẹp một cách gợi cảm."

"1 Kanji (cách gọi khác: chữ Hán Nhật) là chữ Hán được sử dụng trong tiếng Nhật."

"1 Betsy Ross (1752 – 1836): Ông được nhiều người biết đến với vai trò là người thiết kế ra lá cờ đầu tiên của nước Mỹ nhưng chưa có bằng chứng lịch sử nào chứng minh điều này."

"1 Pound: Đơn vị trọng lượng theo hệ thống đo lường Anh - Mỹ (1pound = 0,45 kg)."

"2 David Krech (1909 - 1977): Nhà tâm lý học thực nghiệm người Mỹ gốc Nga."

"(1) Những người mẹ chuyên nghiệp toàn thời gian là những người mẹ có được may mắn dành toàn bộ thời gian chăm sóc con cái của mình và những người mẹ có mong muốn làm được điều đó."

"(2) Xem chương Hàng triệu kết nối trong 30 giây để hiểu thêm về con số hơn ba triệu sáu trăm ngàn. Bạn không nên đọc ngay bây giờ, hãy đợi cho đến khi bạn đọc đến chương đó."

"(1) Franklin Roosevelt (1882 - 1945): là tổng thống thứ 32 của Mỹ."

"(2) Chỉ bốn vị Tổng thống có công lao to lớn trong việc khai sinh ra Hợp chủng quốc Hoa Kỳ là: George Washington, Thomas Jefferson, Theodore Roosevelt, Abraham Lincoln."

"(1) Bowling (còn gọi là Bóng gỗ) là một trò chơi giải trí mà mỗi người chơi ném một quả bóng nặng cho chạy trên một đường băng dài, phẳng để làm đổ chai gỗ đứng ở cuối đường với mục đích làm sao chỉ ít lần ném nhất mà làm đổ tất cả chai gỗ."

"Cách chơi chữ của tác giả “Dương lê” ở đây có nghĩa là những người hâm mộ Giang Hạo Dương."

"Một nhân vật trong truyện Tây Du Ký, vốn là một sợi chỉ trong cái tim đèn nằm trên bàn của Phật tổ, một ngày kia trốn xuống trần thế. Nàng mang theo Tử Thanh Bảo Kiếm và tuyên bố ai mà rút được thanh kiếm khỏi bao thì nàng sẽ lấy làm chồng."

"Xuất phát từ ý nghĩa “Mỗi một người đàn ông đều quen hai thiếu nữ Hồng và Bạch vốn xinh đẹp yêu kiều, lấy Hồng rồi lâu dần lâu dần Hồng biến thành nốt đỏ lưu lại khi bị muỗi đốt, còn Bạch vẫn là ánh trăng sáng ngời;

lấy Bạch rồi, lâu dần lâu dần Bạch biến thành hạt cơm dính trên áo, còn Hồng lại như nốt ruồi son kiêu sa trên ngực”."

"Ương ca: Một điệu nhạc dân gian của Trung Quốc."

"Trương Quốc Vinh: Diễn viên nổi tiếng Trung Quốc những năm 90, qua đời từ khi còn trẻ, nổi tiếng với phim “Bá Vương biệt Cơ”."

"Nữ huấn: một thể loại sách thuộc mảng giáo dục gia đình dành cho phụ nữ thời cổ."

"Bốn đám cưới và một đám ma: Bộ phim của đạo diễn Mike Newell, kể về Charles cùng nhóm bạn chuyên làm phù dâu, phù rể cho các đám cưới. Anh gặp Carrie trong một đám cưới như thế và ngay lập tức phải lòng cô. Tuy nhiên, vì do dự, hoài nghi trước tình yêu sét đánh này mà anh bỏ lỡ cơ hội cưới Carrie - người mà sau này anh mới nhận ra là tình yêu đích thực bấy lâu nay anh tìm kiếm..."

"Lý Tâm Hoan là một nhân vật hiệp khách lãng tử do nhà văn Cổ Long xây dựng nên trong bộ truyện “Đa tình kiếm khách, vô tình kiếm” của ông. Lý Tâm Hoan dưới ngòi bút của Cổ Long là một gã thanh niên học rất giỏi, từng đỗ Thám hoa, tinh thông võ nghệ, nhất là tài phóng phi đao “không bao giờ trượt” (lệ bất hư phát) đã lấy mạng khá nhiều kẻ thù khiến cho các hảo thủ giang hồ có phần kiêng nể khi muốn giao chiến với chàng."

"Chàng nổi tiếng trong giang hồ cũng vì thành thạo cả tửu và sắc. Đây cũng là một nhân vật gặp phải nhiều đau khổ trong cuộc sống, bắt đầu bằng việc nhường người mình yêu là Lâm Thi Ịm cho huynh đệ kết nghĩa Long Tiêu Vân, song chính điều này lại mang đến đau khổ cho cả ba người họ. Long Tiêu Vân vì hờn ghen mà sinh đố kỵ, rắp tâm hãm hại Lý Tâm Hoan, Lâm Thi Ịm vì yêu Lý Tâm Hoan mà không bước ra thế giới bên ngoài, còn Lý Tâm Hoan vì nhớ thương nàng mà làm bạn với rượu và bệnh lao."

"Xuất thủy phù dung: Một bộ phim Hồng Kông ra mắt năm 2010, nội dung chính kể về nhân vật La Kiêu mồ côi cha mẹ từ nhỏ, cô được những người dân trên đảo Trường Châu nuôi dưỡng và hết lòng thương yêu, tuy vậy cô mang nặng mặc cảm và sống rất bi quan. Kiêu bị phụ tình nên cô tuyệt vọng nhảy xuống biển định tự tử, may thay cô cho rằng mình đã nhìn thấy

“Thủy Thượng Quan Âm” vốn là một vị thần trong truyền thuyết, Kiêu tin rằng một khi nhìn thấy vị thần này thì cô đã có siêu năng lực.”

"Vì thế Kiêu tự tin đăng ký tham gia giải bơi lội “Hoa sen hé nở” tổ chức tại Hồng Kông, thậm chí cô còn bắt cóc luôn chàng vận động viên vô địch về bơi lội của Hồng Kông là Quách Chí Viễn để về huấn luyện cho đội. Trong thời gian luyện tập, hai người đã phải lòng nhau."

"Bộ phim nói về một phụ nữ nổi tiếng, Tracy Samantha Lord Haven, vương phải những rắc rối khi đang chuẩn bị kết hôn với một doanh nhân buồn tẻ thì cùng một lúc, người chồng cũ và một chàng phóng viên quyến rũ xuất hiện. Đây được xem như bộ phim kinh điển của thể loại hài kịch hôn nhân, một dòng phim khá thời thượng vào những thập niên ba mươi, bốn mươi, với mô típ một cặp đôi đã ly dị, có những mối quan hệ mới nhưng cuối cùng lại tái hôn và sống hạnh phúc."

"Một món ăn nổi tiếng của Tứ Xuyên, ăn lạnh, bao gồm thịt bò và nội tạng bò thái mỏng. Món ăn này hiện tại được chế biến bao gồm tim, lưỡi và lòng bò cùng rất nhiều loại gia vị khác nhau, tất nhiên có cả loại ớt đặc trưng của Tứ Xuyên. Khác với tên gọi của nó, món ăn này rất ít khi sử dụng phổi bò. “Phế” là phiên âm của phổi trong tiếng Hán."

"Nguyên bản tiếng Trung “gợi dục” và “gợi tình” giống nhau, chỉ đảo vị trí chữ, vì thế Hạ Thu Nhận bị nhầm lẫn trong cách dùng từ."

"Một bộ phim của Mỹ, tựa tiếng Việt là Dòng sông nhân chứng cuộc đời."

"Rối loạn ám ảnh cưỡng chế (tiếng Anh: Obsessive-Compulsive Disorder - OCD) là một rối loạn tâm lý có tính chất mãn tính, dấu hiệu phổ biến của bệnh đó là ý nghĩ ám ảnh, lo lắng không có lý do chính đáng và phải thực hiện các hành vi có tính chất ép buộc để giảm bớt căng thẳng, đây là một dạng trong nhóm bệnh liên quan trực tiếp đến Stress."

"Lúc yên tĩnh thì có sự trầm tĩnh bình ổn như con gái chưa xuất giá, lúc hành động lại nhanh nhẹn như con thỏ đào thoát khỏi kẻ thù."

"Tứ hợp viện: Một kiểu nhà của Trung Quốc thời xưa, bao gồm một khối nhà bao quanh một khoảng sân phía trong thành một tổ hợp khép kín."

"Tam Muội Chân Hỏa: Hồng Hải Nhi có phép tạo lửa Tam Muội Chân Hỏa, nước thường không dập tắt được. Lửa này được sinh ra từ lửa từ lò luyện

đan của Thái Thượng Lão Quân rơi xuống Hỏa Diệm Sơn khi Ngô Không đại náo thiên cung. Hồng Hải Nhi muốn tạo lửa phải tự đánh vào mũi."

"Rượu Ngũ lương được chưng cất từ năm loại ngũ cốc: Cao lương đỏ, gạo, nếp, lúa mì và ngô. Loại rượu này được ca tụng là “ba chén tràn hứng khởi, một giọt cũng lưu hương”. Đây là một loại rượu rất đắt của Trung Quốc."

"Ấm thực nam nữ: một bộ phim của đạo diễn Lý An, là câu chuyện của một người đầu bếp già với ba người con gái chưa lập gia đình, xen giữa những rắc rối đời thường của họ là những cảnh phim về quá trình chuẩn bị, chế biến các món ăn của người đầu bếp."

"Tên tiếng Anh: Attention-deficit hyperactivity disorder - ADHD, là một trong những rối loạn phát triển thường gặp ở trẻ em, đặc điểm chung của căn bệnh này là những hành vi hiếu động quá mức đi kèm với sự suy giảm khả năng chú ý, gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến khả năng học tập và quan hệ với mọi người."

"Ấm chỉ não nhiệt, âm ã."

"Tích về em gái của Dương Quý Phi thời Đường là phu nhân nước Quắc, thường không trang điểm lên diện kiến thiên tử."

"Một trong mười bài hát được mệnh danh là “Trung Hoa thập đại cổ khúc”, gắn liền với điển tích Sở Bá Nha - Chung Tử Kỳ."

"Hiệu ứng cánh bướm: Cái tên “hiệu ứng cánh bướm” đã được rất nhiều tác phẩm âm nhạc và điện ảnh sử dụng, tuy nhiên nó lại thường được dùng để mô tả nghịch lý thời gian và quan hệ nhân quả, đặc biệt là trong các tác phẩm có nhắc tới du hành thời gian."

"Mã Lương là chính trị gia và là tướng lĩnh nhà Thục Hán."

"Uyên Mộng Trùng Ôn : ôn lại giấc mộng uyên ương."

"Tên một nhà soạn nhạc và nhạc sĩ biểu diễn đa nhạc cụ."

"Từ này vừa có nghĩa là “Bình thản như không”, vừa có tên của An Nhược ở trong."

"Cụm từ này có nghĩa là khói bếp bảng lảng."

"Từ “Nghien” và “Yên” trong tiếng Trung có phiên âm phát âm gần giống nhau, “Sa Xá Tử Nghien Hồng” lại mang nghĩa rực rỡ, xinh đẹp."

"Người Mosuo không có tục cưới gả mà vẫn duy trì phong tục “tấu hôn” hay còn gọi là “thăm hôn” trong tiếng Mosuo là “sắc sắc”. Nam thanh niên đêm đêm sẽ cưới ngựa sang nhà cô gái ưng ý, leo lên chiếc thang mà cô gái bắc sẵn để vào căn gác của cô. Họ sẽ ở bên nhau suốt đêm nhưng người con trai phải lặng lẽ về nhà trước khi gà gáy sáng."

"Hôn nhân cuối tuần là một kiểu hôn nhân thời kỳ mở cửa, đôi nam nữ tới đăng ký kết hôn, trên pháp luật là vợ chồng, nhưng ngày đi làm từ thứ Hai đến thứ Sáu thì vẫn ở riêng, sống cuộc sống độc thân, chỉ đến cuối tuần mới ở cùng nhau, tận hưởng cuộc sống cuối tuần."

"Nguyên văn: Chúng lý tầm tha thiên bách độ, mạch nhiên hồi đầu, na nhân khước tại đăng hỏa lan san xứ (众里寻他千百度, 蓦然回首, 那人却在, 灯火阑珊处) trích từ bài Thanh ngọc án - Nguyên tịch của Nam Tống Tân Khí Tật."

"Tôn Nhị Nương, tên hiệu Mẫu dạ xoa, là một nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết cổ điển Trung Quốc Thủy Hử. Bà là một trong 72 Địa Sát Tinh của 108 anh hùng Lương Sơn Bạc."

"Theo phong tục tang ma của Trung Quốc, khi người chủ gia đình mất, họ thường đốt theo hình nhân giấy để thể hiện xuống âm phủ người đó vẫn có kẻ hầu người hạ. Còn ngưu quỷ, xà thần chính là quỷ đầu trâu, thần mình rắn đại diện cho người đưa đường dẫn lối, đồng thời cũng là thuật ngữ dùng trong Phật giáo, ý chỉ âm gian có quỷ tốt, thần nhân..."

"Nhân vật trong tiểu thuyết Cuốn theo chiều gió."

"Tên gọi thân mật của Mã Cảnh Đào, một diễn viên nổi tiếng của Đài Loan."

"Cái đê: Một vòng nhỏ bằng kim loại, trên có nhiều lỗ với các kích cỡ khác nhau, dùng để cài kim khi khâu vá. Thường được các nhà thiết kế thời trang sử dụng."

"Tân Tử Yên đã tự đổi tên của mình, từ chữ “Yên” với nghĩa là “làn khói” thành chữ “Yên” với nghĩa là “xinh đẹp”, trong tiếng Trung, hai từ này đồng âm."

"Tên tiếng Anh: Diamonds Are a Girl's Best Friend."

"Tên một bộ phim hoạt hình nổi tiếng của Nhật Bản những năm tám mươi."

"Tên một bộ phim hoạt hình của Trung Quốc sản xuất năm 1984."

"Ca sĩ người Nhật."

"Tiếng Trung phổ thông."

"Một bộ phim của đạo diễn Lý An, nói về một người đồng tính nam từ Đài Loan nhập cư đến Mỹ. Anh cưới một cô gái từ Trung Hoa đại lục để làm vui lòng cha mẹ mình và để cho cô này có được một thẻ xanh."

"Tên một trò chơi được lấy cảm hứng từ một chương trình truyền hình, trong trò chơi bạn sẽ quản lý một đội ngũ phục vụ, chuẩn bị âm nhạc, đồ ăn, bằng tốc độ và chất lượng nhanh nhất."

"Hồng Môn Yến chỉ bữa tiệc diễn ra ở Hồng Môn ngoại ô thành Hàm Dương vào năm 206 trước công nguyên, tham dự bữa tiệc có Hạng Vũ và Lưu Bang. Đây là bữa tiệc bước ngoặt có ảnh hưởng rất lớn đến cuộc chiến Sở Hán. Người đời sau thường dùng cụm từ “Hồng Môn Yến” để chỉ những bữa tiệc không có ý tốt lành."

"Một loại giấy được làm từ tinh bột như khoai lang, lúa mì... dùng để gói các loại kẹo và bánh ngọt, ngăn ngừa đồ ăn dính ra lớp giấy bao ngoài."

"Xuất phát từ thành ngữ “Chó cắn Lữ Động Tân”, có nghĩa là làm ơn mắc oán, ở đây Giang Hạo Dương đang mắng khéo Thẩm An Nhược."

"Vị thánh tình yêu."

"Hay còn được gọi là “Đại bi chú”, là bài chú căn bản để minh họa công đức nội chứng của Đức Quán Tự Tại Bồ Tát."

"Lễ thành lập quốc gia."

"Một loại bánh hình như quả trám, làm bằng gạo nếp và nhân đậu xanh, gần giống bánh chưng của Việt Nam, là món ăn truyền thống trong ngày tết Đoan Ngọ của Trung Quốc."

"Nghĩa bóng ý chỉ ghen tuông. Xuất phát từ điển cố, thời Đường vua Đường Thái Tông muốn lung lạc lòng người đã bắt tể tướng đương thời Phòng Huyền Linh nạp thiếp, nhưng thê tử của ông này ngang ngược can thiệp, không đồng ý. Đường Thái Tông hạ lệnh cho thê tử của Phòng Huyền Linh giữa việc nạp thiếp và uống thuốc độc chỉ được chọn một."

"Phòng phu nhân tính tính cương liệt liền cầm bát thuốc độc uống liền một hơi trước mặt Đường Thái Tông. Đến khi đó Phòng phu nhân mới biết thứ

bà uống không phải rượu độc mà là giấm chua. Từ đó về sau “uống giấm, giấm chua” còn được dùng với nghĩa ghen tuông, đố kỵ."

"A Bát trong tiếng Trung nghĩa là gốc ghếch."

"Tương kính như tân: Tôn trọng, coi nhau như khách."

"(1). Almanach những nền văn minh thế giới - Nhiều tác giả - Tr.1197 - NXB Văn hóa - Thông tin - H.1996."

"[1] Trong mười hai con giáp của Trung Quốc, con thỏ thay thế vị trí của con mèo."

"[6] Thế giới quan, giá trị quan, nhân sinh quan."

"[7] 120 là số gọi cứu thương, 110 là số gọi cảnh sát."

"[2] Hà Tịch nghe nhầm Tây Tây thành Tịch Tịch vì hai từ này đều có âm đọc là xī xī."

"[3] 419 là cách chơi chữ của dân mạng Trung Quốc, nghĩa là tình một đêm."

"[8] Thảo nê mã: Một câu chửi được lưu hành trên mạng, phiên âm của nó giống câu “Đ.m mày”."

"[9] Huyền quan: Khu vực tính từ cửa chính vào phòng khách."

"[4] Thanh giả tự thanh: Người ngay thẳng, trong sạch thì không cần phải tự biện hộ cho mình."

"[5] Làm tình tập thể."

"25. Nguyên văn: public hangings – nghĩa gốc là các cuộc xét xử và treo cổ công khai trong những ngày đầu của nước Mỹ độc lập. Ở đây, tác giả ngụ ý nói đến quyết định loại bỏ các nhân vật quan trọng trong công ty và công bố cho toàn thể nhân viên cùng biết."

"26. Vào đầu thế kỷ XX, tại thành phố New York, ngành kinh doanh ta-xi ngày một phát đạt do nhu cầu tăng cao. Trong đó, Yellow Cab & Hertz là hãng đầu tiên sơn xe ta-xi màu vàng, và đây liền trở thành một ý tưởng đột phá. Đến năm 1967, chính quyền New York quy định tất cả xe ta-xi trong thành phố đều phải sơn màu vàng."

"27. Ở đây tác giả ngụ ý rằng các công ty thường hạ tiêu chí tuyển dụng xuống mức thấp nhất khi khát lao động (chỉ cần không quá vô dụng là được), bất chấp người được tuyển làm việc có hiệu quả không."

"28. Park Avenue là đại lộ lớn tại thành phố New York, gói gọn tuyến giao thông bắc-nam của quận Manhattan. Đây là nơi tập trung nhiều cao ốc văn phòng và nhà ở sang trọng, đắt đỏ nhất New York cũng như cả nước Mỹ (ND)."

"29. Ernst & Young là công ty dịch vụ kiểm toán có trụ sở tại London, Anh Quốc, và là một thành viên của nhóm "Big 4", tức bốn tập đoàn kiểm toán lớn và uy tín nhất thế giới (ba công ty còn lại là PwC, Deloitte và KPMG) (ND)."

"30. Nguyên văn: telecommuter (ND)."

"31. Nguyên văn: Federal Reserve System (viết tắt là FED) (ND)."

"32. Nguyên văn: Securities and Exchange Commission (SEC), là cơ quan thuộc Chính phủ Mỹ, được thành lập năm 1934 với chức năng quản lý thị trường chứng khoán và bảo vệ nhà đầu tư; SEC vốn được tổng thống Franklin D. Roosevelt thành lập để gây dựng lại lòng tin của thị trường sau sự đổ vỡ của thị trường chứng khoán và thời kỳ Đại Suy thoái năm 1929 (ND)."

"33. Merrill Lynch là một trong những ngân hàng lâu đời nhất tại Mỹ, thành lập từ năm 1914 và từng được xem là một trong những "đại gia" của nền tài chính. Tuy nhiên, họ cũng không thoát khỏi cuộc Đại khủng hoảng năm 2008. Trong khi Lehman Brothers, tập đoàn tài chính lớn thứ tư của Mỹ chính thức đệ đơn phá sản vào tháng 9 năm 2008, thì Merrill Lynch được Ngân hàng Hoa Kỳ (Bank of America) thỏa thuận mua lại với giá trị ước tính lên đến 50 tỉ đô-la (ND)."

"34. Viết tắt của câu hỏi Lý do kinh doanh chính đáng để làm điều này là gì?, nguyên gốc là WTGBRFDT, tức What's the good business reason for doing this? (ND)."

"35. Nguyên văn: niche – thị trường hình thành khi có nhu cầu tiềm năng đối với một sản phẩm hoặc dịch vụ chưa được đáp ứng bởi các nhà cung cấp lớn trên thị trường. Một thị trường ngách cũng có thể hình thành khi có một nhóm nhỏ các khách hàng tiềm năng. (ND)."

"36. Tiểu thuyết hư cấu ra đời năm 1859 của nhà văn nổi tiếng Charles Dickens, tái hiện cuộc sống và nét tương đồng của hai thành phố Paris và

London (ND)."

"37. Madame Defarge là một nhân vật phản diện được đề cập đến trong tiểu thuyết A Tale of Two Cities. Điều đặc biệt ở nhân vật này là bà ta luôn đan và những mẫu đan mã hóa tên của những người sẽ bị giết hại (ND)."

"38. Nguyên văn: Why did the accountants cross the road? – câu hỏi bắt nguồn từ thành ngữ Why did the chicken cross the road?, tức “Vì sao con gà bước qua đường?”. Câu trả lời là: “Vì nó muốn sang bên kia đường”. Ở đây, tác giả muốn nêu lên một câu hỏi khiến người nghe tưởng như phải có một câu trả lời hóc búa, nhưng đáp án thực ra lại rất đơn giản và hiển nhiên (ND)."

"39. Polonius là một nhân vật trong vở kịch Hamlet của đại văn hào Shakespeare, được xây dựng với tính cách khá đặc trưng. Ông ta luôn tìm cách che đậy sự ngu xuẩn của bản thân bằng ngôn từ có vẻ sâu sắc và thông thái. Polonius tin vào sự cẩn trọng và sáng suốt của mình, cho rằng thế là khôn nhưng hóa ra rất dại, vì cuộc đời thông thái hơn ông ta. Polonius kết thúc cuộc đời với một kết cục bi thảm, chính ông là thủ phạm gây ra cái chết cho bản thân và cả gia đình. Không phải ngẫu nhiên mà Shakespeare đã để cho Hamlet gọi Polonius là “đồ khom già ngu xuẩn” (ND)."

"40. Rip Van Winkle là nhân vật trong truyện ngắn cùng tên của nhà văn Mỹ Washington Irving. Trong truyện, ông bị chuốc rượu và say đến mức ngủ quên; khi tỉnh dậy, ông phát hiện đã 20 năm trôi qua (ND)."

"41. MIT: viết tắt của Massachusetts Institute of Technology, tức Viện Công nghệ Massachusetts, một viện đại học nghiên cứu tư thực hàng đầu tại Mỹ. Được thành lập năm 1861 tại Cambridge, bang Massachusetts, MIT nổi tiếng nhờ hoạt động nghiên cứu và giáo dục trong các ngành khoa học vật lý, kỹ thuật, sinh học, kinh tế học, ngôn ngữ học và quản lý. MIT ban đầu nhấn mạnh đến các ngành công nghệ ứng dụng ở bậc đại học và sau đại học, và chính điều này giúp tạo nên sự hợp tác gần gũi giữa trường với các công ty công nghiệp (ND)."

"42. Nguyên văn: sacred cow, tức con bò thiêng, chỉ những thể chế hoặc cá nhân được bênh vực một cách vô lý, không ai dám động đến (liên tưởng đến hình ảnh con bò thiêng trong tín ngưỡng Hindu) (ND)."

"43. Nguyên văn: reinventing the wheel, tức sáng chế lại bánh xe, chỉ việc làm thừa thãi không cần thiết (ND)."

"44. Madwoman of Chaillot (tạm dịch: Người đàn bà điên ở Chaillot) là vở kịch châm biếm của soạn giả người Pháp Jean Giraudoux, được viết vào năm 1943. Câu chuyện kể về một người phụ nữ lập dị sống ở Paris và đấu tranh chống lại các thế lực cố áp đặt đạo đức giáo điều khắt khe lên cuộc sống của bà (ND)."

"45. Một nhà sản xuất xe hơi Nhật Bản (ND)."

"46. Nguyên văn: Material Requirement Planning – hệ thống lên kế hoạch yêu cầu vật liệu (ND)."

"47. Nguyên văn: spaghetti diagram, tức kiểu sơ đồ kết nối nhiều giai đoạn hoặc bộ phận của một quy trình với nhau, nhằm xác định các điểm chồng chéo trong quy trình và tìm ra cách cải thiện (ND)."

"48. Công ty dotcom là công ty thực hiện phần lớn việc kinh doanh trên mạng Internet, thường thông qua một trang web có sử dụng phổ biến tên miền cấp cao “.com” (ND)."

"49. Thung lũng Silicon trước đây ám chỉ đến độ tập trung cao độ của các ngành công nghiệp liên quan đến công nghệ bán dẫn và công nghệ vi tính ở khu vực thung lũng Santa Clara, nằm ở cực Nam của vịnh San Francisco, bang California. Sau này nó dần trở thành cái tên hoán dụ cho tất cả các công ty công nghệ cao trong khu vực này (ND)."

"50. Mad Hatter là nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết Alice lạc vào xứ thần tiên của nhà văn Lewis Carroll. Tên gọi “Mad Hatter” có ý nghĩa là gã làm nón điên khùng. Thật vậy, nhân vật này được khắc họa với ngoại hình, tính cách lẫn lối suy nghĩ khá lập dị, cầu kỳ và không thuộc về thế giới này. Trong truyện, ông ta thường xuyên tổ chức những buổi tiệc trà mà ở đó ông thể hiện những điều điên rồ, đưa ra những câu đố rối rắm và khó hiểu (ND)."

"51. hyperlink là liên kết ẩn dưới một từ hoặc cụm từ nội dung trên Web, khi nhấp vào sẽ chuyển đến một địa chỉ mới (ND)."

"52. Tác giả dùng lối nói ẩn dụ, hàm ý rằng những lời ngụy biện trên đã khiến mọi người hoài nghi ngay cả những điều hiển nhiên nhất (ND)."

"53. Nguyên văn: The Godfather, bộ phim hình sự sản xuất năm 1972 dựa trên tiểu thuyết cùng tên của nhà văn Mario Puzo, do Francis Ford Coppola làm đạo diễn (ND)."

"54. Loại gậy golf có đầu gậy to và cứng nhất, chuyên được dùng để phát bóng (ND)."

"55. Iosif Vissarionovich Stalin (1878-1953) là nhà cách mạng Bolshevik, là lãnh đạo tối cao của Liên bang Xô Viết từ giữa thập niên 1920 đến 1953. Đây là một nhân vật lịch sử gây nhiều tranh cãi bởi cách đàn áp tàn bạo các phe đối lập của ông (ND)."

"56. Nguyên văn: "Scotty, beam me up" là câu nói đến từ loạt phim Star Trek. Scotty là một nhân vật phụ trách vận chuyển chuyên sử dụng phép đột thố để đi từ nơi này đến nơi khác trong tích tắc. Trong phim, cụm từ "Scotty, beam me up" được sử dụng để nhân vật bắt đầu thực hiện phép đột thố. Tác giả muốn nhấn mạnh rằng ông chỉ muốn rời khỏi nơi đó ngay lập tức (ND)."

"57. Nguyên văn: lean, có nghĩa là "thon gọn", hay nghĩa bóng là "tinh gọn" (ND)."

"58. Theo Kinh Thánh, Goliath là một dũng sĩ người Philistines có thân hình to lớn và sức mạnh phi thường. Không ai địch nổi Goliath. Nhưng David, một tráng sĩ trẻ người Israel đã xung phong đọ sức với Goliath. Trái với Goliath, David nhỏ bé nhưng lại rất nhanh trí và khéo léo. Anh đã dùng mưu để chặt đầu Goliath bằng chính thanh gươm của hắn (ND)."

"59. Cựu Thế Giới: bao gồm các lãnh thổ được người châu Âu biết đến trước khi Christopher Columbus phát hiện ra châu Mỹ vào năm 1492, bao gồm châu Âu, châu Á và châu Phi (gọi chung là đại lục Á-Phi-Âu) và các đảo, quần đảo xung quanh (ND)."

"1. Khu vực thuộc châu Đại Dương, bao gồm các nước Úc, New Zealand, New Guinea và các đảo khác ở nam Thái Bình Dương (ND)."

"2. S&P 500 (hay Standard & Poor 500): chỉ số cổ phiếu dựa trên cổ phiếu phổ thông của 500 công ty có vốn hóa thị trường lớn nhất được niêm yết trên sàn chứng khoán NYSE (Sở giao dịch chứng khoán New York) hoặc NASDAQ (Sàn chứng khoán Hoa Kỳ) (ND)."

- "3. Nguyên văn: sex appeal – ở đây, tác giả có ý muốn nhấn mạnh tiêu chí hấp dẫn, lôi cuốn ở các công ty được chọn làm hình mẫu (ND)."
- "4. Viết tắt của Return on Equity (ND)."
- "5. Viết tắt của Return on Assets (ND)."
- "6. Cuốn sách đã được Alpha Books xuất bản tại Việt Nam (ND)."
- "7. Nguyên văn: North America Free Trade Agreement – Hiệp định này được ký kết ngày 12 tháng 8 năm 1992 giữa ba nước Canada, Hoa Kỳ và Mexico, với mục đích tạo điều kiện thương mại thuận lợi giữa ba quốc gia khối Bắc Mỹ này (ND)."
- "8. Nguyên văn: railcar – một loại phương tiện chạy trên đường ray, có kích thước bằng một toa tàu hỏa, thường dùng để vận chuyển hàng hóa hay sửa chữa đường ray (ND)."
- "9. Nguyên văn: B.S. meter – tiếng lóng xuất phát từ một ứng dụng giống như một chiếc máy đo gắn với các nội dung trên Internet. Người đọc dùng nó để nhận xét nội dung từ “chân thật” cho đến “hoàn toàn bịa đặt”. Ở đây, tác giả ngụ ý rằng ông đang đánh giá xem lời chia sẻ của Tindall có trung thực hay không."
- "10. Bảng xếp hạng 500 công ty lớn nhất Hoa Kỳ theo tổng thu nhập, do tạp chí Fortune bầu chọn (ND)."
- "11. Nguyên văn: ...the last one with a load of doughnut or free tickets to a ballgame – ý ẩn dụ về những người đến xem thể thao trẻ, nhưng thường được miễn phí vé và có nhiều thức ăn nhẹ kèm thêm (ND)."
- "12. Union Pacific và Santa Fe là các hãng đường sắt lớn tại Hoa Kỳ. Santa Fe có trụ sở tại bang New Mexico, còn Union khai thác các tuyến đường giữa thành phố Chicago (bang Illinois) và New Orleans (bang Louisiana) (ND)."
- "13. Nguyên văn: angel capitalist – chỉ những cá nhân giàu có đủ khả năng cấp vốn thành lập cho một doanh nghiệp. Đổi lại, họ sẽ có quyền sở hữu một phần công ty."
- "14. Krona: đơn vị tiền tệ của Thụy Điển; 1 krona tương đương khoảng 2.623 đồng Việt Nam (ND)."

"15. Nguyên văn: CYA, viết tắt của Cover Your Ass, chỉ tâm lý lo sợ và bưng bít mọi lỗi lầm của mình, hoặc chỉ biết lo cho bản thân khi có tình huống bất lợi (ND)."

"16. David Copperfield (1956-) là ảo thuật gia người Mỹ nổi tiếng với nhiều trò ảo thuật huyền bí và luôn gây bất ngờ cho khán giả. Ông là ảo thuật gia thành công nhất thế giới về mặt thương mại, với hơn 1 tỉ đô-la thu được từ biểu diễn. Những màn ảo thuật đặc sắc nhất của ông bao gồm làm biến mất cả đoàn tàu có người ngồi, đi xuyên qua Vạn Lý Trường Thành và đặc biệt là làm biến mất tượng Nữ thần Tự do vào năm 1983 (ND)."

"17. Roy Horn và Siegfried Fischbacher là thành viên của nhóm ảo thuật người Mỹ gốc Đức Siegfried & Roy, nổi tiếng với những màn ảo thuật cùng hổ trắng và sư tử trắng. Nhóm biểu diễn từ năm 1990 và ngưng hoạt động vào năm 2003 sau tai nạn của Roy Horn khi biểu diễn cùng một con hổ trắng (ND)."

"18. Standard & Poor's là công ty dịch vụ tài chính Mỹ trực thuộc McGraw-Hill, đồng thời là một trong ba cơ quan xếp hạng tín dụng lớn và uy tín nhất thế giới (bên cạnh Moody's và Fitch Ratings) (ND)."

"19. Super Bowl: trận chung kết giải Vô địch Bóng bầu dục Quốc gia Hoa Kỳ (National Football League – NFL), diễn ra hằng năm giữa hai đội vô địch giải miền Đông và miền Tây nước Mỹ. Trong nhiều năm, đây là chương trình được theo dõi nhiều nhất trên truyền hình Mỹ (ND)."

"20. Hiếm có điều gì khiến tôi căm ghét hơn có ai đó sử dụng tư liệu gốc của mình mà không thừa nhận nguồn. Từ lần đầu nghe câu chuyện này vài năm về trước, tôi đã bỏ ra hàng giờ cố gắng truy ra nguồn gốc, nhưng không có kết quả. Vì vậy, tôi xin gửi lời cảm ơn và cáo lỗi chân thành của mình đến tác giả."

"21. Viết tắt của Management Information Systems."

"22. Nguyên văn: bad apples, chỉ những người gây ảnh hưởng xấu trong nhóm, cần bị loại bỏ."

"23. Taj Mahal là ngôi đền và lăng tẩm tại Ấn Độ, được xây dựng từ năm 1632. Đây là kiến trúc nguy nga được xem là hình mẫu và mang phong

cách tổng hợp của kiến trúc Ba Tư, Thổ Nhĩ Kỳ, Ấn Độ và Hồi giáo. Đến năm 1983, đền được UNESCO công nhận là di sản thế giới."

"24. Hercules là vị anh hùng trong thần thoại Hy Lạp cổ, là con trai của thần Zeus, vua của các vị thần ngự trị trên đỉnh Olympus. Tên tuổi của chàng gắn liền với 12 kỳ công hiển hách, tượng trưng cho sức mạnh chinh phục thiên nhiên của con người thời xưa. Trong số 12 kỳ công, Hercules phải dọn sạch chuồng gia súc của Augeas."

"Nếu quan tâm đến việc khởi tạo một trang cá nhân hay bản tin định kỳ, hoặc đang không hài lòng với trang tin mà mình có, hãy tham khảo một người bạn của tôi, Marcus Sheridan, hay còn gọi là Sư tử kinh doanh (www.thesaleslion.com). Bạn sẽ có những gì mình cần. Marcus sẽ không chỉ giúp bạn cách để chia sẻ thông tin hữu ích một cách hiệu quả mà còn thu hút thêm những khách hàng phù hợp hơn, lý tưởng hơn từ các nguồn có thể bạn không ngờ tới (như Google chẳng hạn)."

"Nếu bạn có thể sử dụng một vài ý tưởng để tổ chức một bữa tiệc tối với đông người tham dự như vậy, tôi khuyên bạn nên đọc cuốn (Host a Dinner Party That Gets Everyone Talking) Tổ chức một bữa tiệc tối mà ai cũng phải nhắc đến, một cuốn sách điện tử miễn phí của Michelle Welsh, người sáng lập của Project Exponential."

"Trong trường hợp của tôi, sự thành công từ nhóm khởi đầu này đã dẫn tới việc thành lập một cộng đồng kết nối hẹp ở Washington, DC, gọi là lực lượng nòng cốt, do tôi và vợ, Melanie, đồng sáng lập. Tại thời điểm viết cuốn sách này, cộng đồng có hơn 100 giám đốc điều hành và chủ doanh nghiệp là thành viên và bắt đầu mở rộng tới các thành phố khác."

"Đây là một thuật ngữ do bậc thầy kết nối Chris Brogan đưa ra. Ông đã nêu nó ra trong một bài viết trên trang cá nhân, "Tạo ra khả năng tiếp cận cũng quan trọng như học tập và kiếm sống vậy." Chris luôn có những lời khuyên chí lý về kết nối và xây dựng những mối quan hệ. Hiện nay ông chủ yếu viết cho tờ Owner Magazine (do ông sáng lập)."

"Người muốn cho đi (Go-giver) là một thuật ngữ do Bob Burg và John Mann đưa ra trong cuốn sách kinh điển The Go-Giver: A Little Story about a Powerful Business Idea - Người muốn cho đi: Một câu chuyện nhỏ về

một ý tưởng kinh doanh mạnh mẽ - . Nó có nghĩa là gia tăng giá trị cho người khác bằng cách giúp họ một cách có ý nghĩa, đồng thời giúp bạn cảm thấy hạnh phúc hơn và cải thiện cuộc sống của bạn."

"Cuốn sách yêu thích của tôi về gặp gỡ mọi người và mở rộng quan hệ trên Twitter là The Tao of Twitter - Đạo Twitter - của tác giả Mark Schaefer. Dù bạn mới thử nghiệm với Twitter lần đầu tiên hay đã dùng nó nhiều năm qua, cuốn sách này vẫn là một tài liệu tham khảo vô giá."

"(*) Tác giả muốn nhắc đến các danh nhân: nhà thơ, nhà soạn kịch William Shakespeare (1564-1616); nhạc sĩ Ludwig van Beethoven (1770-1827); nhà vật lý, toán học và thiên văn học Isaac Newton (1642-1727)."

"(1) Đây là một lễ của Thiên Chúa giáo, tổ chức hàng năm vào Chủ nhật sau lễ Phục sinh."

"(*) Pierre-Auguste Renoir (1841-1919): Họa sĩ người Pháp, là một trong những họa sĩ hàng đầu của trường phái Ấn tượng. Với 60 năm sáng tác, ông để lại 6.000 tác phẩm và thành quả này được coi là rất phong phú, chỉ đứng sau các công trình của Pablo Picasso."

"(*) Paul Cézanne (1839-1906): Họa sĩ người Pháp, được coi là cha đẻ của hội họa hiện đại, có tác động sâu sắc đến nhiều họa sĩ tài năng khác ở thế kỷ XX."

"(**) Richard Cory: Tên một nhân vật trong tác phẩm cùng tên của Edwin Arlington Robinson (1869-1935), nhà thơ xuất sắc nhất thế kỷ XIX của Mỹ. Richard Cory là chân dung điển hình và ám đạ về một người giàu có nhưng bế tắc, cuối cùng phải tự kết liễu đời mình."

"(*) Thằn lằn ngón cánh: Một loài bò sát biết bay thuộc kỷ Jura đã bị tuyệt chủng."

"(*) George Washington (1732-1799): Tổng thống đầu tiên của Hoa Kỳ, nắm quyền từ 1789 đến 1797."

"(*) Paul Gauguin (1848-1903): Danh họa Pháp, sống ở Tahiti từ năm 1891 đến 1901, thời gian ông sáng tác sung sức nhất và để lại nhiều kiệt tác hội họa."

"(*) G. O'Keeffe: Nữ họa sĩ rất nổi tiếng với những họa phẩm mô tả về hoa và những phong cảnh thuộc vùng đất sa mạc Tây Nam nước Mỹ."

"Thích Nhất Hạnh: Thiền sư người Việt Nam đang sinh sống ở Pháp, tên thật là Nguyễn Xuân Bảo, sinh năm 1926 tại Thừa Thiên - Huế. Ông xuất gia vào phái Thiền tông năm 16 tuổi. Ông đã xuất bản trên 100 cuốn sách, trong đó có khoảng 40 cuốn bằng tiếng Anh, từng được đề cử giải Nobel Hòa bình năm 1967."

"Henry Bergson (1859-1941): Nhà văn, nhà triết học người Pháp. Ông là một trong những nhà triết học lớn của thế giới, đoạt giải thưởng Nobel Văn học năm 1927."

"(*) Cá pecca: Một loại cá thuộc họ cá rô, sinh trưởng ở hầu hết các loại sông suối."

"(**) Chim choi choi: Một loài chim có chân dài, đuôi ngắn, sống ở vùng đầm lầy gần biển."

"(1) Ulysses S. Grant: Vị tổng thống thứ 18 trong lịch sử nước Mỹ, nhiệm kỳ 1869-1877."

"(2) Little Bighorn: Trận chiến giữa chính quyền Mỹ và các thổ dân da đỏ, diễn ra vào năm 1876."

"(3) Loch Ness: Một hồ lớn và sâu tại cao nguyên Scotland, có bề mặt cao hơn mực nước biển 15,8 m. Hồ này nổi tiếng về huyền thoại củ a “Quái vật hồ Loch Ness”."

"1. Trong bài luyện tập với giáo cụ chuông này, số lần luyện tập được lặp đi lặp lại nhiều nhất là 200 lần ."

"2. Không khí yên tĩnh kiểu này là một ưu điểm nổi bật nhất trong phương pháp dạy học của bà Maria Montessori, đã được rất nhiều trường học áp dụng và cũng là một trong số những thành công tiêu biểu cho tinh thần Maria Montessori. Thông qua ảnh hưởng của bà, “sự yên lặng cố định” đã thấm nhuần vào những biểu hiện của công chúng trong trật tự chính trị và xã hội."

"1. G. Ferreri, Dạy viết chữ: cách dạy của giáo sư Maria Montessori, thông báo cách điều trị bằng dạy học – y học liên quan đến trẻ em khiếm khuyết của Hội liên hiệp Rome, 1.4 (Rome, tháng 10 năm 1907)."

"2. Tổng kết tọa đàm về dạy học của giáo sư Montessori, năm 1900, công ty in Rome, P. 46, số nhà 62, đại lộ ...: (Đọc viết mang tính tự phát)."

"1. Trong “ngôi nhà trẻ thơ” đầu tiên có rất nhiều đồ chơi, nhưng hiện tại, mỗi quan tâm đến đồ chơi của chúng tôi đã giảm đi nhiều, bởi vì kinh nghiệm cho thấy, trẻ em không hề tìm kiếm đồ chơi."

"2. Tại những nơi có xây dựng “ngôi nhà trẻ thơ”, cũng đã xây dựng được trường tiểu học sử dụng phương pháp dạy học của Maria Montessori. Mấy cuốn sách tôi viết đã tiến hành mô tả phương pháp giáo dục của những trường học này, đặc biệt là bộ sách gồm hai cuốn mang tên Phương pháp dạy học Montessori cao cấp."

"1. Leopoldo Fregoli: Diễn viên người Ý, trong một buổi diễn đã từng thay tới 60 lần trang phục. Hội chứng Fregoli là một hiện tượng hiếm gặp của não bộ con người, khiến người bệnh bị ảo giác và tin rằng những người xung quanh mình đang mang khuôn mặt của một người luôn thay đổi dáng vẻ hoặc đang cải trang."

"1. Tức giáo dục một cách khoa học, phát triển giáo dục trên nền tảng khoa học."

"2. Thuyết cơ giới: quan điểm triết học quy tất cả các hình thức vận động phức tạp khác nhau về chất của thế giới về một hình thức vận động đơn giản nhất - vận động cơ học."

"3. Đề cập đến khen thưởng và trừng phạt, chúng ta không muốn làm giảm giá trị ý nghĩa cơ bản của nó đối với giáo dục. Đây là một phần trong bản chất của con người, nhưng phải kiểm tra tình trạng nó bị lạm dụng và xuyên tạc, và không để chúng trở thành một phương tiện để phá huỷ. Trong thực tế, những hiểu biết thông thường cho chúng ta thấy rằng, khi tâm hồn được sự đam mê soi sáng thì khen thưởng và trừng phạt gần như trở thành một phương tiện để tìm hiểu một công việc là tốt hay xấu, đáng được sự khen ngợi hoặc là đáng bị khiển trách. Vì vậy, về mặt ý nghĩa nhất định mà nói, thưởng phạt và công việc là hai vấn đề không thể tách rời, giống như nhân và quả không thể tách rời, đạo đức cao thượng hay thấp hèn không thể tách rời với hành vi của con người."

"1. Hiện nay, phương pháp này đã được phát triển rộng và phổ biến, được áp dụng thử nghiệm đối với lứa tuổi tiểu học, được miêu tả thành phương pháp “tự giáo dục trong trường tiểu học”. Gần đây, nó lại được mở rộng

đến giáo dục cho trẻ từ sơ sinh đến 9 tuổi. Thậm chí một số học sinh năm đầu trung học cơ sở cũng sử dụng phương pháp của bà Maria Montessori, và nhận được sự tán thành của công chúng."

"2. Pestalozzi: Nhà giáo dục học Thụy Sĩ, sáng lập cô nhi viện, trường tiểu học..."

"3. Édouard Séguin: Nhà giáo dục người Pháp."

"4. Ezekiel là người vốn có sức tưởng tượng phong phú và lòng tin kiên định. Khá nhiều những hiểu biết sâu sắc của ông đều mượn sự tưởng tượng khác thường để biểu đạt. Thông tin của ông thường lấy hành động mang tính tượng trưng để thể hiện. Ezekiel coi trọng sự đổi mới của nội tâm và tâm hồn, nhấn mạnh mỗi một người phải có trách nhiệm đối phó với hành vi tội lỗi của bản thân, đồng thời tuyên bố ông luôn ấp ủ hi vọng quốc gia phục hưng trở lại. Ông gánh vác hai nhiệm vụ tiên tri và điều khiển, cho nên ông đặc biệt quan tâm đến việc thiêng liêng, trong sạch."

"5. Preyer: Nhà Sinh lí học và Tâm lí học thực nghiệm người Đức."

"1. Émile Jaques-Dalcroze: Nhạc sĩ xuất chúng nửa đầu thế kỉ XX, sinh ra tại Áo, bố mẹ là người Thụy Sĩ. Ông đã cùng với các cộng sự của mình hình thành nên một số ý tưởng về giáo dục âm nhạc mà sau này trở thành phương pháp Dalcroze."

"2. Lucius Quinctius Cincinnatus: Nhà chính trị Rome cổ đại, từng là quan chấp chính của Rome cổ, là thánh nhân trong truyền thuyết – hoá thân của phẩm đức và ý chí. Theo truyền thuyết lịch sử, Cincinnatus bị đẩy đi làm quan chấp chính, cứu viện cho quân đội Rome bị người Aequy vây khốn ở núi Mt. Algidus. Khi nhận được mệnh lệnh này, ông đang canh tác trên nông trang nhỏ của mình. Sau đó, trong một ngày, Cincinnatus đã đánh bại quân địch. Khi Rome ca khúc khải hoàn, Cincinnatus chỉ cho phép mình nắm quyền lãnh đạo thời kì Rome chiến đấu để vượt qua nguy hiểm, nguy hiểm vừa được giải quyết xong, ông bèn từ chức để trở về với nông trang của mình."

"1. Sau khi những người khác đều đã thử và thất bại trước câu đố này, Columbus bèn đập giập phần đáy của quả trứng gà rồi xếp nó dựng lên, như vậy quả trứng có thể dễ dàng xếp đứng một cách vững chắc."

"2. 1 inch = 2.54 cm"

"3. 1 ounce = 28,3 gam"

"1 Itarard (1774-1838): Bác sĩ người Pháp, được biết đến như nhà giáo dục của những người bị câm điếc. Ông có nhiều thành tựu trong việc nghiên cứu về thính giác của những người câm điếc."

"1 Jean-Jacques Rousseau (1712 – 1778), sinh tại Geneva, là một nhà triết học thuộc trào lưu Khai sáng có ảnh hưởng lớn tới Cách mạng Pháp 1789, sự phát triển của lý thuyết xã hội, và sự phát triển của chủ nghĩa dân tộc. Johann Heinrich Pestalozzi (1746 - 1827), là nhà cải cách giáo dục người Thụy Sĩ. Ông thành lập một số tổ chức giáo dục trong cả hai khu vực nói tiếng Pháp và tiếng Đức của Thụy Sĩ. Friedrich Wilhelm Fröbel (hoặc Froebel) (1782 - 1852), người Đức, là học trò của Pestalozzi người đã đặt nền tảng cho giáo dục hiện đại dựa trên sự thừa nhận rằng trẻ em có nhu cầu đặc biệt và khả năng. Ông đã tạo ra khái niệm về “mẫu giáo”. Ông cũng phát triển các đồ chơi giáo dục được gọi là Quà tặng Froebel."

"1 Ở đây ý nói đến lớp học Montessori"

"1 Dante (1265-1321): Nhà thơ, nhà thần học người Ý, tác giả của hai kiệt tác La Divina Commedia (Thần khúc) và La Vita Nuova (Cuộc đời mới)."

"1 Colombo phát hiện ra lục địa mới và trở thành người anh hùng của Tây Ban Nha. Nhưng có những kẻ không phục ông và nói rằng, đó chẳng phải điều gì mới mẻ. Ông bèn cầm một quả trứng gà luộc lên và thách mọi người xem ai có thể làm cho quả trứng đứng thẳng. Không ai làm được. Colombo cầm quả trứng lên và gõ nhẹ một đầu, đặt phần lõm xuống bàn và quả trứng đứng thẳng. Đó là một việc đơn giản, vấn đề là không ai nghĩ ra điều đó."

"Người Cro-Magnon là tên gọi từng được sử dụng để chỉ những con người hiện đại đầu tiên, sống vào cuối thời đại đồ đá cũ ở châu Âu, khoảng 50.000 cho đến 10.000 năm trước đây."

"Một cuốn sách nổi tiếng khác của tiến sĩ Maria Montessori: Những năm thơ ấu và bí mật."

"Hiệp hội Montessori Rome thiết kế giáo trình riêng dành cho những “người giúp đỡ” trẻ trong giai đoạn 1 tuổi."

"Ví dụ chứng minh rằng trước khi có thể nói được, trẻ đã có thể nghe hiểu những lời nói của người lớn, có thể tham khảo cuốn sách Bí mật của trẻ."

"Trong cuốn Bí mật thời thơ ấu, độc giả có thể tìm thấy rất nhiều ví dụ có liên quan đến phương diện này."

"1 Dạy trẻ biết đọc sớm được dịch ra 19 thứ tiếng đã được Thái Hà Books mua bản quyền và xuất bản tại Việt Nam."

"1 Dạy trẻ về thế giới xung quanh đã được Thái Hà Books mua bản quyền và xuất bản."

"1 Con người theo phân loại học là Homo Sapiens. Tiếng Latinh nghĩa là 'người thông thái' hay 'người thông minh'."

"1 Trong cuốn này BTV sẽ Việt hóa một số phần để phù hợp với phụ huynh và trẻ em Việt Nam."

"Nguyên văn: $A * M = P$ ("Ability" x "Motivation" = "Performance") (ND)."

"Nguyên văn: managerial grid - còn gọi là lưới quản lý Blake-Mouton do Robert Blake và Jane Mouton phát triển vào thập niên 1960. Ma trận này dựa trên hai tiêu chí là "coi trọng mong muốn của nhân viên" và "đề cao kết quả công việc" với mức độ cao hoặc thấp, từ đó hình thành bốn phong cách quản lý thể hiện trên bốn góc phần tư (ND)."

"Viết tắt của continuous and never-ending improvement (ND)."

"Nguyên văn: Just do it - khẩu hiệu của hãng thể thao Mỹ Nike (ND)."

"1 ao-xơ (ounce) = 28,35 gram (ND)."

"Vince Lombardi (1913-1970) là cầu thủ, huấn luyện viên kiêm giám đốc bóng bầu dục huyền thoại người Mỹ. Ông nổi tiếng với cương vị huấn luyện viên của đội Green Bay Packers vào thập niên 1960, khi dẫn dắt đội này giành năm chức vô địch quốc gia trong vòng bảy năm, trong đó có ba chức vô địch liên tiếp, thêm vào đó là hai chức vô địch Super Bowl vào các năm 1966, 1967 (ND)."

"Peter Ferdinand Drucker (1909-2005) là chuyên gia tư vấn quản trị hàng đầu thế giới. Ông được coi là cha đẻ của ngành quản trị kinh doanh hiện đại, là tác giả nhiều cuốn sách quản lý nổi tiếng. Tạp chí Financial Times đã bình chọn ông là một trong 4 nhà quản lý bậc thầy của mọi thời đại (cùng với Jack Welch, Philip Kotler và Bill Gates) (ND)."

"Một món ăn vùng Nam Ấn, gồm khoai tây luộc, hành tây chiên và gia vị."

"Một kiểu câu cửa miệng của người Ấn Độ, giống như “anh bạn”."

"Trong hệ thống số đếm của Ấn Độ, Pakistan, Bangladesh, Nepal và Sri Lanka, lakh dùng để đếm đơn vị hàng 100.000, chẳng hạn 150.000 rupee thì được gọi là 1,5 lakh rupee, được viết là 1,50,000. 1 lakh xấp xỉ 2.250 USD."

"Cuốn sách đã được Alpha Books phát hành năm 2011."

"Học viện Kinh tế London."

"Danh từ chỉ những thứ liên quan đến trường học."

"Những chữ cổ tình để sai cho phù hợp với cách nói trong nguyên văn."

"Chơi chữ. Trong nguyên văn là “Stag”, nghĩa là một bữa tiệc chỉ có đàn ông đi với nhau, không dẫn theo phụ nữ. Ngoài ra, từ này còn có nghĩa là hươu, nai đực. Đối với loài hươu xạ, những con đực có thể tiết ra mùi xạ hương nhằm thu hút những con cái."

"Một bộ phim của Ấn Độ, phát hành năm 2009, đạo diễn Anurag Kashyap."

"Môn cricket, phổ biến tại nhiều quốc gia trong cộng đồng khối Thịnh vượng chung Anh."

"Những trận đấu cricket giữa Ấn Độ và Pakistan."

"ICQ LLC là một chương trình nhắn tin khẩn cấp trên máy tính, được công ty Mirabilis của Israel phát triển và phổ biến lần đầu tiên, sau được America Online (AOL) mua lại, và kể từ 4/2010 thuộc sở hữu của Mail.Ru Group."

"Mohammad Azharuddin sinh ngày 08/2/1963, là một chính trị gia Ấn Độ kiêm cựu cầu thủ cricket. Ông là một cầu thủ cricket tài năng và là đội trưởng đội cricket Ấn Độ trong những năm 1990."

"Test Matches: Loạt trận đấu thử nghiệm giữa các đội đại diện quốc gia theo quyết định của Hội đồng Cricket Quốc tế (ICC)."

"Một loại bánh như su kem."

"Chakra: Từ nguyên thủy trong tiếng Sanskrit cakra mang ý nghĩa là “bánh xe” hay “vòng tròn”, đôi khi được dùng để chỉ “bánh xe của luân hồi”, đôi khi còn được gọi là Luân xa theo âm Hán Việt."

"Chữ “thiếu số” ở đây được dùng với nghĩa “dành cho một nhóm nhỏ” đối tượng nào đó; cụ thể ở đây, Alma Mater kinh doanh những sản phẩm dành cho trường học nói chung."

"Trong nguyên văn là FCD (First Class with Distinction)."

"Một thứ lễ vật qua đó gửi lời cầu nguyện tới các vị thánh thần."

"Một nghi lễ tôn giáo Hindu."

"Một diễn viên điện ảnh Ấn Độ (sinh năm 1938)."

"Mã pin dành cho những người sử dụng Blackberry để add vào danh bạ."

"Rickshaw: Loại xe nhẹ, hai bánh, có mui, dùng ở Ấn Độ và vùng Viễn Đông, do một hoặc nhiều người kéo."

"Nguyên gốc Enthu cutlet: một từ đặc trưng của Bangalore, chỉ một người quá sôi nổi, bận tâm đến quá nhiều thứ, kiểu như đến một nhà hàng trước bất cứ ai khác, làm một bữa tiệc chẳng vì cái gì hay nhân bất cứ dịp gì, hay thậm chí là cách 2 giờ lại cập nhật status trên Facebook một lần. Ở đây người dịch chọn cách gọi “mỡ làng” cho gần gũi và dễ hiểu với bạn đọc Việt Nam."

"Permanent Account Number – Số tài khoản vĩnh viễn."

"Gulab jamun: Món bánh sữa kiểu Ấn Độ."

"Thường được dùng để ám chỉ những người đến từ Kerala, Ấn Độ."

"“Buck” trong nguyên văn, tiếng lóng nghĩa là đồng đô la."

"Cách gọi “dì” thể hiện mối quan hệ thân thiết như chị em giữa mẹ và một người bạn gái của mẹ."

"Tạp chí đàn ông, gồm các bài viết về lối sống đô thị, tranh ảnh khiêu dâm thậm chí ở mức nặng hơn cả tờ Playboy."

"G.I.Joe là tên một trò chơi chiến thuật theo lối chơi turn-based trên điện thoại di động."

"Lấy từ nhan đề bài hát Why This Kolaveri Di ? (tiếng Anh: Why This Muderous Rage, Girl?) Đây là ca khúc chủ đề trong bộ phim tâm lý tội phạm của Ấn Độ năm 2012."

"Front-end và back-end là các thuật ngữ thường sử dụng trong lĩnh vực phát triển phần mềm, chỉ các giai đoạn bắt đầu và kết thúc của một quá trình xử lý. Front-end là phần tương tác trực tiếp với người sử dụng, cụ thể

là hệ thống các giao diện người dùng (GUI). Back-end gồm có các thành phần để xử lý các thông tin từ Front-end, thông tin chỉ việc tương tác với DBMS (hệ quản trị dữ liệu)."

"Chơi chữ "Mater" (trong tên công ty) với chữ "matters" (với nghĩa: việc có ý nghĩa, chuyện quan trọng)."

"Graduate Management Admission Test: một bài đánh giá tiêu chuẩn được sử dụng như một bài kiểm tra đầu vào cho các chương trình học MBA hay các chương trình quản trị khác trên đại học."

"Thủ phủ của bang Tamil Nadu và là thành phố lớn thứ 4 của Ấn Độ."

"Một trong những nhà cung cấp dịch vụ nghề nghiệp lớn nhất thế giới và là một trong Bốn ông lớn ngành kiểm toán, cùng với PricewaterhouseCoopers (PwC), Ernst & Young và Deloitte Touche Tohmatsu (Deloitte). Trụ sở chính của công ty được đặt tại Amstelveen, Hà Lan. KPMG có hơn 136.500 nhân viên trên toàn thế giới và cung cấp dịch vụ nghề nghiệp tại hơn 140 quốc gia. KPMG có 3 kênh dịch vụ chính: Kiểm toán, Thuế và Tư vấn quản lý."

"Phân tích SWOT là một trong 5 bước hình thành chiến lược sản xuất kinh doanh của một doanh nghiệp, bao gồm: xác lập tôn chỉ của doanh nghiệp, phân tích SWOT, xác định mục tiêu chiến lược, hình thành các mục tiêu và kế hoạch chiến lược, xác định cơ chế kiểm soát chiến lược. SWOT là tập hợp viết tắt những chữ cái đầu tiên của các từ tiếng Anh: Strengths (Điểm mạnh), Weaknesses (Điểm yếu), Opportunities (Cơ hội) và Threats (Thách thức) - là một mô hình nổi tiếng trong phân tích kinh doanh của doanh nghiệp."

"Diễn viên Ấn Độ đã xuất hiện trong hơn 180 bộ phim với sự nghiệp kéo dài hơn 4 thập kỷ."

"Diễn viên, nhà sản xuất phim nổi tiếng của Ấn Độ."

"Roadside Romeos là một bộ phim hoạt hình được Mỹ và Ấn Độ hợp tác sản xuất năm 2008."

"Tên một bộ phim âm nhạc Bollywood được sản xuất năm 2010."

"Anna Hazare là một nhà hoạt động xã hội người Ấn Độ. Ngày 5 tháng 4 năm 2011, Hazare bắt đầu tuyệt thực để gây áp lực nhằm ép chính phủ Ấn

Độ phải có động thái mạnh mẽ trong việc chống tham nhũng, dẫn đến cuộc biểu tình ủng hộ ông trên toàn quốc. Việc tuyệt thực kết thúc vào ngày 09/4/2011 với hai trong số những yêu sách quan trọng nhất của phong trào được chính phủ Ấn Độ đáp ứng."

"Nam diễn viên, nhà sản xuất và đạo diễn phim Ấn Độ."

"Bộ phim của Ấn Độ sản xuất năm 1995."

"Một món ăn được làm từ gạo, gia vị và thịt cừu."

"Tác giả chú thích: Đạo giáo là chính giáo sản sinh ở Trung Quốc, có các giáo điều và lễ nghi rất nghiêm khắc, khi chính thức lập đàn làm phép bày trận, bắt buộc pháp sư phải mặc đạo bào. Ví dụ như trong trận Xích Bích thời Tam Quốc, Gia Cát Khổng Minh lập đàn mượn gió Đông cũng phải mặc đạo bào, không phải để trừ tức Chu Du hay làm màu mè, mà chỉ là nghiêm khắc chấp hành lễ nghi lập đàn. Hôm nay Lục Hữu là chủ trận, vì vậy y cũng không ngoại lệ phải mặc đạo bào màu vàng."

"Bùa chú trời rồng."

"Nguyên thần tách ra khỏi cơ thể."

"Tiềm năng bẩm sinh, đã có sẵn từ trong phôi thai."

"Nguyên thần này là một vị tôn thần để thờ phụng, không phải nguyên thần của người tu luyện vẫn được nhắc tới ở trên."

"Mùi vị ấy vô cùng vô tận."

"Hay còn gọi là Chiếu Đại Quyền Hiện (Tōshō Dai-Gongen, 東照大権現), tước hiệu thần thánh được phong cho Tokugawa Ieyasu sau khi ông qua đời."

"Tokugawa Ieyasu (1543-1616) là một nhân vật nổi tiếng trong lịch sử Nhật Bản. Ông là người sáng lập và cũng là vị Shōgun (Tướng quân) đầu tiên của Mạc Phủ Tokugawa, nắm quyền từ sau trận Sekigahara năm 1600 cho đến Minh Trị Duy Tân năm 1868."

"Văn Thiên Tường (1236-1282) tự Tống Thụy, hiệu Văn Sơn, tên Vân Tôn. Thiên Tường là tên bạn đặt cho lúc ông 20 tuổi đến Giang Tây thi cống sĩ. Ông sống vào thời nhà Tống bị Mông Cổ xâm lấn. Năm 1271, Hốt Tất Liệt cử binh đánh Nam Tống. Hai thành Tương Dương và Phàn Thành bị vây chặt, thủ đô Lâm An bị uy hiếp. Ông mộ binh được vạn người, kéo về bảo

vệ Lâm An. Khi quân Mông Cổ đến đánh Lâm An, quan quân triều đình bỏ chạy, ông đảm nhận chức sứ giả đến trại quân Nguyên đàm phán. Không ngờ ông bị bắt, nhưng sau trốn được chạy về Nam mộ binh đánh tiếp cùng với Trương Thế Kiệt, Lục Tú Phu. Sau cùng lực lượng không đối chọi nổi, ông bị bắt đem về Đại Đô (Bắc Kinh). Hốt Tất Liệt đã chiêu hàng nhưng ông quyết không đầu hàng, cuối cùng bị xử trảm tại đây năm 47 tuổi."

"Tác giả chú thích: Kể cả ngày nay, đạo sĩ trên toàn thế giới cũng đều phải đăng ký tại phủ Thiên Sư ở núi Long Hồ thì mới được thừa nhận là đạo sĩ chân chính, nói theo ngôn ngữ hiện đại, thì phủ Thiên Sư này là nơi duy nhất được chỉ định phát giấy chứng nhận đạo sĩ trên toàn cầu."

"Đây là một khái niệm trong mệnh lý học, dụng thần là mấu chốt của bát tự, là một hoặc hai loại trong Ngũ hành có thể gây nên các tác động đến bát tự, khiến cho Ngũ hành của bát tự được cân bằng."

"Bốn trong tám nỗi khổ theo quan niệm Phật giáo. Lỡ lượt là khổ vì không được toại nguyện, khổ vì yêu mà phải chia lìa điều mình yêu, khổ vì phải tiếp xúc với những thứ mình oán ghét, khổ vì sự hội tụ và xung đột của ngũ uẩn."

"Jack nói “đủ” (够), tiếng Trung đọc là “câu”, nghe gần giống như “go” trong tiếng Anh."

"Một khắc tương đương với mười lăm phút."

"Một kiểu chữ Hán, hơi giống chữ Lệ."

"回"

"Tức là lưng hướng Tuất (Tây Bắc), mặt hướng Thìn (Đông Nam)."

"Khách Gia, hay Hakka, còn gọi là người Hẹ, là một tộc người Hán được cho là gốc gác ở khu vực các tỉnh Hà Nam và Sơn Tây, miền Bắc Trung Quốc cách đây 2700 năm."

"Tam Nguyên Cửu Vận là một chu kỳ thời gian dài 180 năm. Mỗi một chu kỳ này được chia ra làm ba giai đoạn, mỗi giai đoạn dài 60 năm gọi là Nguyên. Tam Nguyên gồm có Thượng Nguyên, Trung Nguyên và Hạ Nguyên. Mỗi Nguyên lại được chia thành ba Vận, mỗi Vận dài 20 năm. Vận 1, 2, 3 thuộc về Thượng Nguyên. Vận 4, 5, 6 thuộc về Trung Nguyên. Vận 7, 8, 9 thuộc về Hạ Nguyên. Gọi chung là Cửu Vận."

"Một vị thần trong truyền thuyết, dân gian cho rằng thần Thái Tuế ở dưới đất, chuyển động tương ứng với sao Thái Tuế (sao Mộc) trên trời, khi đào đất động thổ, phải tránh phương vị Thái Tuế, bằng không sẽ chuốc họa."

"Một chức quan thời Thanh, hàm tòng lục phẩm, thấp hơn tri châu, nhưng cao hơn châu phán."

"Trong quan niệm của Đạo gia, tiểu chu thiên và đại chu thiên là đường đi chuẩn tắc của khí qua các huyết vị trong cơ thể."

"Một dạng kiến trúc tương tự như ban công của Trung Quốc."

"Một loại binh khí thời xưa, lưỡi dài và hẹp."

"Một dạng vũ khí cổ, như quả chùy có gắn dây."

"Trăm hay không bằng tay quen. Ở đây để nguyên âm Hán Việt của câu thành ngữ cổ để diễn tả sự khó hiểu của nó đối với người nước ngoài là Jack."

"Cụm từ này có nghĩa là quyết đoán, gặp thời cơ liền lập tức đưa ra quyết định ngay; nhưng giải thích theo nghĩa đen của từng từ, thì là gặp thời liền gãy. Trong trường hợp này, độc giả có thể coi đây như một dạng “đuổi hình bắt chữ” vậy."

"Lục Kiêu Kiêu phát âm sai."

"Trong biên chế của Hồng môn, các anh em thu thập và truyền tin tức gọi là nhị ngữ. (Chú thích của tác giả)"

"Tác giả chú: phong thủy cục trên núi Kê Đê là câu chuyện trong tập một; sơn đường là cách gọi các nhánh quân đội độc lập trong Hồng môn, đường chủ là lãnh đạo tối cao của sơn đường, Bạch chỉ phiên (quạt giấy trắng) là mật hiệu của quân sư."

"Một loại bát vẽ hoa văn gà trống đặc biệt của vùng Quảng Đông, Phúc Kiến."

"Chỉ dòng sông nằm gọn trong lãnh thổ."

"Đây là một khái niệm trong phong thủy, muốn tìm ra long mạch, thì phải xác định được tinh thể, chân long phát mạch, lạc mạch, kết huyết... đều có tinh tú hiển lộ ra."

"Tác giả sử dụng hiện tượng đồng âm, chữ “khai đường” (mở minh đường trong phong thủy) và “khai đường” (mổ bụng) đọc giống nhau nhưng là hai

chữ khác nhau."

"Tác giả chú thích: Thượng Đế hội chịu ảnh hưởng của Hồng môn, cũng sử dụng rất nhiều ám ngữ nội bộ của Hồng môn, vân trung tuyệt là đao, phi là động từ, nghĩa cả câu là dùng đao chém đầu."

"Bát Môn, tức là tám cửa. Tám cửa gồm có Hữu môn, Sinh môn, Thương môn, Đỗ môn, Cảnh môn, Tử môn, Kinh môn và Khai môn. Tám cửa này là từ tám phương vị của Bát quái mà ra."

"Tác giả chú thích: theo biên chế của quân Thái Bình, hai mươi lăm người là một lượng, quan quân đứng đầu lượng gọi là Tư mã."

"Từ tập này, An Long Nhi đã trở thành một chàng trai 17 tuổi, nên cách xưng hô sẽ thay đổi theo cho phù hợp."

"Nhà lớn kiểu Tây Quan, hay còn gọi là nhà kiểu cổ, là loại nhà dân truyền thống mang đậm nét đặc sắc của vùng Lĩnh Nam, được xây dựng nhiều ở vùng Tây Quan, Quảng Châu, Trung Quốc."

"Cách cách: là lối xưng hô đối với các cô gái chưa chồng trong tiếng Mãn, dịch thẳng sang tiếng Hán là “cô nương”, sau khi triều Thanh thành lập, cách cách liền trở thành một phần trong phong hiệu chính thức của các phụ nữ quý tộc người Mãn, kết cấu và cách dùng tương đương với “phu nhân”. Đối với người Mãn, bất luận thân phận cao quý sang hèn, chỉ cần là con gái chưa lấy chồng, đều có thể gọi là cách cách, nhưng khi sử dụng làm phong hiệu và khi người Hán sử dụng, thì đa phần đều chỉ các phụ nữ trẻ có thân phận tôn quý. Trong văn hóa hiện đại, do chịu ảnh hưởng của các tác phẩm điện ảnh và truyền hình, ý nghĩa của từ này lại tương đương với “công chúa”, có khác biệt tương đối xa với cách dùng trong lịch sử."

"Nguyên văn: “不斯文” (bất tư văn), nghĩa là vô văn hóa. Ở đây Sái Nguyệt chơi chữ để mắng Cố Tư Văn."

"Một loại cháo đặc sản của Quảng Đông, gồm có cháo, cá, tôm, thịt băm, đậu phộng, quẩy và hành lá."

"Tác giả chú: trong hệ thống ám ngữ của Hồng môn, ngôi nhà khách tức là chỉ việc ngồi đại lao, nhưng từ rất lâu cách nói này đã trở thành tục ngữ thông dụng ở Quảng Châu."

"Lời giải nghĩa quẻ bói."

"Tiền thân của ngân hàng Phương Đông (Oriental Bank Corporation)."

"Chỉ chung các vị tổng đốc, tuần phủ thời Minh, Thanh."

"Tổ chức vũ trang cấp địa phương của giai cấp địa chủ dùng để trấn áp khởi nghĩa nông dân thời xưa."

"洪: chữ “hồng” này nghĩa là nước lớn, lũ lụt, hồng thủy."

"Mười đực một trong."

"Hai câu này của Lý Thanh Chiêu, nữ tác gia nổi tiếng đời Tống, được xếp vào hàng những nữ thi nhân bậc nhất Trung Hoa."

"Một dạng tổ chức vũ trang địa phương thời xưa ở Trung Quốc."

"Bản tên kiểu châu chấu."

"Chỉ nơi đồng bằng có sông suối."

"Tác giả chú thích: Thái Bình thiên quốc gọi trinh nữ là nguyên nữ, khi tuyển vương nương cũng chỉ nguyên nữ mới có thể dự tuyển."

"Đội trưởng đội 10 người."

"Một loại kịch địa phương lưu hành ở Hà Bắc, Hồ Nam, An Huy... phát triển từ điệu múa Hoa Cổ mà thành."

"Mười đối tượng mà thầy phong thủy không được dùng thuật phong thủy để an táng cho."

"Nguyên văn: hữu thủy tả đảo (右水左倒), có nghĩa là nước chảy từ bên phải sang bên trái, theo nguyên lý nước chảy từ nơi cao xuống nơi thấp, thì có nghĩa bên phải cao bên trái thấp."

"Tác giả chú thích: “Hải đế” là ám hiệu trong Hồng môn, chỉ điều luật và danh sách Hồng môn."

"Cá hổ kình hay cá voi sát thủ là loài cá voi lớn nhất và cũng là loài động vật có vú ăn thịt hung dữ nhất đại dương, còn có một số tên gọi ít phổ biến hơn như cá đen hay sói biển."

"Kính lục phân là dụng cụ hàng hải cơ bản được sử dụng để đo góc kẹp giữa thiên thể và đường chân trời, góc kẹp đo được cùng với thời điểm đo cho ta vị trí tàu tại thời điểm quan trắc. Do tỷ lệ góc của nó nhỏ hơn 60° (1/6 của 360°) nên gọi là kính lục phân."

"Tác giả chú thích: Sâm phiếu là giấy phép triều đình cấp cho những người chuyên đào sâm."

"Giai đoạn cuối thời Thanh đầu thời Dân Quốc, hàng loạt dân chúng ở vùng Trung Nguyên và Giang Bắc, vì các nguyên nhân như thiên tai, loạn lạc, phải vượt qua Sơn Hải quan, vượt Bột Hải, lang bạt đến vùng Đông Bắc khai hoang kiếm sống và định cư, gọi là “lang bạt Quan Đông”."

"Quan viên nhà Thanh đội mũ lông công, nhưng lại phân ra theo cấp bậc, đội mũ lan linh trường là quan võ hàm lục phẩm."

"Theo chiết tự, chữ 官 nghĩa là quan lại, có hai chữ 口 (miệng) bên trong, ý nói người làm quan có thể ăn nói dối trắng thay đen."

"Một trong tám cửa sông chính đổ ra biển thuộc hệ thống sông Châu Giang, nằm ở Đông Quán, tỉnh Quảng Đông. Nước sông Châu Giang từ Hồ Môn đổ ra biển Linh Đỉnh."

"Tác giả chú thích: Ngân hàng Oriental Anh quốc là ngân hàng ngoại quốc đầu tiên vào Trung Quốc, trong những năm từ 1845-1850 lần lượt xây dựng các chi nhánh tại Quảng Châu, Hương Cảng, Thượng Hải, năm 1850 lần đầu tiên phát hành tiền giấy tại Hương Cảng"

"Tác giả chú thích: Theo tiếng lóng trên giang hồ, người bị trúng kế đăm lừa bịp gọi là “ông thọ”."

"Tác giả chú thích: “Lão điểm” là ám ngữ Hồng môn, ý chỉ lừa gạt."

"Tứ thần đắc vị, thủy nhiều minh đường: Tứ thần gồm Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, trong bố cục một ngôi nhà, thì Thanh Long là hướng bên trái, Bạch Hổ là hướng bên phải, Chu Tước là phía trước mặt và Huyền Vũ là phía sau lưng. Đồng thời Huyền Vũ cũng tượng trưng cho phương Bắc, Chu Tước phương Nam, Thanh Long phương Đông và Bạch Hổ phương Tây. Nếu hướng và vị trí của tứ thần trùng nhau, thì gọi là tứ thần đắc vị. Như vậy một ngôi nhà được gọi là “tứ thần đắc vị, thủy nhiều minh đường” phải quay mặt về hướng Nam, quay lưng về hướng Bắc, trước mặt có sông suối chảy qua."

"Tác giả chú thích: Thành vải là khí giới thường dùng khi tác chiến thời cổ đại, dùng tre gỗ dựng thành bốn bức tường, bên ngoài quây một lớp vải dày vẽ hoa văn như gạch xây thành, nhìn từ xa trông như tường thành thật vậy, có tác dụng mê hoặc kẻ địch ở xa, khi cận chiến cũng có thể chắn tên, đặt phục binh hoặc dùng làm trướng trung quân."

"Một loại dụng cụ dùng để hút thuốc phiện."

"Theo lý thuyết phong thủy, mộ phần phải đặt dựa lưng vào núi, ngọn núi ấy được gọi là kháo sơn."

"Loan phượng hòa chung tiếng hót."

"Tên gọi khác của Giang Tây."

"Tác giả chú thích: Lang tiễn là loại binh khí lớn, dùng tre dài chế thành, dài hơn một trượng, phía trước còn để nguyên mười mấy chạc tre xòe ra, trên chạc tre cắm đầy mũi thương nhỏ, có thể kẹp kẻ địch vào giữa rồi dùng thương dài đâm chết, cũng có thể biến thành ô bảo vệ bên sườn cho toàn đội."

"Xem chú thích ở tập 3."

"Tổ sư Thiên tông Phật giáo khi tiếp nhận đệ tử đến xin học, thường không dùng lời lẽ hỏi han mà sẽ đánh vào đầu một gậy hoặc quát lớn một tiếng, để khảo nghiệm căn cơ của đệ tử, kẻ nào thông minh và có tuệ căn, có khi chỉ một gậy hoặc một tiếng quát mà ngộ được, gọi là “bổng hát đốn ngộ”."

"Ở đây tác giả chơi chữ, dùng từ “破瓜” (dưa vỡ), vừa có ý chỉ thiếu nữ đến tuổi mười sáu, vừa chỉ việc thiếu nữ lần đầu “phá thân”, có quan hệ tình dục. Nên Lục Kiêu Kiêu mới nói “đập vỡ dưa của cậu”, để trêu Cổ Tư Văn."

"Lưỡi dao giấu trong tay áo."

"Thuật ngữ trong mệnh lý bát tự, nếu trong mệnh có Dịch Mã, chứng tỏ người này phải di chuyển nhiều."

"Hồng Quốc Du mặc quan phục nhưng không phải là quan viên. Vốn đời nhà Thanh, nhà nào có chút tiền bạc, khi người thân qua đời, nam sẽ cho mặc quan phục giống quan viên, nữ sẽ cho đội mũ phượng khăn quàng giống phi tần, sau đó mới nhập thổ yên nghỉ. Điều này giống như chúng ta ngày nay thấy các vị tổ tiên đa phần đều mặc vest hoặc bộ đồ Tôn Trung Sơn ở nhà tang lễ."

"“Bát tự” là “tám chữ”, đó là: Can, chi của năm sinh Can, chi của tháng sinh Can, chi của ngày sinh Can, chi của giờ sinh."

"Loạn An Sử (chữ Hán: 安史之亂: An Sử chi loạn) là cuộc biến loạn xảy ra giữa thời nhà Đường trong lịch sử Trung Quốc, kéo dài từ năm 755 đến

năm 763, do họ An và họ Sử cầm đầu. Cả họ An và họ Sử đều xưng là Yên Đế trong thời gian nổi dậy."

"Tường hoặc bình phong đặt trước cổng lớn trong kiến trúc nhà có sân vườn ở Trung Quốc. Theo quan niệm phong thủy, có tác dụng ngăn luồng khí xấu vào nhà, cản luồng khí tốt thoát ra."

"La bàn phong thủy."

"Tam nguyên cửu vận là cách người xưa chia các khoảng thời gian lớn, trong đó cứ 20 năm chia làm một vận, ba lần 20 năm hình thành một nguyên."

"Một phương pháp ngoại trị của Trung y, dùng giấy bông cuốn sợi ngải cứu thành một que tròn dài, sau khi đốt đặt vào dụng cụ giác (ôn cứu khí), lăn qua kinh lạc, hoặc quanh chỗ bị đau, giúp ôn thông kinh lạc, ôn bổ nguyên khí, điều hòa khí huyết..."

"Tam công: ba chức quan đứng đầu triều đình phong kiến, gồm Thái sư, Thái phó, Thái bảo."

"洪."

"共."

"甘."

"Nằm ở Trung Nam tỉnh Quảng Đông, đầu phía Bắc vùng châu thổ Chu Giang."

"Mỗi khắc bằng mười lăm phút."

"Loại binh khí tiêu biểu của Thiếu Lâm."

"Cấp thứ mười sáu trong mười tám bậc cửu phẩm phân cấp quan lại xã hội phong kiến."

"Say trắng mò vàng."

"Yêu tôi, yêu luôn cả chú chó của tôi. Ý chỉ khi đã yêu một người, chúng ta thường yêu luôn những gì thuộc về họ."

"Những người học cao hiểu rộng thì phong thái tự khắc sẽ đĩnh đạc, thảnh hoa."

"Sốc văn hóa: một thuật ngữ được sử dụng để chỉ sự lo lắng và những cảm xúc như ngạc nhiên, mất phương hướng, bối rối... mà một người cảm thấy

khi phải hoạt động trong một nền văn hóa hay môi trường xã hội hoàn toàn khác."

"Aristotle là một nhà triết học và bác học thời Hy Lạp cổ đại, học trò của Platon và thầy dạy của Alexandros Đại Đế."

"Luận Ngữ là một tác phẩm do Khổng Tử và những đệ tử của mình biên soạn, được viết từ đời Tiên Hán tới Hậu Hán, là một chủ đề học vấn chủ yếu trong kỳ thi Khoa bảng của triều đình Trung Hoa."

"Ngày anh bước ra đi."

"Trang mạng xã hội phổ biến nhất Trung Quốc."

"Con mắt London (London Eye) là một vòng quay quan sát khổng lồ cao 135 mét nằm bên bờ sông Thames, London, Anh."

"Chỉ những người đàn ông có xu hướng thích bao bọc, nâng niu hoặc thậm chí là yêu đương với những cô gái nhỏ tuổi hơn mình rất nhiều (thậm chí là mới 13-14 tuổi)."

"Chỉ những cô gái có xu hướng thích yêu đương, qua lại với những người đàn ông lớn tuổi hơn mình rất nhiều."

"Hãng giày dép giá rẻ của Trung Quốc."

"Tuân Tử (313 TCN – 238 TCN) là một nhà nho, nhà tư tưởng của Trung Hoa vào cuối thời Chiến Quốc."

"FA là từ viết tắt của “Forever Alone”: độc thân mãi mãi."

"Một diễn giả nổi tiếng của Trung Quốc."

"Một người dẫn chương trình, diễn viên nổi tiếng của Trung Quốc."

"Henry David Thoreau (12/7/1817-6/5/1862) là nhà văn, nhà thơ, nhà tự nhiên học, nhà sử học, nhà triết học, nhà địa hình học mẫu mực người Mỹ. Ông là một trong những người đi tiên phong theo thuyết Tiên nghiệm và là một nhà hoạt động tích cực tham gia phong trào kháng thuế, bãi nô."

"Một doanh nghiệp sản xuất bánh ngọt rất nổi tiếng tại Trung Quốc."

"Che Guevara (1928-1967) là một nhà cách mạng Mác-xít nổi tiếng người Argentina, người tạo ra học thuyết quân đội, nhà lãnh đạo quân du kích và phong trào cách mạng Cuba."

"Ý chỉ những học sinh chỉ học khá một vài môn nào đó."

"Nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết Harry Potter."

"Tên gọi khác của loài gián."

"Diễn tích trong Tam quốc diễn nghĩa, ý chỉ thiệt hại khôn lường, tổn thất vô cùng."

"(1) Shota: Từ ngữ có xuất xứ từ Nhật Bản, chỉ những bé trai có ngoại hình đẹp, dễ thương."

"(1) Ý nói Giai Hòa lại mê man chìm vào giấc ngủ."

"(1) Trạch nữ: những cô gái không thích chốn đông người, chỉ thích ạch nữ: những cô gái không thích chốn đông người, chỉ thích ngồi ở nhà lên mạng, lướt web, chơi game và các trò tiêu khiển, thường không có công việc ổn định, hoặc nếu có thì tính chất công việc cũng không yêu cầu phải ra ngoài nhiều."

"(2) Weibo: trang mạng xã hội phổ biến của Trung Quốc."

"(3) Casual: Trang phục đơn giản, năng động, nhưng không xuề xòa."

"(1) Câu trên trích trong bài Niệm nô kiều - Xích Bích hoài cổ của Tô Đông Pha, (bản dịch của Nguyễn Chí Viễn - Tuyển tập từ Trung Hoa - Nhật Bản, NXB Văn hóa Thông tin, 1996), nguyên văn chữ Hán là: Vũ phiến luân cân, đàm tiểu gian, cường lỗ hô phi yên diệt."

"(2) Những câu tiếp theo trong bài ững câu tiếp theo trong bài Niệm nô kiều - Xích Bích hoài cổ của Tô Đông Pha, (bản dịch của Nguyễn Chí Viễn - Tuyển tập từ Trung Hoa - Nhật Bản, NXB Văn hóa Thông tin, 1996), nguyên văn chữ Hán là: Cố quốc thần du, đa tình ứng tiểu ngã, táo sinh hoa phát. Nhân sinh như mộng, nhất tôn hoàn lỗi giang nguyệt."

"(1) Jiahe là phiên âm tên Giai Hòa trong tiếng Trung."

"(1) Khoa Hồi sức tích cực - chống độc."

"(1) Giai Hòa (佳禾/jiā hé) có âm đọc giống từ “gia hòa (家和/jiā hé)” trong cụm từ “gia hòa vạn sự hưng” (gia đình hòa thuận thì vạn sự thành)."

"(1) Nghệ danh của Chung Hân Đồng, một ca sĩ, diễn viên, người mẫu; tên thật của cô là Chung Gia Lệ, sinh ngày 21/01/1981 tại Hồng Kông."

"(2) Một loại mì của hãng Nissin."

"(1) Nguyên văn ti ếng Hán là 秒杀 (miǎo sát), nghĩa là giết trong chớp mắt. Thuật ngữ này vốn bắt nguồn từ game online, là một phương thức

chiến đấu vô cùng lợi hại, tiêu diệt đối thủ chỉ trong một thời gian rất ngắn."

"(2) Tên tiếng Anh là: Beijing No.4 High School."

"(3) Một câu ngạn ngữ của Trung Quốc, vốn là khi xưa, dòng chảy Hoàng Hà không cố định, một nơi vốn nằm phía đông dòng sông thì năm sau, Hoàng Hà đổi dòng, nơi ấy lại trở thành nằm ở phía tây dòng sông. Về sau câu nói này được dùng để ví với sự thịnh suy, biến hóa khôn lường của người của vật, nhưng cũng có lúc sự biến đổi ấy lại tiêu cực, không thể dự liệu được."

"(4) Câu này xuất hiện từ điển tích: Triều Tống có một ông quan châu (châu: đơn vị hành chính ngày xưa) tên là Điền Đăng, rất kị việc người khác gọi tên của mình. Vì “Đăng” (登) trong “Điền Đăng” đồng âm với “đăng” (火) nghĩa là “đèn”, cho nên không cho dân dùng từ đăng (đèn), mà phải dùng từ “hỏa” để thay thế. Nếu người nào vô ý mạo phạm, Điền Đăng sẽ vô cùng tức giận. Tới tết Nguyên Tiêu ngày 15/1, theo lệ có lễ thả đèn hoa đăng. Lúc quan phủ dán cáo thị, vì phải kị từ “đăng” (đèn) nên viết lên cáo thị rằng “Châu ta y lệnh phóng hỏa ba ngày”. Không ít người ở nơi khác khi đọc được cáo thị này đều kinh ngạc, sau khi hỏi rõ nguyên do thì có câu trào phúng: “Chỉ cho quan châu phóng hỏa, không cho bách tính thả đèn”. Từ đó, câu “quan châu phóng hỏa” ám chỉ người trên thì có thể làm xằng làm bậy, còn người dưới thì luôn phải chịu áp bức."

"(1) Khi phơi kính lúp dưới ánh nắng mặt trời, nó sẽ đóng vai trò như một thấu kính hội tụ, tập trung năng lượng của tia sáng và có thể đốt cháy những thứ ở điểm hội tụ."

"(1) Tiếng Bắc Kinh chuẩn phải uốn lưỡi rất nhiều."

"(1) Một diễn đàn có sức ảnh hưởng lớn ở Trung Quốc."

"(2) Ý nói về sự khác biệt về tư duy, hành vi giữa hai thế hệ, chỉ cách năm tuổi là đã thấy sự khác biệt rõ ràng rồi chứ chưa nói đến là cách nhau mười tuổi."

"(1) Giai Hòa gọi đùa Tiêu Dư là Tiểu Tiểu."

"(2) Đường dây nóng phục vụ khách hàng của nhà mạng."

"(1) Văn Khúc là ngôi sao năm giữ công danh và văn vận của thế nhân."

"(1) Chữ “ngải” trong tên Ngải Giai, Ngải Hòa có cách phát âm giống từ “yêu”."

"(1) Nguyên văn là “tính phúc” (性福), có âm đọc giống “hạnh phúc” (幸福), đây là cách chơi chữ, ám chỉ hạnh phúc trong chuyện chăn gối."

"(2) Kiêu Kiêu ám chỉ chồng mình hay ghen."

"Show diễn, em trai Thanh Duy là Trần Phương, cũng là ca sĩ."

"*(Hi hi, là say máy bay í mà!)"

Table of Contents

[Chương 1 Thoảng vương ánh mắt](#)
[Chương 2 Nắng sân trường](#)
[Chương 3 Bay cao tuổi học trò](#)
[Chương 4 Nhịp bước chân](#)
[Chương 5 Trái tim nhân hậu](#)
[Chương 6 Mộng mơ đầu đời](#)
[Chương 7 Như giọt sương sớm mai](#)
[Chương 8 Nỗi đau](#)
[Chương 9 Bên cầu đợi chờ](#)
[Chương 10 Gần mà xa](#)
[Chương 11 Em của ngày hôm qua](#)
[Chương 12 Hãy xem là giấc mơ](#)
[Chương 13 Nắng đã phai màu](#)
[Chương 14 Mảnh ghép vỡ](#)
[Chương 15 Cơn gió cuộc đời](#)
[Ngoại truyện Vẫn biết yêu là một nỗi đợi chờ](#)
[MỤC LỤC](#)

[Chương 1: Thoảng vương ánh mắt](#)
[Chương 2: Nắng sân trường](#)
[Chương 3: Bay cao tuổi học trò](#)
[Chương 4: Nhịp bước chân](#)
[Chương 5: Trái tim nhân hậu](#)
[Chương 6: Mộng mơ đầu đời](#)
[Chương 7: Như giọt sương sớm mai](#)
[Chương 8: Nỗi đau](#)
[Chương 9: Bên cầu đợi chờ](#)
[Chương 10: Gần mà xa](#)
[Chương 11: Em của ngày hôm qua](#)

[Chương 12: Hãy xem là giấc mơ](#)

[Chương 13: Năng đã phai màu](#)

[Chương 14: Mảnh ghép vỡ](#)

[Chương 15: Cơn gió cuộc đời](#)

[Ngoại truyện: Vẫn biết yêu là một nỗi đợi chờ](#)